

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire image is a deep, dark blue with a subtle, wavy texture. It is framed by clusters of vibrant pink cherry blossoms. The blossoms are in various stages of bloom, with some showing five distinct petals and others as smaller, more delicate buds. The petals have a soft, almost translucent quality, and the centers are a slightly darker shade of pink. The flowers are scattered around the edges of the image, creating a delicate, floral border.

ruining hattie

P. RAYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HATTIE'Yİ YIKMAK

P. RAYNE

Copyright © 2025 by Piper Rayne Incorporated

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Regina Wamba

Çizgi Editörü: Joy Editing

1. Düzeltmen: Kardeşimin Editörü

2. Düzeltmen: Olivia Winston

HATTIE'YI MAHVETMEK HAKKINDA

Sınırları olmayan bir adam en tehlikeli tehdit türüdür.

Trent Clarke beni on bir yaşında yankesicilik yaparken yakaladığında, beni ihbar etmedi. Bunun yerine beni kanatları altına aldı ve bana bu dünyada istediğini alacağını ve asla arkana bakmayacağını öğretti.

O beni şekillendirmiş olabilir ama *ben* Batı Yakası'ndaki en başarılı striptiz kulübü imparatorluğumu kurdum.

Artık her şeye sahip olduğuma göre, beleşçi annemin izini sürüp ona geride kimleri bıraktığını hatırlatmanın zamanı geldi. Tabii uyuşturucu onu çoktan öldürmediyse.

Ama hatırladığım kadının yıpranmış kabuğunu bulamadım. Onun yerine, bana vermeyi asla başaramadığı her şeye sahipti - beyaz çit, bir aile köpeği, hatta Pazar sabahları kilise.

Asıl vurucu olan? Benim yerime geçti ve bana asla vermediği tüm ilgi ve sevgiyle mükemmel bir kız çocuğu yetiştirdi.

İçimde sapkın bir intikam arzusu kükrüyor ve onu annemin biricik üvey kızına, tatlı, korunaklı Hattie Sinclair'e yöneltiyorum.

İlk başta, bu sadece intikamla ilgiliydi, Hattie'yi karanlığın içine çekerek masumiyetinin parça parça çözülmesini izledim. Ama daha fazlası oluyor. Tehlikeli bir şeye. Karşı koyamadığım bir şey.

Ta ki benim saplantım haline gelene kadar.

ruining hattie

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Tetikleyici uyarıları kontrol etmek isterseniz web sitemizde bulabilirsiniz.

LÜTFEN DİKKAT!
Bu uyarılar büyük spoiler içermektedir.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52 Sonsöz](#)
[Teşekkür Ayrıca P.](#)
[Rayne P. Rayne](#)
[Hakkında](#)

PROLOGUE

YIRMI ALTI YIL ÖNCE.

T Küçük çocuğun midesi açlık sancılarıyla gurulduyor ve kıvrılıyor. Midesi kendini yiyip bitiriyormuş gibi hissetmediği bir gün, bir saat ya da bir dakika hatırlamıyor. Her ne kadar açlık hayatının çoğunu bu şekilde geçiren oğlunun hayatı hiç kolaylaşmaz.

Annesi artık oğlunun yanaklarının nasıl çöktüğünü ya da gözlerinin nasıl çukurlaştığını bir yana bırakın, kendi açlık sancılarını bile fark etmiyor.

Annesi, ağzı bir karış açık, tek odalı küçük dairelerinde kalan iki mobilyadan biri olan kanepede yarı dik bir pozisyonda yığılmış duruyor. Eşyalar yavaş yavaş yok oldu. Yatağı. Mutfak masası. Annesinin onu sessiz ve uzak tutmak için yaptığı ziyaretlerden biriktirdiği az sayıdaki oyuncak. Annesi ona bunun kirayı ödemek ve başlarını sokacak bir ev tutmak için olduğunu söylemişti ama o bunların yalan olduğunu biliyordu.

Ev sahibi üçüncü kez kirayı almaya geldiğinde, annesi çocuğa yürüyüşe çıkmasını söyledi. Ev sahibi her geldiğinde bu düzenli bir şey haline geldi. Çocuk geri döndüğünde her zaman gitmiş oluyordu, ama her ayın ilk günü tekrar geliyordu ve çocuk bildiği tek güvenli sığınağı terk ediyordu, tabii buna sığınak denebilirse.

Ev sahibini kalmalarına izin vermesi için nasıl ikna ettiğini bilmiyor ya da umursamıyor, sadece geceleri hala uyuyacak bir yeri olduğu için mutlu. Bir keresinde

Dokuz yaşındayken, annesinin arkadaşlarından biri kendisiyle kalmalarını teklif edene kadar altı ay boyunca dışarıda yaşamışlar. Hayatının en sefil dönemiydi. Açlığa bir de soğuğu ekleyince durum şimdikinden çok daha kötü olmuştu.

Bugünlerde bir sürü erkek geliyor. Bazen onu uyandıramadıklarında kızıp ona bağıyorlar ama bu onun suçu değil. Kendi çocuğu açım diye yalvarıp ağladığında bile uyanamıyor.

Ama yalvarmaktan yoruldu. Bu onu çok çaresiz hissettiriyor. Ve zaten günden güne hiçbir şey değişmiyor.

Bir ağrı daha karnını burkuyor ve tekrar bulanık televizyona dönüyor, ekrandaki görüntüyü zar zor seçebiliyor. Eskiden iyi çalışıyordu ama annesinin erkek arkadaşlarından biri tavşanın kulaklarından birini koparmıştı.

Kirli zeminden tırmanarak annesinin yanına gidiyor ve önünde duruyor. Annesine bakarken elleri iki yanında yumruk olmuş. Onu böyle görmek eskiden onu üzerdi. Onun ölmüş olmasından endişe ederdi. Şimdi bu onu sadece kızdırıyor.

Berbat apartmanlarının dışındaki kirli camdan, çocuklarının ellerinden tutmuş, kaldırımında yürüyen diğer anneleri izliyor. Çocuklarına gülümsemeleri kalbinin sıkışmasına neden oluyor. Annesi ona hiç böyle bakmamıştı.

Omzunu dürtüyor, ama annesi kıpırdamıyor bile. Biraz daha sert itiyor.

"Anne, uyan. Acıktım." Sesindeki yalvarma tonundan nefret ediyor ama başka seçeneği de yok. Çok aç. Açlıktan ölüyor. Mide bulantısı ve kramplar başladı.

Kadın tepki vermiyor.

"Anne," diyor biraz daha yüksek sesle. Hâlâ hareket etmediğinde, iki küçük eliyle omuzlarını sarsıyor.

Kadın inliyor. "Ne?" Yüzü allak bullak oluyor ve gözlerini açma zahmetine katlanmadan onu geri itiyor.

"Acıktım."

"Git başımdan." Elini havada savuruyor ve kanepeye uzanıyor.

"Bir şeyler yemem lazım." Ayaklarını yere vurmak istiyor ama bunu sadece küçük çocukların yaptığını biliyor.

"Öyleyse bir şeyler al." Bir sıska kolunu kaldırıp mutfağa doğru hareket ettiriyor.

Dolapların boş olduğunu gerçekten bilmiyor mu?

"Anne, uyan." Sesi, kadının onun sağlığını hiçe sayması karşısında titriyor.

Nefes alış veriş tekrar düzene girdiğinde, onu uyandırmaya çalışmanın boş bir çaba olduğunu anlıyor. Elleri yumruk haline gelir ve küçük banyoya doğru tepinmeden önce öfkeli bir homurtu çıkarır.

Küçük çocuk, kendisine bakması için kimseye güvenmek zorunda kalmayacağı günü ipe çekiyor. Annesi gibi bir yetişkin olduğunda, ne olursa olsun kendi başının çaresine bakacaktır.

Çatlak aynada kendine bakıyor ve musluktan su gelmesi için küçük bir dua ederek suyu açıyor. Su geliyor ve yüzüne ve kollarına su sıçratıyor, sonra da az bir miktar saçlarını aşağıya doğru yapııştırıyor.

Kirli ya da kötü kokulu olduğunda izlerinin onu daha kolay fark edeceğini hemen anlamış. Ama kendini temizlemek için zaman ayırırsa, genellikle onun yaşıtı diğer çocuklar gibi olduğunu düşünüyorlar. Yıpranmış kıyafetlerini ve delikli kirli ayakkabılarını kimse hemen fark etmez. Çoğu insan kendi hayatlarıyla o kadar meşguldür ki ona pek dikkat etmezler.

Evden çıkarken aklında tek bir şey vardır: Cüzdanında kendisine sokağın aşağısındaki aile lokantasında yemek ısmarlamaya yetecek kadar para olan birinin cebindeki parayı çalmak. Oradaki garson kız iyidir ve bazen ona gizlice bir parça turta verir.

İki saat sonra çocuk eve karnı tok bir şekilde döner ve belki de çok fazla yediği için endişelenir. Daha önce de çok hızlı ya da çok fazla yiyip kusmuş, ancak açlık tekrar daha hızlı bastırmış, bu da yemek için yaptığı her şeyin boşa gittiği anlamına geliyor.

Dairenin kapısını arkasından kapattığı anda omurgasında bir ürperti belirir ve kasları gerilir.

O burada.

Annesini ziyarete gelen tüm erkekler arasında Stan en kötüsüdür.

Çocuğa her zaman on bir yaşındaki çocuğun tüylerini diken diken edecek şekilde bakar. Stan'in ona ne yapmak istediğini bilmiyor ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyor. Bundan hoşlanmayacağını biliyor.

Stan yatak odasından çıkıp koridora doğru yürüyor ve çocuğu görünce yüzüne yapmacık bir sırıtma yayılıyor. Yatak odasının kapısını kapatırken çıkardığı ses küçük dairede yankılanır. "Burada olmana sevindim, Ty. Belki annene yardım edebilirsin diye düşündüm."

Çocuğun içinden bir korku dalgası geçer ama Stan'in bunu görmesine izin vermemek için onu kilitler. Bu adama herhangi bir korku göstermek sadece onun sonunu getirecektir.

Stan koridorda hızlıca ilerleyerek aşağı bakar. "Dilini kedi mi yuttu?" Bir kaşını kaldırır ama çocuk hâlâ bir şey söylemez. "Görünüşe göre annenin işi bitmiş, ben de buraya boşuna geldim."

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Çocuğun iğrenç cevabı içgüdüsel ve öfkesinin ve korkusunun kendisini yönetmesine izin verdiği için pişmanlık duyuyordu. Derinlerde bir yerde, rakipsiz olduğunu biliyordu.

"Annenin biraz paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bana istediğimi veremeyeceğine göre, belki sen verebilirsin diye düşündüm."

Küçük çocuğun midesi bulanıyor ve boğazına hücum eden safrayı ısırmak zorunda kalıyor. "Hayır." Stan'in ne istediğini bile bilmemesine rağmen, teklif ettiği şeyi istemediğini yeterince biliyor.

Stan onu ensesinden kavırıyor ve çocuğun nefesindeki içki kokusunu alabilmesi için yüzünü yukarı kaldırıyor. "Hadi ama. Senin ve annen için yaptığım onca şeyden sonra? Biraz almak için biraz veremez misin?"

Stan'in gözlerindeki parıltıyla çocuk annesini tekrar tekrar çağırırken Stan onun yüzüne güler. Annesi ortaya çıkmadığında, küçük çocuğun kalbindeki çatlak parçalara ayrılıyor ve etini parçalıyor.

"Seni kurtarmaya asla gelmeyecek evlat, bunu hâlâ anlamadın mı?" Boynunun arkasındaki kavrama daha da sıkışıyor ve Stan elini çocuğun yanından beline doğru uzatıyor.

Bundan sonra ne olacaksa olsun, çocuk küçük varlığının her zerresiyle bildiği tek evden ayrılması ve bir daha asla geri dönmemesi gerektiğini biliyor.

Dizini kaldırır ve Stan'in kasığına çiviler. Çocuk apartmandan dışarı, merdivenlerden aşağı ve otoparka doğru uçar. Koşmaya devam eder. Ve koşmaya. Koşmaya.

Zar zor nefes alabildiğinde durur ve kendini şehrin hiç bilmediği bir yerinde bulur. Etrafına bakarken, kaçma korkusu değişir ve korkmaya başlar. Ama bu, evde annesiyle birlikte hissettiğinden farklı bir korkudur. Bunu yapabileceğini fısıldar. Kendi başına yaşayabilecek kadar büyümüştür. Annesi onun için hiçbir şey yapmıyordu zaten. Tek başına hayatta kalmak zorunda kalmaya yabancı değil.

Birkaç hafta sonra, havalar değişmeye başlıyor ve sokağın aşağısındaki ikinci el dükkanından bir ceket ve daha iyi ayakkabılar almak için yeterli parayı çalması gerekiyor. Karnını doyurmayı başarmış ve parkta saklanıp geceleri kimse onu rahatsız etmeden uyuyabileceği bir yer bulmuştur.

Hırsızlık yapacak birini bulma arayışındaki çocuk, park boyunca uzanan kaldırımında aylaklık eder. Yakalanırsa, dolambaçlı yolları, bitki örtüsü ve hızıyla park ona kaçmak için daha iyi bir şans verecektir.

Köpeğini gezdiren bir adam durup köpeğin kaldırım kenarındaki çalılardan birini koklamasına izin verene kadar bekler. İnsanın dikkati dağıldığında her zaman daha kolaydır.

-Köpekleriyle insanlar, arkadaşlarıyla gençler, ellerinde bir sürü alışveriş torbasıyla kadınlar.

Çocuk yavaşça adamın yanından geçiyor. Bazen insanlara çarpıyormuş gibi yapıyor, ama bazen de, bu seferki gibi, buna gerek kalmıyor, çünkü adamın cüzdanının köşesi ceketinin cebinde görünüyor. Çocuk hızlı bir uzanışla cüzdanı kapıp beline sokuyor ve yürümeye devam ediyor, adam köpeği çalılardan arasından çekmeye çalışırken hiçbir şey fark etmiyor.

Tam parka ve saklandığı yere doğru yürüyüp ne kadar para kazandığına bakacakken biri kolunun üstünden tutarak onu yürümeye devam etmeye zorlar.

"Hey!" Çocuk yabancıya bakar ve kolunu tuttuğu yerden çekmeye çalışır ama adam sadece daha sert sıkar. "Bırak gideyim."

"Benimle geliyorsun evlat. Biraz sohbet edeceğiz."

Kalp atışları hızlanır. Yakalanmaktan ve polisle başının derde girmesinden korkmuyor. Daha on bir yaşında, ne yapabilirler ki? Onu ilk gece kaçabileceği bir yetiştirme yurduna mı yerleştirsinler? Ama annesini bulmalarından ve onu onunla yaşamaya zorlamalarından çok korkuyor. Kolunu tekrar çeker ama adamın parmakları koluna daha sert bastırır.

Orman jimnastiğinin arkasına geçtiklerinde adam onu serbest bırakıyor, çocuğun sırtını tırmanma duvarına yaslıyor ve kollarını kavuşturarak önünde genişçe duruyor.

"Sakin ol evlat, başın belada değil." Adam bakışlarını çocuğun üzerinde gezdirir ve nedense çocuk ona inanır.

Çocuk, bu buluşmanın hayatını ne kadar değiştirdiğini ancak yıllar sonra fark edebildi.

Tön taraftaki müzikten gelen bas sesleri kulübün arka tarafındaki ofisime kadar geliyor. The Black Orchid'in dört farklı eyalette yirmiden fazla şubesi var, ancak ben işi Seattle'da açtığım ilk kulüp.

On yıl önce, kız kardeşim milyarder Obsidian Voss ile evlendiğinde ve bir sürü boktan şey olduğunda, kız kardeşim Ariana'ya kendimi düzeltereğime dair bir söz verdim. Babam da öyle yaptı ama birlikte olursak bir noktada eski halimize döneceğimizi biliyordum.

Ben de her gün hayatımda olmayacağı kadar uzağa taşındım. Son on yılı kendini kısmen düzeltmek için kullandı, hatta beş yıl önce evlendi. Ben de zamanı ve kayınbiraderimden aldığım bir miktar parayı Batı Yakası'ndaki en başarılı elit üyelik striptiz kulüpleri zincirini kurmak için kullandım. O cılız, çelimsiz çocuk şimdi kendisi hakkında ne düşünürdü merak ediyorum.

Striptiz kulüplerimi farklı kılan şey yemyeşil iç mekanlar ya da en üst düzey yetenekler değil, burada dans eden kadınların burada olmak istemeleridir.

Çok fazla striptiz kulübü, müşterilerinin tek sebebi olan kadınlardan faydalaniyor. Kızlarıma bakıyorum, onlara sağlıklı bir yaşam ücretinden daha fazlasını veriyorum, sağlık yardımları yapıyorum ve tüm bahşişlerini alıyorlar. Ve eğer

VIP odalarında ekstra hizmetler sunabilirler, bu onların kararı ve kazançlarıdır.

Tek bir kuralım var. Tesis içinde uyuşturucu ya da alkol kullanmak yok. Müşterilerim, yüzüne karşı memelerini ve kıcını sallayan sırtık gözlü bir kadının yarım yamalak bir çaba gösterdiğini görmek istemez. Benim kızlarım fantezi satar. Kulübümdeki her erkek, dansçının arzuladığı kişi olduğunu hissetse iyi olur - ister kucağında amını ve yüzünde göğüslerini ovuşturduğu için olsun, ister sahneden ona "Sana ihtiyacım var ve sadece sana" yazan bir bakış attığı için olsun.

Uydurma peri masalını satıyorum, ama erkek versiyonunu. Odadaki en seksi, en zengin, en büyük alfa köpeği olduklarını. Erkekler o kadar basit yaratıklar ki bu illüzyona sorgusuz sualsiz inanıyorlar. Sonuç olarak, buraya girmek için saçma üyelik ücretini ve şişirilmiş içki fiyatlarını ödüyorlar ve benimki gibi bir kulüpte ortalama bir tüketiciden daha uzun süre kalıyorlar. Kucak dansı ya da VIP odasını ziyaret etmek için ödedikleri ücrete bile itiraz etmiyorlar.

Herkes kazançlı çıkıyor - ben, dansçı ve müşteriler - bu da uzun ömürlü, başarılı bir girişimin anahtarı oldu. Ve bu beni çok zengin yaptı. Tek istediğim de buydu, ama nedense içimde hâlâ bir boşluk var.

İçimi kemiren bu rahatsız edici duyguyu bir kenara itip başımı sallıyorum. İş durmaksızın kurduktan sonra sakinleşmek için zamanım olduğu için, geçmiş giderek daha fazla zihnime giriyor, muhtemelen bu yüzden geçen hafta zayıf bir anımda çok aptalca bir şey yaptım. Hâlâ yaptığıma inanmıyorum.

Ofisimin kapısı çalındı ve ben de "Girin." dedim. Bu kesinti için minnettarım.

Kapı açıldı ve sağ kolum Steph içeri girdi. Beş yıldır benim için çalışıyor ve ona güvenebileceğimi anladığımda, işlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olmak için tüm farklı Black Orchid lokasyonlarına seyahat etme görevini ona verdim.

Eskiden ben de yapardım ama sürekli bir yerden bir yere seyahat etmekten hoşlanmıyorum. Belki de büyürken hiç sağlam bir evim olmamasından kaynaklanıyordur.

Çünkü annem kirayı ödemedi ve sonra Trent ve Ariana ile birlikte bir kasabada yeterince hasar verdiğimiz için ısınmadan önce oradan ayrılmak zorunda kaldık. Her iki durumda da bugünlerde bir evim olması hoşuma gidiyor.

Elbette hala her yeri ziyaret ediyorum, ama bu noktada aylık bir şey olmaktan çok iki yılda bir şey.

Steph gülümsüyor ve masamın karşısındaki pelüş deri koltuğa oturuyor. Dar eteği kalçasının ortasından kesiyor ve bluzunun üstteki üç düğmesi açık, hatırı sayılır mal varlığını ortaya çıkarıyor. Kurumsal Amerika'da asla kabul edilmeyecek bir kıyafet ama bir striptiz kulübünde bir şekilde ağırbaşlı görünmeyi başarıyor.

"Dönmüşsün. Her şey nasıl gitti?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi önümde birleştiriyorum.

"Her şey yolunda ama Sacramento kulübünün yeni bir yöneticiye ihtiyacı olacak. Riley ben oradayken istifasını verdi."

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyor?"

Steph gözlerini deviriyor. "Karisının istifa etmesi için ona baskı yaptığını söyledi. Bütün gün yarı çıplak kadınların etrafında çalışmasından hoşlanmıyormuş."

Dudaklarım birbirine yapıştı. "Mutlu eş, mutlu hayat, ha?"

"Bu saçmalık. Bir adam aldatmak isterse, aldatır. Bu kadar basit. Etrafında çıplak kadınlar olsun ya da olmasın fark etmez."

Omuz silkiyorum, tam olarak aynı fikirde değilim. Arzu ve yakınlık birlikte güçlü bir kokteyl olabilir.

"Ona reddedemeyeceği bir teklif yapmamı ister misin? O iyi bir menajer."

Haksız değil ve onu kaybetmek istemiyorum ama orada olmak istemiyorsa onu ikna etmeye çalışmanın ne anlamı var? Bir noktada yine buraya döneceğiz.

Yavaşça bacak bacak üstüne atıyor ve bakışlarım hareketin üzerinde geziniyor. Steph'in harika bacakları var.

Başımı sallıyorum. "Hayır, bırak gitsin. Ama onun yerini dolduracak birini seçtikten sonra, son görüşmeyi yapmak istiyorum."

Sırıttıyor. "Bana güvenmiyor musun?"

Başımı eğerek kaşlarımın altından ona bakıyorum. "İstedığımı biliyorsun ama son sözü ben söylerim."

Kaliforniya kulüplerinden bazı detayları bana anlatmadan önce başını sallıyor. Ona birkaç görev veriyorum ve işimiz bittiğinde ayağa kalkıp ofis kapısına doğru yürüyor, sonra da kilidi çeviriyor.

Pavlovvari bir tepki gibi, sikim seğiriyor. Steph masama doğru ilerliyor, sandalyemle masanın arasına sıkışıyor.

Dansçıları becermiyorum ve doğruyu söylemek gerekirse, benim için çalıştığı için Steph'i de becermemeliyim. Ama o anlamayı anlıyor ve hiçbir zaman bunu olduğundan daha fazla bir şey haline getirmeye çalışmadı - iki yetişkin canları istediğinde sevişiyorlar.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"İşle ilgili şeyler artık bitti. Daha zevkli bir deneyim zamanı." Ellerini sandalyemin kolçaklarına koyuyor ve sandalyemi geriye doğru iterek önümde dizlerinin üzerine çökmesi için yer açıyor.

Boğazımda kısık bir sesle inliyorum. "Aklında ne var?"

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Sen akıllı bir adamsın." Steph iki elini de kalçalarımın gezdiriyor, ta ki şimdi kaya gibi sert olan sikimi eliyle kapatana kadar. Uzunluğumu sıkarak benden bir inilti daha çıkarıyor.

"En kötüsünü yap."

Meydan okumayı her zaman sevmiştir, kemerimi çözerken bana gülümsüyor. Elbise pantolonum açık ve fermuarım aşağıdayken ona hayranlıkla bakarken, telefonum masamda bir mesajla vızıldıyor. Çalışmayı bırakamayıp ekrana bakıyorum. Bana kimin mesaj attığını gördüğümde tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Steph sikimi çekip çıkarıyor ve ben telefonuma uzanırken okşuyor.

Bay Smith'ten 1 yeni mesaj

Göğsüm sıkışıyor ve midemde o tanıdık bulantı çalkalanıyor. Haftalar önceki düşüncesizce kararına lanet ederek mesajı açıyorum, Steph dudaklarını ucuma doluyor. Onun oral seksinden zevk bile almıyorum. Durum bu kadar boktan işte.

Kişinin yerini tespit ettim. Faturamla birlikte e-postanıza bir rapor gönderdim. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin.

Dik oturarak Steph'in omuzlarını itiyorum ve ağzı sikimden fırlıyor.

"Ne oluyor, Bastion?" Ruju bulaşmış ve gözleri kısılmıştı.

"Bir şey oldu."

"Farkındayım." Sikime uzanıyor ama elini itiyorum.

"Gitmen gerek Steph. Özel olarak halletmem gereken bir şey var."

Yanakları kızardı ve çenesi sıkıştı. Tartışmak üzereydi ama yüz ifademi görünce vazgeçer gibi oldu. "Peki."

Ayağa kalkıyor ve eteğini aşağıya çekiyor, bir tür saygınlık toplamaya çalışıyor, ancak ağzınız patronunuzun horozuna sarılmışken ve o aniden işleri iptal ettiğinde bunu yapmak zor. Ona bunu yapmaktan ya da böyle hissettirmekten nefret ediyorum.

"Gelecek hafta Nevada kulüplerinde olacağım. İlgilenmen gereken acil bir şey olursa sana haber veririm," diyor.

Ona bakma zahmetine girmeden başımı sallıyorum. Muhtemelen yüzünün her yerinde kafa karışıklığı vardı ve onu suçlayamam. Bugünlerde kendimi bile anlayamıyorum. Kapı arkasından kapandıktan sonra telefonumun ekranına bakıyorum, bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değilim.

Bay Smith'e ulaşip annemi bulmasını istediğimde, gerçekten de bir ölüm belgesiyle geri döneceğini düşünmüştüm. Onu o pis dairede bıraktığımdan bu yana geçen yirmi altı yılın bir noktasında aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştü. Kutu mühürlenecekti ve ben

devam edebilirdi. O zaman bile, bunun bir sürü pisliği ortaya çıkaracağını biliyordum, ama onun hayatta olmasını hiç beklemiyordum.

Nerede o? Ne yapıyor? Hâlâ bir bağımlı ve sokaklarda mı yaşıyor? Hapiste mi? En olası ihtimalin bu olduğunu ve muhtemelen hayatta olmasının tek yolunun bu olduğunu düşündüm - sokakta olduğu gibi şeytanlarını sürekli besleyemezdi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra telefonumu bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çekerek e-postalarımı tıkladım. Rapor orada, tıpkı Bay Smith'in söylediği gibi. İmleci e-postanın üzerine getirdiğimde kalbim küt küt atıyor, kafamın içinde uyarı alarmları çalıyor.

Bir kez tıkladığımda, geri dönüşü yok.

Kimi kandırıyorum ben? Sadece annemin bir şekilde şanssızlığı yenmeyi başardığını bildiğim gerçeğinden bile geri dönüş yok.

"Siktir!" Yumruğumu bilgisayarımın yanındaki masaya indiriyorum. Pandora'nın kutusunu açtım.

Onu bulması için Bay Smith'i tutmak aptalca bir karardı. Zayıf bir anımdı. Yeğenlerimin yedinci yaşı günü için Midnight Manor'daki kız kardeşimi ziyaretten yeni dönmüşüm. Ne zaman kız kardeşimin ve ailesinin yanında olsam, kendimi gerçeküstü hissederim. O da benim gibi büyüdü - babası, benim sahte babam, insanları dolandırıyordu - ve bir şekilde normal bir ilişkiye ve kendi ailesine sahip olmayı başardı.

Kabul ediyorum, ihmalkâr bir bağımlı anneyle on bir yıl geçirme fırsatını kaçırdı ama Ariana'nın öz annesi de Trent'le ondan erkenden kaçmış, yani onun da hayatı kolay olmamış.

Eve dönüş uçağında kıskandığımı ve bunun sonraki haftalarda da devam ettiğini itiraf etmekten nefret ediyorum. Kız kardeşimin mutluluğunu küçümsemiyorum, bunu hak ediyor, ama kendimi bu mutluluktan kendime de bir parça düşmesini dilerken buldum. Geçmiş aklımdan çıkmıyordu ve annemin nereye gittiğini merak ediyordum, bu yüzden kayınbiraderim Obsidian'ı aradım. Beni kardeşi Kol'a bağladı, o da beni Bay Smith'e götürdü. Obsidian'a kimi aradığımı söylemedim, bunun yerine iş için birini bulmam gerektiğini söyledim. Bu

Aramamı Ariana'yla paylaşmamasının tek yolu buydu. İhtiyacım olan son şey onun bu konuda üzerime gelmesiydi.

Obsidian'la tanıştığından beri duygularını tartışmaya o kadar meraklı ki çoğu zaman kulak zarımı bıçakla delmek istiyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Artık geri dönüş yok.

Derin bir nefes aldıktan sonra e-postanın üzerine basıp ekteki rapora tıklıyorum.

Raporun en üstünde "Carla Lynn Sinclair (kızlık soyadı Blake), 57" yazıyor ve tam adını gördüğümde hissettiğim duygu kabarmasını bastırmak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Birkaç dakikamı aldı ama raporu inceledim. İlginç. Sevgili annem şu anda Wisconsin'de yaşıyor ve on yedi yıldır Robert Sinclair adında bir adamla evli ve bu evlilikten yedi yaşında Hattie adında bir kızı var.

Okurken şaşkınlık içindeyim. Her Pazar kiliseye giden dindar bir kadın ve yerel bir kuaför salonunda kuaför olarak çalışıyor. Evlendiğinden beri hiç hız cezası almamış ya da tutuklanmamış ve görünüşe göre şu anda örnek bir vatandaş.

Bu ne lan?

Okudukça içimdeki öfke çukuru daha da alevleniyor.

Ben yanıdayken zar zor iş görebiliyordu ama ben gittikten sonra bir şekilde kendini toparlamayı mı başarıyor? Ve beni bulmaya çalışmıyor mu?

Bilgisayarımın kenarlarından tutup masamdan fırlatıyorum. Duvara çarpıyor ve yere düşüyor. Masamdan geriye doğru itiyorum, sandalyem duvara ve yana çarpıyor. Bilgisayarına bakarken göğsüm kabarıyor ve damarlarımda dolaşan öfkeyle karışık bu yağlı his için ona lanet okuyorum.

Bu raporu aldığımında, annemin vefat ettiğinden emin olarak bir nebze de olsa rahatlayacağımı düşünmüştüm. Bunun yerine, başa çıkmak için yeterli donanımına sahip olmadığım duygularla dolu bir eşek arısı yuvasını harekete geçirdim.

Ne olursa olsun, soru devam ediyor. Bu konuda ne yapacağım?

"B Sen, Hattie. İyi geceler." İş arkadaşım Marwa masamın önünden geçiyor.

Gülümseyip el sallıyorum, diğer iş arkadaşımız Tiffany ile kapıda buluşmasını izliyorum. Kıskançlıkla karışık bir hayal kırıklığı göğsümü işgal ediyor.

Cuma akşamı olduğuna göre muhtemelen akşam yemeğine ve bir şeyler içmeye gidiyorlardır. Birçok kez davet edildim ve her seferinde geri çevirdim, bu yüzden artık bana katılmamı istemedikleri için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok.

Birkaç yıl önce, üniversiteyi bitirdikten sonra ailemle birlikte Wisconsin'deki bu orta büyüklükteki kasabaya taşındım çünkü babamın burada yeni bir işi vardı. Arkadaş edinmekte zorlandım. Çocukken, bir yetişkine göre çok daha kolaydı. Muhtemelen yirmi dört yaşındaki diğer gençlerin yaptıklarını yapmadığım içindir. Dar kıyafetler giyip barlarda alem yapmıyorum. Noel ve Paskalya'da bir kadeh şarap dışında içki içmiyorum ve akşamlarımın çoğunu kilisede ya da kiliseden insanlarla bir yerlerde gönüllü olarak geçiriyorum.

Elbette, katı ebeveynler tarafından dinin etkisi altında yetiştirildim ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Çoğunlukla korktuğum için yapıyorum. Kendimi bırakırsam ve merak ettiğim bazı şeyleri deneyimlersem ne olacağından korkuyorum. Biri

Riskli bir karar bir başkasına, sonra bir başkasına yol açtı ve ben artık kendimi tanıyamaz hale gelene kadar?

Bunun bir önemi yok. Asla içki içen, parti yapan ve etrafta yatıp kalkan çılgın bir risk alıcı olmayacağım. Sadece hayal ettiğimde bile babamın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görebiliyorum ve sanki biri göğsüme bir bıçak saplayıp onu döndürüyormuş gibi hissediyorum.

Annem ben altı yaşındayken vefat ettiğinden beri ona sorun çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum. Olaydan hemen sonra nasıl perişan olduğu hâlâ aklımdan çıkmıyor. Yemeği yakmak ya da ayakkabılarımı bağlamayı unutmam gibi en ufak bir şey bile onu çılgına çevirirdi. Asla bağırıp çağırmazdı. Bu babamın tarzı değildi. Ama gözlerindeki derin hayal kırıklığını ve bezginliği görebiliyordum, sanki bu küçük şey onu kederinin uçurumuna yuvarlayan şey olabilirmiş gibi.

Kendime asla onun hayatında strese neden olmayacağıma dair söz verdim. Sadece durumları iyileştirecektim. Bu bir alışkanlık ve bugün hala uyguladığım bir mantra.

Annemin ölümünden bir yıl sonra Carla ile evlendiğinde, bu hızlı ilişki hakkında ne hissettiğimden emin değildim ama gözlerindeki ışığı ve Carla'nın onu nasıl mutlu ettiğini görünce ona bir şans vermeye karar verdim. Benim için harika bir ebeveyn oldu ve onu üvey annem olarak değil, annem olarak görüyorum. Ne yazık ki annemle ilgili anılarım en iyi ihtimalle bulanık ve her geçen yıl daha da soluyor gibi görünüyor.

Bilgisayarımı kapattıktan sonra eşyalarımı topluyorum ve ailemin evine gitmek üzere arabama doğru yürüyorum. Cuma akşamları kiliseye bir kadın hizmet toplantısı için gitmeden önce her zaman onlarla akşam yemeği yerim. Cuma gecemi tam olarak böyle geçirmek istemezdim ama dairemde tek başıma oturmaktan iyidir, ki yarın gece varsayılan olarak yapacağım şey bu olacak.

Yola çıktığımda, arkadaşım Taylor'ı evden aradım.

İlk zil sesinde açtı. "Kulakların yanıyor olmalı. Ben de tam seni düşünüyordum."

"Umarım her şey yolundadır." Gülümsüyorum ve kırmızı ışıktaki duruyorum.

"Ofisteki o seksi kızla konuşmaya cesaretin var mı diye merak ediyordum."

Tek başıma olmama rağmen yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Sana ondan hiç bahsetmemeliydim."

Gülüyor. "Evet, söylemeliydin. Çünkü sen bir şey yapana ve hayatın sonsuz derecede daha ilginç hale gelene kadar seni bu konuda taciz edeceğim."

İyi niyetli olduğunu biliyorum ama sözleri hedefe isabet eden bir ok gibi çünkü haksız değil - hayatım sıkıcı.

"Hepimiz üniversiteye gidemeyiz, dini reddedemeyiz ve senin gibi yaban yulaflarımızı ekemeyiz." Işık yeşile dönüyor ve ben de gaza basıyorum.

"Seni kiliseden vazgeçirmeye çalışmaktan daha iyisini biliyorum Hattie, ama yüce bir güce inanıyor olman bir rahibe gibi yaşamın gerektiği anlamına gelmez. Flaş haber, manastırda değilsin."

Sola dönüş şeridine girdiğimde bir kahkaha atıyorum. "Bunun tamamen farkındayım. Zaten bunun dinimle bir ilgisi yok, sadece utangacım."

"Tanrım, keşke bu kadar uzağa taşınmasaydın. Hâlâ aynı şehirde olsaydık, öyle ya da böyle senin için bunu gerçekleştirirdim."

"Bunu takdir ediyorum ve ben de seni özledim. Şimdi bana hafta sonu için planladığın ateşli randevuları anlat."

Ne yazık ki, Taylor'ın hikâyeleriyle yaşıyorum. Her zaman yeni ve heyecan verici bir şeyler yapıyor. Biz büyürken o da tıpkı benim gibiydi. Ama ben bir Hristiyan üniversitesine gitmeyi tercih ederken, o bir devlet okuluna gitti ve bana *gerçek* bir eğitim aldığını söyledi. O zamandan beri neredeyse birbirimize zıt kutuplardayız. Ancak inançlarımızın farklı olması onu ve özünde nasıl bir insan olduğunu sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor.

Bana bu hafta başında çıktığı randevuyu ve yarın gece çıkacağı "acayip seksi" kızdan bahsetmeyi bitirdiğinde, annemlerin sokağına giriyorum.

Evlerinin önüne park ederken, "İyi şanslar, nasıl gittiğini bana da haber ver," diyorum.

"Şansa ihtiyacım yok. Yeni bir çift 5 santimlik topuklu ayakkabı aldım ve bacaklarımı bir mil uzunluğunda gösteriyor."

İkimiz de gülüyoruz ve ilk defa devlet okuluna gitmeyi seçmiş olsaydım hayatım farklı olur muydu diye düşünüyorum. Taylor'ınki gibi olmasını ister miydim?

"Pazar öğleden sonra beni ara ve her şeyi anlat." Pazar sabahı kilisede meşgul olacağımı söyleme zahmetine girmeme gerek yok; o biliyor.

"Olur. Bu hafta sonu biraz eğlenmeye çalış, tamam mı?" Nefesimi üfledim. "Hoşça kal, Taylor."

Telefonu kapatana kadar kahkahası çınlıyor. Başımı sallayarak arabayı durduruyorum ve anahtarı kontaktan çıkarıp yolcu koltuğunda duran çantama atıyorum.

Arabadan indiğimde annem geniş bir gülümseme ve el sallama ile verandaya fırlıyor. İkisine de karşılık veriyorum ve verandaya ulaştığımda beni sıkıca kucaklıyor. Hayatıma girdiğinden beri kullandığı parfümün kokusunu içime çektiğimde, içimi bir emniyet ve güven duygusu kaplıyor.

Daha maceracı bir insan olmaya dair tüm gizli tutkularıma rağmen, gerçek şu ki buradaki bu hissi seviyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor benden uzaklaşırken ve her zamanki gibi avucunu yanağımda gezdiriyor.

"İyiymi. Her zamanki gibi." Buraya taşındığımızdan beri şehirdeki bir imalat şirketinde muhasebeci ve yönetici olarak çalışıyorum.

"Bu harika, tatlım."

Her zamankinden daha yorgun ve bitkin görünüyor ve umarım çok fazla çalışmıyordur. Son zamanlarda, yıllar içinde geniş bir müşteri listesi oluşturduğu için çalışma saatleri arttı. Sanırım yetenekli bir saç stilisti olunca böyle oluyor.

"Nasılsınız? Yorgun görünüyorsun. Salonda çok mu vakit geçiriyorsun?" Bir kaşımı kaldırıp soruyorum. Bazen çok dolu olduğunda ve birileri onu araya sıkıştırmak istediğinde aşırıya kaçtığı bilinir. Hiçbir zaman hayır diyemedi.

Omzumu sıkıyor ve evin kapısını açarak önce benim gitmemi işaret ediyor. "Hayır."

Ona bir bakış attım.

Kıkırdadı. "Söz veriyorum. Sadece eskisi kadar dayanıklı değilim. Sanırım yaşılanıyorum."

"Elli yedi yaşlı değil." Başımı sallayıp içeri giriyorum, çantamı kapının içindeki ahşap masanın üzerine koyuyorum.

"Sesini duyduğumu sandım. Hey, tatlı bezelye, nasılsın?" Babam evin arka tarafından yukarı doğru yürüyor.

Babamın küçüklüğümde beri bana taktığı bu lakap göğsümü ısıtıyor.

Ekstra destek için bastonunu kullanıyor, bir kolu dışarıda ve bana ulaşır ulaşmaz sarılmak için beni çekmeye hazır.

Babam birkaç yıl önce bir araba kazası geçirdi ve o zamandan beri bastonla yürümek zorunda kaldı. Birkaç ameliyat ve fizik tedavi geçirdi ama hiçbir zaman tam olarak iyileşemedi - fiziksel ya da finansal olarak. Bu yüzden maaşımın bir kısmını tıbbi borcunu ödemeye yardımcı olmak için kullanıyorum. İkisi de yardımımı kabul etmekten nefret ediyor ama gerçek şu ki, önümüzdeki on yıl içinde emekli olabilmek istiyorlarsa bu gerekli.

Benim için sorun değil. Beni yetiştirmek için çok fazla zaman ve çaba harcadılar ve dinim bana her zaman başkalarına yardım etmeyi öğretti. Bu dünyada en çok sevdiğim iki insandan daha iyi kime yardım edebilirim ki?

"İyiymiş baba, nasıl hissediyorsun?"

Beni tek koluyla kucaklıyor ve ben de kollarımı ona sarıp sıkıyorum. "İyi hissediyorum. Benim için endişelenme."

Uzaklaşırken gözlerimi deviriyorum. Ne derse desin onun için endişeleneceğimi biliyor. Bazı günler çok acı çekiyor. Bazı günler

Hava kötü olduğunda eklemleri onu rahatsız edebilir, ancak bugün gökyüzünde hiç bulut olmayan güneşli bir Haziran günü, yani beklendiği gibi onun için iyi bir gün gibi görünüyor.

"Ben de tam bifteği ızgaradan almak üzereydim. Neden gidip annene dışarıda masadaki diğer şeyleri hazırlamasında yardım etmiyorsun?"

"Olur." Yanağından öpüyorum ve garnitürleri getirmek için mutfağa gidiyorum.

Bahçe salatası, mısır koçanı, kuşkonmaz ve haşlanmış patatesleri (babamın en sevdiği) masaya koyduktan sonra hepimiz oturup el ele tutuşuyoruz.

"Bu şerefe nail olmak ister misin, tatlı bezelyem?" diye soruyor babam.

Başımı sallıyorum. "Cennetteki Babamız, lütfen bu yemeği ve bedenlerimizi kutsa. Cömertliğinden almak üzere olduğumuz bu armağanlar için sana şükürler olsun. İsa'nın adıyla dua ediyoruz. Amin."

"Amin," diyor ailem hep bir ağızdan.

Hepimiz masanın etrafında gülümsüyoruz ve ben de her zamanki Cuma geceme yerleşiyorum - tahmin edilebilir, heyecan verici olmayan ve biraz sıkıcı. Ama bu hayatı ben seçtim. İstedğim şey bu, bu yüzden şikayet edemem.

■ Raporda yazan adresin önünde durdum ve eve baktım. Ne bulacağımdan emin değildim ama bu mükemmel Amerikan dilimi o değildi.

Ev hiçbir şekilde büyük değil, ancak siyah panjurlu beyaz kenarlı iki katlı eve giden kırmızı tuğlalı bir yol ile iyi bakılıyor. Evin ön tarafında geniş bir sundurma yer alıyor ve kaldırımdan eve giden yürüyüş yolunu çevreleyen çitler mükemmel bir şekilde bakımlı.

On bir yaşındayken kaçtığım harap apartman dairesinden ancak bu kadar uzaklaşabilirsiniz.

Ellerim, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kiralık arabamın direksiyonuna sarılıyor.

Burada ne işim var benim?

Bu güzel bir soru ve hala cevaplayamadığım bir soru. Raporu okuduktan sonraki gün uyandığımda, annemin hâlâ hayatta olduğunu kendi gözlerimle görmem gerektiğini biliyordum. Nedense son dakikada bir uçuş ayarladım. Belki de onu bırakıp gittikten sonra annemin hâlâ hayatta olduğuna inanmadığım içindir. Belki de biri onu kendi kusmuğunda ölü bulduktan sonra kimliğini çalmıştır. Kayıp olduğunu bildirecek kimse yok gibi. Bir de son teori var: Belki de Bay Smith işinde gerçekten bokedir ve

kim bilir? Annemin kendini temizleyip toparlamasından ama tek çocuğunu aramaya hiç gelmemesinden daha mantıklı bir açıklaması olmalı.

Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Otuz yedi yaşındayım, artık çocuk değilim ve onsuz da kendi başımın çaresine bakabilirim.

Ama gerçek şu ki, içimden bir ses bunu bilmek istiyor. Bu yüzden caddeye devam edip yolun diğer tarafına park ediyorum. Evi ve gelip gidenleri görebileceğim kadar aşağıya, ama ev sakinlerinin dikkatini çekecek kadar yakına değil.

Mütevazı bir sedan araba yoluna girmeden önce yaklaşık yarım saat direksiyonu tutuyorum. Arabada annemin olabileceği ihtimaline karşı kalbimin daha hızlı atmasına lanet ederek arabayı kimin kullandığını görmeye çalışıyorum ama renkli camlar buna izin vermiyor.

Sürücü kapısı açıldığında, bunun o an olabileceğine dair boğazım daralıyor. Bir saniye sonra içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Evet, ya Bay Smith her şeyi yanlış anladı ya da bu sadece bir arkadaş. Gelen annem değil, yirmili yaşlarının başında, uzun siyah saçlı, sıkıcı bir ofis işinden yeni çıkmış gibi giyinmiş bir kadın. Evin ön kapısı açılıyor ve yaşlı bir kadın verandaya çıkıyor.

Nefesim kesiliyor çünkü bu kadının gerçekten de annem olduğuna hiç şüphe yok. Her ne kadar onu son gördüğümünden çok daha yaşlı olsa da, sağlıklı kilosuna ve parlayan cildiyle bunu söylemek zor olsa da, bu o.

Artık gri olan saçları omuzlarına kadar küt kesilmiş ve üzerinde bir çift bej kapri ile açık mavi bir tişört var. Artık gözlerinin altında derin, koyu oluklar olan ve kemiklerinde et olmayan zayıf biri değil. Belli ki sağlıklı ve kendine bakıyor. Bu da nedense beni kızdırıyor.

Aracının etrafından dolaşıp verandaya çıkan genç kadına gülümsemesi, göğsümde patlamaya hazır bir volkan varmış gibi hissetmeme neden oluyor.

"Vay, vay, vay, merhaba Hattie," diyorum kendi kendime.

Annem onu kucaklamak için yaklaştırıyor ve sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Elim kapı koluna gidiyor ama arabanın kapısını açıp kendimi onlara fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve bir nefes üflüyorum.

Sanki bu şefkatli sarılma yetmiyormuş gibi, annem geri çekilip avucunu Hattie'nin masum yüzünde gezdiriyor ve ben soğuk terler döküyorum. Öfkeden mi yoksa çoktan mı bilmiyorum, muhtemelen ikisinden de biraz.

Yıllar geçtikçe, avucunu yüzümden gezdirmesini unutmuştum. Muhtemelen aklı başında olduğu ve temizlenemeyen boktan bir anne olduğum için bana özür dileyerek baktığı nadir anlar olduğu için. Bağımlılığının ilk yıllarında bunu çok yaptı ama sonunda, ben kaçmadan önce, beni ve bana yaşattıklarını görmesini ne kadar dilesem de o anlar hiç gelmedi.

Ve aynı şeyi gerçek kızı bile olmayan birine yaptığını görmek...

Ellerim o kadar sıkı yumruklar haline geliyor ki gerginliği serbest bırakmaktan başka çarem kalmıyor. Dişlerimi bu kadar sıktığım halde toza dönüşmemelerine şaşıyorum.

İnanılır gibi değil.

Kendi oğluna bile bakamıyor ama burada, sanki onun için dünyalara bedelmiş gibi bu genç kadının gözlerinin içine taparcasına bakıyor.

Bana sabır için gereken özdenetimi öğreten Trent'e şükürler olsun çünkü o olmasaydı çoktan ön verandaya koşmuştum. Onun yerine içeri girmelerini izledim ve bir sonraki hamlemi düşündüm.

Ve bir sonraki hamle olacaktır çünkü kesin olan bir şey vardır: Carla Sinclair'in günahlarının bedelini ödemesinin zamanı gelmiştir.

Birkaç saat sonra, sevgili üvey kızı arabasına doğru yürür. Carla'dan hiçbir yerde iz yok. Onu annem olarak düşünmeyi reddediyorum.

Artık onun bunca zamandır hayatta olduğunu biliyorum. O artık benim için sadece Carla.

Hattie olduğunu tahmin ettiğim kişiyi takip etmeye beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama Carla'nın evinden ayrıldıktan beş dakika sonra bir kilisenin otoparkına giriyor.

Kim cuma gecesini kilisede geçirir ki? Pazar sabahlarını anlarım. Yaptığın boktan şeyler hakkında kendini daha iyi hissetmek için yüce bir güce inanmak mı istiyorsun? Elbette, devam et. Ama cuma gecesi? Bu kadın masumiyet ve saflığın kişileşmiş hali olmalı. Ya öyle ya da aptalın teki.

Arabadan çıkıp kiliseye doğru ilerleyişini izlerken kaşlarımı çatıyorum.

Bir dakika içinde geri çekildim. O gecesini burada geçirebilir ama ben tüm Cuma gecemi lanet olası bir kilisenin otoparkında geçirmeyeceğim. Bunun yerine gidip bir otel buluyorum, mini barı yağmalıyorum ve ne yapmak istediğimi düşünüyorum.

Pazar sabahına kadar odamdan çıkma zahmetine katlanmıyorum, Cuma gecesini ve Cumartesi gününün tamamını bu aptal göreve başladığımdan beri peşimi bırakmamaya kararlı görünen geçmişin anılarını bir kenara itmeye çalışarak geçiriyorum.

Her zaman içmeye istekli olmuşumdur ama genelde aşırıya kaçmamışımdır - muhtemelen bağımlı bir anneyle büyümenin bir yan ürünüdür. Ama damarlarımda dolaşan o yağlı duygudan kurtulmak için çaresizdim. Sanki annesinin onu sevmesini isteyen küçük bir çocuğa dönmüş gibiydim.

Bay Smith'in raporuna dayanarak Carla, kocası ve Hattie'nin de geleceğini bildiğim için kilisenin otoparkına girdiğimde başım çatlayacak gibiydi.

Carla'yla yüzleşmek isteyip istemediğimden hâlâ emin değilim.

Bir kilise ayininin ortasında olay çıkarmanın ondan intikam almanın en cezalandırıcı yolu olabileceğini düşünerek kıkırdıyorum. Kendine kurduğu mükemmel hayatı mahvetmek için. Onu olduğu gibi ifşa etmek ve diğer tüm cemaat üyelerine içlerinde saklanan kadının tam olarak nasıl biri olduğunu göstermek.

Ama intikam hırsım daha fazlasını istiyor.

Kilise çoktan başladı ve park yeri neredeyse doldu. Kimse arabasını bırakmıyor ya da binadan çıkmıyor. Carla'nın gerçekten bir kilisenin içinde olup olmadığını ve alev alıp almadığını merak ederek kiralık araçtan inip içeri giriyorum.

İbadethanenin kapısı fuayeye açılıyor, böylece ben içeri girerken papazın konuşmasını duyabiliyorum. İçeri girer girmez arka tarafta durup sıralara bakıyorum ve Carla ile ailesini görüyorum. Arkadaki birkaç sıra boş, bu yüzden onları izleme fırsatı veren bir tanesine kayıyorum.

Tabii ki ayin sırasında pek bir şey olmuyor ama ayin bittikten sonra üçünün ayağa kalkıp etraflarındaki insanlarla konuşmalarını izliyorum. Buradan bile Carla ve kocasının vücut dilinden Hattie'nin onların gururu ve neşesi olduğu anlaşılıyor. İnsanlarla her ne hakkında konuşuyorlarsa, göğüslerini kabartarak Hattie'ye bir taç mücevheriymiş gibi yaptıkları jestlerle Hattie hakkında olmalı.

Carla bir kolunu Hattie'nin omuzlarına dolayıp onu kendi tarafına çektiğinde ellerimi kucağımda sıkıyorum.

Sonra aklıma bir fikir geliyor.

Annemden yaptıklarının intikamını nasıl alabileceğime dair bir fikir. Küçük, tatlı Hattie'nin biraz ayartılmaya ihtiyacı olabilir.

Neredeyse çok zekice. Bu fikrin daha önce aklıma gelmemesine şaşırdım. Hattie'yi mahvetmek ve sonra Carla'ya masum üvey kızını bozanın ben olduğumu açıklamak. Ve suçlayacağı tek kişi kendisi olacaktı - eğer beni o şekilde yetiştirmeseydi ve ayıldığında beni bulmamaya karar vermeseydi, masum bir genç kadını mahvedecek kapasiteye sahip olmazdım. Ama içinde bulunduğumuz durum Carla'nın hatası ve artık ne yaptığını bilmesinin zamanı geldi.

Gülümseyerek sıramdan kalktım ve çıkışa doğru yürüdüm.

Geri döneceğim ve o zamana kadar, biraz hasar vermek için hazır ve silahlı olacağım.

T Kapıdan içeri adımımı attığımda zil tepemde çalıyor. Kafenin sadece yarısı dolu, Salı akşamı mesai sonrası için tipik bir durum. Gündüzleri buraya geldiğim nadir zamanlarda burası kalabalık oluyor.

Haftada bir kez işten sonra buraya geliyorum. Biriyle buluşacağım için falan değil, eve gidip dairemde tek başıma oturmak istemediğim için. Elbette, sadece arka taraftaki lounge alanındaki kanepede bir kitapla kıvrılabilirim, ama yine de dünyanın dışındayım. Dünyada tek başıma olsam bile.

Sıcak çikolatamı kafenin arka tarafındaki lounge alanına taşıyorum. Elektrikli bir şömine, bir çift kanep ve birkaç sandalye ile tamamlanmış en sevdiğim yer. Yaz neredeyse gelmiş olmasına rağmen sıcacık.

Yerleştikten sonra kitabımı açıyorum ve kendimi sayfaların arasındaki dünyada kaybediyorum. "İyi akşamlar" sesini duyana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Derinden gelen erkek sesi dikkatimi çekiyor ve karşımdaki sandalyelerden birinde oturan yakışıklı adama bakıyorum.

Salonda başka insanların oturmasına alışık değilim ama benimle ilgilenmelerine hiç alışkın değilim. Özellikle de bu adam gibi görünen birine. Kesinlikle buralı gibi görünmüyor.

Nedense yanaklarım ısınıyor ve nefesim daralıyor. "Hey," diye ciyaklıyorum ve yüzümü kitabımın sayfalarına geri çeviriyorum.

Tanrım, hiç randevum olmamasına şaşmamalı. Karşı cins benimle konuştuğunda verdiğim tepkiye bak! Özellikle de onun gibi yakışıklı bir adam. Omuz hizasında kahverengi saçları var, hafif dalgalar halinde dökülen röfleleri parlıyor, ama asıl gözleri. Derin mavi gözleri beni kendine çekiyor. Giydiği kot pantolon ve koyu yeşil Henley'in altında fit ve zayıf, kaslı bir vücut olduğuna şüphe bırakmıyor.

"Özür dilerim, sizi rahatsız mı ettim? Başka bir yere oturmamı tercih eder misiniz?" diye soruyor.

Kitabıma bakarken gözlerim açılıyor ve yavaşça başımı kaldırıyorum. "Tabii ki hayır."

Arada sırada bana yaklaşılmadığından değil, ama bırakın bu kadar çekici ve benden çok daha yaşlı bir adamı, yabancıların benimle havadan sudan konuşmasına bile alışık değilim. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında.

"Emin misin? Daha uzakta otursam daha rahat edeceğе benziyorsun." Bakışları yüzüme odaklanmıştı.

Bakışlarının ağırlığı altında olmak beni rahatsız etse de, yanlış bir şey yapmadı ve onun kendini kötü hissetmesini asla istemem. "Sadece merhaba diyerek kibarlık ettiğini düşünmüştüm, hepsi bu. Sohbet etmek istediğini fark etmemiştim."

Dudaklarının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bir erkek ne zaman güzel bir kadınla konuşmak istemez ki?" Göz kırıyor.

Yüzüm şimdi alevler içinde patlamaya hazır bir cehennem gibi. "Oh, şey... iltifatınız için teşekkür ederim."

Cevap vermiyor, onun yerine kucağında açık duran kitaba bakıyor. "Ne okuyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Alaska'da ebeveynleri bir kar arabası kazasında öldüğünde yetim kalan dokuz kardeşli bir aile hakkında bir kitap." Ona bunun bir aşk romanı, hem de ateşli bir aşk romanı olduğunu söylememe imkân yok.

Başını sallıyor ve gözlerindeki parıltıdan kitabın en iyi kısmını atladığını anlıyor.

"Okur musun?" Beni kitabım hakkında daha fazla sorgulamadan önce hızlıca soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bunun için çok zamanım yok maalesef."

Aramıza garip bir sessizlik çöküyor ve sinirlerimin yoluma çıkmasına izin verdiğim için kendime lanet ediyorum. Taylor çok hayal kırıklığına uğradı. Tanımadığım insanların yanındayken hep kafam çok dolu oluyor. Yeni insanlarla rahat olmam uzun zaman alıyor, bu da birkaç yıl önce buraya taşınmamı olması gerekenden daha zor hale getirdi.

O sadece bir insan, Hattie. Çekici biri elbette, ama yine de sadece bir insan ve sana ilk o yaklaştı.

Kuruyan ağzımı geçip yutkunuyorum ve kendimi konuşmaya zorluyorum. "Seni bu kadar meşgul eden ne?"

Sanki onunla konuştuğum için mutluymuş gibi yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor. "Kendi işimin sahibiyim. Beni oldukça meşgul ediyor."

Kitabımı kucağımdan indiriyorum ve sıcak çikolatamı almak için yanımdaki masaya uzanıyorum. "Hangi sektöredesin?" Buharlı bardağıma hafifçe üflediğimde gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark ediyorum ve yüzüm yeniden ısınıyor. Bu bir flört mü?

"Eğlence sektöründeyim." Aniden ayağa kalkıyor ve gitmek üzere olduğu için göğsümde oluşan hayal kırıklığı yüzünden kendime kızıyorum. Ama onun yerine, elini uzatarak öne doğru eğiliyor. "Ben Bastion."

Sıcak çikolatamı hızla yerine bırakıp elini kabul ediyorum. "Hattie. Tanıştığımıza memnun oldum."

Avuçlarımız buluştuğunda, onunkinin sıcaklığı benimkine sızıyor gibi görünüyor. Elini çekerken orta parmağı avucumun ortasından aşağı indiğinde kolumda keyifli bir vızıltı dolaşiyor.

"İnan bana, bu zevk tamamen bana ait Hattie."

Beni ne kadar etkilediğini fark etmesinden korkarak, omurgamda hızla yükselen ürpertiye bastırıyorum. Tepkimin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Daha önce hiç olmamıştı.

Koltuğuna geri oturuyor ve yan masadan bir kahve fincanı alıp dudaklarına götürüyor, yudumladığı süre boyunca benimle göz temasını sürdürüyor. Bakışlarında samimi bir şeyler hissediyorum, bu yüzden açık olan ama yılın mevsimi nedeniyle dışarıya ısı vermeyen şömineye doğru bakıyorum. Her şeye rağmen vücut ısım yükseliyor.

"Ne iş yapıyorsun, Hattie?"

Adımın dudaklarından dökülme şekli bana bir şeyler yapıyor, ki bu çok saçma. Bu adam benden çok daha yaşlı ve ilgilendiğine dair açık bir işaret vermedi. Sadece kibar davranıyor ve sohbet ediyor. Memleketinde olmadığı için belki o da benim kadar yalnızdır. Kesinlikle anlayabiliyorum.

"Şehirdeki bir imalat şirketi için muhasebe ve diğer idari işleri yapıyorum."

Başını sallıyor ve kahvesini masaya koyuyor. İstemesem de ellerinin ne kadar büyük olduğunu ve parmaklarını fincana doladığında fincanı nasıl cüceleştirdiğini fark ediyorum.

"Kıskandım. Sayılarla aram hiç iyi olmadı."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sayıları her zaman sevmişimdir. Bana mantıklı geliyorlar. Matematiğin tek bir cevabı olması ve basit olması hoşuma gidiyor. Bulmak için sadece bir dizi adımı takip edersiniz. Hataya çok az yer var."

"Ben daha çok insanlardan yanayım."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü. "İşte bu konuda hiç iyi olamadım."

Bastion başını eğdi. "Ne?"

"İnsanlar. Onları, motivasyonlarını anlamakta hiçbir zaman iyi olamadım. İnsanları olduğu gibi kabul etme eğilimindeyim." Omuz silkiyorum. "Bu beni daha önce de yakmıştı." Rich'in yüzü gözümün önüne geldiğinde utancımдан yutkunuyorum.

Bastion koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor, böylece ayak bileği karşı dizine dayanıyor. "Anlat."

Gözlerim irileşiyor. Bu yabancıya Rich'ten bahsetme şansım yok. Bu dünyada olanları anlattığım tek kişi Taylor'dı. "Anlatmamayı tercih ederim."

İki elini de kaldırdı. "Yeterince adil." Bastion tekrar kahvesine uzandı. "Peki burada eğlenmek için ne gerekiyor?"

Rahatsızca yer değiştiriyorum ve ellerime yapacak bir şey vermek için kendi içeceğime uzanıyorum. "Bu konuda en iyi yargıcın ben olduğumdan emin değilim."

Kahvesini yudumladıktan sonra tekrar yerine koyuyor, ben ise kupamı iki elimle önümde tutmaya devam ediyorum.

"Neden böyle söylüyorsun? Sen ne..." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor, ben de bakışlarımı kaçırıyorum. "Yirmili yaşların başında mısın?"

"Yirmi dört," diyorum, bakışlarıyla tekrar buluşmak için cesaretimi toplayarak. "Buralarda eğlenceli yerlerin nerede olduğunu bildiğini sanırdım."

Keşke hayatımın bazı bölümlerinin ne kadar boş olduğunu hatırlattığında göğsüm sıkışmasaydı. Bastion farkında olmadan tam da hassas tarafıma bir ok fırlattı.

"İnsanlarla aramın iyi olmadığı kısmını hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Bunun bir yan ürünü de pek sosyal bir hayatımın olmaması," diyorum.

Bilerek başını sallıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Çoğu insan abartılıyor zaten."

Bu kez gözlerini kaçırmak yerine bana göz kırptığında gülümsüyorum.

"Seni Wisconsin'e tam olarak ne getirdi?" Koltuğa yaslanıp yanıma kayıyorum, bacaklarımı minder üzerine koyuyorum ama yine de bir an için gözlerinde öfke gibi bir şey parlıyor. Sadece çok kısa bir an için, o kadar çabuk geçip gidiyor ki ilk başta gördüğümünden bile emin değilim.

"Bölgede bazı yatırım seçeneklerini değerlendiriyorum." Bunun ne anlama geldiğini daha fazla irdeleyemeden, "Şehirde bir göl için bir sürü reklam gördüm..." diyor. İsmi hatırlayamıyormuş gibi başını sallıyor.

Boşluğu onun yerine ben dolduruyorum ve turistik bir yerin neler sunabileceğini anlatıyorum. Bir süre daha önemli bir şey konuşmuyoruz ama konuştukça daha az garipleştiğimi fark ediyorum. Bunun alışılmadık bir şey olmadığından eminim ama bu kadar rahat ve hızlı olmam alışılmadık bir şey.

Belki de benim için hâlâ umut vardır.

Bastion kahvesini bitirip boş bardağı masadan alıyor ve koltuğunun kenarına kayıyor. Yaklaşan ayrılışı karşısında göğüs kafesimin içine doğru bastıran hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Gitmem gerekiyor ama gelecek hafta yine şehirde olacağım. Buluşmak ister misin?"

Bilinçaltımdaki bir şey, sohbetimizden keyif almış olsam da hayır demem için bana bağıyor. Ama aynı zamanda, dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kalkmasına neden olduğum her seferinde damarlarımda dolaşan heyecan titreşimi bir şekilde bağımlılık yapıyor.

Hemen cevap vermediğimde, "Bu fikir seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Sadece evden uzakta olmak yalnızlık yaratabilir. Biraz sohbet ettik diye düşünmüştüm, hepsi bu."

O da yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Herkesin içinde bir kafedeyiz. Sanki benden otel odasında buluşmamı istiyor. Burada bir tehlike yok. Hayatın önüme çıkardığı bu küçük spontane maceranın tadını çıkarmanın ne zararı var?

Onunla tekrar buluşabilirim, arkadaşlığının tadını çıkarabilirim ve bir daha dönmek üzere gittiğinde, bu benim için sadece zaman zaman tekrar ziyaret edebileceğim güzel bir anı olacak. Bana resmi bir çıkma teklifi falan da etmeyecek. Bu sadece iki insanın platonik bir zaman geçirmek için buluşması olacak.

Annem uzun zamandır beni biriyle çıkmam için teşvik ediyor. Kilisedeki birkaç uygun erkek ilgilerini belli ettiler ama hiçbir

Benim için ilginç. Üniversitede tek erkek arkadaşım la yaşadıklarım dan sonra cesaretimi toplayamadım. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Ailem tereddütlerimi anlamıyor ama yıllar önce olanları onlara açıklayamayacak kadar utanıyorum.

"Tamam, tekrar buluşabiliriz."

Bastion bana memnuniyetle sırtıyor. Yüzünde ilk kez tam bir gülümseme görüyorum ve bunun etkisi çok büyük. Bembeyaz dişleri tüm yüzünü aydınlatıyor, düşündüğüm den çok daha güzel, çünkü kendisi şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam.

"Harika. Aynı saatte, aynı yerde mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum. "Elbette." Sesim cılız ve ince çıkıyor.

Sandalyeden kalkıyor ve tepemde dikilip bana bakıyor. "Görüşürüz o zaman."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve arkasına bile bakmadan gidiyor, bu da beni olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğratiyor.

Önemli değil, Taylor'a söyleyecek haberlerim olduğu için heyecanlıyım. Yavaş yavaş, sadece kendimi biraz daha ortaya koymam gerekiyor.

■ Uyandım ve sırt üstü yuvarlandım, cızırtılı çarşafı vücudumdan fırlattım. Şehirdeki en iyi otelde kalıyor olabilirim, ancak bu günlerde alıştığımından çok farklı. Hayatımda bir zamanlar

Buranın Four Seasons olduğunu düşünebilirdim ama o günler çok geride kaldı ve bir daha asla geri dönmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim.

Yataktan kalkıp banyoya kadar yürüdüm ve duşu açtım. Spreyin altına girmeden önce lanet şeyin ısınması tam on dakika sürüyor. Başımı arkaya yatırıp ılık su yüzümü yıkarken gözlerimi kapatıyorum ve Hattie'nin dün gece o kafedeki kanepede oturduğunu hayal ediyorum.

Yavru bir kedinin sokak zekasına sahip. Arasında bir avcı olduğunu bile bilmiyordu. Kadın en iyi ihtimalle saf, en kötü ihtimalle aptal.

Yine de onu düşünmek bile tetikleyici. Onunla birlikteyken kendimi bir arada tutmakta zorlanıyordum. Sağlıklı tavrına, temiz kıyafetlerine ve kendini dünyaya sunma biçimine her bakışta, hepsi iyi ayarlanmış diye bağırıyor. Tipik, normal bir yetiştirilme. Bana asla verilmeyen bir şey.

Ellerim kafatasım ağrıyana kadar saçlarımin ıslak tellerini kavırıyor. İçimde kaynayan zehirli öfkeyi serbest bırakmamak için her şeyimi verdim.

dün gece onun etrafındaydı.

Hattie hakkında bir şey var, o yalnız. Dikkatimi nasıl çektiği çok açıktı. Elbette, ilk başta kıpır kıpırdı ama bana çaresiz bir köpek yavrusunu hatırlattı, dili dışarıda nefes nefese, ayaklarınızın dibinde oturmuş ilgi için yalvarıyordu. Ve ona her ilgi gösterdiğimde, daha fazlasını isteyerek yalayıp yutuyordu.

En iyisi de, benden etkilendiğinden emin olmam ki bu da her şeyi kolaylaştırıyor.

Yirmi yıldan fazla bir süreyi insanları dolandırarak geçirip onları okumakta iyi olamazsınız. Sözlerinin alt metnini, vücut dillerini ve söylemedikleri ama isteyebilmeyi diledikleri şeyleri okumak.

Gülüştüm etrafımdaki duş fayanslarında yankılanıyor. Ne aptal bir amcık. Bu dolandırıcılık kesinlikle şimdiye kadar karşılaştıklarımın en kolay olacak.

Duştan sonra giyiniyorum ve caddenin aşağısındaki boktan bir lokantadan yiyecek bir şeyler alıyorum. Çıkarken telefonuma bakıyorum, mükemmel zamanlamamdan memnunum.

Hattie'nin kiraladığı tripleks dairenin önündeki kaldırıma yanaştığımda, binadan çıkıp arabasına doğru gidiyordu. Üzerinde bol beyaz bir elbise pantolonu ve neredeyse boynuna kadar iliklenmiş ve kollarını örten açık mavi bir bluz vardı.

Binaya yaklaşmadan önce yirmi dakika bekledim.

Bay Smith'in raporu bana onun binanın zemin katında yaşadığını söylüyor - bekâr bir kadın için asla iyi bir fikir değil. Benim gibi sahipsizler bunu sadece kendi çıkarları için kullanacaktır ve ben de yansıtıcı yeleşim ve beyzbol şapkamla tam olarak bunu yapıyorum. Mavi pantolonum ve ona uygun polomla, sanki sayaç okumaya ya da binanın çevre düzenlemesini kontrol etmeye gelmişim gibi resmi görünüyorum. En iyi giriş noktamın ne olacağını anlamak için binanın arka tarafını dolaşırken elimde bir pano ve kalem bile var.

Olmam gereken yerin binanın batı tarafı olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Binayı arkasındaki sokaktaki evden ayırıyor ve şanslıyım ki bu sokak boyunca uzanan bir çit ve uzun sedirler var. Köşeden biri gelmediği sürece neredeyse fark edilmeyeceğim.

Etrafta kimsenin olup olmadığını son bir kez kontrol ettikten sonra pano ve kalemi Hattie'nin arka verandaya kurduğu küçük yuvarlak masanın üzerine atıyorum.

Bu sürgülü cam kapılar işimi görür. Arka cebimden yanımda getirdiğim tornavidayı çıkarıp kapıya yaklaşıyorum, sonra da önüne çömelıyorum. Kapıyı rayından çıkarmam istediğimden daha uzun sürüyor; bunu da böyle bir şey yapmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğine bağlıyorum. Pratik yapmadım. Ama sonunda başarılı olduğumda, damarlarımdan akan adrenalin patlaması unuttuğum bir heyecan. Tanrım, bunu özlemişim.

Son on yıldır bir aziz değildim, ama böyle şeyler yapmak zorunda kalmamıştım.

Hattie'nin dairesine girip kapıyı arkamdan kilitledikten sonra bir an etrafa bakıyorum. Beklediğim gibi bir yerdi; temiz ve düzenliydi, ortalıkta fazla eşya yoktu. Mobilyalar ona miras kalmış gibi görünüyor. Eskimiş olsalar da özenle bakılmışlar ve kanepenin kolçağına düzgünce katlanmış ve örtülmüş bir tığ işi battaniye var. Televizyonu büyük değil ve odanın köşesinde büyük bir sepet var.

Cebimden lateks eldivenleri çıkarıp takıyorum ve sepetin yanına gidip içine bakıyorum. İçinde bir sürü iplik var.

Sehpanın üzerine yığılmış birkaç kitabı karıştırıyorum. İlk ikisi pek ilgimi çekmiyor ama sonuncusuna göz gezdirdiğimde horoz kelimesi gözüme çarpıyor. Okumaya başlıyorum, bitirdiğim her cümlede yüzümdeki sırıtış büyüyor.

Yani küçük Bayan Mükemmel görüldüğü kadar mükemmel değil. Müstehcenliği seviyor. Not aldım.

Belki de Hattie'de görüldüğünden fazlası vardır. Bu düşüncenin ilgimi çekmesinden hoşlanmıyorum, bu yüzden kitapları bulduğum yere geri koyup devam ediyorum.

Dolabındaki peynirli makarna ve ramen noodle miktarına bakılırsa bir üniversite öğrencisi gibi yediğini düşünmezseniz, mutfakta ilgi çekici bir şey yok.

Banyoda hızlıca bir arama yaptığımda çok az makyaj yaptığını görüyorum, ama takip etmesi gereken bir cilt rutini var. Tezgâhın üzerinde bir sürü losyon, kese ve serum var. Ecza dolabından bir şey çıkmayınca yatak odasına doğru ilerliyorum.

Eğer bulunacak ilginç bir şey varsa, eminim onu bulacağım yer burasıdır.

İlk fark ettiğim şey, alanın dairesinin geri kalanından ne kadar farklı hissettirdiği. O kadar bakımlı ve derli toplu değil. Dairenin geri kalanında çok az kişisel hatıra varken, bu oda onlarla dolu.

Hattie ve onunla yaşıt başka bir kadının resimleri bir ilan panosunda kolaj oluşturuyor. Bazıları çok gençken çekilmiş, bazıları ise gençlik ve üniversite yıllarından. Bir tanesinde, yirmili yaşlarının başında olduklarını tahmin ettiğim kızlar, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, yüzlerinde kocaman bir sırıtişla bir rıhtımın ucunda duruyorlar.

Bakışlarım Hattie'nin tek parça mayosunun altındaki göğüslerinin kabarıklığına takılıyor.

Giydiği bol kıyafetlerin altında harika bir vücudu olduğu kesin. Belki onu sahneye çıkmaya ikna edebilirim. Bu düşünceye gülüyorum.

Belki bir noktada erkeklerin ilgisinden gerçekten hoşlanır ve ben de bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Sevgili annesinin, değerli küçük kızı sahnede dans etse ve erkeklerin G-string'ine dolarlar sokmasına izin verse ne düşüneceğini hayal edin.

Yüzüme vahşi bir gülümseme yayılıyor.

Şifonyerindeki giysilerin altında ilginç hiçbir şey yok ve komodinin üst çekmecesini açtığımda seks oyuncağı koleksiyonunu bulmayı umuyorum ama tek keşfettiğim çorap çekmecesini. Belki de düşündüğüm kadar bastırılmıştı. Hangi yirmili yaşlardaki bekâr kadının en az bir seks oyuncağı yoktur ki?

Ama sonra sütyenlerini ve iç çamaşırlarını bulmak için bir sonraki çekmeceyi açtım ve hepsinin dantelden yapılmış olmasına şaşırdım. Hattie'nin beyaz pamuklu

ama o büyük beden kıyafetlerin altına seksi olmasa da güzel iç çamaşırları giyiyor.

Bu kadının ikilemi her dakika daha da ilginçleşiyor.

Dolabına doğru ilerliyorum, içine bakmadan önce nasıl düzenlendiğinin fotoğrafını çekiyorum. En üstteki rafta birkaç süslü kutu var ve onları incelemek için çekip çıkarıyorum.

İlki bir tür anı kutusu gibi görünüyor. Eski film koçanları, konser biletleri ve çoğu birkaç yıl öncesine ait tebrik kartlarıyla dolu. Kutuda daha aşağılara indiğimde, onun ve sarı saçlı, parlak mavi gözlü bir adamın -Bay All American'ın- fotoğraflarını buluyorum. Anladım. Bir ilişki içinde oldukları açık. İkisinin samimi fotoğrafları olmasa da bir tanesinde el ele tutuşuyorlar, bir diğerinde ise adam kolunu kadının omuzlarına dolamış, yanağından öpüyor.

Kutudaki eşyaların üzerindeki tarihlere ve adamın resminin dairede hiçbir yerde sergilenmemesine dayanarak, ilişkinin çoktan bittiğini varsayacağım. Kadınlar böyle mi yapar? Bütün bu saçmalıklara tutunurlar mı? Ne için? Kalp kırıklığını tekrar hissetmek için mi? Onları asla anlayamayacağım.

Kutunun kapağını yerine koyup bir sonraki kutuya bakıyorum. Okuldan hatıralarla dolu; karneler, ödülleri, katılım kurdeleleri. Küçük Hattie'nin iyi bir öğrenci olmasına şaşırmadım.

Kutuları bulduğum yere geri koyuyorum ve dolabın altını arıyorum, orada birkaç fotoğraf albümü buluyorum. Albümleri çıkarmadan önce bir süre elimi üzerlerinde tutuyorum.

İlkinin kapağını yavaşça açtığımda göğsüm sıkışıyor ve Hattie'nin - muhtemelen on yaşlarında ya da öyle- ve anne babasının bir lunaparkta çekilmiş fotoğrafıyla karşılaşıyorum. Üçünün de yüzünde, onlara bakan herkesin hiç bu kadar mutlu olmadıklarını anlamasını sağlayacak türden gülümsemeler vardı. Birbirlerini gerçekten seven ve kollayan bir aile bu.

Her sayfayı çevirirken gözlerim anneme odaklanıyor, fotoğraflardaki diğer insanlar bulanıklaşıyor. Onu hiç böyle gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum. Onunla geçirdiğim on bir yıl boyunca bir kez bile. Tek hatırladığım

Gözlerindeki ölü bakış ya da bana baktığında her zaman sahip olduğu hayal kırıklığı ve pişmanlık. Durumumuzla mı ilgiliydi yoksa özellikle bana mı yönelikti, asla anlayamazdım.

Sikerim böyle işi.

Fotoğraf albümünün kapağını kapattım ve hepsini dolabın dibine geri ittim. Hattie'nin kim olduğunu ve onu kendi çıkarlarım için nasıl kullanabileceğimi bilecek kadar çok şey gördüm.

Cebimden telefonumu çıkararak dolabın ekranımdaki görüntüye kıyasla nasıl görüldüğüne bakıyorum ve neredeyse aynı göründüklerini fark ediyorum.

Neden bilmiyorum ama telefonumu kaldırmadan önce Hattie'nin yıllar boyunca çekilmiş tüm fotoğraflarının bulunduğu kolaj panosunun fotoğrafını çekiyorum.

Her şeyin olması gerektiği gibi görüldüğüne dair son bir kontrolden sonra, sürgülü cam kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açık bırakmayı ve Hattie'nin işe gitmeden önce kilitlemeyi unuttuğunu düşünmesini ummayı planlıyorum. Her iki durumda da benden asla şüphelenmeyecek.

Aceleyle binadan uzaklaşma isteğimi bastırıyorum. Bu insanların dikkatini çekecek türden bir şey. Bunun yerine yavaşça arabama doğru yürüyorum, zihnim annemin o resimlerdeki tüm görüntüleriyle dönüyor.

Aracıma yaklaşırken telefonum cebimde titriyor ve ekranda Steph'in adı beliriyor. Aracın içine oturduğumda aramasını kabul ediyorum ve arabayı çalıştırırken hoparlörü açıyorum.

"Ne oldu?" Sesim kesik kesik çıkıyor.

"Sana da günaydın."

Gözlerimi deviriyorum ve arabayı çalıştırıyorum. "Neye ihtiyacın var Steph?"

Ben kaldırımdan uzaklaşırken arabanın Bluetooth'undan arama geliyor. "Bu sabah Corn Flakes'ine kim işedi?"

Kabul ediyorum, hıyarlık yapıyorum, ki nadiren yaparım. İnsanları sirke yerine balla yola getirmenin her zaman daha kolay olduğunu düşünmüşümdür, ama bu anılar şeridine yaptığım yolculuktan sonra kendimi gösteremiyorum.

"Şimdi kapatıyorum." Elim aramayı sonlandırmak için gösterge panelindeki ekrana doğru hareket ediyor.

"Bekle! Sean'ın dün gece seni aramak için buraya geldiğini bilmeni istedim. Ray az önce söyledi."

Ray, Seattle'daki kulübümüzün güvenlik şefi. Ben burada olmadığım için Steph'ten ana kulüpte daha fazla bulunmasını istedim ve diğer personele de herhangi bir sorun olduğunda ona gitmelerini söyledim. Ama Sean'la doğrudan ilgilenen tek kişi ben olduğum için beni neden aradığını anlıyorum.

"Ben dönene kadar beklemek zorunda." Hattie'nin sokağından sağa dönüyorum ve kendimi Carla'nın kuaför salonuna doğru ilerlerken buluyorum.

"Neredesin sen?" "Seni ilgilendirmez."

"Her neyse." Steph'in sesi benim ses tonumla bozuldu. "Ne zaman dönmeni bekleyebiliriz?"

"Cuma günü. Ne zaman olur bilemiyorum. Sean'a Cumartesi akşamı kulübe gelmesini söyle, konuşuruz."

"Tamam. Bu hafta sonu Sacramento kulübünde olacağım, o yüzden sanırım gelecek hafta görüşürüz."

Beni salona yaklaştıran bir dönüş daha yapıyorum. "Kontrolümüzü görüntülü aramayla yapmak zorunda kalabiliriz. Benim de önümüzdeki hafta burada olmam gerekiyor."

Hafif bir duraklama oluyor. "Bastion, neler oluyor?"

"Bilmen gereken bir şey varsa sana söylerim." Aramayı sonlandır tuşuna basıyorum.

Steph'i bir arkadaş olarak görüyorum ve evet, seks arkadaşıyız ama ben hâlâ onun patronuyum. Ne bir ilişkimiz var ne de o benim yetiştirilme tarzım hakkında bir şey biliyor. Yani ona söylediğimde geri çekilmesi gerekiyor.

Sean'ın ne istediğini merak ediyorum. Çetesi Reavers'ın kulübümden pay karşılığında uyuşturucu satmasına izin veriyorum. Son birkaç yıldır bir anlaşmamız var ve ikimiz için de kazançlı oluyor.

Her neyse. O bekleyebilir.

Ana Cadde'de kuaför salonunun hemen yanındaki park yerine çekiyorum. Ön tarafta büyük bir pencere var, böylece içeriği görebiliyorum, sorun yok. Ve işte Carla, bir müşteriyle çalışıyor; sanki dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi gülümsüyor. Sanki penceresinin hemen dışında terk ettiği bir oğlu yokmuş gibi. Onun mükemmel kar küresi hayatını mahvedene kadar zamanını bekleyen bir oğul.

Ellerimi direksiyondan çekip gerginlik ağrısını serbest bırakıyorum.

"Sikerim böyle işi." Aracı vitesine taktım ve durduğum yerden çıktım.

Bir korna çalıyor ve lastikler kaldırımda gıcırıyor. Sabrım tükenmeden önce dikiz aynasından onları tersleyip Dodge'dan uzaklaşıyorum.

■ Seattle'a döneli bir gün oldu ve şimdiden Wisconsin'e dönme arzusu beni zorluyor. Planımı uygulamaya koymak için sabırsızlanıyorum. Ben hep böyleydim. Trent beni sakinleştirirdi, bana acele etmemek. Her zaman hazırlıklı olmak. Hattie'nin dolabının dibinde bulduğum fotoğraf albümlerini her düşündüğümde, sanki içim yağa dönüşüyor ve birini cezalandırmak istiyorum.

Elbette Carla'nın kapısına gidip ona ağzının payını verebilirim ama bundan alacağım tatmin geçici olacaktır. Gururunu ve neşesini yavaşça parçalara ayırmak, Hattie'yi koza gibi saran saflık ve masumiyet katmanlarını soyarak çok daha tatmin edici olacaktır. Carla küçük meleğine bir daha asla eskisi gibi bakamayacak ve hayatının geri kalanında biricik kızının peşinden gitmemin kendi hatası olduğunu bilecek. Kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmayacak. Oğlunu mahvettiği için hiçbir şey hissetmiyor gibi görüldüğünden, kızını mahvetmenin utancıyla yaşamasına izin verin.

Ofisimin kapısı çalındı ve iç çektim. "Ne oldu?" Ray

kafasını içeri attı. "Sean seni görmeye geldi patron."

Başımı salladım. "VIP odalarından boş olan var mı?"

Sean'ı ofisime hiç davet etmedim. İhtiyacım olan son şey onun gibi birinin buralarda dolanması. Karşılıklı fayda sağlayan bir işimiz olabilir.

ama ona güvenilmez.

Bu dünyada gerçekten güvendiğim tek kişi kız kardeşim Ariana. Trent'e tamamen güvendiğimi bile söyleyemem. Elbette, beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi ama dolandırıcılıktan başka bir şeyi sevmiyor ve bir şekilde işine yarayacaksa beni kurtların önüne atmayacağından hiçbir zaman tam olarak emin olamadım. Herkesin bir bedeli vardır, kız kardeşim hariç. Onun hiç olmadı.

"Evet, bir tanesi açık," diyor Ray.

"Onu oraya koy. Ben birkaç dakika içinde çıkacağım." Ray başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Şu anda kalkıp gidemeyeceğim bir şey yok, ama Sean'ın emrindeymişim gibi görünmesine izin vermeyeceğim. O benim iş yerimde, tam tersi değil. Bu yüzden birkaç dakikamı ayırıp Hattie'nin sosyal medya profillerine bakıyorum, bugün bir şey paylaşmış mı diye; paylaşmamış. Aslında profilleri çok sıkıcı. En son altı ay önce bir şey paylaşmış, o da kendisinin ve diğer kilise üyelerinin aşevinde çekilmiş bir fotoğrafı.

Sonunda masamdan kalkıp takım elbisemin ceketini giyiyorum ve ofisimden çıkıp kapıyı kilitleyerek evin önüne doğru ilerliyorum. Cumartesi gecesi olduğu için salon tıklım tıklım. Müzik büyük salonda bangır bangır çalıyor ve sahnenin kenarında oturan erkekler, sahnede dans eden kızın dikkatini çekmek için çaresizce dolarlar sallıyor.

Paige, nam-ı diğer Ametist olduğu için şaşırmadım. En popüler dansçılardan biri, dolayısıyla Cumartesi gecesi vardiyası.

Odaya doğru yürürken gözüme çarpıyor ve bana hızlıca gülümsüyor, ben de ona karşılık veriyorum. Paige iyi bir çalışan. Vardiyalarına geliyor, herhangi bir drama neden olmuyor ve her zaman kucak dansı ya da VIP odasını ziyaret etme talepleri oluyor.

Ray, VIP odalarının bulunduğu koridorun girişinde görev yapıyor ve ben yaklaşırken başıyla beni selamlıyor. "Beş."

"Teşekkürler, Ray." Kravatımı göğsümde düzeltip yanından geçiyorum.

Ben yanından geçerken iki numaralı odanın kapısı aılıyordur ve dansılardan biri, Renee, nam-ı diğerk Blaze, kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor. Eminim müşterisi temizlenmek için biraz zaman ayırıyordur.

Beni görünce gözleri açılıyor ve bileğime uzanıyor. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Endişe içinde kaşlarımı çatıyorum. Bir şeylerin ters gittiğiy açık ve bu da VIP odasında az önce neler olduğunu merak etmeme neden oluyor. Bu gece gerçekten de boktan bir müşteriyle uğraşmak istemiyorum.

"Elbette." Onu duvara doğru yönlendirdim ve az önce boşalttığı odayla arasına girdim. "Neler oluyor?"

"Önümüzdeki Salı öğleden sonrası için randevum var ama çocuğumu doktora götürmem gerekiyor. Randevu alabildiğim tek zaman bu." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

Dört yaşındaki oğlunun son zamanlarda bazı sağlık sorunları yaşadığını ve bunun nedenini öğrenmeye çalıştığını biliyorum.

Omzunu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Emma'ya mümkünse seni diğerk dansılardan biriyle değıştirmesini istediğimi söyle. Olmazsa, personel eksikimiz olacaktı. Küçük adamınla ilgilenmelisin."

Emma tüm dansçıların programını yapıyor ve vardiyaların değıştirilmemesi gibi bir kuralımız var. Bu kuralı koymadan önce, herkes kimin hangi vardiyayı aldığı konusunda sürekli şikayet ediyor, vardiyaları birbiriyle değıstiriyordu. Bu çok kaotik bir durumdu, biz de buna bir son vermek zorunda kaldık. Daha fazla esnekliğe ihtiyaç duyan birkaç iyi dansçıyı kaybettik ama genel olarak bizim için iyi oldu.

Geniş bir gülümseme yüzündeki endişeli ifadeyi değıstiriyor. "Sen en iyisisin. Teşekkürler, patron!" Parmak uçlarında ayağı kalkıyor ve koridordan aşağı koşmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Daha kötü bir şey olmadığı için rahatlamış bir şekilde beş numaralı kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda Sean'ı masanın üzerine eğilmiş, kendi ürününden bir çizgi yaparken buluyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve Sean kafasını kaldırıyor, burnundan beyaz tozlar dökülüyor. Beni görünce gülümsüyor ve masadaki tozu burnuna çekmek için kullandığı rulo halindeki banknotu bana doğru uzatıyor.

Ellerim iki yanımnda yumruk oluyor. Bu küçük pisliğin kulüplerime uyuşturuocu sokmasına izin vermeyi hiç sevmedim, nasıl büyüdüğümnden sonra değil, ama bu bir son para için bir araç. Ayrıca, özgür irade denen küçük bir şey var. İnsanlar kendi seçimlerini yapmak zorunda. Eğer kullandıkları için hayatlarını mahvediyorlarsa, bu onların suçu.

"Ben iyiyim."

Sean başını sallar. "Günün birinde sana bir şans vereceğim." Hayır, yapmayacak. Ama bu tartışmaya değecek bir konu değil.

"Neden buradasın?" Küçük odanın etrafında bir U gibi uzanan gömme kanepenin en ucuna oturuyorum.

Sean burnunu ovuşturup kokluyor. "Patronlarım bazı rakamlar üzerinde çalışıyorlar ve sana çok fazla pay verdiğimizizi düşünüyorlar. Senin payını yüzde on azaltmak istiyorlar."

Takım elbisemin düğmelerini açıyorum ve rahatça bacak bacak üstüne atıyorum. "Patronlarına hayır de. Başka bir şey var mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Sean alçak sesle kıkırdar. "Evet, bu cevabın hoşlarına gideceğini sanmıyorum." Başımı eğiyorum. "Senin büyük patron olduğunu sanıyordum?"

Kaşlarını çatıyor ve koltuğunda kayıyor. "Herkesin üstünde biri vardır."

Omuz silkiyorum. "Benim yok. Sikime binen bir kadın olmadığı sürece."

Burun deliklerinin açılmasına bakılırsa bundan hoşlanmıyor. "Ne olursa olsun, tüm bu saçmalıklar"-masanın üzerindeki tozu işaret ediyor-"bir yerden geliyor. Her zaman daha yukarıda birileri kararları verir."

"Buraya hangi mesajı iletmek için geldin, madem ayak işlerine baktığını açıkça belirtiyorsun?"

"Dediğim gibi. Senin payını yüzde on kesiyorlar."

Ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini kapattım. "Hayır, yapmayacaklar ve eğer denerlerse, artık kulüplerim üzerinden hiçbir şey yürütmeyecekler. Uyuşturuocu satan tek pislik sen değilsin, biliyorsun."

Sean da ayağa kalkar. "Onlara hayır diyeceğini söyledim."

"Güzel. O zaman şaşırmayacaklar." Cevap vermesini beklemeden kapıya doğru ilerliyorum. Elim kapı kolundayken dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bu odadan çıkmadan önce o pisliğin masamdan kalktığından emin ol."

Sonra ofisime geri dönüyorum. Kimse beni durdurmuyor, çünkü ruh halimin yüzümden okunduğuna eminim.

Sean'la aramızdaki bu şey bir sorun. Sean'ın muhatap olduğu kişi hayır cevabımı kabul ederse şaşıracakım. Bu da bir acil durum planı yapmam gerekeceği anlamına geliyor.

O kadar da zor olmamalı. Sean'a da söylediğim gibi, şehirdeki tek oyuncu o değil.

En büyük zorluk, zamanımın yarısını Wisconsin'de geçirirken bunu yapmak olacak.

Hattie'yi ürkütmemek için işleri yavaş ilerletmek istedim. Böylece tüm taşlar yerine oturduğunda teklifimi kabul etmeye hazır olacaktı. Bunun yerine, ofisime ulaştığımda cebimden telefonumu çıkardım ve avukatımın numarasını buldum. Cumartesi gecesi olması umurumda değil. Aramalarım her zaman cevap verir.

Tabii ki ilk zil sesinde cevap veriyor. "Cumartesi gecesi mi? Gerçekten mi Bastion?"

"Zaman çizelgesinin öne çekilmesini istiyorum. Onlara reddedemeyecekleri bir teklif yap. Bu anlaşmanın en fazla üç hafta içinde bitmesini istiyorum." Telefonu kapattım ve ofisimin kapısını arkamdan kapattım.

Tıpkı hayatımdayken olduğu gibi, Carla'nın yeniden ortaya çıkışı da benim için duygusal karmaşadan başka bir şey ifade etmiyordu.

Dün gece Wisconsin'e geri döndüm. O akşam kafede Hattie'yle buluşabilmek için Salı sabahına kadar burada olmayı planlamamıştım ama Pazar öğleden sonra son anda fikrimi değiştirdim. Bugünü burada geçirmek istiyorum.

Yarın da Hattie'yi takip edeceğim. Onu manipüle edebilmem için bu kadını gerçekten tanımam gerekiyor.

Geçen hafta evine girdiğim günle aynı saatte işe gidiyor. Alışkanlık yarattığı. Büyük bir sürpriz değil. O bir dolandırıcının rüyası.

Hattie küçük, boktan sedarıyla doğruca işe gidiyor, kahvaltı ya da kahve için durmuyor. Öğle yemeği zamanı geldiğinde, iş arkadaşlarının birçoğu bir şeyler atıştırmak için ayrılır, ama Hattie ayrılmaz. Ya bir öğle yemeği hazırlamalı ya da hiç yememeli. Hattie'nin bir brown bagger olduğunu tahmin etmeliydim.

Günün sonunda, iş arkadaşlarının çoğu gittikten biraz sonra ortaya çıkıyor ve park yerinden çıktığında koltuğuma gömülüyorum. Beni geçtikten sonra arabayı çalıştırıp onu takip ediyorum. Carla'nın salonuna doğru gidiyor.

Ön camdan ikisini birlikte görünce göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimdeki nefes daralıyor. Sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gülüyorlar ve ben dişlerimi sıkıyorum. Sonra Carla Hattie'yi salonun arka tarafına götürüyor, ama döndüklerinde Hattie'nin saçları ıslak ve saçını kestirmeye geldiği belli.

Umarım Hattie uzun, siyah saçlarını çok fazla kesmez. Bu

düşünce de neyin nesi?

Ellerim direksiyonu sıkarken direksiyon gıcırıyor. Kendimi bırakmaya zorluyorum ve ağrıyan ellerimi silkeliyorum. Bu bırakmam gereken bir alışkanlık.

Hattie saçını kestirirken önemli bir şey olmuyor ve ayrılmadan önce Carla'yı uzun uzun kucaklıyor. *Rahatlayın hanımlar, yakında görüşeceksiniz.* Carla avucunu Hattie'nin yanağında gezdiriyor ve burun deliklerim açılıyor.

Hattie'yi gecenin geri kalanını geçireceği dairesine kadar takip ediyorum.

Ertesi sabah, onu işe kadar takip ediyorum. Bir kez daha tam olarak aynı saatte çıkıyor ve işe gidiş rotasından sapmıyor, öğle yemeğinde de ayrılmıyor.

O akşamki toplantımıza hazırlanmak için öğleden sonra görevimi bırakıyorum.

Duş alıp tıraş olduktan sonra saçımı normalde olduğundan daha dağınık bırakarak şekillendiriyorum. Açık ve ulaşılabilir olmaya çalışıyorum. Bu düşünceyle siyah bir kot pantolon ve açık gri bir tişört giymeye karar veriyorum. Her zamanki tarzımdan daha sade ama yaş farkımızı ya da mali durumlarımızdaki farkı vurgulamak istemiyorum. Bana karşı açık ve misafirperver olmasını istiyorum.

şimdi soru şu... Gelecek mi? Peki ya

yapmazsa ne yapacağım?

A Kafenin girişine doğru yürürken, muhtemelen bininci kez kendimi sorguluyorum. Burada olmalı mıydım? Bu adamı tanımıyorum bile.

Sonra kendisinin olmayan bir şehirde olmanın yalnızlık olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve göğsümde bir his belirliyor çünkü tam olarak bu hissi biliyorum. Dürüst olmak gerekirse hala da öyle.

İşte buradayım, geçen hafta kısa bir karşılaşma yaşadığım ve hakkında pek bir şey bilmediğim bir adamla buluşmaya gidiyorum.

Ama halka açık bir yerde buluşuyoruz, yani gerçekten bir zararı yok.

Beş dakika erken içeri giriyorum ve Bastion'ı çoktan salonda otururken buluyorum. İçeri girer girmez beni fark ediyor ve selam vermek için elini kaldırdığında yüzündeki rahatlama ifadesi, diğerinin gelmeyebileceğinden endişelenen tek kişinin ben olmadığımı anlamamı sağlıyor.

İçkimi sipariş edeceğimi belirtmek için tezgâha doğru bir işaret yapıyorum, ama o elinde dumanı tüten bir kupa tutuyor. Gülümseyerek ona yaklaştım.

Geçen haftaya göre daha rahat görünüyor. Saçları biraz dağınık ve kıyafetlerinden her gün spor yaptığı anlaşılıyor. Çok çekici biri ve benden ne istediğini merak etmekten nefret ediyorum.

"İçkini çoktan aldım. Seni buraya benimle tanışmaya davet ettiğime göre, en azından sıcak çikolatanın parasını ödeyebilirim diye düşündüm."

Karşısına oturuyorum ve çantamı yanıma koyuyorum. "Ne içtiğimi hatırladın mı?"

Omuz silkti. "Çoğu insanın kahve ya da çay içtiği bu mevsimde senin sıcak çikolata içmenin ne kadar ilginç olduğunu düşündüğümü hatırladım. Ya da belki buzlu kahve."

"Ben kahve sevmem." Acı içeceği yudumlama düşüncesi burnumu buruşturmama neden oluyor.

Bastion gülümsüyor ve kadehini kaldırıyor. "Neyse ki ben aynı dertten muzdarip değilim."

Kıkırdıyorum ve sıcak çikolatayı almak için öne doğru eğiliyorum. "Sıcak çikolata için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Bir süre garip bir sessizlik oldu. İyi tanımadığım biriyle her zaman olduğu gibi, bunu nasıl dolduracağımdan emin değilim. Neyse ki Bastion beni bunu çözmek zorunda kalmaktan kurtardı.

"İşteki günün nasıldı?" Kahvesini dudaklarına götürüyor ve yudumluyor.

"Heyecan verici bir şey yoktu." Omuz silkiyorum. "Her zamanki gibi."

"Böyle mi seviyorsun?" Başını eğiyor ve saçlarından bir tutam alnına düşüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Heyecan verici değil."

"Ah, şey ... Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Sanırım ben biraz alışkanlıklara bağlı bir yaratığım. Peki ya sen?"

Sorumu düşündü ve bana ezbere bir cevap vermemesi hoşuma gitti. "Hayatım uzun yıllar boyunca çok hareketliydi. Bugünlerde çoğu şeyin öngörülebilir ve kolay olmasını tercih ediyorum. Yine de biraz heyecan için hala yer olduğunu düşünüyorum." Göz kırıyor.

İma ettiği Şeyi anlamam biraz zaman alıyor ve anladığımda gözlerim açılıyor ve yüzümün ısındığını hissediyorum. "Nasıl... Peki ya sen? Kasabada işler nasıl gidiyor? Yine tam olarak ne yapıyorsun?"

Koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve ayak bileğini diğerk dizine dayıyor. "Seni detaylarla sıkmayacağım ama aslında paramı yatıracak bir yer arıyorum."

Kasabaya gelmesinin her ne sebeple olursa olsun özel bir nedeni olduğunu hissediyorum. Kesinlikle burnumu sokmak ve onun mali durumunu anlamaya çalıştığımı düşünmesini istemiyorum.

"Burada, kasabada mı büyüdün?" Bastion ben daha cevap vermeden soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve avuçlarımda çok ısınan bardağı yere bırakıyorum. "Hayır, Tennessee'de büyüdüm."

"Buraya taşınmana ne sebep oldu?"

Ona ne kadarını anlatacağımı düşünürken ağzım dolanıyor ama hepsini bilmesinde bir sakınca yok. Bu bir sır falan değil. "Babam yaklaşık dört yıl önce bir araba kazası geçirdi ve şimdi iyi olsa da iyileşmesi uzun zaman aldı. Yaralarının bir sonucu olarak hâlâ bastonla yürüyor."

Bastion kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim."

O geceyi hatırladığımda göğsümdeki o eski tanıdık sızı geri dönüyor - yaşayacağından emin olmadığım ve sonra doktorun yaralarının boyutunu anlatmasını dinlerken hayatta kalacağını bildiğim zaman.

"İyileşmek için gerçekten çok çalıştı, ancak uzun bir süre hastanede kaldı ve sonrasında birçok ameliyat ve rehabilitasyon geçirdi. İşe dönmek için her şey yolunda gittiğinde, sahip olduğundan daha fazla maaş veren yeni bir iş aramaya başladı." Bastion bana sorgulayan bir bakış attığında açıklıyorum. "Ailem kazanın bir sonucu olarak çok fazla tıbbi borçla baş başa kaldı. O yüzden burada iyi bir iş teklifi alınca, taşınmak onlar için mantıklı geldi."

"Ve sen de onu takip ettin?" Fincanı dudaklarına götürüyor.

"Bu muhtemelen beni bir çocuk gibi gösteriyor, değil mi? O zamana kadar üniversiteyi bitirmiştim." Kucağımdaki ellerime bakıyorum.

"Bu seni ailesini çok seven bir kadın gibi gösteriyor." Sesinde hafif bir gerginlik var. Belki de ailesiyle iyi bir ilişkisi yoktur.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Onlar benim için dünyadaki en önemli şey, bu yüzden evet, takip ettim. Burada bir işim var ve faturaları ödemelerine yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum." Omuz silkiyorum.

Sanki şaşırmış gibi birkaç kez göz kırpmıyor. "Çok cömertsiniz."

"Elimden geleni

yapıyorum." Bastion

yavaşça başını

sallıyor.

"Demek istediğim, ben de burada sadece birkaç yıldır yaşıyorum." Sıcak çikolatamdan bir yudum alıp ellerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Burayı seviyor musun?"

İç çekiyorum çünkü bu sorunun cevabını bildiğimden emin değilim.

"Sanırım bu hayır demek?" Bir kaşını kaldırıyor ki bunu sık sık yaptığını fark ettim.

"Öyle değil, sadece..." Konuşmaktan keyif aldığım bu adama ne kadar beceriksiz olabileceğimi açıklayabilir miyim? Bu aramızda olan her şeyi mahvedecek mi? Bir şeyler mi oluyor? İçimden iç çekiyorum. Şu anda yaptığım gibi şeyler yapmamam gerekiyor. Sonra Taylor'ın bana kim olduğuma sahip çıkmamı ve olmadığım biri gibi davranmamamı söylediğini hatırlıyorum, ben de öyle yapıyorum. "Eminim sosyal açıdan biraz beceriksiz olabildiğimi fark etmişsindir."

Başını sallıyor. "Hayır. Sohbet ettiğimiz iki seferde de harika bir arkadaş oldun."

Yüzüm tekrar ısınıyor ve Bastion'ın kızardığımı anlamaması için küçük bir dua ediyorum. "Kolay kolay arkadaş edinmem, bu yüzden buraya taşınmak biraz... yalnızlaştırıcı oldu." Bunu büyütmek istemediğim için omuz silkiyorum.

"Bunu şaşırtıcı buluyorum," diyor. "Herhangi bir kulübe veya toplum kuruluşuna katılmayı denedin mi? Peki ya kiliseye?"

Kupamı ağzıma götürüp bir yudum alıyorum. "Kiliseye gidiyorum, hayatımın çoğunda gittim ama dürüst olmak gerekirse eski kilisemi özlüyorum. Şimdiki kilisemdeki insanlar harika," diye ekliyorum hemen, "ama çoğu hayatları boyunca buradaydı. Bana ne kadar iyi davranırlarsa davransınlar, kendimi buraya ait değilmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Peki ya arkadaşlık uygulamaları?"

Ona dehşetle bakıyorum. "İnternette bana göre olmadıklarını bilecek kadar çok video izledim."

"Muhtemelen bir erkek arkadaşın olmadığını varsaymamalıydım. Yalnız hissettiğinden bahsetmiştin, yani eğer varsa... Söylemeliyim ki, onun çok iyi biri olduğunu sanmıyorum."

İkimiz de gülüyoruz. Dilimin ucunda ona kız arkadaşı olup olmadığını sormak var ama bir türlü cesaret edemiyorum.

"Hayır, erkek arkadaşım yok." Rich'in yüzü gözümün önünden geçiyor ve zihnimdeki görüntüyü itiyorum. "Her neyse, bu kasabanın çok güzel olduğunu söylemem yeterli. Sanırım kafamdan çıkabilsem ve birlikte eğlenebileceğim bir grup arkadaş bulabilsem daha çok keyif alırdım."

"Mantıklı. Futbolu takip ediyor musun?"

Konuyu keskin bir şekilde değiştirmesi beni bir an için şaşırtıyor ama bana bunu teklif ettiği için minnettarım. "Aslında takip ederim."

"Titans mı yoksa Packers taraftarı mısınız?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Futboldan ve birkaç ay sonra başlayacak sezonla ilgili tahminlerimizden bahsediyoruz, sonra başka şeylerden konuşmaya geçiyoruz. Bastion bana lisede kız kardeşiyle katıldığı bir partiyle ilgili bir hikâye anlatıyor.

Hikaye beni onun kaç yaşında olduğunu merak ettiriyor ama yine de sormuyorum.

Ben daha hazır olmadan, boş kupalarımızı toplayıp tezgâha geri dönüyor ve gitmesi gerektiğini söylüyor. Panik gibi bir şey göğsümü kavıyor. Bu

Onunla vakit geçirmek, sıradan şeyler üzerine konuşmak ve bağ kurmak çok güzeldi ve bunu bir daha yapamayacak olma fikri beni mahvediyor.

"Gelecek hafta şehre dönecek misin?" Ben de ayağa kalkarak sordum. Sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum ama başarılı olamadığımdan eminim.

Gülümsemesi masmavi gözlerini memnuniyetle parlatıyor. "Yapacağım."

Olamaz, bana sorduracak, değil mi? Yüzüm ısınıyor ve kendimi çok garip hissetsem de sormadan gitmesine izin verirsem pişman olacağımı biliyorum.

"Gelecek hafta buluşmak ister misin?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

Bir elinde iki kupa tutarak öne çıkıyor ve dirseğimi sıkıyor. "Bunu gerçekten çok isterim Hattie. O zaman görüşürüz."

Ve boş bardakları burada çalışan kıza bırakarak tezgâha yöneliyor ve kapıdan çıkıp gidiyor. Yine arkasına bile bakmadan.

Birkaç dakika sonra kendi çıkışımı yaparken teninin kısa süreliğine benimkine değdiği nokta hâlâ sıcaktı.

T Ertesi hafta, sırf kendime disiplinli olduğumu kanıtlamak için Pazartesi gecesine kadar Wisconsin'e gitmeyeceğim. Avukatımla konuştum ve planımla ilgili her şey yolunda gidiyor. Bütün bunlar Oltaya yem atmam ve Hattie'nin onu ısırmasını izlemem gerekiyor.

Bu gece onunla buluşacağım ve bugün dairesini bir kez daha gözden geçirip ilk seferinde gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmeyi planlıyorum, artık onun hakkında biraz daha fazla şey biliyorum.

Her zamanki gibi dakik bir şekilde apartmandan çıkışını izliyorum. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde ona en az bir beden büyükmüş gibi görünen çiçek desenli bir elbise var.

Geçen sefer yaptığım gibi, geri dönmeyeceğinden emin olmak için yirmi dakika bekledikten sonra beyzbol şapkasını başıma geçirip yolcu koltuğundan panoyu alıyorum. Üç dakikadan kısa bir sürede dairesine geri döndüm. Cidden, bu acele bağımlılık yapıyor. Bunu daha fazla yapamam.

Buraya son geldiğimde olduğu gibi görünüyor. Sehpanın üzerinde farklı kitaplar olsa da her şey yerli yerinde. Hevesli bir okuyucu olmalı. Başka bir şey de yapmıyor.

Yatak odası ve banyoda yaptığım hızlı turda yeni bir şey bulamayınca turumu mutfakta sonlandırıyorum. İvir zıvır çekmecesini daha yeni kapatmışım ki

Kilitte bir anahtar sesi

duyuyorum. Hay

sikeyim.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda saklanacak bir yer olmadığını görüyorum ve oturma odasındaki sürgülü cam kapıdan sıvışmaya çalışmak, Hattie olduğunu tahmin ettiğim kişiye varlığımı duyurmaktan başka bir işe yaramayacak.

Lanet olsun, bütün bunlar daha başlamadan bitecek. Neden buraya gelmekte ısrar ettim ki?

Kapı Hattie'nin arkasından usulca kapanıyor ve ben nefesimi tutup bir şey unutup onu alıp gitmesi için dua ediyorum. Ve her ne ise, mutfakta olmaması için.

Ağır adımlar kapıdan oturma odasına doğru ilerliyor.

Midem boğazıma düğümleniyor. Beni yakalayacak ve onun dairesinde ne halt ettiğim konusunda kabul edeceği tek bir mazeret bile yok.

"Hâlâ senin müstehcen kitaplarını okuyorum." Bir adamın derin kıkırdaması sessiz dairede çınlıyor.

Alnım kırışıyor. Erkek arkadaşı olmadığını söylerken bana yalan mı söylemişti?

Ayak sesleri tekrar duyuluyor, mutfaktan çıkıp koridora doğru ilerliyor. Oturma odasına gelene kadar ses çıkarmadan yavaşça mutfaktan çıkıyorum ve sürgülü cam kapının çıkışıyla koridorun girişi arasında duruyorum.

Yakalanmadan önce buradan defolup gitmeliyim. Ama bu herifin kim olduğunu ve burada ne aradığını bilmek istiyorum. Neden Hattie'nin dairesinin anahtarı onda? Merakımı sonra gidereceğim.

Ses çıkarmamak için yavaşça koridor girişine doğru ilerliyorum, bir şey duyunca duraklıyorum. Ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

-Hattie'nin şifonyerinin çekmecelerinin açılıp kapanma sesi. Her nasılsa, bu adamın burada olmak için benden farklı bir gündemi olduğunu düşünüyorum.

Şansımı zorlamamaya karar vererek dönüyorum ve yavaşça sürgüye doğru ilerliyorum, dışarı çıkıp kapatmadan önce açarken ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Arabama döndüm ve beklemeye başladım.

On beş dakika sonra, park yerinden eski püskü bir kamyonet çıkıyor ve direksiyonunda bir adam var. Plakanın fotoğrafını çekip Bay Smith'e mesaj atıyorum ve kamyonetin sahibi hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istediğimi söylüyorum.

Bir fikrim var ama neler olup bittiğinden emin olmak istiyorum.

O gece kafeye bilerek on dakika geç geldim. Hattie'nin gelmemden ümidini keseceği kadar değil, ama gelip gelmeyeceğimden endişeleneceği kadar geç. Orada olmayacağımı düşünerek hayal kırıklığına uğramasın, sonra da kapıdan içeri girdiğimde rahatlamasını istiyorum.

Bu, zengin evli kadınları maddi çıkarları için becerdiğim gençlik günlerimden öğrendiğim eski bir numara.

Kafenin kapısından içeri adımımı attığımda Hattie beni hemen fark ediyor ve elini kaldırarak beni selamlıyor. Aramızdaki mesafeden bile omuzlarının kulaklarından nasıl uzaklaştığını, geldiğimde alnının nasıl rahatladığını görebiliyorum.

Ona ulaşmak için kafede adımlarımı hızlandırıyorum. "Geç kaldığım için çok özür dilerim. İşle ilgili bir şeyle meşguldüm ve geç kalacağımı haber vermek için sana mesaj atacaktım ama numaralarımızı değiştirmediğimizi fark ettim."

"Sorun değil, anlıyorum."

Bana hemen numarasını vermiyor, bu beni rahatsız ediyor ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Belki de burada düşündüğümde daha fazla işim var.

"Bana bir dakika ver de bir içki alayım. Hazır mısın?" Yanındaki masada duran dumanı tüten sıcak çikolata bardağına bakıyorum.

"Evet, kusura bakmayın, size bir şeyler alacaktım ama sonra kahvenizi nasıl içtiğinizi bilmediğimi fark ettim." Kızarması utandığını gösteriyor, sanki

Benim siparişimi ezberlemediği için kendini kötü hissediyor. Ama o bir dolandırıcı değil. Ben dolandırıcıyım.

"Sorun değil Hattie. Bunu sana karşı kullanmayacağım." Gz kırpyorum ve tezgâha doğru gidiyorum.

Birkaç dakika sonra salona döndüm. Her zamanki gibi karşısındaki koltuğa oturmak yerine, bu kez solundaki sandalyeye oturuyorum.

"Geç kaldığım için tekrar özür dilerim." Kahvemi masaya, sıcak ikolatasının yanına koyuyorum.

Hattie endişemi elinin tersiyle itti. "Gerçekten önemli bir şey değil." Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Gerçi ben de gelip gelmeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

"Neden gelmeyeyim ki?"

Omuz silkiyor ve kucağına bakıyor.

"Hayatında heyecan verici bir şeyler oluyor mu?" diye soruyorum.

Bu soru bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve bana "sen daha iyi bilirsin" der gibi bakıyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Bu mümkün."

"Sadece olası değil." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor.

"Hepimiz benim gibi gizem ve entrika dolu bir hayat süremeyiz. Bu konuda kendini zme."

Gülüyor. "Sen biraz gizemlisin." "yle mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sana merak ettiğim bir şeyi sorabilir miyim?" Dudaklarını yalıyor, sanki bu soruyu sormak istiyormuş ama aynı zamanda korkuyormuş gibi.

Kupayı alıp dudaklarıma götürüyorum. "Bana her şeyi sorabilirsin." *Asıl soru sana gerçeği söyleyip söylemeyeceğim.*

Aklından geçenleri söylemeden önce dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Ailen sana bir erkeğe yaşını sormaman gerektiğini öğretmedi mi?" Carla'dan bahsetmek içimde kahve fincanını kafenin diğer ucuna fırlatma isteği uyandırır da göz kırpmıyorum.

"Kusura bakma, sormam kabalık olur."

Kıkırdıyorum. "Hiç de değil. Otuz yedi yaşındayım." "Oh."

Genellikle Hattie'nin düşünceleri bir film şeridi gibi yüzüne yansır, ama şu anda ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum.

"Beklediğin gibi değil mi?" Bakışlarını tutuyorum.

"Hayır. Evet." Belli ki kafası karışmış ve başını sallıyor. "Yani, kaç yaşında olduğunu gerçekten bilmiyordum."

Birlikte vakit geçirmek için çok yaşlı olup olmadığımı kendine sorduğu çok açık, tahmin etmem gerekirse, muhtemelen benden hoşlandığını kendine bile itiraf etmedi. Muhtemelen "*Bu adamı eve getirirsem ailem ne düşünür?*" diye düşünüyordur.

"Bana kalırsa yaş sadece bir sayı. İnan bana, içimde senden daha yaşlı hissetmiyorum." Bu ona söylediğim en doğru şey olabilir.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerinde umut mu görüyorum? Benden gerçekten hoşlanıyor. Belki de endişelendiği şeyin benim için çok genç olduğunu düşünüp düşünmediğim olduğunu fark ettiğimde içimi bir memnuniyet kaplıyor. "Düşünüyorum. Takılmak için aptalca bir şey."

Gülümsüyor ve gecenin geri kalanını birbirimizi daha iyi tanıyarak geçiriyoruz.

Ben onu daha iyi tanıyorum. O da Bastion Clarke'ın aslında hiç var olmamış bir versiyonunu tanıyor. Belki de onu yetiştirecek sevgi dolu, şefkatli bir annesi olsaydı olurdu.

Ertesi hafta Wisconsin'e gülümseyerek ulaştım.

İndikten kısa bir süre sonra avukatım aradı ve havalandırma konusunda üretim yapan bir işletmenin gururlu yeni sahibi olduğumu bildirdi. Hattie'nin çalıştığı yer olması dışında heyecan verici değil.

Neredeyse başım dönüyor. Sonunda planımı uygulamaya koyma zamanı geldi. Tuzak kuruldu, bugün yemi atacağım ve gelecek hafta bu zamanlar tuzağı patlatacağım.

Ama önce, geçen hafta Hattie'nin dairesinde bulduğum adamlarla ilgilenmeliyim. Bay Smith birkaç gün önce bana onunla ilgili bir dosya gönderdi. Hattie'nin dairesini kiraladığı bina da dahil olmak üzere şehirdeki birkaç binanın ev sahibi olduğu ortaya çıktı.

Ayrıca kayıtlı bir seks suçlusu. Bu pisliğin sadece Hattie'nin dairesine gizlice girme ihtimali nedir? Oldukça zayıf.

Bana gençken annemden faydalanan adamları hatırlatıyor. Zayıfları avlayan erkeklerden hoşlanmam. Bir zamanlar ben de onların avladığı zayıf biriydim.

Sanırım birinin bu pislige bir ders vermesinin zamanı geldi. Ve bunu Hattie için yapmıyorum. Avladığı diğer kadınlar ve çocuklar için yapıyorum.

Oteldeki odama yerleştikten sonra Russell Balcom'u aramaya çıkıyorum. İkimizin bir anlaşmaya varması gerekiyor.

GPS'in yönlendirmelerini takip ederek Russell'ın sıradan bungalovunun önünden geçip sokağın aşağısına park ediyorum. Hızlı bir değerlendirme bana en iyi saldırı planının komşusunun arka bahçesine girmek olduğunu söylüyor - herhangi bir kamera görmüyorum ve ön verandada uzakta olduklarını düşündüren birkaç gazete var. İnsanlar bazen çok aptal oluyor. Neden yerel gazeteye şehir dışında olduğunu belirten bir ilan vermiyorsun?

Siyah maskeyi yüzüme takıp kasketimi indirebildiğim kadar indirdikten sonra arabamdan çıkıyorum. Hızlı hareket ederek komşunun bahçesine giriyorum. İki katlı, bodrum katı olan bir ev ve mutfaklarının önündeki güverteden Russell'ın bahçesine bakabiliyorum. Ondan, köpeğinden ya da ilgili herhangi bir şeyden iz yok.

Hangi pencereyi kullanmak istediğimi belirledikten sonra güverteden inip çitten atlayarak çimlerin üzerinde ayaklarımın üzerine düşüyorum. Hızlıca eve yaklaşıyorum, kimseyi görmediğimden emin olmak için pencereden bakıyorum.

Sahil temiz. Bugün hazırlıklı geldim ve maymuncuğumu çıkardım. Eski bir kapı, bu yüzden uzun sürmez.

Elbette kapıyı kırabilirim ama içeride olup olmadığını bilmiyorum ve sürpriz unsurunu korumak istiyorum.

Birkaç dakika içinde çamaşır odasının kapısını iterek açtım. Evin içine doğru ilerlerken sessiz olmaya dikkat ediyorum. Arabayla geçerken evin önünde gördüğüm oturma odasına benzeyen bir yerde televizyon açıldı, bu yüzden tembel pisliğin orada olduğunu varsayıyorum.

İlerliyorum, her iki adımda bir durup dinliyorum. Hâlâ sadece televizyonun sesi var. Eğer bir köpek olsaydı, şimdiye kadar çoktan koklayıp beni aramış olurdu.

Mutfaktayım, yemek odasına bakan bir açıklığı var. Onun yanında da oturma odası var.

Duvarın arkasından baktığımda, bana dönük olması durumunda onu pusuya düşürmeye hazırım. Ama o köşedeki televizyona bakan bir sandalyede oturuyor ve sırtı bana dönük. Yüzümdeki maskeye rağmen sırtıyıyorum. Çok kolay.

Ön penceredeki perdeler kapalı, gerçi sadece tüller ve içeri biraz ışık girmesine izin veriyorlar.

Ondan yaklaşık bir metre uzaktayken halının altındaki döşeme tahtaları gıcırıyor ve başını çevirmeden önce sandalyesinde doğrulmasını izliyorum. Sonunda yalnız olmadığını anladığında gözleri telaşla açılıyor.

O sandalyesinden kalkmak için doğrulurken öne atılıyorum ve ayağa kalktığında onu yere düşürüyorum. Bir gümbürtüyle altıma düşüyor ve göğsüne binerek kollarını bacaklarımla sabitliyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye bağıyor.

Neyse ki Bay Smith'in bu adam hakkındaki istihbaratı yalnız yaşadığını söylüyordu, yoksa burada yaşayan başka birinin dikkatini çekeceği kesindi.

"Neden burada olduğum konusunda daha çok endişelenmelisin," diye homurdanıyorum.

Beni üzerinden atmaya çalışıyor ama ondan 30 kilo fazlayım ve yirmi yaş daha gencim.

"Demek kiraladığın genç kızların dairelerine gizlice girmeyi seviyorsun, öyle mi?"

Bay Smith'e Russell'ın sahip olduğu diğer mülkleri biraz araştırmasını söyledim ve bilemezsiniz, çoğu yirmili yaşlarında kadınlara kiralanmış.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yüzüne bir yumruk indirdim. "Her yalan söylediğinde bunlardan birini alacaksın. Tekrar deneyelim. Kiraladığın genç ve güzel kadınların dairelerine gizlice giriyorsun, değil mi?"

"Git kendini becer."

Bu sefer yüzüne bir yumruk indirdiğimde burnundan kan fışkırdı. Kırılmış.

Pislik herif sızlanıp ağlıyor. "Son

şansın, Russell."

Onun adını kullandığımda gözleri biraz açıldı. Güzel, belki de sonunda beni tanımayabileceğini ama benim onu tanıdığımı anlamıştır.

"Peki," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben yaparım. Neden umursuyorsun ki?" "Birinin zayıfları avladığını bildiğimde umurumda olur."

Kafamın arkasında Hattie'ye de aynı şeyi yaptığımı söyleyen sesi duymazdan geliyorum. Ben avcı, o da av değil mi?

Ama bu tamamen farklı bir sebep ve durum için. Hattie'yi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacağım. Her zaman gönüllü bir katılımcı olacak.

"Hasta herifin tekisin, değil mi?"

Beni zararsız olduğuna ikna etmek için umutsuz bir çabayla başını ileri geri sallıyor.

"Senin gibi adamlar beni hasta ediyor." Stan'in bir görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve onu temizlemek için başımı sallıyorum. "O dairelerden uzak durmanı istiyorum Russell. Eğer içeri girip iç çamaşırı çekmecelerini karıştırdığını öğrenirsem, iki şeyden biri olur. Ya sorunu kendim halledeceğim ya da polisi arayıp onlara ne yaptığına dair kanıt sunacağım. Sence bu sefer seni hapisten çıkarırlar mı?"

Dairelere girdiğine dair kanıtım yok ama bunu bilmesine gerek yok.

Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Kimsin sen?"

"Yanlış cevap." Ona tekrar vurup dudağını patlattım. "Aramızda bir anlaşma var mı?"

Şimdi ağlayıp sızlanıyor ama bana titrek bir baş selamı veriyor.

"Güzel." Ağırılığını bacaklarıma verip kollarına bastırıyorum ve o da irkiliyor. "Ve bunu bildirmek için polisi aramayı aklından bile geçirme. Eğer yaparsan, onlar için kendi raporumu hazırlarım. Anladın mı?"

Titrek bir nefesle başını sallıyor.

"Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim. Varlığımı belli etmedim diye izlemediğim anlamına geldiğini düşünme." Yerden kalkıp karnına öyle bir tekme atıyorum ki, yastıkların arasına silah saklamış olma ihtimaline karşı buradan çıkmama yetecek kadar nefessiz kalıyor.

Russell'ın icabına baktıktan sonra, ona bir iyilik yaptığımdan haberi bile olmayacak olan Hattie'yle buluşmadan önce duş almak için otele dönüyorum. Aslında bana teşekkür etmesi gerekirdi ama onunla işim bittiğinde tam tersini yapıyor olacak.

L tek düşündüğüm Bastion.

Yapmamalıyım. Bu çok aptalca. Belki de sadece yaşlı bir adama kız gibi aşık olmaktır. Bilemiyorum. Beni evden uzaktayken sohbet etmekten hoşlandığı birinden başka bir şey olarak gördüğüne dair herhangi bir işaret bile vermedi.

Ama bu uzun zamandır başıma gelen ilk heyecan verici şey, çoğu insanın standartlarına göre sıradan bir sohbet olsa bile.

Yine de Salı akşamı kafeye gelmesini beklerken yerimde zor duruyorum.

Salı günleri buluşmalarımız nedeniyle en sevdiğim gün haline geldi. Her seferinde kendime bu buluşmaların sınırlı olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kendime bu buluşmaların eninde sonunda sona ereceğini bildiğim için iyi olduğumu söylemeye çalışıyorum. Bastion bir noktada Wisconsin'deki işini bitirmek zorunda, değil mi? O zaman şehre dönmek için başka bir nedeni kalmayacak.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum, onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya kararlıyım. Taylor'a ondan bahsetmedim bile ve nedeninden emin değilim.

Belki de anlatacak bir şey olmadığı içindir.

Ve gerçekten de yok. Yani, birlikte bir içki içiyoruz, biraz konuşuyoruz ve yollarımızı ayırıyoruz. Yasak bir ilişkimiz varmış gibi değil.

Bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum. Bastion'ı böyle düşünmemeliyim.

Kafeye on dakika erken geldim ve bu sefer Bastion'ın içkisini almayı ihmal etmedim. Geçen hafta, bir önceki kısa görüşmemizden sonra siparişimi hatırladığında, nasıl aldığını bilmediğim için kahvesini sipariş edemeyeceğimi fark ettiğimde kendimi çok kötü hissettim.

Beş dakika erken geliyor ve beni gelip gelmeyeceğini merak etmekten kurtarıyor. Gülümsüyorum ve boştaki elimle el sallıyorum, diğer elimle de kahvesini tutuyorum.

Sırıttıyor ve bana doğru ilerliyor. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyor; saçları yarı nemli ve her zamankinden daha dalgalı. Koyu gri bir kot pantolon ve üzerine tam oturan siyah bir tişört giyiyor. Her zamanki gibi.

Bastion hiçbir zaman çok parası olduğunu açıkça söylemedi ama kıyafetlerinin üzerine oturduğundan benim alabileceğim her şeyden daha iyi olduklarını söyleyebilirim. Pahalı saatinden ve kendini taşıma şeklinden bahsetmiyorum bile.

"Hatırlamışsın." Okyanus mavisi gözleri neşeye parıldıyor.

"Hatırladım."

Önümde durdu ve ben de kahvesini uzattım. Parmaklarımız birbirine değiyor ve ben hızlı bir nefes alıyorum. Bu masum bir dokunuş, daha fazlası değil, ama yine de bana bir şeyler hissettiriyor.

İkimiz de bu hafta neler yaptığımızı konuşuyoruz. Ben-iş, ailemle vakit geçirmek, kiliseye ve kilise aracılığıyla katıldığım birkaç gruba katılmak. O-iş yerinde bazı yangınları söndürmek ve bazı çalışan sorunlarıyla uğraşmak.

Tam olarak ne iş yaptığını sorduğumda Bastion sadece eğlence sektörü diyor. Belki ünlü müşterilerle falan ilgileniyordur diye düşündüm ama bu konuda konuşmak istemiyor gibi görüldüğü için hiç açıkça sormadım. Onların mahremiyetini korumak istiyor olmalı diye düşündüm.

Bastion bana bir keresinde çatıdan havuza nasıl atladığına dair bir hikâye anlatmayı henüz bitirmişti ki başımı sallıyorum. "Ben bunu asla yapamam."

"Elbette yapabilirsin." Kahvesini yudumluyor.

Ona deliymiş gibi bakıyorum. "Asla olmaz. Yaralanmaktan çok korkarım."

Bir an beni inceliyor. "Bence bunu yaparsan, muhtemelen seversin. Arada bir risk almak heyecan verici."

"Bunun için sözüne güvenmek zorundayım."

Bir yudum daha alıyor ve boş bardağı masaya bırakıyor. "Bir noktada zincirlerinden kurtulmanı sağlayacağım." Bana göz kırpmıyor ve ben de gülümsüyorum. Bu göz kırpmayı gerçekten sevmeye başlıyorum. Bastion ellerini sandalyesinin kolçaklarına koyuyor ve kendini ayağa kaldırıyor. "Ne yazık ki gitmem gerekiyor. Sabah erkenden bir uçağım var."

Aniden ayrılması beni şaşırttı. Genelde daha uzun zaman geçirirdi.

"Elbette." Ben de ayağa kalkıp fincanlarımızı topluyorum.

"Birkaç haberim daha var." Dudakları kaşlarını çatıyor ve söyleyeceği şey her neyse kendimi ona hazırlıyorum ama sanırım zaten biliyorum. "Gelecek hafta seninle son kez görüşebileceğim. Wisconsin'deki tüm işlerim ertesi gün bitmiş olacak."

"Oh." İçimden bir mide bulantısı dalgası geçiyor.

"Seni tanımak gerçekten harikaydı, Hattie. Gelecek hafta son bir kez buluşalım mı?" Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor.

Gözlerim bu hissin tadını çıkarmak için neredeyse kapanacak ama bir şekilde onları açık tutmayı başarıyorum.

"Kesinlikle." Başımı sallıyorum, boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

"Mükemmel." Elini omzumdan çekiyor. "Görüşürüz o zaman." Bastion bana küçük bir gülümseme verdikten sonra kafeden çıkıyor.

Beni tanımaktan keyif aldığını söyledi ama ayrılmak konusunda hiç de tereddütlü görünmüyordu. Her zamanki gibi, insanları okumakta zorlanmam bana çok az fikir veriyor

kafasının olduğu yere.

Çıkarken iki boş bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum, sonra da sokağın aşağısında park ettiğim yere doğru ilerliyorum.

Henüz eve gitmek istemediğime karar vererek ailemin yanına gidiyorum. İstedğim zaman uğrayabilirim ve şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Gelecek hafta Bastion'ın arkadaşlığından muhtemelen son kez keyif alacağımı düşünmekten başka bir şey yapmayacağımı biliyorum.

Devam ettiği sürece bağ kurabileceğim birinin olması güzeldi ve bir sonraki kişinin hayatıma ne zaman gireceğini kim bilebilir? Gerçekten bir değişikliğe ihtiyacım var çünkü Bastion bana bir şey öğrettiyse o da kendimi daha fazla ortaya koymak istediğimdir.

Kapıyı çaldım, garip geliyor ama ben bu evde büyümedim. Bizimkinden çok onlarınmış gibi geliyor. Annem sanki geleceğimi biliyormuş ve kapıda bekliyormuş gibi hemen cevap veriyor.

"Bu ne güzel bir sürpriz. İçeri gel, tatlım." Beni mutfaka doğru götürüyor. "Sıcak çikolata ister misin?"

İstemiyorum ama yeni bitirdiğimi söyleyerek onu geri çevirirsem Bastion'u görmeye geldiğim konusunda yalan söylemek zorunda kalacağımdan korkuyorum. Bu yüzden tüm bunları açıklamak zorunda kalmaktansa, sadece "Elbette" diyorum.

Lavabonun yanındaki nemlendiriciden birkaç pompa alıp ellerine ve kollarına sürüyor. "Baban eczaneden bir reçete almak için dışarı çıktı." Elektrikli su ısıtıcısını doldurmak için mutfak lavabosuna götürüyor.

"Her şey yolunda mı?" Mutfak masasına oturuyorum.

Endişemi geçiştiriyor. "Sadece kolesterol haplarını yeniden doldurması gerekti."

Rahatlayarak başımı sallıyorum, sonra önümdeki masanın üzerinde duran kâğıtlara bakıyorum. Annem çaydanlığı tabana koyup çalıştırırken omzunun üzerinden bana bakıyor. Onun tedirgin bakışları yüzünden önümdeki kâğıt parçasını elime alıyorum.

Elimdeki bildirinin üzerindeki büyük kırmızı yazıya şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Bu sağlık faturasını geciktirdiniz mi?"

"Biraz geciktik ama endişelenmenize gerek yok." Gelip karşıma oturuyor ve kâğıt parçasını parmaklarımın arasından nazikçe alıp tekrar yığının üzerine koyuyor.

"Ne oldu?"

Kâğıtları güzel bir yığın halinde üst üste koyuyor, sonra da ulaşamayacağım bir yere, kenara bırakıyor. "Babanın aracındaki tamirat beklediğimizden fazla tuttu, bu yüzden son birkaç aydır ödemelerimizi kısmak zorunda kaldık."

Midem ayaklarıma kapanıyor. "Neden bir şey söylemedin? Yardım edebilirdim."

"Önemli bir şey değil, tatlım. Yakında her şey yoluna girecek."

Annem söylemiyor ama geçen ay kendini iyi hissetmediği için izin almak zorunda kaldığı o birkaç günü düşündüğünü biliyorum. Eğer çalışsaydı, aradaki farkı kapatacak parası olabilirdi.

Yardım için bana gelmemelerinden nefret ediyorum. Onlar için yapabileceğim daha fazla şey olmamasından.

Bu konuda pek çok kez dua ettim, Tanrı'dan hayatlarında daha büyük bir fark yaratabilmem için bana yol göstermesini istedim ama şu ana kadar hiçbir cevap bulamadım.

"Biriktirdiğim biraz param var. Aradaki farkı kapatmak için onu kullanayım."

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başladı bile. "Kesinlikle olmaz. Zaten her ay ödemeye katkıda bulunmandan hoşlanmıyorum. Yapman gerekenden fazlasını yapıyorsun."

Elini tutuyorum. "Biz bir aileyiz. Yaptığımız şey bu."

Gözleri yaşlarla doluyor ve onları oraya koyan ben olduğum için suçluluk duyuyor. "Senin gibi bir kızım olduğu için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Yüzünde perili bir ifade beliriyor ama çaydanlık ısıklık çalıp kapanınca masadan kalkıyor.

Annem bir bardağa birkaç kaşık sıcak çikolata tozu koyuyor, sonra üzerine su döküyor. "Teklifin için minnettarım ama bırak da bu konuda biz endişelenelim, tamam mı? Babanın da aynı şeyi hissedeceğini biliyorum."

Bu tartışmayı kazanamayacağımı bildiğim için i çekiyorum. Yine de yardım etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Annem sıcak çikolatayı karıştırıyor, dolaptan biraz süt alıyor ve ekliyor. Masaya getirmeden önce ellerine biraz daha losyon sürüp etrafa yayıyor.

"Bu nemlendirici de neyin nesi?" Kıkırdıyorum.

"Son zamanlarda ellerim ve kollarım çok kaşınıyor. Bahçedeki bir şeyin onları tahriş edip etmediğini merak ediyorum."

"İsilik ya da kurdeşen mi var?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama aklıma gelen tek şey bu. Wisconsin kışlarında cildimin kuru olmasına alışkınım, ama yaza girerken genellikle beni rahatsız etmez." Gülüyor ve sıcak çikolatamı önüme koyuyor.

"Teşekkürler anne."

Bir süre sohbet ediyoruz ve babam dönene kadar yanında kalıp ona merhaba diyebiliyorum. Sonunda evime dönüyorum ve tahmin ettiğim gibi düşünebildiğim tek şey gelecek haftanın Bastion'ı son görüşüm olacağı.

■ Bu sabah üzgün bir şekilde uyandım. Bugün Salı, bu da birkaç hafta boyunca heyecanla uyanacağım ve o geceyi dört gözle bekleyeceğim anlamına geliyordu. Ama şimdi bunu bilmek, sahip olduğum tek insanı kaybettiğim anlamına geliyor.

Wisconsin'e taşındığımızdan beri kendimi gerçekten bağlı hissediyorum, ruh halim eskisinden seksen derece farklı.

Bu çok saçma, biliyorum. Bastion'ı o kadar uzun zamandır tanımıyorum ama sanki onu sonsuza kadar tanıyormuşum gibi geliyor. Tanıştığımız andan itibaren sanki beni tanıyormuş gibi hissettim. Şimdiden rahat olmaya başladım ve geçen hafta, tanıştığım her yeni insan karşısında utangaç dış görünüşümü bir kenara bırakmaya başladığımı hissettim. Bunu gerçekten yapabildiğim diğer tek kişi Taylor'dı - ve daha az bir etkiyle Rich.

Bu bağılılık hissi ortadan kalktığında onu özleyeceğim.

Kendime bunu başka biriyle tekrar bulabileceğimi söylüyorum, ama bu gerçekten o kadar kolay olacak mı? Bastion'la tanıştığımдан beri, bana bile mantıklı gelmese de açıklayamadığım bir tür bağımız varmış gibi hissediyorum. Benden on üç yaş büyük, benden çok daha az korunaklı bir hayat yaşadığı belli olan zengin bir iş adamı? Ama bir şekilde aramızda bir bağ var.

İşe giriyorum, masama oturmadan önce bazı iş arkadaşlarıma hızlıca merhaba diyorum. Her zamanki rutinimi uyguluyorum.

çekmecemi karıştırıyor, bilgisayarı açıyor ve o günkü işlerime başlamadan önce sesli mesaj olup olmadığını kontrol ediyorum.

Ama ben daha başlamadan iş arkadaşım Marwa masama geliyor. "Hepimizin on dakika içinde konferans salonunda buluşması gerekiyor. Büyük patron toplantıya çağırdı."

Kaşlarımı çattım. "Toplantı ne hakkında?"

Omuz silkiyor, uzun siyah saçlarını omzunun arkasına atıyor. "Emin değilim. Sadece haberi yayıyorum." Bir sonraki kişiye söylemek için uçup gidiyor.

Büyük patron derken, sahibi Bay Fitzpatrick'i kastettiğini biliyorum. Aslında yarı emekli olduğu için buraya pek sık gelmiyor, o yüzden toplantıya çağırması garip geliyor.

Sonraki on dakika sanki her saniyesi bir saatmiş gibi geçiyor. Masamdan kalkıp ofisi boydan boya geçerek konferans salonuna doğru yürürken endişem daha da artıyor. Oraya vardığımda ve etrafa baktığımda sadece ayakta duranlar vardı. Herkes küçük daireler halinde toplanmış, bu toplantıyı neden yaptığımızı fısıldaşıyor. Herkes teoriler ortaya atıyor.

Birkaç dakika sonra Bay Fitzpatrick, artık Bay Fitzpatrick geri adım attığı için günlük operasyonları yürüten oğlu Tim ile birlikte odaya giriyor. Bay Fitzpatrick golf sahasına giderken buraya uğramış gibi giyinmişti ve ben biraz rahatladım. Eğer bu kötü bir haber olsaydı, muhtemelen daha profesyonel giyinirdi.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkürler." Bay Fitzpatrick'in gür sesi odayı doldurur ve herkes sessizleşir. "Kısa bir süre önce haber verdiğim ve ani bir toplantı olduğu için özür dilerim, ancak yakın zamanda meydana gelen bir olay hakkında sizinle konuşmam gerekiyor. Hemen konuya gireceğim." Odaya baktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Şirketi sattım."

Sanki odanın ortasına bir el bombası fırlatmış gibidir ve herkes ilk anda bir şey söyleyemeyecek ya da yapamayacak kadar şoktadır. Hızlı sorular yöneltilmeden önce birkaç saniye sessizlik olur.

Bay Fitzpatrick ellerini kaldırır. "Hepinizin soruları olduğunu biliyorum ama içiniz rahat olsun, her zamanki gibi iş yapacağız. Yeni sahibi hiçbir şeyi değiştirmek istemiyor."

"Yeni sahibi kim?" diye biri sesleniyor, ancak ofisteki en uzun boylu adam olan ve asla arkada durma nezaketini göstermeyen Ned'in üzerinden kim olduğunu göremiyorum.

"Yeni sahip isminin gizli kalmasını istiyor ve günlük operasyonlara dahil olmayacak. Tim görevine devam edecek, tıpkı sizler gibi."

Bay Fitzpatrick'in bakışları bana takıldı. Bunu hayal mi ettim? Hayır, kesinlikle bir an durakladı. Tanrım, bu işi kaybedemem.

"Gerçek şu ki, satmak gibi bir planım yoktu ama bana iyi bir teklifle geldiler. Büyük çaplı işten çıkarmalar olmayacağı konusunda güvence verilince reddedemedim. Artık emekliliğimin tadını çıkarabilirim." Gülüyor ama kimse katılmıyor, hepsi bunun ne anlama geldiğinden çok korkuyor.

Her ne kadar bize toplu işten çıkarmaların olmayacağı konusunda güvence verse de, herkes bir şirketin satışının değişim anlamına geldiğini bilir. Şüphesiz bu yeni gizemli sahip farklı bir şeyler yapmayı planlıyor.

"Tim, birkaç kelime söylemek ister misin?" diye soruyor babası.

Tim odaya şöyle bir göz gezdirir. "Çoğunuz için hiçbir şey değişmeyecek. Şu anda yaptığınız gibi işinize devam edeceksiniz. Finans, tabii ki dümende yeni sahiple bazı değişiklikler olacak, ancak tüm hesaplar devredildikten sonra, temiz olmalıyız."

Önüme çıkacak ekstra işleri zihnimde değerlendiriyorum. Belki de bu iyi bir değişiklik olur. En azından aynı eski şeylerden daha fazlası değil, değil mi?

Bay Fitzpatrick kendimizi daha güvende hissetmemizi sağlamak için olduğunu düşündüğüm birkaç kelime daha söylüyor ve sonra bize işe dönmekte özgür olduğumuzu söylüyor.

Ben Ned'in arkasında yürürken Tim sesleniyor, "Hattie, biraz daha kalabilir misin?"

Midem su kaydırağına binmiş bir çocuk gibi bacağımdan aşağı

kayıyor. Neden ben? Demek ki hayal gücüm değilmiş.

İş arkadaşlarım dışarı çıkıyor, bazıları bana sorgulayan, bazıları da acıyan bakışlar atıyor.

Belki de benden sadece finans ekibindeki değişimle ilgili bir şeyi halletmemi istiyordu? En azından ben öyle umuyorum.

"Gel otur." Tim konferans masasının başında oturduğu yerin sağındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Söylediğini yapıyorum, sanki olacıklardan endişelenmiyormuşum gibi soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, Hattie. Korkarım gitmene izin vermek zorundayız."

Ağzımın açık kaldığından eminim. Ona baktığımdan eminim. Ama devam etmeden önce kelimelerin kafama girmesine bile izin vermiyor.

"Şirketin yeni sahibi personel giderlerimizi kısmak istiyor ve finans bölümünde fazla personel çalıştırdığımız konusunda ısrar ediyor. En az kıdeme sahip olan kişinin gitmesine karar verildi."

Gözlerim doluyor, ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

"Bu hiç de kişisel değil. Bana kalsa Marjorie'ye erken emeklilik paketi teklif eder ve seni tutardım ama yeni sahibi bunu yapmak istemedi."

"BEN... BEN..." Yine de ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Zihnim işimi kaybetmenin tüm sonuçlarını düşünmekle o kadar meşgul ki tam cümleler kuramıyorum. Yeni bir iş bulmam ne kadar sürer? Sahip olduğum küçük tasarruf hesabı beni daha ne kadar ayakta tutacak? Eğer bir işim olmazsa aileme tıbbi faturalar konusunda nasıl yardım edebileceğim?

Tim konuşmaya devam ederken giysilerimin altından soğuk terler akıyor ama ben kelimeleri duymuyorum.

Az önce kovuldum.

Teknik olarak işten çıkarıldım, sanırım, yine de daha az acıtmıyor. Ayrıca sonuç aynı, işsizim. Üniversitenin sonunda Rich'le her şey ters gittiğinden beri kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Tim sandalyesinden kalkıp elini uzatıyor, ben de kovulmuş olmam gerektiğini düşünerek aynısını yapıyorum. Elim onunkiyle birleşmesine rağmen uyuşmuş hissediyorum ve yemin ederim avuçlarımızın birbirine değdiğini bile hissetmiyorum.

"Son üç yılda şirket için yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için teşekkür ederim. Lütfen beni özgeçmişinde referans olarak kullanmaktan çekinme, Hattie. Sen harika bir çalışandın."

Az önce işten çıkarılan harika bir çalışan. Bu bana çok iyi geldi.

"Seni dışarı çıkararak utandırmayacağım ama masadaki kişisel eşyalarını toplayıp gidersen harika olur. Şirketi sabote edecek bir şey yapmayacağını biliyorum."

Başka bir şey yapamadan uyuşukça başımı sallıyorum.

Konferans salonundan çıkarken sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Bacaklarımı bile hissetmiyorum. Fotokopi odasına doğru yönelerek, içinde sadece birkaç tomar kalmış bir kağıt kutusu buluyorum ve kutuyu boşaltarak masama taşıyorum.

Masaüstümdeki eşyaları çıkarıp kutuya yerleştirene kadar kimse bana dikkat etmiyor. Alınacak pek bir şey yok; ailemle çekilmiş birkaç fotoğrafım, bir bitki ve üzerinde en sevdiğim kitaplardan birinden alıntı olan bir plaket. Başkalarının alanları kişisel eşyalarla dolup taşarken benim hayatımın bu şekilde olması gerçekten üzücü.

Masamdaki her şeyi aldıktan sonra alt çekmeceyi açıp çantamı çıkarıyorum ve onu da kutuya atıyorum. Ofiste mırıldanmaların başladığını duyuyorum ve etrafta dolaşp herkese veda mı etsem yoksa öylece çıkıp gitsem mi karar veremiyorum.

Marwa yaklaştığında beni karar verme zorunluluğundan kurtarıyor. "Ne oldu? Tim neden sonra seninle konuşmak istedi?" Koyu renk gözleri endişeyle dolu.

"İşten çıkarıldım." Sesim kısık çıkıyor.

Nefes nefese kaldı ve eliyle ağzını kapattı. "Ne?"

"Görünüşe göre patron finans bölümünden bir kişinin gitmesi gerektiğini söyledi ve ben de en az süredir buradayım, yani..." Omuz silkiyorum, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum.

"Aman Tanrım, başka birini daha işten çıkaracaklar mı?"

Başımı sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Çok üzgünüm, Hattie." Beni hızla kucaklamak için kendine çekti, bu beni şaşırttı. İyi anlaşıyoruz ama hiçbir zaman yakın olmadık -çoğunlukla benim yüzümden.

"Bu senin hatan değil." Geri çekiliyorum, buradan çıkmak ve tüm ilgiden uzaklaşmak istiyorum. "Yine de gitmem gerek."

Anlayışla başını sallıyor. "Tabii ki. Beni sosyal medyadan ara, tamam mı? Yabancılik çekme."

Başımı salladım. "Olur. Benim için herkese hoşça kal de."

Ve bir vedadan sonra kutumu topluyorum ve arabama sığınana kadar gözyaşlarımı bir şekilde uzak tutmayı başarıyorum.

T Bu şimdiye kadarki en kötü gün.

Önce işimi kaybettim, şimdi de yıllardır edinmeyi başardığım tek yeni arkadaşım gidiyor.

İşten ayrıldıktan sonra evime döndüm ve günün büyük bir kısmını ağlayarak geçirdim. Kendimi toparlamayı başardıktan sonra yeni bir iş aramaya başladım. Aileme sağlık faturaları konusunda yardım etmek istiyorsam uzun süre işsiz kalmayı göze alamam, özellikle de artık geride olduklarını biliyorken. Elbette, başvurabileceğim ve büyük olasılıkla başvurmak zorunda kalacağım işsizlik geliri var ama bu, kazandığımın yalnızca bir kısmı. Tam maaşımı ve sosyal haklarımı almamayı göze alamam.

Ama buralarda uzmanlık alanımda hiçbir şey yok. Sadece bir sürü asgari ücretli hizmet işi var, mecbur kalırsam kabul edeceğim, ancak bu şekilde aileme yardım etmek bir yana, kendi faturalarımı bile zar zor ödeyebiliyorum.

Sonra dikkatim Bastion'la buluşmaya hazırlanmaya yöneldi. Son buluşmamız. Zaten berbat bir ruh halinde olmasaydım, tek başına bu bile yeterdi.

Kafenin sokağının aşağısına park ettikten sonra dışarı çıkıp aracı kilitledim. Kafeye doğru attığım her adımda sanki bir ölüm yürüyüşündeymişim gibi hissediyorum, bu saçma bir şekilde dramatik ama yine de doğru. Kafeye ulaşıyorum ve eşikte kalarak kapıyı açıyorum.

Bu sefer Bastion benden önce kafeye varmış ve elinde sıcak bir çikolatayla bekliyor. Elinde tutuyor ve bana gülümsüyor. Bu görüntü bende gözyaşlarına boğulma isteği uyandırıyor. Bu sabahtan sonra kendimi daha da duygusal hissediyorum. Ağlamak yerine, inandırıcı olduğunu umduğum bir gülümseme takınıyorum ve kafenin arka tarafına doğru ilerliyorum.

"Selam." Sesimi yumuşak ve hafif tutmaya çalışıyorum.

"Zor bir gün müydü?" Ben yerime otururken Bastion'ın alnı endişeyle

kırışıyor. O kadar şeffaf mıyım? "Neden böyle söylüyorsun?"

Sıcak çikolatayı bana doğru uzatıyor, ben de teşekkür ediyorum.

Bastion'ın başı eğildi. "Belli ki bir sorun var. Ağlamış gibi görünüyorsun."

"Yani berbat göründüğümü m söylüyorsun?"

Kıkırdıyor. Onu gldrebilmek ruhumda bir şeyleri canlandırıyor. "Tabii ki hayır. Asla berbat grnemezsin."

Sözleri tüm bedenimi ısıtıyor ve normalde yaptığım gibi gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Teşekkür ederim ama birlikte geçireceğimiz son geceyi omzunda ağlayarak geçirmek istemiyorum." Kupayı dudaklarıma götürüyorum ve dumanı tüten sıvıya flyorum.

"Neden olmasın? Arkadaőlar bunun için değil midir?" Bakışlarımı tutuyor ve ben onun koyu mavi ikiz havuzlarından başka bir yere
b a k a m ı y o r u m .

Sormak istiyorum, biz bu muyuz? Arkadaş mıyız? Ama bu ben değilim.

"Sanırım." İkimden deneme amaçlı bir yudum alıyorum, sonra dilimi st dudağımda gezdirip köpüğün bir kısmını hissediyorum.

Bastion'ın gözlerinin bu hareketi takip ettiğine yemin edebilirim.

"Peki o zaman, dinleyelim bakalım. Belki sana yardım edebilirim ya da en azından daha iyi hissetmene yardımcı olabilirim."

İçimi ektim. "Yardım edemezsin ama haklısın. Belki bu konuda konuőursam kendimi daha iyi hissedirim." Fincanımı yan masaya koymak için yer değiştiriyorum.

Bu sabah eve geldikten sonra ne ailemi ne de Taylor'ı arayıp olanları anlattım. Çok utanmıştım.

"Bugün işimi kaybettim." Omuzlarım çöktü.

Bastion ellerimi tuttu. "Oh, Hattie, çok üzgünüm. Ne oldu?" Başparmaklarını tenimde aşağı yukarı gezdirmesi o kadar doğal geliyor ki geri çekilmiyorum.

"Şirket satıldı ve yeni sahibi finans bölümünde bir kişinin fazla olduğuna karar verdi, ben de işten çıkarıldım." Yaltaklanıyorum.

"Bu senin hatan değil. Neden utanmış görünüyorsun?" Ellerimi sıktı.

Bütün bunları son gecemizde ortaya dökmek istemiyordum ama bütün düşüncelerimi meşgul ediyordu. "Utanıyorum. İşsizim. On beş yaşımdan beri hiç işsiz kalmamıştım."

"Eminim başka bir şey bulacaksın. Seni o kadar iyi tanımıyorum ama dürüst ve zeki bir kadın olduğun çok açık."

Başka tarafa bakıyorum ve ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Eminim *bir* iş bulabilirim. Ama kendi alanımda iyi para veren bir işe ihtiyacım var. I..." Gözlerim doluyor ve onları sıkarak beni ele geçirmekle tehdit eden endişe ve kaygı dalgasını durdurmaya çalışıyorum.

Annemle babamın yetmişli yaşlarına kadar boğaz tokluğuna çalıştıklarını hayal ediyorum. Ödemelerde gittikçe daha da geride kaldıklarını ve çok çalıştıkları her şeyi kaybettiklerini hayal ediyorum. Bazen insanları dibe çekmek için sadece beklenmedik bir mali darbe yeterli oluyor. Önce babam kaza geçirdi, ama ya bu sadece bir başlangıçsa? Tıbbi faturaları asla geri ödememelerine neden olacak herhangi bir şey olabilir. Ya-

"Nefes al, Hattie."

Gözlerim hızla açıldı. İşte o zaman göğsümün sıkıştığını ve çok hızlı nefes aldığımı fark ediyorum.

Önümde çömelıyor, bakışlarımı karşılıyor ve iri ellerini omuzlarıma koyuyor.
"Sakin ol. Nefes al."

Benim de takip etmem için nefes alış verişini abartıyor. Göğsümün etrafına bir bant sarılmış gibi hissetmeyene kadar daha derin, daha uzun nefesler almaya başlıyorum.

"Özür dilerim, bu daha önce hiç olmamıştı."

"Özür dilemene gerek yok." Ellerini bırakıp sandalyesine oturmadan önce omuzlarımı sıkıyor.

"İşimi kaybetmekten çok daha fazlası için endişeliyim. Evet, kiramı ödeyebilmem ve yiyecek alabilmem gerekiyor ama ben daha çok ailem için endişeleniyorum."

Bastion'ın alnı kırışıyor ve başını öne eğiyor.

"Dün gece sağlık faturalarını ödemediklerini öğrendim. Büyük bir araba tamir faturaları vardı ve babamın arabasını tamir etmezlerse işe gidemeyecekti, bu yüzden tamir ettirmekten başka çareleri yoktu, ama şimdi geride kaldılar. Korkarım çığ gibi büyüyecek ve gittikçe daha da geride kalacaklar."

"Onlara zaten yardım ediyorsun, değil mi? Bundan bahsettiğini hatırlıyorum."

Başımı salladım. "Ama eğer çalışmazsam, yardım edemeyeceğim ve bu da durumu daha da kötüleştirecek. Şu anda kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Bastion dikkatle bana bakıyor, yüzümü inceliyor.

Gözlerimin altında biriken ve düşmeye hazır olan yaşları siliyorum. "Tüm bunları senin üzerine yıktığım için özür dilerim. Bu senin sorunun değil."

"Hattie, nasıl yardımcı olabilirim?"

Başımı sallayarak, "Hiçbir şey. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Sandalyesinde geriye doğru çöküyor.

"Başka bir şey hakkında konuşalım. Son gecemizin benim bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamamla geçmesini istemiyorum." Gülmeye çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor.

Bastion bir süre hiçbir şey söylemedi. Bunu gerçekten mahvettim. Benimle ilgili son izlenimi ağlayan bir karmaşa. "Ya bu birlikte son gecemiz değilse?"

"Wisconsin'deki işin uzadı mı?" Kaşlarımı çattım.

Koltuğunda doğruldu ve öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Hayır, ama bir fikrim var. Biraz çılgınca olduğunu düşünebilirsin ama ikimiz için de bir sorunu çözecek."

Zihnim bunun ne olabileceği konusunda dönüp duruyor ama elim boş dönüyorum. "Neymiş o?" "Gel benim için çalış." Bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

Ciddi olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. "Seattle'da mı?"

Bastion başını sallıyor. "Sağ kolum olabilecek ve finansal işlerin bir kısmını üstlenebilecek birini arıyorum. Bunların çoğunu hep kendim yaptım çünkü çok fazla insana güvenmiyorum ama sana güveniyorum. Yapman gereken başka idari işler de var; programımı takip etmek, benimle çalışanlarım arasında irtibatı sağlamak gibi. Üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil."

"Benim ne tür bir çalışan olduğumu bile bilmiyorsunuz. Neden bana teklif ediyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi, sen zekisin. Bunu yapabileceğini biliyorum ve sana güveniyorum. Bu bile tek başına altın değerinde. En azından benim için. Son patronun gitmene izin verdiği için aptalın teki."

Ellerim kucagımda kıpırdıyor. "Ama bu Seattle'a taşınmak demek."

Başını sallıyor. "Ama sana ödeyeceğim miktarla buna değer. Ailene kolayca yardım edebilirsin. Hatta istersen daireni burada tutabilirsin, Seattle'ı sevmez ve eve dönmek istersen diye."

Bunu sorduğum için kendimi kaba hissediyorum ama gerçekten tüm hayatımı bir kenara bırakmayı düşünüp düşünmediğimi bilmek zorundayım. Düşünüyorum mu? "Ne kadar ödüyorlar?"

Bastion bana miktarı söylüyor ve ağzım açık kalıyor. Haklı, o kadar para büyük bir fark yaratır. Yine de ailemden ayrılma fikri...

Tennessee'ye dönmüş olsaydım cevabım kolaylıkla hayır olurdu. Ama Wisconsin hiçbir zaman evim gibi hissettirmedi. Burada gerçek arkadaşlıklar kurmadım, bu yüzden özleyeceğim tek insanlar ailem.

Ayrıca burada kendimi biraz hapsolmuş hissettim. Ve gerçekten daha fazla macera yaşamak, dünyayı görmek ve yeni şeyler deneyimlemek istiyorum. Bunun ailemden uzaklaşma pahasına olmasından nefret ediyorum ama sonuçta onlara faturalarının ödendiğini bilmenin huzurunu verebilirsem buna değer.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Heyecan ve rahatlama kafamın içinde suskunluk ve endişeyle savaşıyor.

"Evet de. Belki de istediğini ima ettiğin maceranın tadı budur." Bir kaşını kaldırıyor.

Haklı olduğunu anlıyorum. Hayatımda farklı bir şeyler olmasını arzuluyordum ve bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Bu maaşla aileme daha da fazla yardım edebilirim. Bastion'un da dediği gibi, istersem dairemin masraflarını karşılayabilirim, en azından birkaç aylığına, kalıp kalmayacağıma karar verene kadar.

"Emin misin? İçinde bulunduğum durumdan dolayı kendini kötü hissettiğin için bana bu işi teklif etmeni istemiyorum."

Gözlerini benimkilere kilitliyor. "Hattie, bana güveniyor musun?" Yavaşça başımı sallıyorum. "Güveniyorum." Mantıklı bir nedenim yok ama güveniyorum. "O zaman bu şansı benimle dene. Söz veriyorum pişman olmayacaksın." Kafamda hızlıca artıları ve eksileri tartıyorum.

Artıları: Bastion'la daha fazla vakit geçirebileceğim, aileme sağlık faturalarında yardımcı olabileceğim ve dairemi tutmaya yetecek kadar kazanacağım, böylece istersem fikrimi kolayca değiştirebilirim. İstedğim maceranın bir kısmını yaşamış olurdum. Haftalarca ya da aylarca başka bir iş aramak zorunda kalmayacaktım, sadece mecburiyetten nefret ettiğim bir işi kabul etmek zorunda kalmayacaktım.

Eksiler: Ailemi şu anda olduğu kadar sık göremeyeceğim.

Bu tek ve büyük bir dezavantaj. Yine de, uzun vadede işe yaramayacak olsa bile, bu işi kabul etmenin risk almaya değer olduğunu düşünüyorum. Faydaları risklerinden daha ağır basıyor ve Wisconsin'e her zaman dönebilirim. Döndüğümde banka hesabımda çok daha fazla para olacak.

"Ne düşünüyorsun?" Bastion uzun süre sessiz kaldığımda soruyor.

"Sanırım... Sanırım işi kabul edeceğim."

"Gerçekten mi?" Gözleri zaferle parlıyor ve küçük bir kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Gerçekten." Heyecanla başımı salladım.

"Harika. Dediğim gibi, pişman olmayacaksın."

Bana gülümsüyor ve içimde bir şeyler yerine oturuyor. Sanırım haklı olabilir. Pişman olmayacağım.

"Y ou ne?" Taylor ılık atıyor, ağızı telefon ekranında açık kalıyor.

Bastion'da çalışmak üzere Seattle'a taşınmayı kabul edeli birkaç gün oldu ve hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum. "Buradaki işimden çıkarıldım, bu yüzden Seattle'da bir işi kabul ettim."

Taylor'ın şaşkın ve donuk yüzü bana bakıyor. "Gerçekten de tünekten ayrılacaksın. O günü asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Gözlerimi kısıyorum. "Ailemle birlikte yaşamıyorum."

"Hayır, ama yeterince yakın. Bu çok heyecan verici! Ama eyalet dışında nasıl bu kadar çabuk iş buldun?"

Onun cehennem kelimesini kullandığını duyunca içten içe ürperdim. İnsanların bu kelimeyi ya da Tanrı'nın adını boş yere kullandığını hiç duymamış değilim ama kilisede birlikte büyüdüğümüz için Taylor'dan duymak özellikle sarsıcı. Dini yıllar önce geride bırakmış olmasına rağmen bana hala garip geliyor.

Ona Bastion hakkında her şeyi anlatıyorum - nasıl tanıştığımızı, arkadaşlık kurduğumuzu ve sonraki birkaç hafta boyunca nasıl buluştuğumuzu. Ben anlattıkça gözleri daha da kısılıyor.

Bitirdiğimde, "Geçen ay boyunca, her hafta bu yakışıklı, yaşı yabancıyla buluştuğundan bir kez bile bahsetmediğin gerçeğini masaya yatıracağım. Ben de aklını mı kaçırdığını soracağım."

Tanrı'nın adını boş yere kullanmasını görmezden geliyorum çünkü tepkisi beni çok şaşırtıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ülkenin öbür ucunda, hiç tanımadığın bir şehirde, hiç tanımadığın bir adamdan iş kabul ettin. Gerçek adının Bastion olduğunu nereden biliyorsun? Ya insan taciri ya da başka bir şeyse?"

Gözlerimi deviriyorum. "O bir seks kaçakçısı değil."

"Nereden biliyorsun?" Taylor kollarını kavuşturuyor ve bana dikkatle bakıyor. "Bilmiyorum, sadece biliyorum."

Taylor başını bana doğru sallıyor. "Bazen çok saf olabiliyorsun, Hattie."

"Onunla hiç tanışmadın. O bir kaçakçı değil. Başarılı bir işadamı. Herkesin içinde senin böyle tepki verdiğine inanamıyorum. Bana hep daha fazla risk almamı söyleyen sendin." Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bu konuda bir şeyler bana doğru gelmiyor. Bu adam bir anda ortaya çıkıyor, birkaç kahve içiyorsunuz ve birdenbire sana reddedemeyeceğin bir iş teklif ediyor."

Aslında ailemle konuşmamın böyle olacağını düşünmüştüm. Taylor'ın beni öveceğini ve bana "aferin kızım" diyeceğini düşünmüştüm. Bunu beklemiyordum ve bu da bana gerçekten çok mu saf olduğumu düşündürüyor. Bastion söylediği kişı olmayabilir mi?

"Onunla tanışsaydın, endişelenecek bir şey olmadığını anlardın."

"Hattie, seni seviyorum ama bazen insan sarrafı olmuyorsun."

Neyi kastettiğini anlamam için Rich'in adını söylemesine gerek yok. Yaptığı yorum bunca yıldan sonra olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

"Bu Rich gibi değil. Bastion'la romantik bir ilişkim yok."

"Belki deęilsin ama belki de olmak istersin diye dūşünüyorum."

Ekranın arkasından ona kaşlarını çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun hakkında konuşma şeklinden, ona fena halde aşık olduğunu anlayabiliyorum."

"Yanılıyorsun. O iyi bir adam ama aramızda hiçbir şey yok." Bunu söyleme zahmetine girmiyorum çünkü başarılı ve çekici bir adamın benimle ilgilenmesi için hiçbir neden yok. Ve son iki buluşmamızda hissettiğim az miktardaki cinsel gerilimi de atlıyorum. "Bu benim için harika bir fırsat ve ilk sorun işaretinde gideceğim, tamam mı?"

Taylor iç geçirdi. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?" "Her zaman."

"Ve bana her gün mesaj at. Senden haber alamazsam, izini bulmak için Seattle'a kendim uçacağım. Ve bu Bastion'ın canı çok yanacak."

Gülüyorum. "Anlaştık."

"Ailen tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" Alt dudağımı ısırıyorum.

"Dur tahmin edeyim. Onlara henüz söylemedin."

Gerçek şu ki, aileme söylemek konusunda gerginim. Beni durdurmaya çalışacaklarını düşündüğüm için değil. Hayatımda yapmak istediğim her şeyi her zaman desteklediler. Ama artık onlara yakın yaşamayacağımı söylediğimde yüzlerindeki hayal kırıklığı ifadesini görmekten korkuyorum. Kendimi bildim bileli üç kişiyiz. Ama artık yirmi dört yaşımdayım. Belki de kendime bir hayat kurmanın zamanı gelmiştir.

"Onlara söyleyeceğim."

"Ne zaman?" Bana saçmaladığımı düşünüyormuş gibi bir bakış attı.

"Yarın akşam, Cuma akşamı yemeğimiz için oraya gittiğimde." "Sence çıldırırlar mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bence endişelenecekler ama sonuçta destekleyici olacaklar."

Taylor yavaşça başını sallıyor. "Yaşayacak bir yer bulma konusunda ne yapacaksın?"

"Bastion'ın bazı kiralık mülkleri var ve kiracılarından biri yeni çıktı, o yüzden oraya taşınmama izin verecek."

"Ne kadar da uygun," diyor, kulağa tam tersi gibi geliyor.

"Taylor, dur. Bana bu işi teklif ettiği için şanslıyım. Fast food'da çalışıp kiramı zar zor ödeyebilirdim. Burası gelişen bir metropol değil ve her türlü iş var."

İç çekiyor. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece endişeliyim, hepsi bu ve sen tüm bunları yaşarken bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyorum."

Kaşlarını çatırdattı. "Ben de

nefret ediyorum." "Ne

zaman gidiyorsun?"

"Bastion bunu bana bıraktı ama ne kadar erken olursa o kadar iyi olur diye düşündüm, değil mi? İkimiz için de. Pazartesi günü uçacağım. Almak istediklerimi toplamak için hafta sonunu kullanacağım. Bunun işe yaradığını söyledi çünkü pazartesi günleri genelde işler daha sakin oluyormuş."

"Peki tam olarak ne iş yapıyor?"

"Eğlence sektöründe çalışıyor. Bana şirketinin adını verdi ama Google pek yardımcı olmuyor. Sanırım ünlülerle falan ilgileniyor çünkü bu konuda ağzı çok sıkı."

Taylor kaşlarını çatıyor. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Dur. Dinle, Pazartesi günü yeni yerime geçer geçmez sana mesaj atacağım, tamam mı? Beni o zaman sorgulayabilirsin."

"Tamam. Ama dinle, dikkatli ol. Farklı bir şeyler denemeni ve risk almanı seviyorum. Sadece gözlerini açık tut ve içgüdülerine güven, tamam mı?"

Göğsüm ısınıyor çünkü kuşkularına rağmen bunu önemseydiği için yaptığını biliyorum. "Dikkatli olacağıma söz veriyorum. İlk sorun işaretinde eve geleceğim. Endişelenecek bir şey yok."

"Öyle diyorsan öyledir."

Bir süre daha sohbet ediyoruz ve Taylor bana hayatında neler olup bittiğini anlatıyor. Görüşmeyi bitirdikten sonra, bugün birkaç kasaba ötedeki taşınma deposundan aldığım kutuları alıp birkaç eşyayı paketliyorum. Kişisel eşyalarım benimle birlikte bavullarda gelecek, ancak Bastion'ın bana verdiği adrese benden sonra gelmesi için birkaç kutu göndereceğim.

İlk kutuyu paketledikten sonra dairemin etrafına bakıyorum ve özleyip özlemeyeceğimi merak ediyorum.

Özleyeceğimi sanmıyorum. Elbette gerginim ama aynı zamanda heyecanlıyım. Bu benim ilk gerçek maceram.

TAilemle tanışmam tahmin ettiğim gibi oldu -şok oldular ve bunun etkisi geçtikten sonra beni soru yağmuruna tuttular, sonra da endişelerini sıraladılar. Onları yatıştırdıktan sonra Biraz düşündükten sonra nihayet destekleyici oldular.

Yine de havaalanında onlarla vedalaşmak daha kolay olmadı. Annem gibi ben de hüngür hüngür ağlıyordum. Babam soğukkanlı olmaya çalıştı ama gözlerindeki yaşları gördüm. Onlardan bu kadar uzakta olmak en zor kısmı olacak, ancak kendime bunu yapmamın bir nedeninin de onlar olduğunu hatırlatmam gerekiyor - her ne kadar bunu bilmeseler de. Bu işi kabul etme nedenlerimi açıklarken bu kısmı rahatlıkla atlamıştım. Faturalarını ödemek için Wisconsin'de sahip olduğum küçük hayattan kopmama konusunda kararlı olacaklarını biliyordum.

Uçuş olaysız geçti ve check-in yaptığımda Bastion'ın beni birinci sınıfa yerleştirdiğini görünce şok oldum. Sadece birkaç kez uçağa binmişim ve hiç birinci sınıfta uçmamıştım.

Uçak indiğinde üzüntüm geçmişti ama yerini endişe almıştı.

Ya bu büyük bir hataysa? Ya buradan nefret edersem? Ya bu işte iyi değilsem? Ya evimi özlüyorsam?

Bavullarımın bagaj karuseline atılmasını beklerken tüm bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Kararımı çoktan verdim ve buradayım. Bir nedeni olduğundan emin olmadıkça bu konuda olumsuz düşünmenin bir anlamı yok. Her şeyi geldiği gibi kabul etmeliyim.

Bavullarımdan ilki yaklaşıyor ve onu almak için bir adım öne çıkıyorum, ama ona uzanmak için eğildiğimde, başka bir el benden önce davranıyor. Tepki vermem ve elden sahibinin yüzüne bakmam bir saniye sürüyor ve bunu yaptığımda içimden bir şey geçiyor.

"Bastion. Burada mısın?"

Sırıttıyor ve büyük çantayı yere bırakıyor. "Bavulun hafif değil, değil mi?" Göz kırptıyor.

Tanrım, bu göz kırpma midemi bulandırıyor ve kabartıyor.

"Beni alması için birini göndereceğini sanıyordum?" diye soruyorum.

"Bugünkü işlerimi bir kenara bıraktım, böylece yerleşmene yardımcı olmak için burada olabilirim."

Artık patronum olduğu için bu sözleri beni sersemletmemeliydi ama gülümsemeden edemiyorum. "Teşekkür ederim."

Başını bagaj karuseline doğru eğdi. "Daha kaç tane var?"

Yaltaklanıyorum. "İki çanta daha." Başını sallayınca ekliyorum: "Ülkenin öbür ucuna taşınıyorum. Toplanacak çok fazla kişisel eşya var."

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Sadece geldiklerinde işaret et, ben de onları alayım."

Dediğini yapıyorum ve beş dakika içinde iki bavulu benimkilerle birlikte havaalanından çıkarıyor.

"Ne kadar bagajın olduğundan emin olmadığım ve arabama sığacağından emin olamadığım için bize bir şoför tuttum." Bastion bizi beton geçitten aşağı, camları karartılmış büyük siyah bir SUV'ye doğru yönlendiriyor. "Siz binin, ben de şoföre bavulları taşımasında yardım edeyim."

"Teşekkür ederim." Klimalı aracın arka koltuğuna geçip tereyağı yumuşaklığındaki deri koltukta rahatlıyorum.

Patronunuzun sizi birinci sınıfta uçurduğu, sonra da havaalanından bizzat alıp bagajınızı taşımanıza yardımcı olduğu pek fazla iş yok. Ama bunların hepsi Bastion'ın bana gösterdiği kişiliğe uyuyor. Taylor deli. Seks kaçakçısı değil.

Yeni dairemi göreceğim için heyecanlıyım ve hangi bölgenin ne sunduğunu bilmediğim yeni bir şehirde uygun fiyatlı bir şey arama sürecinden geçmek zorunda olmadığım için minnettarım.

Bastion arka koltukta bana katılıyor ve bir dakika sonra kaldırımdan uzaklaşıyoruz. Şehir merkezine doğru ilerlerken özel bir şey konuşmuyoruz ama Bastion farklı simge yapıları işaret ediyor ve bana onlar hakkında bilgi veriyor.

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

Sorum üzerine biraz düşünüyor. Cevap vermeden önce her zaman biraz düşünmesi hoşuma gidiyor. "Neredeyse on yıldır. Çocukken çok yer değiştirdim, bu yüzden işime başladığımda bir ev üssü istediğimi biliyordum. Seattle'ı sevdim, o yüzden burası oldu." Omuz silkiyor.

"Neden bu kadar çok taşındınız?"

Gölgeler gözlerini karartıyor. "Bu uzun bir hikâye, vaktimiz yok çünkü neredeyse geldik."

Belki de asker çocuğudur diye düşündüm ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor, bu yüzden konuyu kapatıyorum. Bana iş ve daire konusunda bu kadar çok şey sunmuşken onu rahatsız edecek değildim. "Yeni insanlarla tanışmakta bu kadar iyi olmanın nedeni bu olmalı. Büyürken bunu çok yapmak zorunda kalmış olmalısın."

"Bana çekici demenin yolu bu mu?" Konuyu değiştirmemi kabul ediyor ve havayı yumuşatıyor.

"Değildim, ama bu durumun böyle olmadığı anlamına gelmez." Gözleri neşeyle dans ediyor. "İşte bu kadar."

Daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu titrer ve kapıdaki tutucudan çıkarır. Ekranı hızlıca bir göz attıktan sonra cevap veriyor.

"Selam, nasılsın?" "İyiyim" demeden önce kısa bir duraksama oluyor. Ariana, seni birazdan arayabilir miyim? Şu anda bir işin ortasındayım."

Diğer uçtaki bir kadın sesi bir şeyler söylüyor ve o da gülerek aramayı sonlandırıyor.

Gülme şekliyle ilgili bir şey - sanki bunu Ariana'yla daha önce binlerce kez yapmış gibi rahat bir şekilde - içimi burkuyor. Benimleyken kullandığını hiç duymadığım kaygısız ve hafif bir nota vardı.

Kim bu kız? Kız arkadaşı mı? Bir eş mi? Bu fikir boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Yüzük takmamasına rağmen evli olup olmadığını hiç sormadım. Belki de onun için çalışan biriydi. Ne de olsa bugün pazartesi. Bana yardım ediyor diye işi durmaz.

Asıl soru, neden umurumda olsun ki? Zaman zaman benimle biraz flört etti, ama benimle ilgilendiğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedi. Olmasını istiyor muyum ki? Şimdi patronum olacağına göre, aramızdaki yaş farkını ve ne kadar farklı olduğumuzu bir kenara bırakırsak, bu özellikle kötü bir fikir.

"Hattie."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Bastion'a bakıyorum.

Başını eğip beni inceliyor. "Az önce neredeydin?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir yerde. Üzgünüm, tüm bunlar biraz bunaltıcı. Bir şey mi dedin?"

"İçeri girmeye hazır olup olmadığını sordum." Arkamdaki pencereyi işaret ediyor.

O anda yüksek bir apartmanın altındaki otoparka döndüğümüzü fark ediyorum.

"Kafam karıştı. Burası bana telefonda gösterdiğin yer değil." Şoför arabayı bir asansörün yanına park ederken dönüp Bastion'a bakıyorum.

yeraltı garajı. Bastion'ın bana gösterdiği yer tripleks bir evdi ve benim en üst katta kalmam gerekiyordu.

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, sana söylemeyi unuttum. Çatıda bir sorun vardı ve senin dairene sızdı. Tamir ettireceğim ama hasar çok büyüktü. Doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

"Oh hayır, bu çok kötü. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Burayı karşılayabilecek miyim?"

Bu bina bana gösterdiği diğerinden çok daha lüks. Güzeldi ama dışarıdan gördüğüm kadarıyla bu bina para kokuyor. Pencereden dışarı hızlı bir bakış bunu doğruluyor. Asfaltta neredeyse hiç toz yoktu ve pirinç asansör kapısı pırıl pırıl parlıyordu.

"Sanırım öyle. Bedava." Sırıttıyor.

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bir eli kapının kolunda, kapıyı iterek açıyor. "Benimle yaşayacaksın."

Sonra arka koltuktan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Özür dilerim. Ne için?

Buna hiç hazırlıklı değildim.

"B astion, seninle yaşayamam!" Hattie, şoförle konuştuğum cipin arkasına dolanıyor, ona bahşiş verirken çantaları lobideki kapıcıya teslim etmesini söylüyor.

Sırtışıımı bastırmak zorundayım. Ona işi teklif ettiğimde Hattie planıma mükemmel bir şekilde uymuştu. Ve benim dairemde yaşamayı kabul ettiğinde? Daha da iyi oldu.

Bir daire var ve şu anda boş, ama hiçbir sorunu yok. Bunu bilmesine gerek yok. Hattie'nin benimle yaşamasını sağlamak hedefe sadece bir adım daha yaklaşmak demek. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, beni o kadar çok sevmesini sağlayabilirim ve planladığım diğer şeylerin yanı sıra onu yatağıma o kadar çabuk alabilirim.

Noel arifesinde Noel Baba'nın gelmesi için heyecanlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum - çocukluğum buna izin vermedi - ama şu anda hissettiğime yakın bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Şoförden uzaklaşıyorum ve elimi beline koyarak Hattie'yi asansör kapısına doğru götürüyorum. Bunu ona söyledikten sonra bile geri çekilmemesi beni şaşırtmıyor. Annem ona bu kadar güvenerek kötülük etmişti.

"Başka seçeneğimiz yok. Seattle'da kiralar gülünç derecede pahalı ve boş ev oranı düşük. Dairenin durumunu daha bu sabah öğrendim ve seni kesinlikle sokağa atmayacağım. Dairenin onarımı bitene kadar benimle kalabilirsin." Asansör düğmesine bastım.

"Emin misiniz? Rahatsız etmek istemem. Bunu yapmak zorunda değilsin Bastion." Gözlerinde çok fazla endişe var ve bunun onun üzerine yıkılmış olmasından çok benim için sorun olup olmadığı konusunda endişelendiğini hissediyorum.

Bu kadın nasıl oldu da bu zamana kadar tamamen istismar edilmeden yaşadı, hiçbir fikrim yok.

"Sorun olmasaydı seni buraya getirmezdim." Asansör geldi ve çatı katı için düğmeye bastım.

"En üst katta mı oturuyorsun?"

Onun paniklemiş sesi bende bir kıkırdamaya yol açıyor. Onun saflığını neredeyse sevimli buluyorum. Neredeyse.

"Tabii ki." Asansör kapıları en üst katta açılıyor ve asansörden ilk ben çıkıyorum. Bu katta sadece bir daire daha var ve Hattie'yi sağa, koridora doğru yönlendiriyorum. Evime girmek için şifreyi girdikten sonra omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Sana kodu mesaj atarım, böylece sende olur." Sonra kapıyı açıyorum ve önce onun girmesini işaret ediyorum.

Yavaşça yanımdan geçerken ela gözleri açılıyor, gözleri mekânı süzüyor. Evim dediğim yeri onun gözlerinden görmeye çalışıyorum - şehrin bir kısmına ve suya bakan iki katlı pencereler, oturma ve yemek alanlarına açılan devasa açık mutfak, alanın en ucundaki ıslak bar ve sadece en iyi şişelerle dolu cam ön şarap mahzeni.

"Vay canına. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Ben de öyle düşündüm. "Sizi gezdireyim mi?"

"Burada seninle kalmamın sorun olmayacağından emin misin? Eğer Ariana'yı davet etmek istersen sana engel olmak istemem."

Kahretsin, ona yeterince kredi vermedim. Balık tutuyor. Ve bunu yapmasının tek nedeni birazcık bile kıskanç olması. Bu beni bu kadar mutlu etmemeli.

"Kız kardeşim buradan binlerce kilometre uzakta yaşıyor, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Omuzlarındaki gerginlik gevşedi. Benimle aynı mekânı paylaşma ihtimalinden endişelendiğini sanıyordum ama belki de daha çok kız kardeşimin sevgilim olduğunu düşündüğü içindir.

"Oh, kız kardeşin

mi?" Başımı

salladım.

"Öyle bile olsa, eminim birileriyle çıkıyorsundur, yani..." Bana doğru hareket ediyor. İşte beni çekici bulduğunun göstergesi. Onunla her şey çok kolay. Ailesinin tedavi masraflarını ödemeyi teklif etmedikleri sürece biriyle akıl oyunu oynamazdı.

Gülümsememe engel olamıyorum. "Hattie, beni çekici bulduğunu mu söylüyorsun?" Yanakları anında pembeleşti. "Ne? Hayır. Yani, evet, ama... bu şekilde değil."

"Huh." Elimi yüzümde gezdirip gözlerimin vücudunda aşağı yukarı dolaşmasına izin veriyorum. "Utanç verici." Sonra bakışlarını görmezden gelerek yanından geçip gidiyorum. "Burası belli ki ana yaşam alanı. Buzdolabında, barda ya da şarap mahzeninde istediğin her şeyi alabilirsin. Ne yazık ki yemeğimin çoğunu restoranlarda ya da dışarıdan sipariş ederek yiyorum ama istersen istediğin her şeyi alabilir ve dolapları doldurabilirsin."

Koridorda beni takip etmesini işaret ediyorum. "Aşağıda tuvaleti, çamaşırhaneyi ve burası da benim yatak odamı bulacaksın." Kapının açık olduğu sağ tarafı işaret ediyorum.

Hattie yanımda duraklıyor ama içeri girmiyor.

"İstersen içeri girip kontrol edebilirsin."

Başını bana doğru çevirdi. "Hayır, sorun değil."

Kıkırdıyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum. "Burası spor salonu. Spor yapıp yapmadığını bilmiyorum ama istersen kullanabilirsin. Aşağıda başka bir yatak odası, benim ofisim ve sonra da senin odan var." Sol tarafımdaki son odaya giriyorum.

O da beni takip ediyor ve geniş gözlerle etrafı incelemesini izliyorum. Tamamen bunalmış durumda.

"Büyük bir gömme dolap var ve burası da küvetli özel ebeveyn odanız. Sıcak bir banyo yaptıktan hoşlanır mısın, Hattie?" Onu suyun içinde çıplak ve etrafında birkaç baloncukla hayal ediyorum ve sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Kahretsin.

Yutkunuyor ve cevap verirken gözlerini benden kaçırıyor. "Belki."

Mekânı kontrol etmek için banyoya girdiğinde arkasından gülümsüyorum.

"Tüm bu mobilyaları kullanabilirsin, ama hoşuna gitmeyen bir şey bulursan bana haber ver, değiştireyim."

Dönüp bana bakıyor ve alnı kırışıyor. "Burada ne kadar kalacağım?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Çatı ustası ve müteahhidin daireye baktıklarında ne bulacaklarına bağlı."

Hattie biraz tereddütle başını sallıyor. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden dairemin zili çalıyor.

"Muhtemelen çantalarıdır. Gel hadi. Jeffery ile tanışmanı istiyorum." Odadan çıkıyorum.

Hattie de peşimden geldi. "Jeffery kim?"

Koridorun sonuna geldiğimde omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Gündüz kapıcısı. İhtiyacın olan her şey için onunla görüşebilirsin, o sana yardım edemezse edebilecek birini bulur." Kapıya ulaştım ve açtım. "Jeffery, bunları getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Hattie'nin çantalarıyla dolu bir bavul arabası getirdi.

"Jeffery, bu Hattie, tüm bu valizlerin sahibi. Hattie, Jeffery." İkisi arasında bir işaret yapıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini Hattie'ye doğru uzatıyor ve Hattie gülümseyerek elini tutuyor.

"Memnun oldum Jeffery. Tüm bunları buraya getirmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Sorun değil, hanımefendi."

"Jeffery, bunlar koridorun sonunda soldaki yatak odasına girebilir."

"Peki efendim." Bavul arabasını oturma odasına doğru itiyor ve koridordan aşağı inmek için döndüğünde gözden kayboluyor.

Hattie bana doğru yürüdü. "Kendimi kötü hissediyorum," diye fısıldıyor.

Ona daha da yaklaşıyorum. "Üzülme. Bu onun işi. Eminim kazançlı bir işte çalıştığı için m u t l u d u r ."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor.

"Sanırım..." Jeffery boş bir bavul arabasıyla yeniden ortaya çıkar.

"Hattie öngörülebilir bir gelecekte benimle kalacak Jeffery, o yüzden ne isterse lütfen almasını sağla."

Başını sallıyor. "Elbette, efendim." Sonra Hattie'ye bakar. "Sizinle tanışmak harikaydı. Herhangi bir şey için ulaşmaktan çekinmeyin."

"Ararım, teşekkürler."

Jeffery için kapıyı açıyorum ve o gittikten sonra Hattie'ye dönüyorum. "Yerleşmene izin vereceğim. Bir süreliğine ofise gitmem gerekiyor, bu yüzden geç saatlere kadar evde olmayabilirim. Yine de numaram sende var, bir şeye ihtiyacın olursa ulaş."

"Beni burada tek başıma mı bırakıyorsun?" Yüzündeki telaşlı ifade komikti.

Oh, Hattie, şimdiden bu kadar bağlandın mı? Mükemmel.

Kıkırdıyorum. "Artık burada yaşadığına göre bunun son olmayacağına eminim. Kendini evinde hisset. Sonra görüşürüz."

Kapı arkamdan kapandığında, anın tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırıyorum. Hattie'yi mahvetmek çok tatlı bir adalet olacak. Üvey kızıyla işim bittiğinde Carla beni hayatında ikinci plana attığı için pişman olacak.

Bastion dün akşam saat sekiz civarında bana mesaj atarak muhtemelen ben yatmadan önce evde olmayacağını söyledi ve haklıydı. Saat değişikliği yüzünden dokuz buçuk civarında uyuyakaldım. bu sabah sekizi geçene kadar uyanmadı.

Bu sorun değildi, çünkü zaten öğlene kadar işe gitmemiz gerekmediğini söyledi. Ne tür bir ofisin öğlene kadar başlamadığından emin değilim, ama belki de nazik davranıyor ve beni sadece yarım gün çalıştırarak işlere alıştırmaya çalışıyor.

Görünüşe göre, bugün ofise birlikte gideceğiz, ki aynı yerden çıkacağımız düşünülürse bu mantıklı. Yine de diğer çalışanların patronla geldiğimi düşünmelerini istemiyorum.

Çok gerginim çünkü ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bastion ne zaman ayrıntı istesem çok belirsiz davranıyor. Bana endişelenmememi, iyi olacağımı söyleyip duruyor. Onun bana duyduğu güvenin aynısını ben de duymaya çalışıyorum ama yabancılarla iletişim kurmakta ne kadar zorlandığımı bildiğim için bu çok zor. İşin kendi sorumluluklarının üstesinden gelebileceğimden hiç şüphem yok. Beni endişelendiren yeni bir iş ortamının sosyal yönü.

Bu sabah Bastion'ı görmedim. Kendime kahvaltı hazırlamak için dokuz civarında odamdan çıktım ve ondan hiçbir iz yoktu. Yatak odasının kapısı kapalıydı, belki de uyuyordur. Dün gece eve ne zaman döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yemeğimi bitirdikten sonra duş alıp işe gitmek için hazırlandım.

Ne giyeceğimi bilemediğim için kısa kollu, yakası fiyonkla bağlanmış ve gömleğin önünden aşağıya doğru inen bir bluz seçtim. Bunu uzun, dökümlü çiçekli bir yaz eteği ve beyaz düz sandaletlerle eşleştirdim. Sonra saçımı topuz yaptım ve biraz rimel ve dudak parlatıcısı sürdüm.

Gömme dolaptaki boy aynasında kendime bakarken profesyonel göründüğümü düşünüyorum. Bugün için iyi olmalı. Çalışma ortamı hakkında bir fikir edindiğimde, kıyafetlerimi daha iyi planlayabileceğim. Bastion'a diğer insanların çoğunun işe giderken ne giydiğini sorduğumda bana "Ne isterlerse" dedi, ben de bunu bir kıyafet kuralı olmadığı şeklinde anladım. Ama ben her zaman az giyinmektense fazla giyinmeyi tercih ederim, bu yüzden bugün bir bluz ve bir etek.

Saat on ikiye çeyrek kala yatak odamdan çıkıyorum ve ana yaşam alanına doğru ilerliyorum. Bastion'ı mutfakta, tezgahın başında dururken ve smoothie'ye benzeyen bir şeyi bitirirken görüyorum. Yüzünü bana döndüğünde ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Onun bu halini hiç görmemiştim. Üzerine tam oturan özel dikim bir takım elbise giymişti. Koyu gri, altında uçuk mavi bir gömlek ve koyu renk bir kravat var. Saçları biraz dağınık ve doğal bir şekilde yüzünden uzağa dökülmek yerine, daha fazla çaba sarf etmiş ve ürünle geriye doğru şekillendirmiş.

Bu işadama Bastion, bugünden önce tanışmadığım bir adam. Ama Wisconsin'de tanıştığım adam kadar, hatta belki daha da çekici.

Sertçe yutkunuyorum, çekiciliğimi geri itiyorum. İhtiyacım olan son şey bunu mahvetmek. Bana ailemin ilerlemesine yardımcı olmak ve dağ gibi borç olmadan emekli olabilmek için harika bir fırsat sundu. Ondan etkilendiğimi anlaması her şeyi mahveder.

"Günaydın," diyor gülümseyerek ve elindeki bardağı lavaboya bırakıyor.

"Günaydın." Ben de doğal görünmesini umarak gülümsüyorum. "İçeri girmeden önce bir şeyler yemek ister misin?"

Başımı sallıyorum, bakışları beni bir aşağı bir yukarı dolaşırken konuşmakta zorlanıyorum. Birdenbire kendimden utanmaya başladım. İyi giyinmiş miyim? Ama o hiçbir şey söylemiyor.

"Tamam o zaman. Hadi gidelim." Önce benim kapıya yönelmemi işaret ediyor.

Yapıyorum, sonra yan yana asansöre doğru yürüyoruz, kolunu uzatıyor ve düğmeye basıyor.

"Sadece birkaç blok ötede. Güzel bir gün, ben de yürüyelim dedim."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

Bu çok kullanışlı." Kıkırdıyor. "Öyle."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar önümüzde açıldı. Önce ben bindim, o da beni takip etti.

Belki dün kafam çok doluydu, belki de onu alıştığımdan çok daha farklı -daha güçlü, daha iddialı ve daha baskın- gördüğüm içindir ama buradaki boşluk boğucu geliyor. Onun her hareketinin, her nefesinin ve asansör yere doğru hızla inerken oluşan sessizliğin farkındayım.

Sessizliği doldurma ihtiyacıyla, ona dün gece evde tek başımayken aklımda olan bir şeyi soruyorum. "Yaşam koşullarım hakkında ne söylemeliyim?"

Bana bakmak için yana kayıyor, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak rahat bir duruş sergiliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Biri sorarsa, seninle kaldığımı söyleyeyim mi?"

Tek omzunu silkiyor. "Ne istersen söyleyebilirsin. Saklayacak bir şeyim yok ama kimsenin bilmemesi seni daha rahatlatacaksa anlarım."

Dün gece bunu çok düşündüm. "Muhtemelen en iyisi bu. İnsanlar yeni kızın patronla birlikte yaşadığını bilirse bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum. Belki de

"Özel muamele gördüğümü
düşünüyorum." "Öylesin," diye
kestirip atıyor.

Asansör durur ve kapılar açılarak beyaz mermer lobinin geniş alanını ortaya
çıkartır.

"Biliyorum. Ama demek istediğim..."

"Ne?" Duruyor ve kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Biz..."

bilirsin işte..." Tanrım, yüzüm çok sıcak.

"Sikişmek mi?" diyor sırtarak.

Yüzüm resmen yanıyor. Sertçe yutkunuyorum ve kendimi toparlamaya
çalışıyorum çünkü daha önce birinin bunu bu kadar bariz ve açık bir şekilde
söylediğini hiç duymamıştım. "Bu, ya da çıkmak, ya da... arkadaştan öte bir
şey."

Ne diyeceğini görmek için neden nefesimi tutarak beklediğimi bilmiyorum.
İtiraz etmesini mi istiyorum? Yanıldığımı söylemesini mi? Wisconsin'de
aramızdaki şey tam olarak neydi?

"Ben çalışanlarımla yatmam. Benim için çalışan herkes bunu bilir." Jeffery'ye
hızlıca bir merhaba diyerek bina çıkışına doğru ilerlemeden önce ayrıntıya
girmiyor.

Bastion kapıyı benim için açarken yanından geçmeden önce Jeffery'ye el
sallıyorum.

Kaldırıma adımımı atar atmaz, alışık olduğumdan daha fazla görüntü, ses ve
kokuyla karşılaşıyorum. Şehir hayatı biraz bunaltıcı ama etrafımdaki her şeyi
içime çekmeyi seviyorum.

"Sana kıyafet almamız lazım," diyor Bastion. "İşyerine daha uygun bir şeyler."

Elbiseme bir göz atıyorum. "Kıyafet kuralı yok demiştin?" "Kiliseye
gidiyormuş gibi görünüyorsun, Hattie. Bu olmaz."

"Oh, bundan daha mı resmi? Çabucak üstümü değiştirebilirim." Bir kavşağa
yaklaşıp ışığın yanmasını beklerken arkamızdan binaya doğru bakıyorum.

değiştirmek için.

Bastion ışıklar değişmeden ve karşıya geçmeye başlamadan önce "Daha resmi değil," diyor.

Ona yetişmek için hızla yürüyorum. "Bana ne giymem gerektiğini söylersen, yarın düzgün giyindiğinden emin olurum."

"İhtiyacın olacak şeylerin sende olduğundan şüpheliyim. Endişelenme, bu hafta bazı seçeneklerle birlikte birinin daireye gelmesini ayarlayacağım." Elini belime koyarak beni yoldan çıkarıp kaldırıma geri götürüyor. Neredeyse sahiplenici hissettiren samimi dokunuş tenimi dağlıyor.

Bir köşeyi dönmeden önce bir dakika kadar yürüyoruz. Yolun sonundaki büyük tabelada tanıdık kırmızı harfleri gördüğümde düşünmüyorum bile. Bastion'ın koluna uzanıp ekiştiriyorum.

"Aman Tanrım, hep buraya gelmek istemiştim. Bir sürü filmde görmüştüm!"

Bastion kıkırdıyor ve iri elini hâlâ kolunu tutmakta olan benimkinin üzerine koyuyor. "O zaman bir kontrol etmemiz gerekecek."

Köşeyi dönmeden önce KAMU PAZAR MERKEZİ tabelasına son bir kez bakıyorum ve gözden kayboluyor. Bastion bizi siyah bir binanın önünde durdurmadan önce bir dakika daha yürüyoruz, binanın dışında altın harflerle The Black Orchid yazıyor. Onun altında da Gentleman's Club yazıyor.

Biraz kafam karışıyor ama Bastion cebinden bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açtığında ve kapıyı bana doğru tuttuğunda dehşetle varış noktamızın burası olduğunu anlıyorum.

Siyah Orkide onun kulübü

mü? Bastion'ın bir striptiz

kulübü var.

T Bu, gerçeğin ortaya çıktığı andır.

Eğlence sektöründe çalıştığımı söylediğimde bir striptiz kulübüm olduğunu kastettiğimi fark ettiği anın tadını çıkarıyorum.

Bunu planladığım süre boyunca, bu anın çok önemli olduğunu biliyordum. Eğer kolayca korkup kaçacaksa, bu tam şu anda olacaktı. Henüz yatırım yapmadı, ilk maaş çekini ve onun için neler yapabileceğini görmedi ve ben de ona daha fazla yakınlaşmadım ya da bana olan ilgisini harekete geçirmedim.

"İçeri gel de sana etrafı gezdireyim." Önümden gitmesi için elimle işaret ediyorum.

"Striptiz kulübünüz var mı?" Sanki ilk seferinde doğru okumamış gibi tekrar tabelaya baktı.

"Aslında birçok." Ona gülümsüyorum, kalbim çarpmasına ve iyi kısıma gelmeden önce her şeyin kötüye gitmesinden endişelenmeme rağmen sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahatlıyorum.

"Ben... Ben fark etmemiştim..." Kaldırımından aşağıya, geldiğimiz yöne bakıyor.

Kahretsin. Onu kaybediyorum.

"Fark etmediysen özür dilerim, Hattie. İnsanlar ne iş yaptığımı sorduğunda bu artık alışkanlık haline geldi." İçimi çekiyorum ve ondan uzağa bakarak, onun o kolay kalp tellerini çekerek gerçekten oynuyorum. "Yaptığım iş yüzünden o kadar çok yargılandım ki, sanırım muğlak olmaya alıştım."

Elini omzuma koydu. "Özür dilerim, seni yargılamıyordum. Sana böyle hissettirmek istememiştim. Sadece şaşırdım, hepsi bu. İçeri girelim, sen de bana etrafı gezdirirsin."

Çok kolay oldu.

Bakışlarına karşılık verip gülümsedim. "Teşekkür ederim. Buna bir şans vermenin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Başını salladı ve içeri girdi.

Kapı arkamızdan kapandığında, avını köşeye sıkıştırmış bir avcı olma hissiyle savaşıyorum. Kendime Wisconsin'deki Russell gibi olmadığımı söylüyorum.

"Burası şu anda boş. Dansçılar birkaç saat daha gelmeyecek. Herkesle tanışmak zorunda kalmadan önce sana etrafı gezdirmek istedim. Tüm ışıklar yandığında ve müzik pompalandığında, biraz gergin olabilir."

Hattie durup etrafına bakınıyor ve olduğu yerde dönüyor. "Daha önce hiç striptiz kulübüne gitmedim."

"Sorun değil, her gün bana yardım etmek için bu konuda uzman olmana gerek yok."

"Nerede çalışacağım?"

Bunu söyleme şekli, sahnenin ortasına bir masa koyup onu çıplak çalıştıracığımdan korktuğunu düşündürüyor.

"Beni takip edin."

Onu sahnenin yanındaki kapıya ve dansçıların hazırlandığı odayı, çalışanların mutfakını, depoyu ve nihayet en sondaki ofisimi geçen koridora götürüyorum.

"Sen ve ben burada çalışacağız." Kapının kilidini açıyorum ve iterek açıyorum, önce onun girmesini bekliyorum.

Benim masam her zamanki yerinde duruyor, onun için de uzak duvarda bir masa hazırladım. Tesadüfe bakın ki, benim masam onunkine bakıyor.

Hiçbir şey söylemeden etrafına bakınıyor.

"Seni buraya yerleştirme cüretini gösterdim ve sana bir dizüstü bilgisayar aldım, ama ihtiyacın olan başka bir şey varsa söylemen yeterli."

Hâlâ bir şey söylemeyince elini tutuyorum. Parfümünün kokusunu ancak şimdi fark ediyorum - vanilya izi taşıyan hafif bir çiçek kokusu. Bu... Siktir... Bu o. Hattie'yi tanımlayacak bir koku bulması için birine tonla para verseydim, bu olurdu.

"Bu işi yapabilecek misin? Tekrar özür dilerim. İnancınızın hayatınızın bu kadar güçlü bir parçası olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen çalışma ortamından bahsetmeliydim. Sadece bu işin ücreti ve içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında..." Boşlukları doldurmasına izin veriyorum.

"Sorun değil. Biraz alışmak gerekecek, eminim ama haklısın. Bu iş, aileme eski işimde yapabildiğimden çok daha fazla yardımcı olmamı sağlıyor. Nankör gibi görünüyorsam özür dilerim. Sadece bunu beklemiyordum."

"Anlıyorum." Elini bıraktım ve masama oturmak için yürüdüm. "Başlayalım mı? Bulutta her şeyin nerede olduğunu ve neyle başlayabileceğinizi size anlatabilirim."

Başını salladı. "Evet, elbette."

Masasından bir kalem ve defter aldıktan sonra onları ve bilgisayarını getirip masamın diğer tarafına oturuyor. Lanet olsun, birbirimizden çok uzaktayız.

"Bir daha düşündüm de, neden gelip yanına oturmuyorum, böylece ikimiz de bilgisayarının ekranına bakabiliriz?" Ayağa kalkıyorum ve sandalyemi onunkine yaklaştırıyorum, böylece oturduğumda bacaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Aslında, ona bilmesi gerekenleri gösterirken birkaç kez esneme kisvesi altında bacağımı kasıtlı olarak onunkine sürtüyorum.

Hattie her şeyi çabucak kavıyor ve zekice sorular soruyor. Ona söylediğim tek doğru şey, zeki olduğunu ve bu işi verimli bir şekilde yapabileceğini bildiğimdi.

Ne kadar zamandır bu işi yaptığımızdan emin değildim ki kapı çalındı. Ofisimin kapısı açıktı ama kimse kendini duyurmadan içeri girmeye cesaret edemezdi.

Kim olduğunu görmek için ikimiz de koltuklarımızda kayıyoruz, bu sefer onun bacağı benimkine çarpıyor. Ray kapı aralığında duruyor, iri gövdesi neredeyse alanı dolduruyor.

"Hey, patron." Hattie'ye baktı.

"Hattie, bu Ray. Ray, Hattie. Sana bahsettiğim, hayatımı çok daha kolaylaştıracak kişi o, değil mi?"

Bana utangaç bir gülümseme verdi ve ayağa kalkarak odanın diğer ucuna yürüyüp elini Ray'e doğru uzattı. "Memnun oldum Ray."

Bu jest karşısında biraz şaşırmış görünüyor, olması gerektiği gibi. Buralarda insanların el sıkıştığı pek sık görülmez. Ama öne doğru bir adım atıyor ve onun elini tutuyor. "Ben de memnun oldum. Nerelisin?"

"Buralardan olmadığım o kadar belli mi?" Omzunun üzerinden bana bakarak yüzünü buruşturuyor.

Ray'in gülümsemesi büyüyor ve içimdeki canavar hırlıyor.

Ray kocaman bir kahkaha atıyor. "Bu konuda stres yapma, kötü bir şey değil."

Ama omuzlarının çöküşünden utandığını anlayabiliyorum. "Tennessee üzerinden Wisconsin'den geliyorum."

Ray genişçe gülümsüyor. "Tennessee'de bir ailem var. Nereliler?"

İkisi birkaç dakika boyunca Tennessee'nin farklı bölgelerini tartışıyorlar ve Hattie'nin onun yanında daha rahat olmasını izledikçe kendimi daha da sinirlenirken buluyorum. Neden bilmiyorum ama dikkatini başka bir adama vermesi fikri beni sinirlendiriyor. Planımı ilerletebilmem için onun tek odağı ben olmalıyım.

Sabırım tükeniyor ve sonunda sözlerini kesiyorum. "Beni görmek istemenin bir nedeni olduğunu varsayıyorum, Ray?"

Hatasını anladı ve utangaç bir ifadeyle Hattie'ye baktı. "Dün gece biz kapattıktan sonra Sean'ın buraya geldiğini bilmeni istedim. Sen çoktan gitmiştin ama ona seni aradığını haber vereceğimi söyledim."

Çenem sıkıştı. Küçük hesaplaşmamızdan beri Sean'dan haber almamıştım, ama aynı konuda başka bir konuşma yapmayı beklemiyor değildim.

Ray'e başımı sallıyorum. "Eğer tekrar ortaya çıkarsa ve ben burada değilsem, bana mesaj at. Yakındaysam uğrarım."

"Peki efendim." Odadan çıkmaya başlıyor, sonra son anda dönüyor. "Tanıştığımıza sevindim, Hattie. Buradayken herhangi bir sorun yaşarsan, beni ya da adamlarımdan birini bul, tamam mı?" Göz kırptı ve yürüdü gitti.

Bu göz kırpma da neyin nesiydi? Ray'in kimseye göz kırptığını görmedim. Aslında kimseyle pek konuşmaz. Dansçılar bile bazen onun düşünceli tavırlarından şikâyet ediyor.

Hattie şaşırmış gibi, "İyi birine benziyor," diyor. Hayatı boyunca kaç farklı tipte insanla birlikte olduğundan emin değilim.

"İnsanlar sırf striptiz kulübünde çalışıyorlar diye doğuştan kötü insanlar değiller." Ray'in beni soktuğu ruh hali göz önüne alındığında, bunu niyetimden daha fazla ısırarak söylüyorum.

"Ben-" demek istemedim.

"Hadi işimize dönelim. Sana yetiştirmem gereken çok şey var."

Azarlanmış görünen Hattie eteğini toplayıp yerine oturdu ve biz de işimize geri döndük.

Keşke kime daha çok kızdığımı çözebilseydim - ona mı, kendime mi?

■ Neyi yanlış söyledim bilmiyorum ama Ray ofisinden ayrıldıktan sonra Bastion'ın ruh hali bozuldu. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışsam da, yine de bu değişiklik beni geriyor.

İyi haber şu ki, bana anlattığı her şeyi çabucak kavırıyorum. Aslında, süreçlerinin çoğunu nasıl kolaylaştıracağıma dair bazı fikirlerim var. Şimdi bunlardan bahsetmeyeceğim, ama işin içine girdiğimde belki bunları duymaya açık olur.

Kötü haber şu ki, artık bir striptiz kulübünde çalışıyorum.

Kafamda söylediğim kelimelere bile inanamıyorum. Ailem kesinlikle onaylamayacak. Ben de onayladığımdan emin değilim. Ama Bastion haklı - bu işin bana sağlayacağı maaş üçümüzün de hayatında pek çok şeyi değiştirebilir, bu yüzden bir şans vermeye değer, değil mi? Ayrıca, Bastion iyi biri. Ray iyi biri. Eğer iyi bir çalışma ortamıysa, benim sorunum ne?

Belki de her zaman burada inzivaya çekilirim ve bu ofisin dışında neler olup bittiğine hiç maruz kalmam.

Birkaç saat sonra işler yoluna girmiş olmalı çünkü ofisin duvarlarından derin bir bas sesi geliyor ve bulunduğumuz yerden koridorun ilerisinde konuşan insanları -çoğunluğu kadın- duyabiliyorum.

Bastion ellerini birbirine vuruyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Biraz ara verelim mi?"

"Sen nasıl istersen." Ruh halinin düzelmesini umarak ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Kulüp açıldığına göre gidip bir tur atmak istiyorum. Hadi gel, seni herkesle tanıştırayım."

Boğazım düğümleniyor, ağzımdan tek kelime çıkmıyor ama başımı sallayarak onaylıyorum, gözlerim kocaman.

Kıkırdıyor, gerginliğimi gördüğünde bunu yaptığını fark ettim. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Isırmazlar." Elim tutuyor ve beni sandalyeden kaldırıyor.

Beni kapıya doğru götürüyor ama koridora girerken elimi bırakıyor. Yan yana yürüyoruz ve beni tüm dansçıların gösteriden önce hazırlandıkları odaya götürüyor.

İçeri girer girmez yüzüm güneşin yüzeyi kadar sıcak oluyor. Bir avuç kadın soyunmanın çeşitli aşamalarında, ancak hiçbirisi içeri girdiğimiz için endişeli görünmüyor. Bastion'a şöyle bir bakıyorum, çıplak göğüslerden ve kalçalardan zerre kadar etkilenmiş görünmüyor.

"Hey, patron," diyor bir kadın, üçgen bikini üstünü göğüslerinin üzerine çekerken.

Adam kadına el sallıyor ve parmaklarını ağzına götürerek ıslık çalıyor. Herkes yaptığı işi bırakıp ona bakıyor.

"Hanımlar, sizi biriyle tanıştırmak istiyorum." Bastion bana işaret ediyor. "Bu Hattie ve bundan sonra benim asistanım olacak. Eğer size bir direktif verirse, bunu ben vermişim gibi düşünün. Şehirde yeni, bu yüzden lütfen ona hoş karşılandığını hissettirin."

Bütün kadınlar merhaba diyor ve ben gözlerimi nereye dikeceğimi bilemiyorum. Birkaçı yarı çıplak, ama başka kimse bir şey düşünmüyor gibi görünüyor. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum ama başarısız olduğumdan eminim.

Elimi kaldırıyorum ve gülümseyerek odaya bakıyorum. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"Onu nereden buldun Bastion, Orta Batı'daki mısır tarlalarından mı?" diye sesleniyor arkadaki kadınlardan biri.

Bastion otoriter bir sesle, "Yine başlama Ashley," diyor. "Hattie yaptığı işte çok iyidir ve bana gösterdiğin saygıyı ona da göstermeni bekliyorum. Herkes anladı mı?" Gözleri odayı tarıyor.

Kadınlar başlarını sallıyor ve Ashley hariç hepsi evet diyor. Ashley kara gözlerini deviriyor ve dolabına dönerek kıyafetlerini çıkarıyor.

"Pekâlâ hanımlar, iyi vardiyalar." Bastion gitmek için dönüyor.

Kadınlardan birkaçı bana bakıyor ve ben de ona yetişmek için arkasından koşuyorum. Bastion'ın gardırobum hakkında ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Büyük bir şekilde göze batıyorum ama alıştığım şey bu. Oradaki kadınların giydiklerini giymeyeceğim kesin. Diğer insanların ne düşündüğünü, vücutlarına nasıl aval aval baktıklarını ve onlarla seks yapmayı düşündüklerini dert etmiyorlar mı?

Ciddi misin, Hattie? Tabii ki yapmazlar. Para için çıplak dans ediyorlar.

Bastion beni koridorda ilerletiyor ve ilk geldiğimizde beni götürdüğü ana odaya giriyoruz. Şimdi tamamen farklı bir yer gibi.

Bazı masalarda birkaç erkek oturuyor ve ışıklar artık loş, çeşitli tonlarda neon arka aydınlatmalar şu anda bir kadının direğin etrafında döndüğü sahneye düşüyor. Mekânda müzik sesi yükseliyor ve birkaç barmen arkadan aydınlatmalı barın arkasında müşterilere hizmet veriyor.

Bastion müziğin sesini duyabilmem için bana doğru eğiliyor. Yine nefesini enseme hissediyorum ve bu gözlerimi kapatmak istememe neden oluyor. "Burası tüm aksiyonun yaşandığı ana oda. Seni barmenlerle ve DJ'le başka bir zaman tanıştıırım."

"Arkada ne var?" Koridorun girişinde bir güvenlik görevlisinin durduğu yeri işaret ediyorum.

Bastion'ın sırtışına güvendiğimden emin değilim. "Gel, sana göstereyim." Beni adamın yanına götürüyor ve müziğin sesiyle, "Dmitri, bu Hattie. Yeni asistanım."

Dmitri bir şey söylemiyor, sadece başıyla onaylıyor, ben de gülümseyerek karşılık veriyorum, daha fazla bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Ama sonra Bastion devam ediyor ve beni üzerinde numaralar olan bir sürü kapının bulunduğu koridora götürüyor.

"Bunlar VIP odaları." Önümüze çıkan ikinci kapıyı açıyor ve içeri giriyor.

Oda tam olarak küçük değil ama büyük de değil. Tavanın ortasında buluşan ışıltılı gümüş perdeler duvarın tepesine kadar uzanıyor ve duvarları kaplayan deri banketin arkasından aşağıya sarkıyor. Ana odadan gelen müzik, köşelere monte edilmiş hoparlörlerden içeri süzülüyor ve mekânın ortasında alçak, yuvarlak bir masa var.

VIP odası diye bir şey duymayacak kadar korunaklı biri değilim ama gerçeği merak ettiğim için Bastion'a "Burada neler oluyor?" diye soruyorum.

Dönüyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Kızlar ve müşterileri neye karar verirse."

Neyi söylemediği çok açık - her şey ve her şey geçerli. Tekrar etrafa bakıyorum. İnsanların burada seks yaptığını ve başka şeyler yaptığını düşünmek garip. Bu fikri kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Bana seksin evliliğe saklanması gereken bir şey olduğu ve sevdiğin ve hayatını birlikte geçirmek istediğin biriyle paylaştığın özel bir şey olduğu öğretildi. Vücudunuzu bir erkeğe vermenin bir anlamı vardı. Ama burada, alınıp satılan bir meta. Yapamam... Yapamam işte.

"Sanırım yeterince gördüm."

Bastion bir şey söyleyemeden odadan çıktım. Adımı seslendi ama durmadım. Bunun yerine, kulübün içinden geçip sahnenin arkasındaki koridora geri dönüyorum ve gözlerim yaşlı bir şekilde kadınlar tuvaletine giriyorum.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Denemeyi aileme borçluyum ama nerede çalıştığımı bilselerdi çok utanırlardı. Kilisedeki herkese söylemeye utanırlardı. Kıymetli Hattie'miz mi? Evet, onu evlatlıktan reddettik. Bir striptiz kulübünde çalışıyor.

"İyi misin, tatlım?"

Dansçılardan biri kabinden çıktı. Kısa bir süre önce tanıştığımız için adını hatırlamıyorum. Pembe bir peruk, parlak siyah ganimet şortu ve üzerinde bir sürü delik olan beyaz esnek bir üst giyiyor.

"Sadece biraz bunaldım." Kendimi aptal gibi hissediyorum. Muhtemelen bana bakıyor ve beni iyi biriymişim gibi yargılıyor. Burası için fazla iyi olduğumu düşünüyorum.

Dudakları aşağı eğildi ve omzumu sıktı. "Bu tür şeylere alışık değilsen çok fazla. Bu arada ben Renee."

Onun içten nezaketi biraz rahatlamamı sağlıyor.

"Sahneye ilk çıktığım zamanı hatırlıyorum, bayılacağımı sanmıştım. Bacaklarım jöle gibiydi." Gülüyor, belli ki hatırlıyor. "Yüzüstü düşeceğimden ve kendimi aptal durumuna düşürecekimden emindim. Neredeyse sahneye çıkmayacaktım."

"Bunu yapmana ne sebep oldu?"

Gülümsüyor ve gözleri parlıyor. "Bunu kimin için yaptığımı hatırladım. Küçük oğlumu evde hayal ettim. Ona ben bakmayacaktım da kim bakacaktı?"

Yüzündeki ifadeden oğlunu çok sevdiği anlaşılıyor. "Şimdi kaç yaşında?"

"Elijah mı? Şu anda dört yaşında. Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey. Bir dahaki sefere telefonum yanımdayken sana birkaç fotoğraf gösteririm."

Ona gülümsedim. "Bu hoşuma gider."

Ellerini kalçalarına koyup iç geçiriyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Dinle, saygısızlık etmek istemem ama sana bakınca bu tür bir hayata alışık olmadığın belli, bu yüzden bu işi kabul ettiysen bir nedeni olduğunu varsayacağım. Sadece nedenini hatırlamalısın. Ne zaman sorgulamaya başlarsan, nedenini hatırla."

"Nedenimi hatırla," diye tekrarlıyorum, kafamda ailemi ve o kırmızı baskılı fatura yığınının canlandırarak.

"Aynen öyle. Hazırlanmam gerekiyor ama sonra görüşürüz, tamam mı? Dayan biraz." Tekrar omzumu sıkıyor ve çıkışa doğru yürüyor. Eli kapının kolundayken dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ashley'nin soyunma odasında söyledikleri için endişelenme. O sadece bir sürtük." Bana göz kırptı, sonra da tuvaletten çıktı. "Oh, hey, patron."

Seattle'daki herkes göz mü kırptıyor?

Şimdi biraz daha iyi hissediyorum. Belki de Renee haklıdır, sadece nedenimi hatırlamam gerekiyor.

Bir hafta bekleyip nasıl hissettiğime bakacağım. Eğer nedenim rahatsızlığımdan daha ağır basmazsa, her zaman eve gidebilirim.

Kararımı verdim, döndüm ve tuvaletten çıktım.

Bastion kollarını kavuşturmuş, kapının karşısındaki duvara yaslanıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, aslında iyiyim."

Başını sallıyor. "Güzel, hadi ofisime geri dönelim. Ben seninle geri kalan şeyleri gözden geçirirken yiyecek bir şeyler sipariş edebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Onu takip ediyorum, karar vermeden önce bu işe bir hafta süre verdiğimi ona söylemediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama yeni bir şehre taşındığım, onunla yaşadığım ve onun striptiz kulübünde çalıştığım gerçeğinin kanıtladığı gibi, beni neredeyse her şeyi yapmaya ikna edebileceğine dair bir his var içimde.

Hayır, Seattle'da kendim için kalıp kalamayacağıma karar vermeliyim.

S Bastion bana kendi saatlerimi belirleyebileceğimi söylediğinden beri, Salı ve Çarşamba günleri sabah dokuzda kulüpte olmaya özen gösteriyorum. En azından bu şekilde işimi kesintisiz yapabiliyorum ve İçinde bulunduğum ortamın sefahatiyle yüzleşmek için. Kuşluk vakti gelen temizlikçilerden başka kimse yok burada. Bastion öğle yemeği vakti geliyor.

Herkes öğleden sonra geldiğinde ofiste kalmaya özen gösteriyorum ve çıktığımda sokağa dönene kadar başımı öne eğiyorum.

İşim için yapmam gereken görevlere gelince, işlerin bu kısmı iyi gidiyor. Rakamlarla ilgili her zaman sevdiğim bir şey vardır; sabittirler. Kullandığım yazılım farklı olsa da, her işletmenin kullandığı süreçler gibi, matematik matematiktir ve değişmez.

Ben işe erken gittiğimden ve o kulüpte geç saatlere kadar kaldığından beri Bastion'ı evin etrafında görmedim, bu yüzden sanki tüm ev bana aitmiş gibi. Kulağa hoş gelse de, yalnızlık çekiyorum. Bu bana Wisconsin'e ilk taşındığım zamanları hatırlatıyor. Dün gece yakınlarda katılabileceğim bir kilise olup olmadığına bakmaya karar verdim. Bu sadece kendimi merkeze koymama yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda birkaç arkadaş edinmeme de yol açabilir. Tanrı biliyor ya, iş yerinde ortak bir noktam olan kimse yok.

Perşembe akşamı, masamda telefonum çaldığında her şeyi kapatmak üzereydim. Açtıgımda Taylor'dan bir mesaj gördüm.

Hâlâ hayatta ve iyi olduğunu kontrol ediyorum.

Gülümsüyorum, göğsüm ağrıyor ve keşke aynı şehirde olsaydık diyorum.

Sana iyi olduğumu söyleyip duruyorum.

Taşınmam gereken daireye ne olduğunu ve Bastion'la yaşadığımı Taylor'a ya da aileme söylemedim. Striptiz kulübünden de haberleri yok, belli ki. Taylor ona evi gösterebilmem için görüntülü konuşmamız konusunda her ısrar ettiğinde bir bahane uyduruyorum ama bu da bir yere kadar. Neyse ki ailem teknoloji meraklısı değil, bu yüzden görüntülü sohbeti denemek için ısrar etmediler.

Sadece gizemli adamın seni kaçırıp seks kölesi olarak satmadığından emin olmalıyım.

Gözlerimi deviriyorum. Bastion'ın iyi bir insan olduğunu ne kadar söylesem de bana inanmıyor gibi görünüyor. Ve ben hala inanıyorum. Çok farklı yaşam tarzlarımız ve inançlarımız olabilir ama özünde onun iyi bir insan olduğunu biliyorum.

"Bu göz devirmeler de neyin nesi?"

Bastion'ın sesi beni şaşırtıyor ve sandalyemde doğrulup telefonu masanın üzerine bırakıyorum.

"Yok bir şey. Sadece en iyi arkadaşım aşırı korumacı davranıyor."

Az önce ofis kapısından içeri girdi ve normalde yaptığı gibi masasına oturmak yerine masasının kenarına yaslanıp kollarını kavuşturarak beni inceliyor.

"Ne konuda aşırı korumacı?" Bakışları sabit ve ben yerimde kayıyorum.

"Ciddi bir şey değil. Sadece ülkenin öbür ucuna tek başıma taşınmam ve burada kimseimin olmaması konusunda endişeli."

"Ben varım," diyor kesin bir ifadeyle, ama asla birlikte değiliz.

"Seni çok az gördüm." Kelimelerin ağzımdan çıkarken nereden geldiğini ya da neden bu kadar keskin çıktığını bilmiyorum.

Başını eğiyor, yüzünde küçük bir gülümseme. "Buraya eşyalarını toplamanı söylemek için geldim. Yirmi dakika içinde evde olmamız gerekiyor" -pahalı saatine bakıyor- "yirmi dakika."

"Ne için?" Heyecan ve korku karışımı bir duygu bedenimi sararken nabzım hızlanıyor.

"Bir sürpriz. Hadi, eşyalarını topla ve birlikte geri dönelim." Masadan kalkıyor ve ofis kapısına doğru yürüyor.

Bilgisayardan çıkış yapıp kapatıyorum, her şeyin masamda düzenli bir şekilde durduğundan emin oluyorum, telefonumu çantama yerleştiriyorum ve ona katılıyorum. Bastion ofis kapısını arkamdan kilitliyor ve koridorda birlikte yürüyoruz.

Sahnenin yanındaki kapıdan çıkıyoruz ve her zaman olduğu gibi gözlerimin barın loşluğuna ve tüm parlak yüzeylerden yansıyan neon ışıklara alışması biraz zaman alıyor. Müzik, tıklım tıklım dolu mekana yayılıyor.

Sahne ne olup bittiğine bakmaktan kaçınıyorum, çabalarımı buradan çıkabilmek için önüme bakmaya yoğunlaştırıyorum, ama Bastion mekanın yarısına geldiğimizde beni durduruyor. Ona bakmak için döndüğümde, parmağını bir dakikalık bir hareketle havaya kaldırıyor ve barmenle konuşmak için yürüyor.

Harika. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Buradan aceleyle çıkarsam çocuk gibi görüneceğim ama burada durdukça kaslarım daha da geriliyor.

Sahneye hızlı bir bakış attım ve Renee'yi gördüm. Tanrı'ya şükür hâlâ giyinik. Sanırım setine yeni başlamış olmalı. Gözlerimi kaçırmak istesem de bu çok zor. Harika bir dansçı, büyüleyici ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Kadınların sahnede ne yaptığını düşündüğümünden emin değilim ama bu kadar yetenekli olduklarını fark etmemiştim. Kafamda, sadece kıyafetlerini çıkarıyorlardı.

Renee direğe doğru ilerliyor ve etrafında bir kez dönüyor, durup kalçalarını dışarı çıkarıyor ve seyirciye dönüp etrafına bakıyor. Gözlerimi yakalıyor ve bacağına direğe dolamadan ve tekrar dönmeden önce göz kırpmıyor.

"Hazır mısın?"

Bastion'ın sesiyle irkiliyorum - sanki Renee'yi izlerken yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi. Onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Evet!" Sonra da sanki Olimpiyat hızlı yürüyüş takımındaymışım gibi çıkışa doğru yöneliyorum.

Bastion arkamdan çıkarken kıkırdıyor. "İzlemenin yanlış bir şey olmadığını biliyorsun. Bu seni kötü bir insan yapmaz."

Alayını görmezden geliyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Her şey yolunda mı?"

Ne demek istediğimi anlıyor ve "Evet, az önce içki tedarikçilerimizden birinden bu hafta eksik sevkiyat yapacağımızı duydum ve ona haber vermek istedim" diyor.

"Peki, bu sürpriz de ne?" Sokağa çıkmak için köşeyi döndüğümüzde soruyorum. "Göreceksin."

Diğer yayalardan kaçarak caddeyi geçerken iç geçiriyorum.

"Sorun ne, sürprizleri sevmez misin, Hattie?"

"Eskiden s e v e r d i m , ama bu son sürpriz beni biraz ş a ş ı r t t ı , bu yüzden onlara karşı tutumumu yeniden gözden geçiriyorum."

"Tanrım, bazen beni öldürüyorsun," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Kaldırıma ulaşıyoruz ve Bastion elini belime koyarak bana doğru gelen büyük bir genç grubunun etrafından dolanmamı sağlıyor. Sadece elinin orada olması çok iyi hissettirdiği için bile geri çekilme dürtüsü yükseliyor.

"Sana karşı daha açık olmadığım için tekrar özür dilerim, ama gerçekten o kadar kötü müydü?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Henüz nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Mantık ve duygularım vicdanımla savaş halinde ve kafamda her şey birbirine karışmış durumda.

"Bu sürprizin ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Yemeğimi yedikten sonra dışarı çıkacaktım."

"Nereye gitmeyi planlıyordun?" Bastion soruyor.

"Alışveriş. Dediğin gibi, işe giderken giymek için birkaç şey almam gerekiyor. The Black Orchid'deyken kendimi çocuk gibi hissediyorum."

Bastion onaylarcasına mırıldanıyor.

Birkaç dakika sonra Bastion'ın binasının lobisine giriyor, Jeffery'ye hızlıca bir merhaba diyor ve asansöre yöneliyoruz. Kapılar kapandığında Bastion'ın yakınlığının ve pahalı kolonyasının kokusunun farkındayım. Bastion'la tanışana kadar kolonyanın seksi olabileceğini bilmiyordum. Onun kolonyası her zaman varlığının farkında olmamı sağlıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Kes şunu.*

Düşüncelerim tamamen uygunsuz. Bu adam benim patronum ve arkadaşım ve bana büyük bir fırsat veriyor, ister buna bağlı kalmayı seçeyim ister seçmeyeyim. Böyle düşünmek sadece belaya yol açabilir.

Asansör çalışıyor ve birlikte iniyoruz. Bastion'ın koridorda önden gitmesine ve dairesini açmasına izin veriyorum, sonra onu içeride takip ediyorum.

"Neden gidip bornozunu değiştirmiyorsun?" diyor.

Ayaklarım sanki betonla kaplanmış gibi duruyor. "Affedersiniz?"

"Dolabında bir tane olmalı. Bu sabah oraya asmıştım." Hareket etmiyorum. "Neden... neden bir bornoza ihtiyacım olsun ki?"

Ellerini pahalı elbise pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bizimle burada buluşacak bir stilistim var. Sana işe giderken giymen için bir şeyler hazırlayacak."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve kendime gelmem bir süre alıyor. Ergen benliğimin makyaj yaptırma hevesini görmezden geliyorum. "Ya getirdiği şeylere param yetmezse?"

Bir stilistin buraya Kohl's ya da JCPenney'den parçalarla gelmeyeceğinden oldukça eminim.

"Bunların hiçbirini satın almayacaksın. Ben alıyorum."

Kalbim küt küt atıyor. "Bunu yapmana izin veremem... Bunu neden yapasın ki?"

Bir adım öne çıkıp elimi tutuyor, parmak uçlarıyla hafifçe kavıyor ve başparmağını üstünde gezdiriyor. "Çünkü oradayken ne kadar rahatsız olduğumu biliyorum ve bence farklı giyinirsen biraz rahatlarsın, daha çok uyum sağlarsın."

"Yarı çıplak olmayacağım." Dansçıların etrafta dolaşırken giydikleri gibi bir şeyi giyebilmemin imkânı yok.

"Anlaşıldı. Şimdi git üstünü değiştir, birazdan buraya geldiğinde seninle her şeyi gözden geçirecek. İçinde rahat edemeyeceğin hiçbir şeyi almak zorunda değilsin."

"Beni bırakmayacaksın, değil mi?" Yeni insanların yanında rahatsız olduğum ve ne diyeceğimi bilemediğim gerçeği dışında bu fikrin beni neden bu kadar korkuttuğundan emin değilim.

Bastion gülümsüyor, ikiz mavi havuzlar parıldıyor. "Her zaman burada olacağım."

Kulağa bir söz ve beyan gibi geliyor.

H Jeffery beni arayıp stilist ve ekibinin geldiğini haber verdiğinde Attie odasındaydı ve bornozunu giyyordu.

Hattie'yi tekrar yanıma çekmek için bir şeyler düşünmeliydim. Kulüpteyken çok rahatsız olduğu bütün hafta boyunca belliydi ve eğer kalmasını istiyorsam, kendini evinde gibi hissetmesini sağlamalıyım. Yeni bir gardırop bu konuda çok işe yarayacak ve bu hafta sonu ona Seattle'ı gezdirmeyi planlıyorum.

Ivy ve ekibini eve aldım ve oturma odasına yerleşmeleri için yönlendirdim. Ivy muhtemelen otuzlu yaşlarının başında, ortadan ayrılmış çene hizasında siyah saçları var. Krem rengi bir pantolon ve ipek bir bluz giymişti.

Geçmişte kendi gardırobumu yenilemek istediğimde birkaç kez ona danışmıştım. Gerçek mağazalara gidip satış görevlileriyle uğraşmaktansa kendi evimde birkaç saat kıyafet deneyerek acı çekmeyi tercih ederim. Hattie odaya girmeden önce ikimiz merhabalaşıp bir dakika kadar sohbet ettik.

Ivy'nin ekibi giysi ve aksesuar raflarını düzenlerken Hattie ağzı açık bir şekilde oturma alanının kenarında duruyor.

"Hattie, seni Ivy ve ekibiyle tanıştırmak istiyorum. Beğendiğin bazı eşyaları bulmana yardım edecekler."

Ivy Hattie'yi inceliyor, ölçüp biçiyor, bedenini, kıvrımlarını, rengini hesaplıyor ve umarım neyin en çok yakışacağına dair bir fikir oluşturuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Hattie." Aralarında elini uzatıyor ve Hattie tokalaşmayı kabul ediyor.

"Ben de memnun oldum."

"Bastion bana ofiste giymek için bazı kıyafetlere ihtiyacın olduğunu söyledi. Bana verilen direktif, şehvetli bir tarafı olan şık kıyafetler. Kulağa doğru geliyor mu?"

Hattie'nin bakışları benimkilerle buluşmak için oraya yöneldi. "Um... Sanırım nasıl görüldüğünü görebiliriz."

Ivy başını sallıyor ve ellerini bir kez çırpıyor. "Mükemmel. O zaman başlayalım. Farklı kesimlerin ve kumaşların üzerinde nasıl durduğunu görebilmek için başlangıç olarak birkaç şey denemeni isteyeceğim. Ondan sonra geliştiririz, tamam mı?"

Hattie alt dudağını ısırır ama başını sallar.

"Tamam Clarissa, neden Armani'yi çekmiyorsun, böylece biz de..."

Ivy'nin sesi ekibiyle ilgilenmek üzere odanın diğer ucuna giderken kayboluyor ve ben Hattie'ye doğru yürüyorum.

"Rahatla, bunun eğlenceli olması gerekiyor." Omzunu sıkıyorum.

"Ya hiçbir şeyi beğenmezsem?" diye fısıldıyor. "Ivy'yi gücendirmek istemem."

"Buradaki tek görevin dürüst olmak. Onun önerdiği her şeyi beğenmek zorunda değilsin ve o da senden bunu beklemiyor, tamam mı?" Yüzümü onunla aynı hizaya gelecek şekilde eğiyorum ve başını sallayana kadar bekliyorum. "Eğer bir şeyi beğenmezsen, ona söyle. Onu kırmak zordur. Güven bana."

Dudaklarının kenarları hafifçe eğiliyor ama ben ondan tam bir gülümseme koparamadan o irkiliyor. "Ona bir şeyi beğenmediğimi söylersem kendimi kötü hissedeceğim."

"Hey, buna hiç gerek yok. Kendini kötü hissetmenin tek nedeni, o buradan ayrılırsa ve sen de beğenmediğin ve asla giymek istemediğin bir sürü kıyafetle kalırsan olur. Eğer dürüst olmazsan, işini düzgün yapamaz. Böyle düşün."

Sözlerim onu biraz rahatlatmışa benziyor.

"Şimdi siz işinize bakarken ben de ofisime gidip çalışacağım ama herhangi bir konuda fikrimi almak isterseniz beni bulmanız yeterli, tamam mı?"

Başını salladı. "Evet, tamam."

Omzunu sıkıyorum ve koridordan geçerek evdeki ofisime gidiyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yapmam gereken bir arama var ve bunu yapmak için mahremiyete ihtiyacım var.

Masama oturuyorum ve çekmecedен kullan-at telefonumu çıkarıyorum. Sean'la çoğu zaman yüz yüze görüşürüz, ama telefonda konuşmamız gereken nadir zamanlarda, izimin sürülmemesi için her zaman kullan-at telefon kullanırım.

Telefon birkaç kez çalıyor ama ben tam kapatacakken Sean açıyor.

"Beni aradığını duydum. Umarım son konuşmamıza devam etmek için değildir." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve masamdan bir kalem alıp parmak uçlarımda gezdiriyorum.

"Cevabınla birlikte onlara geri döndüğümde üst düzeydekiler pek mutlu olmadı."

"Çok kötü."

"Bu işin peşini bırakmayacaklar."

"Sizi çoktan kapı dışarı etmediğim için hepiniz şanslısınız. Anlaşmanın şartlarını yarı yolda değiştirmeye çalışan iş ortaklarını takdir etmiyorum." Telefonu o kadar sert sıkıyorum ki parçalanmamasına şaşıyorum.

"Bizimle çalışmalısın-"

"Bak, mesele de bu. Benim yok. Ve hepiniz bunu hatırlasanız iyi olur. Şartlarımı kabul edin ya da etmeyin, gerçekten umurumda değil. Kabul edecek birini kesinlikle bulabilirim."

Sanki bu pislikler şehirdeki tek oyunun kendileri olduğunu düşünüyorlar.

Sean cevap vermeden telefonu kapattım.

Belki daha dikkatli davranmalıyım, ama bu pislikler beni kızdırıyor, beni itip kakmaya çalışıyor ve sanki bana sahiplermiş gibi davranıyorlar. İnsanlar beni hafife aldığında hiçbir zaman iyi olmadım.

Takım elbisemin cebindeki telefon titriyor, ben de kullan atı masamın çekmecesine geri koyuyorum ve ekranda kız kardeşimin adını görmek için normal cep telefonumu çıkarıyorum.

Her zamanki gibi kusursuz bir

zamanlama. "Selam, Ari. Nasıl

gidiyor?"

"Sesin gergin geliyor. Neyin var?"

Bir nefes veriyorum ve elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hiçbir sorun yok. Sesimin gergin olduğunu nereden biliyorsun? Telefonda konuşalı beş saniyeden az oldu."

"Seni tanıyorum Bast."

Sanki bu yeterli bir cevapmış gibi söylüyor. Yemin ederim, kız kardeşim anne olduğundan beri böyle şeyler için bir radarı var sanki. Aslında bundan nefret etmiyorum.

"Ben iyiyim. Sadece iş saçmalığı."

"Ah, anladım." Başka bir şey söylemiyor, söylemesini de beklemiyorum.

Ariana dahil olduğum iş yüzünden beni hiç yargılamadı. Yetiştirilme tarzımızdan sonra bu pek de şaşırtıcı değil ama sanırım baldızlarından birinin eskiden striptizci olmasının da bunda etkisi var. Aslında ilk kulübümü açma fikrini ondan almıştım. Kız kardeşimin ailesiyle vakit geçirmek için Midnight Manor'u ziyaret ediyordum ve Cinder ile striptizin ne kadar kazançlı olduğu ve kulüplerin çoğunda gördüğü sorunlar hakkında konuşmaya başladık. Daha iyisini yapabileceğimi hissettim ve yaptım.

"İkizler nasıl?" Ayaklarımı masaya dayadım ve sandalyemde arkama yaslandım.

"Her zamanki gibi beni meşgul ediyorlar. Sable hâlâ Obsidian ve benimle aynı yatakta yatabilmesi gerektiğini düşünüyor ve Donovan bir köpek istiyor. Ona bakacağı konusunda ısrar ediyor."

"Sid'in bu iki şeyi de son derece eğlenceli bulduğuna eminim."

Gülüyor ve her zaman olduğu gibi bu da içimde sıcak bir his uyandırıyor. Hayatımızda Ariana'nın pek gülmediği bir dönem vardı. Şimdi bu ses beni mutlulukla dolduruyor. Hayatında huzuru buldu.

"Onu tanıyorsun, iyi bir görüntü çiziyor ama bu ikisi onu parmaklarının ucuna getirmişler. Her zaman ağır olmak zorundayım."

Haklı olduğunu bilerek gülüyorum. O çocukları kendi çocuklarıymış gibi seviyorum. "O konuda iyi şanslar. Bu yaz işlerim oldukça yoğun ama çocuklar okuldan çıktığında onlarla biraz vakit geçirmeye çalışacağım."

"Bu harika olur. Bast Amcalarını görmeyi çok isteyeceklerini biliyorum. Ziyaretten bahsetmişken, babam ve Eleanor az önce ayrıldılar."

"Öyle mi?" Babamla eskisi kadar çok konuşmuyorum, artık biraz duruldu ve benim de yürütmem gereken bir işim var. "Aranız nasıl?"

"İyi, iyi, sadece Eleanor'un bana babamın tansiyonu ve kolesterolü için bazı haplar kullanması gerektiğinden bahsettiğini bilmeni istedim."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, onun yaşı için bu tür şeyler normal değil mi?"

"Sanırım, sadece... bu garip. Yaşlanıyor, anlıyor musun? Sanırım bunu onlar buradayken fark ettim."

Babamı en son tatillerde gördüğüm zamanı düşündüm. Haklıydı. Ne kadar yaşlı ve kırılgan görüldüğünü ben bile fark ettim.

"Bunların hepsi yaşlanmanın bir parçası ve eğer bunun için ilaç kullanıyorsa belli ki sağlığına dikkat ediyor. Çok fazla endişelenmemeye çalış. Ayrıca, ameliyat gibi ciddi bir şeye ihtiyacı olursa, sen ve Warbucks Baba bunu karşılayabilirsiniz."

"Siktir git," diyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Onu güldürebildiğim ve moralini düzeltebildiğim için içimde bir tatmin duygusu oluşuyor. Bir milyarderle evlenmek konusunda onu sıkıştırmamdan daha çok nefret ettiği bir şey yok. Trent bizi onların dünyanın pislikleri olduğunu düşünerek yetiştirdi.

Kapı çalınca o tarafa baktım. "Girin." Kapı açıldı ve Hattie içeri girdi.

"Ari, gitmem gerek." O tartışmadan telefonu kapatıyorum çünkü karşımda evimde yaşayan kadının tamamen farklı bir versiyonu duruyor.

Hattie'ye karşı koymakta zaten zorlanıyordum ama bu versiyonu imkânsız o l a c a k . Neyse ki, bu sadece ondan daha çok nefret etmemi sağlıyor.

T Bastion'ın bana bakışı kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissetmeme neden oluyor. Güzel, seksi, arzulanan.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez onu kapatıyorum. Böyle şeyler düşünmemeliydim. Onları hissetmemeliyim. Bu doğru değil.

"Bu konuda ne düşündüğünü görmek istedim," diyorum.

Gözleri beni adeta yutuyor, kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor.

Kıyafetlere askıda bakarsanız seksi değiller ama siyah kalem etek üzerime ikinci bir ten gibi oturuyor ve beyaz bluz hayatımda giydiğim her şeyden daha fazla aşağı iniyor. Ve hiç bu kadar yüksek topuklu giymemiştim. Umarım onlara alışmadan bileğimi kırmam. Buraya gelip Bastion'ın onayını almak tüm cesaretimi topladı.

"Bence olağanüstü görünüyorsun."

Sözleri mahcubiyetimi okşuyor ve yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Teşekkür ederim."

Gözleri üzerimde dolaşmaya devam ediyor ve bakışları ısınıyor. Ben... Bastion'ı tahrik mi ettim? Bu fikir hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Gidip başka bir kıyafet bulalım, ben de gelip sana göstereyim."

Onaylarcasına başını sallıyor ve odadan çıkmak için döndüğümde inlediğine yemin edebilirim.

Kıyafet üstüne kıyafet, tepkisi aynı. Sadece onayladığını ifade ediyor ve her birinde bakışları daha gergin ve tutkulu bir hal alıyor.

Ya da belki görmek istediğimi görüyorum. Belki de bilinçaltımda olmasını istediğim ama olmayan şeyleri görüyorum. Ama birkaç saat geçip de fuayede Ivy ve ekibiyle vedalaştığımızda, sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum. Bu alışık olduğum bir his değil. Daha önce yaşadığım bir his değil.

Daire kapısını kapatıp kilitledikten sonra Bastion bana doğru dönüyor. "Yeni kıyafetlerinden memnun musun?"

"Çok ama parasını ödemene izin veremem." Ciddiyim, ama doğrusu, dolabımı kaplayan yeni eşyaların hiçbirini karşılayamayacağımı biliyorum. Üzerlerindeki tasarımcı etiketlerinden ve kumaşlardan ödeme gücümün çok üstünde oldukları anlaşıyordu.

"Alabilirsin ve alacaksın, Hattie. Bu pazarlığa açık değil." Beni geçip mutfağa doğru ilerledi.

"Bu sana küçük bir servete mal olmuş olmalı. Kendi başıma işe yarayacak bir şeyler bulabileceğime eminim. Neden benim için bu kadar zahmete giriyorsun?"

Buzdolabından bir şişe maden suyu alıyor ve bana bakıyor. "Neden yapmayayım?"

Sanki gayet makul bir soruymuş gibi söylüyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Birbirimizi daha yeni yeni tanımaya başladık."

Bastion omuz silkiyor ve içkisinin kapağını kaldırıyor. "Bu yeterli bir sebep, sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Ekleyebileceğim hiçbir kibarlık yok. Her şey çok fazla ve buraya gelmeden önce çiçek açtığını düşündüğüm dostluk değişti.

İçkisinden bir yudum alarak yaklaştı. "Sende bir şeyler görüyorum Hattie. Sen iyi bir insansın ve ben sadece yardım etmek istiyorum. Sana yardım etmeme izin verir misin?"

Boştaki eliyle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. G6zlerimiz buluştuğunda nefesim sert ve hızlı geliyor. Bakışlarımız kilitlenip duruyor ve ben başımı evirmeliyim, aramızda oluşan gerilim patlamaya hazır bir volkan gibi hissettiriyor, ama bunu yapmaya kendimi zorlayamıyorum.

şaşırtıcı bir şekilde, g6zlerini kaçıran ilk kişi Bastion oluyor. "İyiliğimin karşılığını vermek istiyorsan, 6n6m6zdeki ay benimle bir etkinliğe gelebilirsin. Çok sıkıcı ama her yıl gitmek zorundayım ve birlikte vakit geermekten hoşlandığım birinin bana eşlik etmesini çok isterim."

Isı boynumdan yukarı tırmanıyor ve yanaklarıma yerleşiyor. Bunun bir randevu mu yoksa sadece bir arkadaşın bir arkadaşa yardım etmesi mi olduğunu sormak istiyorum. "Tamam, anlaştık."

Başıyla onaylıyor ve ben de içecek bir şey bulabilir miyim diye dolaplardan birine y6nelmeden 6nce ona karşılık veriyorum. Bu dolapta bir s6r6 toz ve içecek karışımı var. Geçen g6n karpuzlu olanını denedim ve oldukça iyi olduğunu d6ř6nd6m, bu y6zden muhtemelen yine ondan alacağım. Bir s6re bakındım ama umduğum karpuzlu olanı g6remedim. Belki Bastion bitirmiştir.

"İşte." Arkamdan yaklaşıyor ve başımın 6zerinden uzanarak 6st raftan bir şey alıyor.

Leğen kemiği bana değdiğinde nefesim kesiliyor ve kolonyasının kokusu sıcak bir kucaklaşma gibi etrafımı sarıyor. V6cudunun sıcaklığı sırtıma yayılıyor ve hepsi çok fazla.

İstemememe rağmen, birazcık bile olsa geri çekilme d6rt6s6 o kadar b6y6k ki aptalca bir şey yapmamak için kaslarımı kilitlemek zorunda kalıyorum. Ailem ve benim için bu fırsatı mahvetmeyeceğim.

"Kahve sevmediğini bildiğim için sana sıcak çikolata getirdim." 6n6mdeki tezg6ha bir kutu sıcak çikolata karışımı koyarken sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. Hatta benim tercih ettiğim gibi marshmallowlu olanı.

Ona teşekk6r etmek için arkamı d6n6yorum ama yakınlığından çekiniyorum. Kelimeler dudaklarımda 6l6yor.

Aramızda birkaç santimden fazla mesafe olamaz ama Bastion geri adımı atmıyor. Zaten tezgahın karşısındayım, bu y6zden beni hemen hemen kafese kapattı.

Şikayet ettiğimden değil.

"Teşekkürler," diyorum kısık bir sesle.

Bir kez daha aramızdaki gerilim gittikçe daha da geriliyor, kopma tehlikesi hissediyorum.

Bastion boğazını temizliyor ve geri adım atıyor. "Bu akşam için emekli olacağım, ama bu hafta sonu biraz zamanını çalabileceğimi umuyordum. Size şehri gezdirmek isterim."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Cumartesi benim için uygun."

"O zaman bir randevu." Başını salladı, döndü ve mutfaktan çıktı.

Arkasından bakıyorum, randevu kelimesini gerçekten kastetmediğini biliyorum ama keşke kastetseydi diyorum.

Aptal, aptal Hattie.

Ertesi gün Bastion'ın bana aldığı kıyafetlerden birini işe giderken giyiyorum ve o da haklı, kulübün kapısından içeri girerken kendimi çok daha rahat hissediyorum.

Giydiğim beyaz şort ve siyah bluzun süper seksi bir yanı yok, ayrıca şort yatak dışında giydiğimden yaklaşık altı inç daha kısa, ama Ivy'nin dediği gibi bir şekilde şık ve şehvetli görünüyor.

Henüz tanışmadığım bazı dansçıların o gün mutfakta ya da banyoda karşılaştığımda kendilerini tanıtmak için zaman ayırdıklarını ve hafta başında herkesin yaptığı gibi bana bir kez daha bakmadıklarını fark ediyorum. Bunun kıyafetlerden kaynaklandığını düşünmek aptalca geliyor - daha önce gardırobuma hiç bu kadar önem vermemiştim - ama kıyafet tavrımı değiştiriyor ve başka türlü hissedeceğimden daha özgüvenli hissettiriyor.

Normalden daha cesur hissederek, her zamankinden biraz daha geç çalışmaya karar verdim. Hafta sonundan önce bir şeyler bitirmeye çalışıyorum. Ama biraz zamana ihtiyacım var.

Bu yüzden dinlenme odasında kendime bir sıcak çikolata hazırladım ve tüm hafta boyunca yaptığım gibi ofisimde tek başıma içmek yerine kulübün ana bölümünde mola vermeye karar verdim.

Belki orada daha fazla zaman geçirirsem, bunun kafamda kurduğum kadar büyük bir mesele olmadığını fark ederim. Ayrıca, bu ortamın üstesinden gelip gelemeyeceğime karar vermek için kendime hafta sonuna kadar süre verdim, bu yüzden gerçekten neye bulaştığımı bilmeliyim. Bundan öylece saklanıp hiçbir şey olmamış gibi davranamam.

Kupamı alıyorum ve kulübün arka tarafına yakın boş bir masa buluyorum, umarım kimse beni fark etmez. Destiny sahnede. Onunla daha önce tanışmıştım. Bana adını söylediğinde, sahne adı mı yoksa gerçek adı mı olduğunu soracak cesareti kendimde bulamadım.

Bütün erkekler pür dikkat onu izliyor. Hatta aralarında bir çift bile varmış gibi görünüyor, çünkü kadın ve erkek el ele tutuşmuş keyifle izliyorlar.

Destiny müzik eşliğinde dönüyor ve gömleğini sahneye bırakmadan önce yavaşça çıkarıyor. Dans ederken dolgun göğüsleri sallanıyor ve kalabalığın içine doğru ilerlemek için kullandığı merdivenlere doğru ilerliyor.

Sıcak ikolatamı yudumluyorum, yabancılarla dolu bir odada bunu izlemekten rahatsızlık duyuyorum ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum.

Birkaç adam Destiny'ye kendilerine doğru gelmesi için bağılıyor ve bunu daha cazip hale getirmek için ellerinde para tutuyorlar. İlk birkaçı paraları Destiny'nin G-string'inin içine sokuyor ve Destiny de karşılığında onlara boğucu bir gülümseme veriyor. Onu izlerken, yarı çıplakken böyle bir odaya hükmedecek kadar kendine güvenmenin nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu tür bir güce sahip olmak, tüm hayran gözlerin üzerinizde olduğunu bilmek nasıl bir his olmalı?

Destiny odanın diğer tarafına geçiyor ve tek başına bir masada oturan bir adamla kısa bir konuşma yapıyor. Para alışverişi yapıyor ve kadın sırtını adamın önüne vererek kendini adamın kucağına bırakıyor.

Yani bu bir kucak dansı.

Daha önce hiç görmemiştim ve leğen kemiğini ileri geri sallarken bakışlarım onlara yapıştı. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış

Yüzünde tembel bir sırıtış, açıkça eğleniyor.

Şarkının yarısına doğru doğrulur ve arkasını döner, yüz yüze gelecek şekilde onun üzerine biner. Adamın elleri yumruk olmuş, sanki ona dokunmamak için kendini zor tutuyor.

Destiny ellerini onun omuzlarına koyuyor ve pelvisini onunkine doğru sallıyor. Tenim geriliyor ve onunla seks simülasyonu yapmasını izlerken nefesimi tutuyorum. Sonra yüzüne uzanıyor ve göğüslerinin arasına indiriyor. Yüzünü çıplak etinin üzerinde ileri geri hareket ettirirken sanki kendinden geçmişçesine başını arkaya atıyor.

Dehşete kapılıyorum ama daha da kötüsü, tahrik oluyorum ve yerimden kalkamıyorum.

Bacaklarımın arasındaki boşluk titriyor ve kayarak kalçalarımı birbirine bastırmak için belirgin bir dürtü hissediyorum. Şarkıdaki notalar tırmandıkça tırmanıyor, kreşendoya doğru yaklaştıkça onun hareketleri de artıyor. Ben de diğerleri gibi pür dikkat izliyorum.

Ancak biri görüş alanıma girdiğinde şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. Sanki sersemlikten çıkıyormuş gibi yavaşça göz kırpıyorum.

"Ne yapıyorum ben?" Elimde kupamla masadan fırlıyorum ve kulübün geniş alanından kulise açılan kapının görece güvenliğine doğru aceleyle ilerliyorum.

Koridordan ofise doğru aceleyle ilerlerken nefeslerim hızlı ve çabuk geliyor, aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Neyse ki Bastion burada değil.

Bana neler oluyor böyle? O adamı ve kadını izliyordum ve bundan zevk alıyordum. Ailemin ne diyeceğini, kilisedeki insanların ne düşüneceğini düşündükçe boğazıma safra kaçıyor. Yutkunup geri çekildim ve koltuğuma çöktüm.

Zevk almaktan daha fazlası vardı. Onları izlemenin bana verdiği hissin daha fazlasını arzuluyordum. Bedenim fiziksel olarak karşılık verdi. Ben... Ben daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bakire olmayabilirim -ki bunu düşünmekten nefret ediyorum- ama daha önce hiç böyle bir uyarılma hissetmemiştim.

İşte tam da bu yüzden ailem ve kilise beni böyle yerlerden uzak durmam konusunda uyarmıştı. Sizi sürekli test ediyorlar ve herkes testi geçemiyor.

"Artık burada çalışamam."

Sandalyemi bilgisayarıma bakacak şekilde çeviriyorum. Bastion'a istifamı bildiren ve bana bir şans verdiği için teşekkür eden bir e-posta gönderirsem, belki bu gece buradan çıkıp eşyalarımı toplayıp Wisconsin'e giden bir uçağa binebilirim.

İstifama başlamak için e-postamı açıyorum, ancak bakışlarım gelen kutumdaki ilk e-postaya takılıyor - DOĞRUDAN ÖDEME BİLDİRİMİ. E-postayı açtığımda ilk haftamın ödemesinin yapıldığını görüyorum ve ağzım açık kalıyor.

Bu işin ne kadar kazandırdığını bilmediğimden değil, ama bunu siyah beyaz olarak görmek farklı bir etki yarattı. Bu neredeyse eski işimde bir ayda kazandığım para.

Gözlerim kapanıyor ve koltuğumda geriye doğru yığılıyorum. Bu para aileme çok yardımcı olabilirdi. Ve ben de gerçek bir birikim yapabilirdim. Böylece ileride ailemin başına bir şey gelirse onlara yardım edebilirdim.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu işte kalırsam ahlaken yozlaşacak mıyım? Aileme yardım edemeyecekken işi bırakmak bencillik mi olur? Eğer gerçekten nerede çalıştığımı bilselerdi, onları incitecek olmasına aldırmadan ilk uçakla eve dönmemi söylerlerdi.

Bir de Bastion'dan ayrılma fikri var... Meslektaş ve arkadaştan öte bir şey olmamamıza rağmen bu konuda içime sinmeyen bir şeyler var. Ve şimdilik oda arkadaşınız.

Yarın bana Seattle'ı gezdireceğini düşündüğümde, bu heyecan balonu daha da büyüyor. İstediğim bu değil miydi? Hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğim için yeni bir macera yaşamak?

Belki de tam olarak bu yüzden buraya yönlendirildim. Belki de dışarıdaki gösteriyi izlerken tahrik olmamın hiçbir anlamı yoktur. Bütün mesele bu değil mi? Kendimi bir daha buna maruz bırakmayacağım ve her şey yoluna girecek.

Etrafımı saran cazibeye aldırmadan her zaman olduğum Hattie olarak kalabilirim.

Kapı hızlıca çalınıyor, ardından kapı kırılarak açılıyor ve karşımda benden en az on yaş büyük, çekici bir kadın beliriyor. Bana kaşlarını çattı. "Sen de kimsin be?"

W Ofisimin eşiğinden içeri girdiğimde Steph'i kollarını kavuşturmuş, Hattie'nin başında dikilmiş, ona kaşlarını çatmış bir halde buluyorum. Hattie rolünü açıklamak üzereymiş gibi görünüyor.

Burada.

"O benim asistanım, Steph. Kusura bakmayın, geciktim. İçki distribtrmzle bir şeyi halletmem gerekiyordu. Hattie, bu Steph. Diğerk yerlerdeki gözüm kulağım. Steph, bu Hattie. Mali konularda ve ihtiyacım olan diğerk her şeyde bana yardımcı oluyor."

Steph manikürlü kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor, muhtemelen Hattie'nin bana kendisiyle aynı şekilde yardım edip etmediğini merak ediyor. Ne yazık ki henüz değil. Özellikle de geçen günkü defileden sonra. Yeni kıyafeti bugün beni gerçekten ldryor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Hattie'nin sesinden Steph'in gözünü korkuttuğ anlaşılıyor ve nedense bu beni sinirlendiriyor.

"Hattie, neden bugünlük gitmiyorsun? Erken geldin."

Steph'le bana baktı, sonra başını salladı, çantasını ve telefonunu kaptığ gibi ofisten ıktı. O gittikten sonra kapıyı kapatıp Steph'e etkilenmemiş bir bakış atıyorum.

"Ne dedin?"

"Etrafta dolaşıp kendi bölgene işemene gerek yok Steph, çünkü orası aslında senin bölgen değil, benim bölgem, unuttun mu?" Yanına gidip masama oturuyorum.

Gözlerini deviriyor ve diğer taraftaki sandalyeye oturuyor. "Onu işe aldığını bana önceden haber verseydin, sen içeri girdiğinde onu sorguluyor olmazdım."

Ellerimi masamın üzerinde birleştiriyorum. "Yapmayacakmışsın gibi davranmayalım."

Omuz silkiyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Demek istediğim hâlâ geçerli. Bana söylemeliydin."

Koltuğumda geriye yaslandım, kollarımı kavuşturdum. "Benim için çalışıyorsun. Sadece sana söylemeyi seçtiğim şeyleri bilme hakkına sahipsin. Şimdi, bu haftanın nasıl geçtiğini duymak istiyorum. İlgilenmem gereken bir sorun var mı?"

Bana bilmem gerekenleri anlatmaya başlamadan önce uygun bir şekilde azarlanmış görünüyor ve Hattie'ye daha fazla üzüntü vermeyeceğini umarak biraz rahatlıyorum.

Toplantımızı bitirdiğimizde, biraz eğlenebilmek için ofis kapısını kilitlememi umduğunu anlıyorum ama ilgilenmiyorum. Şu anda aklımda tek bir şey var: Hattie ile planımı ilerletmek. Ve buradan kaçış şekliyle, biraz hasar kontrolü yapmam gerekebileceğinden şüpheleniyorum.

"Gelecek hafta nerede olmayı planlıyorsun?" Sandalyemden kalkıp kapıya doğru ilerleyerek sordum.

"Los Angeles."

Elim kapının koluna dolanıyor ve kapıyı çekip açarak dışarı çıkmasını işaret ediyorum. "Harika. Nasıl gittiğini bana haber ver."

Sandalyesinden kalkıyor, belki bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama sözlerinin sağır kulaklara gideceğini anlamış olmalı ki başını sallayıp gidiyor.

Dansçılardan biriyle konuşurken koridorda Steph'in yanından geçiyorum ve gözden kaybolana kadar beni izlediğini hissedebiliyorum. Steph bana karşı bölgeci davranmasa iyi olur, yoksa ikimiz arasında tatsız bir konuşma geçecek.

Hızla daireme doğru ilerliyorum, sonra Jeffery'den Hattie'nin yirmi beş dakika önce geldiğini teyit ediyorum.

Daireye girdiğimde Hattie ana alanda değildi, ben de koridordan odasına yöneldim. Yatak odasının kapısı açıktı ve şifonyerinin yanına birkaç kutu yığılmıştı. Yatağın ucuna oturmuş, omuzları çökmüş, bacaklarının arasından aşağıya bakıyor. Ters giden bir şeyler var. Steph'in ona karşı tutumundan başka bir şey.

"Bugün neredeyse bırakıyordum." Ben odaya girdiğimde sözleri yumuşak ve kederli çıkıyor.

Korku keskin ve hızlı bir şekilde beni mızraklıyor. "Neden?"

Başını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Gözlerinde, hoşuma gitmesi gereken yaşlar var ama nedense kendimi korumacı hissetmeme neden oluyorlar. Tüm bu olanların biraz çarpıklaştığını geri itiyorum ve kendimi plana yeniden odaklıyorum.

"Sana söylemek istemiyorum." Hattie gözlerini benden kaçırıyor. "Utaniyorum."

Yatağın kenarına, onun yanına oturuyorum. "Utanacağın ne olabilir ki?"

"Bugün mola verdiğimde ana odaya çıktım ve Destiny'nin müşterilerden birine kucak dansı yapmasını izliyordum ve..." Yüzü buruşuyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. "Beni tahrik etti," diye fısıldıyor.

Tanrım. Tahrik olmak onda bu kadar suçluluk duygusu yarattığına göre düşündüğümden daha masum. Bu kadının hiç orgazm olup olmadığını merak ediyorum. Bakire mi?

"Bunda utanılacak bir şey yok." Gözlerini benden kaçırmaya çalıştığında, parmağımı çenesinin altına koyup başını bana doğru çeviriyorum. "Hattie, olması gereken de bu. Bu biyolojik bir tepki. Normal bir

insan tepkisi. Bundan utanmana gerek yok." Sesimi nazik tutuyorum, sözlerimdeki gerçeği duymasını umuyorum. Çünkü her tahrik olduğunda bunun kötü bir şey olduğunu düşünürse onunla hiçbir yere varamayacağım.

Bu kadına ne kadar kızsam da, cinselliği ve arzuladığı şeyler yüzünden kendisinde bir sorun olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilmiş olmasından nefret ediyorum.

"Anlamıyorsunuz. Hayatım boyunca bana böyle şeylerin, böyle yerlerin yanlış olduğu öğretili. Ve şimdi bir tanesinde çalışıyorum ve sadece evdeki herkese bu konuda yalan söylemekle kalmıyorum, aynı zamanda nefret etmemeye, çok korkunç olduğunu düşünmemeye başlıyorum. Bundan zevk alıyordum."

"Eğer yapmasaydın daha büyük bir sorun olabileceğini düşündün mü?" Alnı kırışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

İşte hiçbir şey. "Belli inançlarla yetiştirildiğini biliyorum ve sana bunların yanlış olduğunu söylemek için burada değilim. Hem de hiç. Ama cinsellik insan olmanın bir parçasıdır. Bazen sadece eğlence ya da zevk içindir, elbette ve eğer bu size göre değilse, tamam. Ama aynı zamanda değer verdiğiniz birine karşı duygularınızı ifade etmenin de büyük bir parçasıdır. Bu sadece üremekle ilgili değildir." Bir kumar oynayarak elini kalbimin üzerine koyuyorum. Ela gözleri genişliyor. "Bu bağlantı ve yakınlıkla ilgili, bir insanı çok az insanın tanıyabileceği şekilde tanımakla ilgili. Zevk vermek ve almakla ilgilidir. Buna sevişmek denmesinin bir nedeni var." Başımı sallıyorum. "Hiç kimse bu konuda kendini suçlu hissetmemeli, bu yüzden kendini hırpalamayı bırak."

Titrek bir nefes veriyor ve elini göğsümden indiriyorum. "Ne dediğini duyuyorum ve bir açıdan haklı olduğunu biliyorum. Biliyorum. Sadece kafamın içindeki sese karşı koymak çok zor çünkü o ses uzun zamandır orada."

"İstifa edeceğini söylemiştin. Fikrini ne değiştirdi?"

"Aslında gelen kutumda maaş koçanımı gördüğümde oldu. Ama asıl sağlamlaştıran şey o kutular oldu." Yatağın köşesindeki küçük yığını işaret ediyor. "Onlar bugün geldi ve ben de onları paketlediğim zamanı düşünüyordum. Yeni bir şey deneyimleyeceğim için çok heyecanlıydım. Nasıl sonuçlanacağı konusunda hâlâ gergindim ama yeni deneyimlere açıldım ve bu bana doğru geldi. Buraya gelip, uzakta kim olabileceğimi biraz keşfetmek

Bildiğim her şey bir şekilde önemli görünüyordu ve sırf korkuyorum, utanıyorum ya da uyum sağlamakta zorlanıyorum diye bunlardan vazgeçmek istemediğime karar verdim."

"Yani kalıyorsun o zaman?" Sesimdeki umutlu tonu ben bile duyuyorum. Kendime bunun sadece planımı uygulayabilmek istediğim için olduğunu söylüyorum ama kendime yalan söylüyor olabileceğim düşüncesini tamamen uzaklaştıramıyorum.

Başını sallıyor. "Annem öldükten sonra tek hatırladığım babamın ne kadar üzgün olduğuydu. Gençtim ama tek istediğim onun tekrar mutlu olmasıydı ve bu asla olmayacakmış gibi görünüyordu. Hiçbir zaman bir sorun olmadığımın emin olmak için çok çalıştım ve ona üzülecek bir şey vermedim. Sonra Carla hayatımıza girdi ve onun kendine gelmeye başladığını gördüm. Sonunda eski haline dönmüştü. Bu dengeyi bozmak istemedim, bu yüzden benden olmamı istedikleri her şey olmak için çabalamaya devam ettim ama şimdi fark ediyorum ki kendime kim olmak istediğimi sormak için hiç durmamışım."

Annemin adının anılması boğazımda cam kırıkları gibi bir his yaratıyor ve yanıt vermem bir an alıyor.

"Sen iyi bir insansın, Hattie." Kendime rağmen bu sözlerde ciddiylim. "Ama hayatını herkesi memnun etmek için yaşayamazsın. Bu şekilde asla gerçekten mutlu olamazsın. Seni kim mutlu edecekse o olmalısın. Bunu yapmanın tek yolu da yeni şeyler denemek ve nasıl hissettiğini görmek."

Sözlerimi düşünüyor ve yavaşça başını sallıyor. "Sanırım haklısın."

Elini sıkıyorum, başparmağımı ileri geri sürüyorum. Nefesini içine çekişini kaçırmıyorum.

"Nasıl biri olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. Umarım çok vahşi görünmüyordur.

"Dinlediğin için teşekkür ederim. Bu konuda gerçekten çok iyisin."

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Hangi kapasitede bana ihtiyacın olursa." Başparmağımı parmak eklemlerine sürtmeye devam ediyorum ve göz temasımızı sürdürüyorum.

Onu öpmek çok kolay olurdu. Bakışlarımız birbirine değdiğinde, ikimiz de biraz öne çıkıyoruz. Bakışları ağzıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor. Bir santim daha kayıyoruz

Daha yakın, aramızdaki ip cinsel gerilimle gergin.

Atılım yapmasını beklerken dudaklarımız birbirinden bir santim uzakta, sonra bir orkestrada çalan ziller gibi bir uğultu cinsel bulanıklığı yırtıyor.

Hattie yataktan fırlıyor, telefonunu ararken biraz telaşlı görünüyor.

Telefonu yatağın diğer tarafındaydı, ben de ona vermek için uzandım. Ekranda Anne ismi yanıp sönüyor.

Telefonu benden alıyor ve bakıyor. "Bu benim annem. Ben alsam iyi olur."

Carla'nın planımı bozmasına sinirlenerek sertçe ayağa kalkıyorum. Belki de bana bir iyilik yapmıştı. O öpücük için eğildiğimde, Hattie'yle oynadığım oyunu hiç düşünmüyordum. Saf hayvani içgüdülerle hareket ediyordum.

"Seni rahat bırakacağım." Dönüp odadan çıkmadan önce kravatımı göğsümden aşağıya doğru düzelttim.

Gelecek hafta, Hattie'yle ilgili planlarımda ilerlemenin, onun bitmek bilmeyen ahlak kurallarının sınırları dışında kim olabileceğini keşfetmesine yardımcı olmanın zamanı geldi.

Bumartesi gecesi yatağa girdiğimde çok yorgun oluyorum.

Bastion bugün bana şehri gezdirme sözünü yerine getirdi. Space Needle'ın tepesine çıktık, beni Pike Place Market'e götürdü ve gerçekten harika olan Pop Kültür Müzesi'nde özel bir tur yaptık. Yeni ve ilginç şeylerle dolu dolu bir gündü.

Ama tüm gün boyunca bir gün önceki neredeyse öpüşmemizi düşünmeden edemedim. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Konu bu tür şeylere geldiğinde en yetenekli ya da deneyimli kişi ben değilim ama yemin ederim annemin telefon konuşması bizi bölmeseydi öpüşecektik.

Hâlâ bu konuda ne hissettiğimi çözmeye çalışıyorum.

O anda, sadece kesinti yüzünden hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Ama bu korkunç bir şey çünkü o benim patronum ve benden çok daha yaşlı ve deneyimli. Ama sonra alıştığım tüm engeller olmadan kim olduğumu keşfetmekle ilgili söylediklerini düşündüm ve yine hayal kırıklığı hissettim. Kafam bir şeyi istemek, bu konuda kötü hissetmek ve sonra tekrar istemek gibi kısır bir döngü içinde.

Bastion cinselliğin hayatın bir parçası olduğu ve utanç duymadan kendi hayatımda nasıl bir rol oynadığını keşfetmeyi kendime borçlu olduğum konusunda haklı mıydı?

Yatağa gittiğimde hala çözememiştim ve bunu daha da kafa karıştırıcı hale getiren şey Bastion'ın bütün gün bana karşı tamamen platonik olmasıydı. Beni başkalarının önünde hırpalamasını istediğimden değil, ama bana karşı herhangi bir çekim belirtisi yoktu. Belki de az kalsın olanlardan pişmanlık duyuyordu ve onun için telefon görüşmesinin kesilmesi iyi bir şeydi.

Gözlerimi açtığımda ve oda karanlık olduğunda, beni neyin uyandırdığını anlamam bir anımı aldı. Sonra tekrar duydum - koridorun aşağısından gelen boğuk çığlıklar.

Kalbim hızla çarpıyor, yorganı üzerimden atıp koridora koşuyorum. Sesler Bastion'ın yatak odasından geliyor gibiydi. Kapıyı kırbaçla açtım.

Bastion'ın perdeleri açık, şehirden gelen ışığın bir kısmı odasına süzülüyor. Loş, ama onu yatağın üzerinde, yatak çarşafı bükülmüş halde çırpınırken seçebiliyorum. Gözleri kapalı ve "Hayır, hayır, hayır" diye bağıyor.

"Bastion!" Yatağın yanına koşuyorum ve ne yapacağımı bilemeden bir süre öylece duruyorum.

Kabus gören bir insanı uyandırmak gerekir mi? Bu durumu daha da kötüleştirir mi?

Ama sonra tekrar çığlık atıyor, yüzü işkence görüyormuş gibi buruşmuş ve onu acı içinde görmeye daha fazla dayanamıyorum.

Sürünerek yanına gidiyorum ve bir elimi hareket etmesini engellemek için omzuna, diğerini de yanağına koyuyorum. "Bastion, uyan. Kabus görüyorsun." Benimle biraz mücadele ediyor, ben de daha fazla baskı uyguluyorum. "Bastion, uyan!"

Gözleri birden açılır. Önce gözlerinde bir dehşet ifadesi var, sonra gözlerini kırıştırıyor ve kendine geliyor. Nefes alıp bana bakarken göğsü inip kalkıyor.

"Kötü bir rüya görüyordun."

"Ne... Burada ne yapıyorsun?" Sırtını yatak başlığına yaslamak için yatağında kayarken sesi boğuk çıkıyor.

Birden onunla yatakta olduğumu fark ediyorum ve o üstsüz, sadece boxer'ını giyiyor. Elimde olmadan vücudundaki yağsız kaslara hayran kalıyorum. Gözleri üzerimde gezinirken, yatağa sadece büyük boy bir tişört ve bir çift iç çamaşırı giyerek girdiğimi hatırlıyorum.

"İçeri daldığım için özür dilerim ama çığlık atıyordun. Kabus görüyordun."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Doğru, evet. Şimdi hatırladım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Annemin bana her zaman yaptığı gibi elimi yanağında gezdiriyorum. Bu hareketi her zaman rahatlatıcı bulmuşumdur ve onun da öyle yapacağını umuyorum.

Kaskatı kesiliyor, sonra gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. "Hayır, yeniden yaşamak yeterli. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, geçmişinin hangi kısmının bu tür bir kâbusa neden olacak kadar travmatik olduğunu merak ediyorum. Elimi çekerek yataktan kalkmak için hamle yapıyorum ama Bastion bileğime uzanıyor.

"Benimle kalır mısın?"

Ağzım kurudu. Bir yandan onu rahatlatmak ve iyi olduğundan emin olmak için yanında kalmak istiyorum. Diğer yandan, daha önce hiç bir erkekle aynı yatakta uyumamıştım. Ama gözlerindeki kalıcı korku beni başımı sallayıp ona yaklaştırıyor.

Bir yastığın üzerine uzanıyorum ve battaniyeleri yatağın sonunda bittikleri yerden geri çektiğinde, yardım edemem ama sırtındaki kaslara hayran kalıyorum. Meme uçlarım pamuklu tişörtün altında çakıllaşılıyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde yanıma kayıyorum. Buraya onu seyretmeye gelmedim.

Bastion'ın arkamdaki yerine geçtiğini, rahatladığını hissediyorum ve kolu belime dolanıyor, sırtımı önüne çekiyor. Ciğerlerimdeki tüm hava bir dakika boyunca orada sıkışıp kalıyor.

Yüzünü boynumun kıvrımına doğru kaydırıyor. "Bu iyi mi?"

Ona hayır demeliyim, odama geri döneceğimi söylemeliyim. Ama yapamıyorum. Hem fiziksel hem de duygusal olarak çok iyi hissettiriyor.

tutuyor.

Dakikalar sonra karanlık çöküyor.

Neredeyse aynı pozisyonda uyanıyorum, ancak şimdi Bastion'ın ereksiyonunun sert uzunluğunun iç çamaşırımı ittiğini hissedebiliyorum. Bunu bana neyin yaptırdığını bilmiyorum ama kalçalarımı kıvırıyorum.

Arkamdan inliyor ve ben hala duruyorum. "Hayır, durma." Sesi uykunun verdiği sertlikte.

Bunu tekrar yapmak istediğimi fark ettiğimde, böyle bir farkındalıkla gelen tanıdık utanç düşüncelerime giriyor, ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum. Bastion cinselliğimi keşfederken ve bunun benim için ne anlama geldiğini bulurken rahat hissetmem gerektiğini söylerken tam da bunu kastediyordu.

Ve ben de istiyorum. Şu anda bunu çok istiyorum.

Leğen kemiğimi tekrar kavislendiriyorum ve bu sefer o da kalçalarını içime doğru kavislendiriyor. Boğazımdan kısık bir inilti çıkıyor ve bir elimi ağızma kapatıyorum.

Bastion'ın kolu etrafıma dolanıyor ve elimi çekiyor. "Çıkardığın her sesi duymak istiyorum. Sakın kendini sansürlemeye kalkma."

Yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu fark ettiğimde sözleri tam yerine oturdu. Yıllardır kim olduğumu bulmak yerine kendimi sansürlüyordum.

Bastion burnunu saçlarımdan arasından ve boynumun yanından geçirirken kalçalarımı tekrar kavislendiriyorum. Eli kalçama geliyor ve sıkarak beni kendine çekiyor. Kalbim bir bas davuluna dönüyor ve nefesim hızlı hızlı kesiliyor.

"Seni iyi hissettirmeme izin verecek misin, Hattie?"

"Ben... Ben seninle seks yapmayacağım." Rich'le yaşadıklarımdan sonra, buna hazır olmaktan çok uzağım.

"Seks hakkında kim bir şey söyledi? Amına bir şey sokmadan bile boşalmanı sağlayacağım."

Dudaklarından dökülen bu kaba sözler beni iğrendirmeli, yatağından kaçmama neden olmalıydı. Ama tam tersi bir etki yarattı.

"Daha önce bir erkek seni hiç boşalttı mı?"

Başımı sallıyorum. Daha önce seks yapmış olabilirim ama hiç orgazm olmamıştım. Kendi elimle bile. Ne zaman deneyecek kadar cesur olsam, utanç ortaya çıkıyor ve duruyordum.

"Bakalım buna bir çare bulabilecek miyiz?" Bastion'ın eli yüzümün önünde belirdi. "Parmaklarımı em."

Ben daha niyetini anlayamadan işaret ve orta parmağını ağzıma sokuyor. Biraz zaman alıyor ama dediğini yapıyorum ve iki parmağını da nazıkçe emiyorum.

Bastion bir inilti çıkarıyor ve kalçalarını içime sokarken boynumun kıvrımını hafifçe ısıyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve bacaklarımın arasındaki boşluk ağrıyor. Parmaklarını emerek ona biraz daha sokuluyorum. Homurdanıyor ve onları ağzımdan çekiyor.

Eli külotumun kenarına geliyor ve beklenti arttıkça nefesimi tutuyorum. Yavaşça, çok yavaşça, elini bel bandının altından tümseğime dayanana kadar kaydırıyor. Oradaki tüyleri okşuyor. Daha sonra ne yapacağını görmek için beklerken vücudumdaki her kas geriliyor, beni söz verdiği yere götürmesi için çaresiz kalıyorum.

Sonunda parmakları yolculuğuna devam ediyor, ama ona gerçekten ihtiyacım olan yere dikkat etmek yerine, daha da kayıyorlar.

"Bacaklarını aç bebeğim. Üstteki bacağına benimkinin arkasına dola."

Dediğini yapıyorum, kendimi ona tamamen açıyorum.

Bastion'ın parmakları girişime doğru eğiliyor ama onları içeri itmiyor. Bunun yerine, parmaklarının ucuyla girişe dokunuyor, beni çılgına çevirecek kadar baskı uyguluyor ama gerçek bir rahatlama sağlamıyor.

"Bastion..."

"Evet, bebeğim? Ne istiyorsun?" Boynumu tekrar ısıyor.

"Daha fazla..."

Hızını artırıyor ve kalçalarım kendi iradesiyle dönüyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz. Sanki derimden dışarı çıkacakmışım gibi hissediyorum.

Bastion da bunu biliyor olmalı, çünkü derin kıkırdaması kulağımda çınlıyor ve parmaklarını tam ihtiyacım olan yere götürüyor. Parmaklarının dairesel hareketiyle en ilkel zevki veriyor ve kendimi onlara karşı hareket etmekten alıkoyamıyorum.

"İşte bu kadar. Zevkini al, Hattie. Ne istiyorsan onu al."

Sözleri beni tam da bunu yapmaya teşvik ediyor. Pelvisimi ona doğru sürüyorum ve temel ihtiyacım gittikçe artıyor. Bu his o kadar yoğunlaşıyor ki içgüdüsel olarak geri çekilip hareketlerimi durduruyorum.

"Hiç sanmıyorum," diye gürlüyor Bastion kulağımda.

Sonra parmakları hareketlerini değiştiriyor, daha fazla baskı uyguluyor ve beni uçuruma doğru fırlatıyor. Ellerim içgüdüsel olarak bileğini kavlıyor ama o yılmıyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor ve sırtım eğiliyor. Tanımadığım bir his bedenimi ele geçirirken korku beni kavlıyor. Tamamen kontrolden çıkmış durumdayım ve bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

Sonra Bastion beni uçurumdan aşağı savuruyor ve en yoğun mutluluk hissi tüm bedenimi sarıyor. Bağırıyorum, kollarında sarsılıyorum ve kontrolden çıkıyorum.

O andan itibaren ne yaptığımı, ne söylediğimi bilmiyorum ama kendime geldiğimde ağır ağır nefes alıyorum ve Bastion boynuma sokuluyor.

"Siktir, bebeğim. Bu başka bir şeydi."

Orgazmımın yarattığı sis dağılıyor ve nerede olduğumu, az önce ne yaptığımı ve bunu kiminle yaptığımı not ediyorum. Daha önce utancı geri püskürtmedeki başarıma rağmen, şimdi kafama atılan bir kova boya gibi üzerimi kaplıyor.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımdan "Kalkmalıyım. Muhtemelen yakında gitmem gerekecek."

Bastion'un kollarından kurtulduktan sonra, odadan çıkmadan önce ona bakmak için arkamı dönmüyorum.

Paniğime rağmen olanlardan pişman olmadığımı eminim. Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl kötü olabilir?

S Hattie'nin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bildiğinden, yatağımdan ayrıldığında ona karşı koymuyorum. Bir nefes veriyorum ve elimi saçlarımın arasından geçirip tavana bakıyorum.

Bu... siktir.

O geldiğinden beri bizi oraya götürmeyi planlıyor olmama rağmen bunların hiçbirinin olmasını beklemiyordum. Dün geri adım atmamın tek nedeni, Cuma gecesi neredeyse öpüşmemizden sonra, ilgimi çekmemenin nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istememdi. Sevgimi özlemesini istiyordum ki, ona sevgimi tekrar bahsettiğimde anlayışlı olsun.

Bu planın işe yaradığını söyleyebilirim. Tıpkı fetihlerimde her zaman olduğu gibi.

Belki biraz fazla iyi, çünkü şimdi burada kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım azgın bir ereksiyonla oturuyorum.

Hayır. Aklımda Hattie varken sevişmeyi reddediyorum. Bu planın bir parçası değil. Onu baştan çıkarmam gerekiyordu, tam tersi değil.

Ama Tanrım, bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi.

Pek çok kadınla birlikte oldum ama hiçbiri onun gibi kendini bana teslim etmedi. Daha fazlasını istememe neden oldu - yüzüm bacaklarının arasında, sikim

ağzına, amına.

Hayır, lanet olsun, başka bir şey düşün.

Neden yatağında olduğunu hatırlayınca aklıma bir şey geldi.

-Aslında daha çok bir anı olan kâbus. Dokuz yaşındaydım ve annemi kendi kusmuğunun içinde baygın bulmuştum ve öldüğünü sanmıştım.

"Siktir et." Hafıza şeridinde bir yolculuğa çıkmayı reddediyorum.

Yataktan fırlayıp banyoma giriyorum ve duştaki soğuk suyu açıyorum. Beş dakika sonra duştan çıkarken Hattie'nin bugün beni fırçaladığını hatırlıyorum.

Bu şehirde yeniydi. Neyin peşinde olabilir ki? Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Bir saat sonra, apartmanımdan birkaç blok ötedeki bir kilisenin kapısında kayboluşunu izlerken sorum cevaplandı. Bugün buraya gelmek için zaten planları var mıydı yoksa bu sabah olanların bir sonucu muydu diye düşünmeden edemiyorum. Belki de günahlarını itiraf etme ihtiyacı hissediyordur. Tanrı korusun, orgazm olmuştur.

O kapılardan geçmeyi hiç istemediğim için, onun gitmesi için ayinin bitmesini bekliyorum. İnsan grupları kapıdan girip merdivenlerden inmeye başladığında ayinin bittiği anlaşıyor ama Hattie dışarı çıkmıyor. Aslında, çoğu insan gidene kadar kapıdan içeri girmiyor, kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim bir adamla sohbet ediyor.

Adamın söylediği bir şeye gülüyor ve ellerim yumruk oluyor, çenem kuruluyor. Adamın yanında rahat görüldüğünü fark ettiğimde daha da sinirleniyorum. Onun bu yönünü sadece bazen görüyorum. Son zamanlarda benim yanımdayken hep gergin oluyor.

Vedalaşıp farklı yönlere gitmeden önce merdivenlerden birlikte iniyorlar. O yeterince uzaklaşana kadar bekliyorum.

ben onu takip etmeden önce görülmeyecek.

Gittiği yöne bakılırsa, dönüş yolunu unutmadıysa, kesinlikle daireye geri dönmüyor. Ancak birkaç dakika içinde, telefonunu birkaç kez çıkarıp ekrandaki yol tarifiyle mevcut konumunu kontrol eder gibi baktığında aklında bir varış noktası olduğu anlaşıyor.

Onu takip ederken, bunun sadece kafasının nerede olduğunu bilmem gerektiği için olduğunu söylüyorum kendime.

On dakikalık bir yürüyüşten sonra, içeri girmeden önce eski bir tuğla binanın kapısının üzerindeki tabelaya bakıyor. Adımlarımı yavaşlatmıyorum. Bu kadar uzaktan buranın ne olduğunu göremiyorum ve bu kadar yolu onun nereye gittiğini öğrenmemek için yürümedim.

Yaklaşıyorum ve evsizler için bir aşevi olduğunu fark ediyorum. Burada gönüllü olmak istiyor olmalı. Binayı geçtikten sonra yürümeye devam ediyorum, kendime görmem gerekeni gördüğümü söylüyorum.

Yine de, bir nedenden ötürü, uzaklaşmak, yeniden ortaya çıkana kadar dışarıda beklememek ve bir sonraki adımda nereye gidebileceğini görmek zor. Bunun yerine, bir sonraki en iyi şeyi yapacağım - dairedeki odasına gidip ne bulabileceğime bakacağım.

Yarım saat sonra bavulundan çıkardığı eşyaları karıştırıyordum ve şu ana kadar bulabildiğim tek ilginç şey komodininin üzerindeki kitaptı. Bu kitap Wisconsin'de okuduğu kitaptan çok daha müstehcen ve havaalanındaki kitapçıdan aldığı fiyat etiketini görünce buraya gelirken almış olabileceğini düşünüyorum.

Yatağın bir tarafındaki komodini açıyorum ve iplik makaraları ile tığ iğneleri olduğunu düşündüğüm şeyleri buluyorum. Diğer çekmeceye çoraplar ve... onun iç çamaşırlarını buldum.

Görünce sikim kalktı. Düz pamuklu külot giymediğini unutmuşum.

Bu sabahı düşünüyorum. Onları görememiş olsam da, kesinlikle dantel değillerdi. Çekmeceye uzandım ve bir çift ipeksi bordo pantolon çıkardım. Bunlar gibi olmalıydılar çünkü pürüzsüzlerdi.

Aletim yarı kalkık bir hale geliyor ve iç çamaşırını çekmeceye geri bırakıyorum.

Burada kontrolü elimde tutmam gerekiyor. Hattie'den gerçekten etkilenmeme izin veremem. Bu tüm planımı tehlikeye atar.

Çekmeceyi kapattım, tepki verdiğim için bile kendime kızdım. "Buradan çıkmam gerek," diye homurdanıyorum.

Kapıya doğru ilerliyorum ama eşiğe ulaştığımda ellerimi kapı pervazının iki yanına koyuyorum. Kendimi odadan dışarı atmaya çalışırken başım öne düşüyor ama ayaklarım hareket etmiyor.

Arkalarını dönüp aceleyle dolabına gidene kadar değil. Sepeti çekerek açıyorum, yığının en üstündeki külotu alıyorum-ipek ve dantelli sıcak pembe külot

-Sonra odadan çıkıp doğruca kendi odama gidiyor ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Ne yapacağımı düşünmeden önce kot pantolonumun düğmelerini açtım, boxer külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı ittim ve bir elimde sikim, diğerinde Hattie'nin külotuyla yatağımın kenarına oturdum. Kumaşı burnuma götürüp içime çekiyorum. Gözlerim neredeyse kafamın içinde geri yuvarlanıyor. Kahretsin, onu tatmak için sabırsızlanıyorum. Tanrım, Wisconsin'deki adi ev sahibinden daha iyi değilim.

Kayganlaştırıcı şişem yanımdaki şiltenin üzerinde duruyor ve boştaki elimle sikimin uzunluğuna biraz fişkırttıktan sonra tabanını yumrukluyorum. Hattie'nin küçük ellerinin işi yaptığını hayal ederek, kokusunu bir kez daha içime çekerek okşuyorum.

İstediğim kadar hayal edebilirim, ama bu işi Hattie yapıyor olsaydı böyle olmazdı. İkimizin hayalleri ve ona yapmak istediğim her şey aklıma üşüşüyor. Aklımdan geçenler hakkında bir fikri olsa hemen toparlanıp giderdi.

Kahretsin, keşke şu anda burada olsaydı, bana dokunsaydı, geniş gözlü masumiyetiyle bana işkence etseydi.

Külotunu sikimin etrafına sarıyorum ve sikimi okşamak için kullanıyorum. Aşağıya baktığımda, parlak pembe dantel ve ipeğin kaygan horozuma karşı kaymasını izliyorum ve daha da sertleşiyorum. Elim yukarı aşağı hareket ederken shaftım seğiriyor ve toplarımı tutup hafifçe sıkıyorum.

Düşük inlemem boş odada çınlıyor ve ritmimi artırıyorum. Şu anda Hattie'nin vücudundaki kolumun etrafına gerilmiş külotu, amına doğru bastırılmış olarak hayal ediyorum ve omurgamın tabanında karıncalanma başlıyor.

Hattie'nin sadece onları giydiğini, önümde eğildiğini hayal ederek sikimi daha sıkı kavriyorum, böylece dantellerin arasından onun güzel pembe amına bir göz atabiliyorum ve kumaşı kafama kadar getirip bir kükreme ile boşalmadan önce sikim inanılmaz derecede sertleşiyor. Orgazmım gelmeye devam ediyor, neredeyse hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Sahip olduğum her şeyi pembe ipek ve dantelin üzerine döktükten sonra, onları uzunluğumun etrafından çözüyorum, komodinin üst çekmecesini açıyorum ve içine atıyorum. Hattie onları geri alamayacak. Zaten bana nerede olduklarını bilip bilmediğimi sormayacaktı, o yüzden merak etmek zorunda kalacaktı.

Sonra banyoma giriyorum ve günün ikinci soğuk duşunu alıyorum.

A Pazar akşamı yemekten sonra nihayet eve dönmek için cesaretimi topladım. Bu sabah Bastion'la aramda bir şey olmadan önce bir kilise ayinine katılmayı planlıyordum, ama belki zamanımı bilerek uzattım.

Ayinden sonra bazı kilise üyeleriyle konuşmaya başladım ve bana yakınlarda bulunan ve birçok üyenin gönüllü olarak çalıştığı bir aşevinden bahsettiler. Gönüllü çalışmayı her zaman sevmişimdir ve burada geçirdiğim kısa sürede Seattle'da yardıma ihtiyacı olan çok sayıda evsiz insan olduğunu fark ettim, bu yüzden oraya bir göz atıp hizmet edip edemeyeceğimi görmek istedim.

Orada işim bittiğinde güzel bir yaz günüydü, bu yüzden etrafta dolaşmaya ve henüz gitmediğim bölgeleri keşfetmeye karar verdim. Bu bana düşünmek için çok zaman bıraktı ve vardığım tek sonuç, aramızda olanlardan pişman olmadığım, ancak böyle bir şeyin tekrar olması gerekip gerekmediğini de bilmiyorum.

Bastion'la takılmak, işler ters giderse işimi ve yaşam koşullarımı mahvetme potansiyeline sahip. Aynı zamanda, bu sabahki orgazm içimde bir şeyleri uyandırdı. Bir parçam uykudaydı ve dışarı çıkmayı bekliyordu.

Bütün öğleden sonra tek düşünebildiğim olanlardı. Yaptığımız şeyi zihnimde yüzlerce kez tekrarlamış olmalıyım. Ve sonra birlikte yapabileceğimiz başka şeyler hayal ettim. Bastion'ın keşfetmeme yardım edebileceği başka şeyler.

İdeal aday o değil -patronum olduğu için- ama başka biriyle yaptıklarımıza benzer bir şey yapma düşüncesi de aynı çekiciliğe sahip değil. Bu da beni bir çıkmaza sokuyor: Hissettiklerimi görmezden gelip Bastion'dan uzak mı duracağım yoksa onunla daha fazlasını tercih edip ailemin ihtiyacı olan işi ve maaşı kaybetme riskini mi göze alacağım?

Dairenin kapısının yanındaki tuş takımına şifreyi girip içeri adım atıyorum. Bastion'ı görmeden odama çıkabileceğimi ummama rağmen, o ana oturma alanında ve televizyonda beyzbol maçı izliyor. Bunu neden bu kadar sıra dışı bulduğumu bilmiyorum. Belki de nadiren aynı programda olduğumuz ve onun hoşlandığı bir şeyi gelişigüzel yaptığına hiç tanık olmadığım içindir.

"Sipariş verdiğimde sana biraz yemek getirdim. Tezgâhın üzerinde," diyor, gözleri televizyondan hiç ayrılmadan.

"Teşekkürler." Mutfağa doğru ilerliyorum ve sokağın aşağısındaki sevdiğim İtalyan restoranından paket servis aldığını görüyorum.

Makarna yemeğim ılık, bu yüzden bir kaseye kaşıkla koyup mikrodalgaya atıyorum. Hazır olduğunu bildiren bip sesini duyunca yemeğimi çıkarıp büyük adanın etrafında yürüyorum, sonra durup karşı taraftaki masayla Bastion'ın bulunduğu oturma alanı arasına bakıyorum.

"Isırmam," diyor Bastion, hâlâ televizyona bakıyor ama bir şekilde kafamın içinde neler olup bittiğini biliyor.

İç çekerek yanına gidiyorum ve onunla birlikte kanepeye oturuyorum.

"Bu sabah yaptığım gibi değil." Başını çeviriyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor, sonra bu sabah boynumun kıvrımını ısırdığı an aklıma geliyor. Yanaklarım kızarıyor ve başımı makarnamın içine gömüyorum.

"Buradan kaçınma şeklinden anladığım kadarıyla bu sabah için pişmanlık duyuyorsun?" Ses tonunda bir ısırik yok ama yine de onu kırdığım için endişeleniyorum.

bir şekilde.

Başım ona doğru döndü. "Hayır." Meydan

okurcasına bir kaşını kaldırıyor.

"Pişman değilim, o... Sadece böyle bir şeyin bir daha olmasının akıllıca olacağından emin değilim."

"Utaniyorsun diye mi?" Bastion'ın sesi neredeyse incinmişe dönüyor.

Başımı sallıyorum, tabağımı kucağımdan alıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Çünkü sen benim patronumsun ve ben şu anda burada kalıyorum ve sen benden çok daha yaşlısın ve benden çok daha deneyimlisin ve..." Beni en çok korkutan şey ortaya çıkmadan önce sözümü kesiyorum.

Bastion daha yakına eğiliyor. "Ve ne, Hattie?"

"Hiçbir şey." Yüzümün nötr kalmasını

istiyorum. "Saçmalık. Ne söyleyecektin?"

En büyük utanç kaynağımı onunla paylaşıp paylaşmamayı düşünürken bacaklarım zıplıyor.

Elini dizimin üzerine koyup hareket etmesini engelliyor ve sıkıyor. "Seni yargılamayacağım. Umarım bunu biliyorsundur." Sözlerindeki gerçek çınlıyor, bir çan kadar net.

Ona söylersem, belki nereden geldiğimi anlayabilir. "Dini bir üniversiteye gittim ve orada Rich adında bir adamla tanıştım. Birkaç yıl çıktık ve o da benim gibi kilisede büyüdü, bu yüzden benzer değerlere sahiptik, bu yüzden asla... bilirsin işte."

"Sikişmek mi?" Bastion deadpans.

Başımı sallıyorum. "Doğru, öyle. Ama son yılımızda, onunla yatmam için bana baskı yaptı. Beni sevdiğini ve zaten sonsuza dek birlikte olacağımızı söyledi, o zaman ne önemi vardı ki? Onu seviyordum ve onu mutlu etmek istiyordum, bu yüzden zamanla talepleri beni yıprattı ve başka kimseye söylemeyeceğine söz verdiği sürece kabul ettim. Aramızda olduğunu düşündüğüm şeye, onun bana karşı hissettiğini düşündüğüm şeye kendimi kaptırmıştım."

Bastion dizimi sıkıyor, bir şekilde bir sonraki bölümün yüksek sesle söylemenin en acı verici olduğunu hissediyor.

"İlk kez birlikte olduktan sonra tek yapmak istediği buydu. Ondan sonra neredeyse hiç dışarı çıkmadık ve sanki onun için sadece ben varmışım gibi hissetmeye başladı.

-Cinsel boşalması için bir araç. İlk yatışımızdan yaklaşık altı hafta sonra onu bir arkadaşıyla benim hakkımda konuşurken yakaladım." Bunca yıl sonra bile göğsüm acıyla sıkışıyor. "Ona nasıl yattığımızı, tüm detayları anlatıyor, neredeyse övünüyordu. Ama en kötüsü, arkadaşı ona hâlâ evlenip evlenmeyeceğimizi sorduğunda, Rich bunun imkânsız olduğunu söyledi. Evlenmek istediği türden bir kadın evlenmeden önce bundan vazgeçmezdi. Kalbi ve bedeni temiz birini istiyordu."

Tanıdık utanç ve acı vücuduma yayılırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Evlenmeden önce onunla yattığım için bu benim cezammış gibi hissettim. Doğru olduğunu bildiğim şeye karşı geldim ve sonuçlarına katlandım. Belki de beni ikna etmesine izin vermeseydim, sınavı geçerdim ve şimdi evli olurduk."

Bastion bir şey söylemeyince gözlerimi açıp ona bakıyorum. Yüzü saf bir küçümsemeyle yanıyor, öyle ki ondan geri çekiliyorum.

"Hattie, bu Tanrı'nın seni cezalandırması değildi. Sen sadece bir pislikle çıkıyordun. Ne eksik ne fazla. Hiç düşündün mü, eğer Tanrı işin içindeyse, belki de seni kurtarıyordu, sana bu Rich denen adamın gerçekte nasıl bir adam olduğunu gösteriyordu, böylece hayatının geri kalanında onunla evli kalmıyordun?"

Gözlerimi birkaç kez kırptım. Bu düşünce bir kez bile aklıma gelmemişti. Bir kez bile. Utanç ve suçlama duygusuna o kadar çabuk kapılmışım ki, başka bir şey olabileceğini düşünmek için durmadım bile. Ya Bastion haklıysa ve olan biten her şey beni günah işlediğim için cezalandırmak için değil de doğru yola yönlendirmek için olduysa?

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Sesim bir fısıltıya dönüşüyor ve düşüncelerimi anlamlandırmaya çalışarak kucağıma bakıyorum. "Rich'e inandım ve onun bir yalancı ve manipülatör olduğu ortaya çıktı. Doğru kararı vermek için kendime güvenmiyorum. Bu yüzden ayrıldığımızdan beri kimseyle çıkmadım. Aynı hatayı tekrar yapmak ve böyle incinmek istemedim. Böyle hissetmek."

Bastion'ın yüzünde bir şey yanıp sönüyor, kaybolmadan önce tam olarak kavrayamadığım bir duygu. "Ben Rich değilim. Seni kendi zevkim için kullanıp sonra da bunun için yargılamayacağım." Sanki dilinin ucunda başka bir şey varmış gibi bakıyor ama söylemiyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana inanıyorum."

"Aramızda olan her şey senin kararın olacak. Yapmak istemediğin bir şey için sana baskı yapmayacağım. Bu senin seçimin olmalı."

"Şu anda ne istediğimi bilmiyorum. Sanırım kafamı toparlamak için bir ya da iki güne ihtiyacım var."

Bastion'ın yüzünde hiç kızgınlık yok. Sadece dizimi tekrar sıkıyor ve sonra bırakıp benden uzaklaşıyor. "O zaman alacağın şey bu." Dikkatini tekrar televizyona çeviriyor. "Beyzbol sever misin?"

"Sevmemezlik yapmam."

Kıkırdıyor. "Pekala o zaman, buralarda takıl ve bakalım senden bir hayran çıkarabilecek miyim?"

Tabağımı tekrar alıp kucağıma koyuyorum, makarna muhtemelen yine ılık. "Tamam, bakalım neler yapabiliyorsun."

"Bu bir meydan okuma mı?" Bana bakıyor, mavi gözleri eğlenceyle parlıyor.

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Dikkatli ol, Hattie. Meydan okumaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Her zaman kazanmak için oynadığımı bilmelisiniz."

B Bir sonraki haftanın sonunda, bir yaydan daha gergindim. Bu alışık olduğum bir duygu değil. Hiç de değil. Daha önce hiç kimseyle fiziksel yakınlık kurmayı arzulamamıştım, ama her geçen gün duygu daha da kötüleşiyor. Bastion'ın parmakları ve ustalıkla işleyişlerine dair anılar kafamın içinde bir döngü gibi dönüyor. İlk seksimizden sonra Rich'in tavrının neden bu kadar değiştiğini neredeyse anlayabiliyorum. Kafam tamamen meşguldü ve Bastion'la seks bile yapmamıştım.

Çalışırken gün boyunca bakışlarını üzerimde hissetmem de yardımcı olmuyor. Bazen ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Bana attığı bakışlar, ofis kapısının kilidini kırıp bana bir orgazm daha yaşatması için yalvarmak istememe yetiyor.

Bastion'a onunla biraz daha keşfetmek istediğimi söyleyerek acıma bir son verebilirim ama emin olmam gerekiyor. Cinsel tatmin için ailemin geleceğini tehlikeye atamam. Uzun vadede buna değmez.

Bu konuda derinlemesine konuşmadık ama Bastion bana aşk ve romantizm dolu uzun vadeli bir ilişki teklif etmiyor, bu çok açık. Bir son kullanma tarihi olacak, bundan hiç şüphem yok. Asıl soru şu: Karşılıksız seksle başa çıkabilir miyim? Bu hâlâ çözmeye çalıştığım bir şey.

Bilgisayarımı kapatıp masamdan kalkıyorum, elbisemin önünü düzeltiyorum, Bastion'ın hararetli bakışlarla beni izlediğinin farkındayım.

"Bugünlük işim bitti. Seninle evde görüşürüz?" Çantamın askısını başımın üzerinden çekerek göğsümün üzerine çapraz bir şekilde yerleştiriyorum.

"Orada görüşürüz."

Sözünün eri Bastion bana hiç baskı yapmadı. Daha fazlasının olmasını istiyorsam, bunu başlatan kişinin ben olmam gerektiği açık. Gerçi bana bakışlarıyla ne istediğini yeterince belli ediyor. Bu beni gizliden gizliye heyecanlandıran bir şey.

Başka bir şey söylemeden ofisten çıkıyorum ve koridorda ilerliyorum. Renee, daha önce sadece bir kez konuştuğum ama iyi birine benzeyen Paige'le birlikte soyunma odasından çıkıyor.

"Hattie, bugünlük işin bitti mi?" Renee soruyor ve ben yürümeyi

bırakıyorum. "Evet, ya siz çocuklar?"

"Yok, dışarısı iyice kalabalıklaşmadan bir şeyler yemeye gidiyoruz. Bize katılmak ister misin?" Renee cevap vermemi beklerken yüzünde açık bir ifade belirliyor.

Paige'in bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek için ona baktığımda Paige'in de gülümsediğini görüyorum. "Bizimle gel. Sokağın aşağısındaki poke bowl restoranına gidiyoruz."

Taylor'ın bir çift striptizciyle yemeğe çıkacağımı bilse ne diyeceğini tahmin edebiliyorum. Ama Seattle'da hiç arkadaşım yok ve bu kadınlar bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadılar.

"Tamam, tabii. Çok isterim."

Poke kasesi satan yere doğru yürürken çoğunlukla sessizim, bütün bir yemek boyunca oturup sohbet etmek zorunda kalacağımı fark ettiğimde ani cesaretim beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Her zaman ne söyleyeceğimi bilemeyeceğimden ya da aptalca bir şey söyleyeceğimden o kadar gerginimdir ki, orada öylece oturup hiçbir şey söylememeye eğilimliyimdir. Ama bu sefer bunu yapamam, bu yüzden kendime beni ne kadar rahatsız ederse etsin çaba göstermem gerektiğini söylüyorum.

Paket servis yapan bir yer olduğunu düşünmüştüm ama aslında "yiyebildiğin kadar ye" restoranı. Sadece garsona kasenizde ne istediğinizi söylüyorsunuz.

Garson ne içmek istediğimizi sorduğunda, Renee ve Paige limonlu soğutucu sipariş ettiler. Ben meyveli bir içecek isteyecektim ama şimdi çocuk gibi görüneceğimi hissediyorum. Tatil yemeklerinde içtiğim yarım kadeh şarap dışında hiç alkol almadım. Ama göze batmak istemiyorum. The Black Orchid'deki herkesten ne kadar farklı olduğum zaten ortada. Bunu daha da belirginleştirecek başka bir şeye ihtiyacım yok.

"Ben de onlar gibi alacağım," diyorum garsona ve kâsemde ne istediğimi söylüyorum.

"Seattle'ı nasıl buldun?" Garson içkilerimizi almak için ayrıldığında Renee soruyor.

"Şu ana kadar gerçekten beğendim. İlk başta bu kadar büyük bir şehirde olmaya alışık olmadığım için biraz bunaltıcıydı ama hafta sonu keşfe çıktım ve gittikçe daha çok seviyorum."

"Küçük bir kasabadan mı geliyorsun?" Paige soruyor. Başımı sallayarak, "Wisconsin'den buraya taşındım" diyorum.

Neyse ki ikisi de neden buraya taşındığımı sormuyor. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Umarım büyük şehirde macera arayan bir başka küçük kasaba kızı olduğumu düşünürler.

"İkiniz de Seattle'dan mısınız?"

Paige başını salladı. "Ben banliyöde büyüdüm."

Garson kız içkilerimizi getiriyor ve her birimizin önüne birer tane koyuyor.

"Ben aslen Oregon'luym. Bebeğimin babası ebeveynlikten hoşlanmadığına karar verdikten sonra buraya taşındım," diyor Renee. "Burada geldiğim yerden daha iyi iş olanakları olduğunu düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Seni ve oğlunu öylece bırakıp gitti mi?"

"Evet. Bir gün işe gitti ve bir daha geri dönmedi. Pislik herif."

İçkimi elime alıp küçük bir yudum alıyorum, soğutucunun tadının ne kadar kötü olduğuna dair yüz ifademi kontrol etmek zorunda kalmaya hazırım, ama aslında gerçekten lezzetli.

"Başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm." Renee'yi iyi tanımıyorum ama onun için çok üzülüyorum. Çok korkmuş olmalı.

"Neyse o" der gibi omuz silkiyor.

Paige, "Üniversiteye başladığımda soğutucumdan bir yudum daha aldım. Ailem bana maddi olarak yardım edemiyordu ve bu iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Okulu borç içinde bırakmak istemedim. Mezun olduktan sonra, kulüpte kazandığım para okuduğum alanda kazanacağımdan daha iyiydi, ben de burada kalmaya karar verdim." İçkisini dudaklarına götürüyor. "Bunu sonsuza kadar yapamam tabii ki ama artık diplomam var. Her zaman buna geri dönebilirim."

"Okulda hangi dersleri aldın?"

"İngilizce ve yaratıcı yazarlık. Muhabir olmak istiyordum."

Garson kız kaselerimizi getirip başka içki isteyen olup olmadığını sorduğunda benimkini bitirdiğimi fark ediyorum. Muhtemelen bu yüzden şu anda bu kadar hafif ve mutlu hissediyorum.

Renee elini kaldırıyor. "Mesaideyken tek içki sınırı var ama sen devam et Hattie."

Garson kız dönüp bana bakıyor. Muhtemelen hayır demeliydim ama... "Evet, bir tane daha lütfen."

Başını salladı ve başka bir masayı kontrol

etmeye gitti. "Tek içki sınırı sizin kuralınız mı?"

diye soruyorum.

Paige başını sallıyor. "Bastion's. Çalışırken içki ya da uyuşturucu kullanmamak gibi katı bir politikaları var, bunu anlıyorum. The Black Orchid'e gelmeden önce, ancak kafayı bulduklarında sahneye çıkabilen bazı kızlarla çalıştım."

Başımı eğiyorum. "Sahneye çıktığınızda kendinizi hiç utangaç hissettiğiniz oluyor mu?"

"Eskiden hissederdim," diyor Renee. "Sonra kadınların en büyük eleştirilenlerinin kendileri olduğunu ve çoğu erkeğin çıplak bir kadın görmekten mutlu olduğunu fark ediyorsunuz - boyutu ya da şekli önemli değil."

"Ben bunu asla yapamazdım. Sizin kadar kendime güvenim yok." Gülüyorum ve sanırım sesim biraz fazla yüksek çıkıyor çünkü çevredeki masalarda oturan birkaç konuk dönüp bakıyor.

Garson kız içkimi ve yemeğimizi getirerek geri dönüyor. Ona teşekkür ediyoruz ve yemeğimize yumuluyoruz.

"Bunu kesinlikle yapabilirsin. Sende o masum bakışlar var. Erkekler buna bayılır." Renee kasesindekileri kaşıklıyor.

"Katılıyorum. Ortalığı temizlersin," diyor Paige gülümseyerek.

"Asla olmaz." Başımı sallıyorum ve bir yudum daha almak için içkimi kaldırıyorum. "Bastion için çalışmayı nasıl buluyorsun?"

Renee soruyor.

Bir şey bildiği için mi soruyor? Gözlerim açılıyor ve kâseme bakıp kendime biraz zaman kazandırmak için ağzıma biraz yemek atıyorum.

Çiğnemeyi bitirdiğimde onlara dönüp bakıyorum. "Onun için çalışmak kolay." İçkimi elime alıyorum ve sinirlerim daha da gerilirken birkaç yudum alıyorum.

"Bakması kolay biri," diyor Paige ve Renee'yle birlikte kıkırdamaya başlıyorlar.

"Hadi Hattie, bize fark etmediğini söyleme," diyor Renee. Omuz silkiyorum. "Yani, sanırım."

"Çok seksi," diyor Paige.

Renee dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Yediği kaba sıçmaması çok kötü."

"Steph hariç." Paige gözlerini deviriyor ve kâsesinden bir çatal daha alıyor.

Oturduğum yerde kaskatı kesiliyorum. "Ne demek istiyorsunuz?" Sesimi hafif tutmaya çalışsam da başarılı olup olmadığımı bilmiyorum. Bu içkiler yüzünden biraz çakırkeyif olduğumu düşünmeye başlıyorum.

Renee masanın üzerine biraz eğiliyor. "Bastion'ın hiçbir çalışanıyla yatmamak gibi bir kuralı var. Ama hepimiz onun Steph'le birlikte olduğunu düşünüyoruz."

Soğutucuyu tekrar dudaklarıma götürüyorum, sözlerinin ağzımda bıraktığı kötü tadı gidermeye çalışıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Paige omuz silkiyor. "Sadece aldığımız bir titreşim. Her zaman onun hakkında bölgeci davranıyor. Aslında bu çok sinir bozucu."

"Kesinlikle," diyor Renee poke kâsesinden bir lokma daha almadan önce.

"Onunla henüz tanışmadın mı?" Paige kendi içkisini yudumluyor.

"Evet. Sadece kısa bir süre." Kâsemdekileri çatalımla itiyorum.

"Peki nasıl biriydi?" Paige mükemmel bir şekilde alınmış

kaşlarını kaldırıyor. "Söylediğin gibiydi." Kaşlarımı çatıyorum.

"Gördün mü? Tamamen sevişiyorlar." Paige başını sallıyor.

Renee konuyu değiştiriyor ve sohbet doğal bir şekilde bir konudan diğerine akarken rahatlasam da aklımın bir köşesinde tek düşünebildiğim Bastion ve Steph oluyor.

Kızlar haklı mı? Onunla yatıyor mu? Eğer öyleyse, yaptığımız şey ne anlama geliyor? Aynı anda birden fazla kızla mı takılıyor? Belki de çoğu insan böyle yapıyordur. Ben nereden bileyim?

Yemeğimiz bittiğinde çok heyecanlıydım ve belki de Steph'i biraz kıskanıyordum. İkinci soğutucumun sonunu bitiriyorum ve Renee ile Paige'in oturdukları yerde irkilmelerine bakarak şişeyi gereğinden sert bir şekilde masaya çarpıyorum.

Bu Steph kim olduğunu sanıyor? Onunla tanıştığım gece neden bu kadar ters davrandığı ve beni aptal yerine koymaya çalıştığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Onun için çok kötü. Ona sahip olamaz. Ve Bastion'a tam olarak bunu söyleyeceğim.

Neden Bastion'a patronum olduğu için bulaşmaktan bu kadar endişeleniyorum ki?

Çalışanlar?

"Geri dönmeye hazır mısınız?" Renee soruyor.

"Evet." Bastion'la yzleşebilmek için kulübe geri dönme hevesiyle yerimden sırıyorum. Ayağa kalktığımda biraz yalpalıyorum ve masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

"Vay canına, kızım. Sanırım o içkiler doğrudan kafana gitmiş olabilir." Paige masaya geliyor ve dirseğimi kavırıyor.

"Daha önce hiç içki içmemiştim." Onlara sırtıyorum, sonra da kıkırdamaya başlıyorum.

Sanırım Renee "Daha önce hiç alkol almadın mı?" diye sormadan önce bakıştılar.

"Hayır." Kelimenin başındaki "p" harfini kaldırıyorum.

"Oh be. Bunu bilseydim seni yavaşlatırdım." Renee restorandan çıkarken nden gidiyor.

Paige ve ben de onu takip ediyoruz, o da beni dirseğimden destekliyor.

Dışarı ıktığımızda Paige bana, "Kendi başına yürüyebilecek durumda mısın?" diye soruyor.

"Elbette." Dirseğimi onun elinden çekip kulübün olduğu yöne doğru ilerliyorum.

"Seni eve bırakmamızı ister misin?" Renee soruyor.

"Hayır!" Panikle verdiğim cevap karşısında ikisi de bana bakıyor ama Bastion'la yaşadığımı bilmelerine izin veremem. "Ben kulübe geri dönüyorum. Orada yapmam gereken bir şey var." Tekrar yürümeye başladım.

Renee yanıma geliyor. "şu anda çalışmak için iyi durumda olduğundan emin değilim. Bastion seni görürse kriz geçirebilir."

"Uzun sürmez. O daha akıllı olmayacak." Ne kadar çok yürürsem o kadar kolaylaşıyor. Bunu kesinlikle yapabilirim.

"Hattie, ben-" Paige sze başlıyor ama elimi kaldırıncı sözünü kesiyorum.

"Sorun değil, gerçekten. Siz çok fazla endişeleniyorsunuz." Sonra nedenini bile bilmediğim bir şekilde gülüyorum.

Kulübe varmamız uzun sürmüyor ve içeri girdiğimizde gittiğimizden daha kalabalık olduğunu görüyorum. Soyunma odasına girmek için soyunurken kızlara hızlıca veda ediyorum ve koridordan Bastion'un ofisine doğru devam ediyorum.

Kapı açık ve içeride, masasının kenarına yaslanmış, elindeki telefona bakıyor. Kapıyı kapattığımı duyunca başını kaldırıyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden ona doğru yürüyorum.

"Bana neyi kaçırdığımı göstermeni istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, telefonunu yanındaki masaya koyuyor. "yle mi?"

"Steph'i mi beceriyorsun?" Elimi ağzıma götürdüm, ağzımdan çıkan küfre şaşırdım.

Bastion'ın gözleri büyüdü. "şu anda değil. şu anda burada seninleyim."

Ellerimi iki yanıma yumruk yaptım. "Ama yaptın."

Cevap verirken bakışlarını kaçırmıyor. "Birçok kez." Boğazımdan hırlamaya benzer bir ses çıkıyor.

"Kıskanıyor musun?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Senin için çalışan kadınlarla yatmadığını sanıyordum."

Omuz silkiyor ve bu rahat reddedişte kanıma dokunan bir şey var. "Dansılarla yatmıyorum. Steph farklı."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Onu nemsemiğin için mi?"

Masadan doğruldu ve ben de başımı geriye atıp ona baktım. "nk umursamıyorum ve o da asla umursamayacağımı anlıyor."

İfadesinden hoşlansam mı hoşlanmasam mı emin değilim. "Bizim için de böyle mi olacak?" Ona daha da yaklaşıyorum, her nefes alışımda göğsüm onunkine değiyor.

"Sen söyle." Gözleri beni yutuyor ve bu hoşuma gidiyor. "En güvenli bu olur."

"İstediğin bu mu? Güvenli mi?" Bastion elini belimin kıvrımına koyuyor ve meme uçlarım sütyenimin içinde titriyor.

"Eskiden istediğim buydu." Rich'ten sonra hissettiğim acıdan kaçınmak için her şeyi yapardım. Ama gerçekten Bastion'la takılıp ona karşı bir şeyler hissetmeyeceğimi mi sanıyorum? Hâlâ emin değilim.

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi sadece seni istiyorum." Kollarımı Bastion'ın boynuna doluyorum ve o da dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor.

Dilini dudaklarımın kenarında gezdiriyor ve ben ona açılıyorum, onu tatmayı her şeyden çok istiyorum. Onun içinde eriyorum ve daha önce hiç yaşamadığım bir öpüşme yaşıyorum. Onun mutluluğunda kayboldum. Kokusu, inlemeleri, gücü... Ta ki iki güçlü el üst kollarımı kavrayıp beni itene kadar.

Alkolden sıırıslam olmuş beynimin kendine gelmesi bir an alıyor. "Ne?"

"İçiyordun." Eskiden şehvet dolu olan gözlerinde onaylamama parlıyor.

Yüzümde bir kaş çatma ifadesi oluşuyor. "Ne olmuş yani? Beni yargılıyor musun?"

"Hiç de değil. Ama sen sarhoşken bunu daha fazla devam ettirmeyeceğim. Gerçekten istediğinin bu olduğunu bilmem gerek. Senin de istediğinin bu olduğunu bilmen gerek."

"Evet, birkaç kez söyledin. Yalvarmamı mı istiyorsun?" Dizlerimin üzerine düşündüğümde daha sert çöküyorum, ellerimi önümde kenetliyorum. "İşte, mutlu musun? Dizlerimin üzerinde sana yalvarıyorum."

Nefesini üflüyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Seni önümde diz çökmüş olarak hayal ettiğim onca zaman boyunca, Hattie, hiç böyle olmamıştı. Tanrım." Beni kollarımın altından çekiştiriyor. "Hadi, bunu atlatman için seni eve götürüyorum. Bunu yarın gece konuşuruz."

Suratımı asıyorum ve tartışmaya niyetleniyorum ama beni kapıya doğru götürürken kafam biraz bulanıklaşıyor.

"Nerede içiyordun ki?" Kapıyı açıyor ve bir eli üst kolumda, beni koridorda ilerletiyor.

"Renee ve Paige ile akşam yemeğinde," diyorum neşeyle.

"Onlara teşekkür edeceğimden emin olabilirsiniz." Kulübün ana bölümüne doğru ilerlerken müzik sesinden ses tonundaki onaylamama notasını seçebiliyorum.

"Lütfen onların başını belaya sokma. Onlar benim buradaki tek arkadaşlarım. Daha önce hiç içki içmediğimi bilmiyorlardı." Durup dönüyorum ve Bastion'ın takım elbisesinin yakasına uzanıyorum. "Lütfen, bana söz ver."

Bir an beni inceliyor ve loş ışıkta, yüzü neon ışıklarının parıltısıyla yıkanmış, bir tanrı gibi görünüyor. Benim Tanrım değil ama kurtuluştan ziyade lanet vaat eden bir Tanrı.

Bastion bakışlarımı bir dakika boyunca tutuyor, sonra başıyla onaylıyor. Ellerimi ceketinden çekiyorum ve o da beni döndürerek kapıya doğru ilerliyor. Daireye doğru yürürken bana tek kelime bile etmedi. Bana kızgın olduğu için mi, yoksa başka bir şey için mi bilemiyorum.

Ama eve girdiğimizde, "Git yatmak için üstünü değiştir." dedi.

Neden onunla tartışmadığımı bilmiyorum ama aklıma bile gelmiyor. Dışarı çıkmadan önce yatağında bir dakikadan fazla kalmıyorum.

■ Hattie'nin yatağının kenarına oturmuş, uyuyan formuna bakıyordum. Bu gece ona sahip olabilirdim. Hazır ve nazırdı. Ama onu ilk kez sarhoşken götürmeyi reddediyorum. Kim olduğunu anladığında Gerçekten öyleyim, Carla kızına ne yaptığımı ve onu nasıl bir yola sürüklediğimi öğrendiğinde, ikisinin de bunu isteyerek seçtiğini bilmesi gerekiyor.

Hattie'nin böyle biri olması çok yazık. Aksi takdirde, birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif alabilirdim. Bu onu becermekten zevk almayacağım anlamına gelmiyor, ama kafamın arkasında her zaman sahip olmam gereken her şeye sahip olduğunu hatırlatan o dırdırcı hatırlatma var.

İki düşünce tarzının ikilemi kafamı kurcalıyor. Kendimi onun burada gerçekte ne yaptığını unutmuş, etrafta olmadığı zamanlarda onu takıntı haline getirmiş buluyorum. Tanrım, onun iç çamaşırlarıyla bile mastürbasyon yaptım.

Bir nefes verip başımı sallıyorum ve kendimi odadan çıkmaya zorluyorum. Hattie'nin olduğu şeyden başka bir şeye dönüşmesine izin vermem mümkün değil - bir amaç için bir araç.

Ertesi akşam, Hattie'yle önceki gece hakkında konuşabilmek için eve normalde cuma geceleri geldiğimden daha erken geliyorum. Bugün işte beni çoğunlukla görmezden geldi, sadece konuşulduğunda benimle konuştu ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasına izin vermeyi planlamıyorum. Hele ki beni hedefime bu kadar yaklaştırmışken.

Alkol onun açılmasını sağlayan bir mekanizma olabilir, ama her kelimesinde ciddi olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken, belirgin sarımsak kokusu bana ulaşıyor. Arka planda bir müzik çalıyor, sanırım indie bir şeyler.

Köşeyi döndüğümde Hattie'yi adada lazanya gibi görünen bir şeyin üzerine peynir serperken buluyorum. Beni görünce irkildi.

Kendini korumayı bilseydi, tanıştığımızda bana böyle bir tepki verirdi.

"Beni korkuttun." Göğsündeki eli nefes alış verişleriyle birlikte aşağı yukarı hareket ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Bulunduğu yere doğru yürüyorum, krem rengi dar eteğinin içindeki kışına hayranlıkla bakıyorum. İşten döndüğünden beri hiç değişmemiş ve ben, kendi adıma, buna müteşekkirim.

Gözlerini benden kaçırıyor, utandığı her halinden belli. "Eve bu kadar erken geleceğini fark etmemiştim. Daha hazır değil." Tezgâhın üzerindeki paketten bir folyo koparıp lazanya tepsisinin üzerine yerleştiriyor, sonra dönüp tepsiyi duvar tipi fırının ortasına yerleştiriyor.

"Neden lazanya yapıyorsun? Sipariş verebilirdin."

Dönüp adaya geri dönüyor ve hazırladığı yemeği temizlemeye başlıyor. "Dün gece için özür dilemek istedim." Hâlâ bana bakmadı.

"Neden özür dilemek isteyesin ki?" Ona bir adım daha

yaklaştım. "Neredeyse seni pusuya düşürdüm çünkü

çakırkeyiftim."

"Bence sarhoş olabilirdin." Bir adım daha atınca sadece bir santim kala hemen arkasına geçiyorum.

Kısık sesle gülüyor ama bu gergin bir gülüş. "Olabilir. Her zaman alkolün tadının berbat olduğunu düşünmüşümdür ama o soğutucular şeker gibiydi."

"Konuyu değiştirmeye çalışma, Hattie. Dün gece seni becermemi istediğinden bahsediyorduk." Elimini beline koyup onu geriye doğru çekerek, sikimin kabarmış uzunluğunun elbise pantolonuma baskı yaptığını hissetmeye zorluyorum.

Nefesini içine çekiyor ama tek kelime etmiyor. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

Başını salladı.

"Kelimeler, Hattie."

"Evet, ciddiydim. Ama kendimi sana zorlamamalıydım."

Kalçalarımı ona sürüyorum ve o da başını göğsüme yaslıyor. "Bebeğim, eğer içmiyor olsaydın, seni masamın üzerine domaltmış, amını sikime öyle bir sarmış olurdum ki başın dönerdi."

Hattie kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve ben de onun sert uzunluğuma yaptığı baskıyla inliyorum.

"Hâlâ istediğin bu mu?"

Başını sallıyor. "Evet." Cevabı damarlarımda zafer hissi yaratıyor. "O zaman alacaksın. Ama bu gece değil."

"Ne?" Arkasını dönmeye çalışıyor ama kalçalarımı öne doğru bastırarak onu olduğu yerde tutuyorum, böylece tezgahla benim aramda sıkışıp kalıyor.

"Lazanyayı takdir ediyorum ama asıl istediğim senin tadına bakmak." Aşağı uzanarak kalem eteğini beline oturma kadar nazikçe yukarı çekiyorum, sonra geri çekiliyorum. Bir elimi kalçalarının iki yanına koyarak mavi ipek külotunu aşağı indiriyorum. Elim kasıklarına gidiyor ve onun çıplak kıkına hayranlıkla bakarken ereksiyonumun başını sıkıyorum. "Kımıldama."

Kahretsin, o kadar mükemmel ki bir ısırık almak istiyorum.

"Benimle bu yola girmek istediğine emin misin?"

Başı aşığı yukarı hareket ederken arkadan izliyorum. "Evet." Elleri tezgahın kenarını kavlıyor.

"Kollarını önündeki tezgâhın üzerine koy."

Dediğimi yapıyor ve ben inleyerek sikimi tekrar sıkıyorum. Sonra ona doğru yaklaştım. Bir elim kalçalarının iki yanında, kalçaları tezgahın kenarında, ayakları aşağıda sallanacak şekilde onu kaldırıyorum.

"Bu yeterince rahat mı?"

Başını salladığında yanağı tezgâha yaslanıyor ve ellerindeki hafif titremeyi görüyorum.

"Rahatlamaya çalış. Bundan keyif alacaksın." Daha önce hiç dışarıda yemek yemediğini bilmek için sormama bile gerek yok.

Dizlerimin üzerine çökerken elim sırtında ve kıcının kıvrımında bir yol izliyor. Sonra her bir elimi kıcının yanaklarına koyarak onu ayırıyorum. Şimdiden uyarılmışlıktan parlıyor ve ağzım tadına bakmak için sulanıyor.

Eğilip dilimle ilk darbeyi indirdiğimde, bir parçam bunu ilk yapan kişi olduğum gerçeğini kutluyor. Bu dünyada bu kadının tadının nasıl olduğunu bilen tek kişi benim. Hattie'nin vücudu dilimin altında sarsılıyor ve onu yerinde tutmak için tezgâha doğru bastırıyorum.

"Ne kadar güzel bir amcık. Seni boşaltmam ne kadar sürer sence? Bunu uzatmalı mıyım yoksa ağırdan mı almalıyım?"

"Lütfen Bastion..."

"Lütfen ne?" Klitorisile oynamak için dilimi kullanıyorum. İnliyor. "Lütfen, lütfen boşalmamı sağla."

Sözlerindeki çaresizlik kontrolümün bir kısmını geri alıyor ve eğilip onu yutuyorum, tatlı tadına doyamıyorum. Dilimle girişini biraz beceriyorum, sonra şişmiş tomurcuğuna geri dönüyorum. Nefesleri ağırlaşıyor, inlemeleri yükseliyor.

Dilimle tüm cinsel organında birkaç kez geziniyorum, son kez durup büzülmüş deliğine daha fazla dikkat ediyorum. Hattie'nin eli

ama bana durmamı söylemiyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Tenine karşı mırıldanıyorum. "Belki şanslıysan bir gün bu kıcı sikerim."

Şişmiş seksini yüzüme doğru daha da bastırıyor ve derin kıkırdamam ıslak etinde ses çıkarıyor. Girişini izlemeden önce yarığını dilimle yokluyorum, sonra yavaşça, çok yavaşça parmağımı bir santim içeri sokuyorum, sonra bir tane daha.

Çok sıkı. Tanrım, o kadar sıkı ki dayanamıyorum. Tek düşünebildiğim, sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissedeceğiydi.

İçine girip çıkarken, dilim klitorisine tekrar ve tekrar ve tekrar vuruyor. Hattie çılgık atıyor, neredeyse orada. Klitorisini sertçe emdiğimde adımı haykırıyor, amı parmağımın etrafında kenetlenip kasılıyor.

Ne kadar istemesem de, kendimi ondan çekiyorum ve orgazmını sürerken klitorisini emmeye devam ederken onu yerinde tutmak için her iki elimi de kıkında kullanıyorum. Geri çekildiğimde Hattie kıkırdamıyor, önümde yayılmış, amı parlıyor. Bu görüntüyü hafızama kaydediyorum, kısa bir süre sonra mastürbasyon yaparken tekrar ziyaret edeceğimi biliyorum.

"Sen de benim kadar zevk aldın mı?" Elimin tersiyle ağzımı ve çenemi siliyorum.

Hareket etmeye başlıyor, ben de tezgahdan inmesine yardım ediyorum, belini bırakmadan önce ayağını bulmasına izin veriyorum. Bana döndüğünde gözleri buğuluydu ve yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Genelde sergilediği sıkı bağcıklı, arkadaş canlısı ama profesyonel görünüm artık yok.

"Evet, bu..." Sanki inanmıyormuş gibi başını sallıyor. "Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Onu belinden göğsüme doğru çekiyorum. "Sana gösterecek daha çok şeyim var."

Sonra eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve dün geceki öpüşmeyi saymazsak ilk gerçek öpüşmemizi gerçekleştiriyoruz. İsteyerek geliyor ve dilim ağzının kenarında gezinirken bana açılıyor. Sonra durgunlaşıyor, muhtemelen dilimin üzerinde kendini tadıyor. Geri çekilmesine izin vermiyorum, vücudunu kendime yaklaşıtıyorum ve az önce amina yaptığım gibi ağzını yalayıp yutuyorum.

Geri çekildiğimde gözleri daha da parlıyor. Elini göğsümde gezdiriyor ama kemerime ulaşmadan bileğini kavıyorum.

"Sanırım bu bir gece için yeterli."

Şu anda onun içine dalmak için her şeyimi verirdim ama sabır çok önemli. Hâlâ onu çok zorlarsam geri çekilmesinden korkuyorum. Daha fazlasını arzulamasına ihtiyacım var.

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Çünkü bu gece daha fazlasını yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Olanları sindirmene izin vereceğim."

"Ama sen..." Pantolonumdaki dikişi yırtacakmış gibi görünen azgın ereksiyona doğru başını sallıyor.

"Ben kendime bakarım." Hiç düşünmeden, sevgimin bir göstergesi olarak alnından öpüyorum.

Ondan uzaklaşmamı sağlayan şey eylemin kendisi değil. Gerçek şu ki bana güvenmesini sağlamak için bir rol *değildi*. Sadece doğru hissettirdiği için yaptım.

"Ben duş almaya gidiyorum." O bir şey söyleyemeden geri çekilip koridora doğru döndüm.

Kaçıyormuşum gibi görünmemek için hızımı yavaşlatmaya çalışıyorum.

O Titrek bacaklarımla külotumu tekrar giydim ve eteğimi aşağı çektim.

Bastion'ın dün gece beni uzaklaştırmasına sevindim çünkü tamamen ayık olmadan bunu yaşamak istemezdim.

Geçen sabah onun yatağında geçirdiğim anın hayatımı değiştirdiğini düşünmüştüm ama bu... bu tamamen başka bir şeydi. Dilinin verdiği his, ağzından çıkan sesler ve sahiplenmesi arasında nefesim kesilmişti. Böyle olabileceğini, bu kadar ilkel hissedebileceğimi, sanki beni serbest bırakmadan önce durursa ölebileceğimi bile bilmiyordum.

Ama neden orada durmak istedi? Gerekçesini anlıyorum ama tatmin olmadan çekip gitmesi fikri hoşuma gitmiyor. Onun üzerinde ağızla ne tür bir iş yapacağımdan emin değilim ama az önce yaptığımı hissedebilmesi için denemek istiyorum.

Bana cinsel arzularıma sahip çıkmamı ve onları keşfetmemi söyleyen oydu ve işte uzaklaşıyor.

Cesaretimi toplayıp koridora çıkıyorum.

Yatak odasının kapısını çaldığımda cevap veren olmadı. Kapıyı yavaşça açıyorum ve içeriye birkaç adım atıyorum. "Bastion?"

Hiçbir yerde yok, demek ki çoktan duş'a girmiş olmalı. Kısmen kapalı tuvalet kapısının altından odasına süzülen ışığa hızlıca bir göz atınca haklı olduğumu anlıyorum.

Onu yalnız bırakmak için gitmek üzere dönüyorum ama duruyorum. Onun sözleri -ne *istersen al-* içimde tekrar *çınlıyor*. Ya duşta ona katılırsam? Bunu yaparsam beni gerçekten reddeder mi?

Oraya girip reddedilme düşüncesi göğsümü sıkıyor ama kendimi vazgeçiremeden eteğimin fermuarını açıp iç çamaşırlarımla birlikte yere bırakıyorum. Sırada gömleğim var, sonra da sütyenim. Verdiğim karar hakkında daha iyi düşünmeden, zemin boyunca süite doğru ilerliyorum.

İstediğim buydu, değil mi? Kim olduğumu, ne istediğimi, nelerden hoşlandığımı keşfetmek? Eğer durum buysa, o zaman cesur olmalı ve normalde almayacağım riskleri almalıyım.

Derin bir nefes alarak yavaşça banyonun kapısını açıyorum. Ama kendimi göreceğim şeye hiç hazırlamamıştım.

Bastion devasa duşakabinin içindeydi ve cam buğulanmış olsa da silueti görünüyordu. Elinin ritmik hareketini ve tuttuğu şeyi hâlâ seçebiliyorum. Beni tam olarak bunu yapacağı konusunda uyarmadığından değil, ama yaptığımız şeyin etkisini, onu ne kadar çaresiz bıraktığını görmek bana daha önce hiç hissetmediğim güçlü bir his veriyor.

Odanın yarısına geldiğimde Bastion'ın kafası bana doğru savruluyor. Avucuyla camı silerek buğunun çoğunu gideriyor. Ben yaklaştıkça gözleri açılıyor.

Bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Zihnimi, beni ilk kez çıplaklık gördüğünde ne düşünüyor olabileceğini düşünmemeye zorluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi geçen haftaki fırtına sırasında körfezdeki su kadar sert.

"Bana göstermeni istiyorum." Açıklıktan geçip duş'a giriyorum. O kadar büyük ki spreyin dışında kalıyorum.

Bakışlarım aşağıya iniyor. Daha önce hiç böyle çıplak bir erkek görmemiştim ama başka hiçbir erkeğin Bastion kadar güzel olamayacağını biliyorum. Yağsız kaslar

Göbek deliğinden elinin kalın ereksiyonunu tuttuğu yere kadar uzanan koyu renk saç izi vücudunu kaplıyor.

"Sana neyi göstereceğim?" Alnı kırışıyor.

"Yaptığın şeyi nasıl yapacağını." Ona doğru yürüyorum, suyun sıçramasından uzak duruyorum. "Seni nasıl memnun edeceğimi."

Rich ve ben seks yaptığımızda, başka hiçbir şey denemedik. Penisine hiç dokunmadım. O zevk alırken ben altına uzanırdım ve işi bittiğinde üzerimden kalkmadan önce beni öperdi. Seksin bu olduğunu sanıyordum, onun için yaptığın bir şey olduğunu, kadınların bir erkeğin aldığı zevki alamadığını.

Şimdi durumun böyle olmadığını biliyorum, paylaşılacak karşılıklı bir zevk olduğunu fark ediyorum ve şimdiye kadar ikimiz arasındaki denge benim lehime oldu. Bastion'a onun bana verdiği kadar zevk verebileceğimi bilmek istiyorum.

Eli boyundan kayıyor ve parmağını kıvrıyor. "Buraya gel."

Dediğini yapıyorum, spreyin altına giriyorum ve sıcak su sırtımdan aşağı akıyor.

Bastion'ın gözleri göğüslerimde geziniyor ve göğsü nefes alış verişleriyle hafifçe kabarıyor. Meme uçlarım sert tepeler halinde geriliyor ve göğüslerim ağırlaşıyor çünkü bana baktığında verdiği tepkiyi seviyorum. Tanrım, göğüslerime dokunmasını istiyorum ama bu şu anda benimle ilgili değil. Sertçe yutkunuyor ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturuyor.

İki adım geri atıyor, böylece su püskürmesinin tamamen dışında kalıyor ve önünü işaret ediyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Öne doğru yürüyorum ve dediğini yapıyorum, çenemi kaldırıp ona bakıyorum.

"Şimdi elini tabanın etrafına sar." Saçlarımın tepesini ve yüzümün yan tarafını sevgiyle okşuyor, beni incelerken başımı eğiyor. "Seni dizlerinin üzerinde, elini sikimin etrafına sararken görmekten hoşlanacağımı biliyordum." Onu daha sıkı kavradığımda inliyor. "İşte böyle, biraz daha sert, sonra okşa beni."

Yoğun bakışlarından uzaklaşıyorum, aletin ne kadar yumuşak ama aynı zamanda ne kadar sert olduğunu görünce büyüleniyorum. Kalın - onu kavradığımda parmaklarım dokunamıyor, ama bu onun memnuniyetini azaltmıyor gibi görünüyor. Tekrar inliyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor.

"Şimdi sonuna kadar git ve başına geldiğinde elini biraz bük." Söylediğini yapıyorum ve kafası bir saniyeliğine geriye sallanıyor. "İşte böyle, aynen böyle."

Gözleri kapalı, ağzı açık. Dün gece kulüpte yüzündeki neon ışıklarıyla bir tanrıya benzediğini düşündüğüm belli belirsiz bir anım var, ama şimdi, bu haliyle, ölümlü bedenine bürünmüş bir tanrıya benziyor.

Onu pompalamaya devam ediyorum ve elimde daha da sertleştiğinde tepki vermemeye çalışıyorum. Bunun mümkün olabileceğini düşünemezdim. Parmakları saçlarımda sıklaşıyor, sonra kalçaları ileri doğru pompalanıyor. Az önce destansı boyutlarda bir orgazm yaşamış olmama rağmen, kalçalarını yumruğumun içine sokup çıkarmasını izlerken bacaklarımdaki boşluk karıncalanıyor.

"Siktir, Hattie. Boşalacağım."

Sesindeki huşu ve çaresizlik karşısında gözlerim açılıyor. Her zaman kontrollü görünen bu adamı alıp kontrolden çıkarmanın verdiği o güçlü his beni tekrar ele geçiriyor. Sadece onu ve elime verdiği tepkiyi izlemek bile büyüleyici. Kalın boyu elimde nabız gibi atıyor, öne doğru sarsılıyor ve göğsümün her tarafına beyaz dölleri fişkirirken inliyor.

Her nasılsa, içgüdüsel olarak onu bir süre daha pompalamaya devam etmem gerektiğini biliyorum, ama daha yumuşak bir hız ve tutuşla.

Bastion ellerini yüzümün iki yanına getiriyor ve beni öpmek için eğiliyor. Öpücükte o kadar büyük bir saygı var ki, geri çekildiğinde bırakmak istemiyorum. Dizlerimden kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Tekrar ayağa kalktığımda memnun bir sırıtişla göğüslerime bakıyor. Gözlerindeki o bakışa alışabilirdim. "Hadi seni temizleyelim."

Birlikte duş alırken sohbet etmiyoruz ama garip de değil. Olan biten her şeyi düşünürken rahat bir sessizlik oluyor. Durulanmama yardım ediyor ve beni sabunlama görevini üstlenmesini ummama rağmen, bana sadece sabun kalıbını uzattığında hayal kırıklığına uğruyorum. Ben böyle yapmıyorum.

gideceğini düşündüm. Bastion'ın bana karşı çok sıcak ve soğuk olduğu zamanlar oluyor ve bunun o kabusla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

İşimiz bittiğinde büyük bir banyo havlusu açıyor ve bana sarıyor. Ancak banyodan çıkıp yatak odasına girdiğimizde yanan bir şeyin keskin kokusu gözlerimin açılmasına neden oluyor.

"Ateş! Lazanya!" Odadan koşarak çıkıyorum, Bastion'ın kahkahası yol boyunca beni takip ediyor.

Lazanyayı mahvetmiş olabilirim ama buna kesinlikle değdi.

T Hattie'yi tezgahımın üzerine serip son yemeğimmiş gibi mideye indirdikten bir gün sonra ona eve çok geç döneceğimi söyledim. Bütün geceyi burada geçirmem akıl almaz bir şey değil. kulüp Cuma günü, çünkü en yoğun gecelerden biri, ama bu yüzden burada kalmıyorum.

Çünkü kafamı toparlamak için Hattie'den biraz ayrı kalmaya ihtiyacım var. Neden burada olduğunu hatırlamalı ve planımı kafamda yeniden kuralıyım.

Onu dilimle boşalttıktan sonra tek hissettiğim, planımın ilerlediği gerçeğine karşı kazandığım zaferdi. Ama duşta bana katıldığında, o büyük geyik gözleriyle önümde diz çöktüğünde ve bana mastürbasyon yaparken yüzünde huşu dolu bir ifade belirlediğinde, sanki bana zevk vermek onu gerçekten mutlu etmiş gibi... içimde bir şeyler değişti ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Ne kadar tatlı, ne kadar masum, ne kadar ateşli olduğu ya da ona yeni bir yönünü gösterirken ne kadar eğlendiğim önemli değil - o, annemin bana sahip olmam gereken tüm bakımı, ilgiyi, sevgiyi ve dikkati vermek için seçtiği kız. Ve bunu unutamıyorum.

Kulüpteğim, aslında bilgisayar ekranıma bakarken çalışıyormuş gibi yapıyorum ya da dışarıda bazı müşterilerle konuşuyorsam

Çünkü dün gece olan her şeyi yeniden yaşıyorum.

Bir nefes verip sandalyemde doğruluyorum, işimi bitirmeye kararlıyım. Başlayamadan kapı çalındı. "İçeri gel."

Steph üzerinde en cüretkâr elbiselerinden biriyle kapıdan içeri girdi. Elbisenin ön kısmı aşağıya doğru iniyor ve etek ucu kalçasını sadece birkaç santim geçebiliyor. Kapıyı arkasından kapattığında, buraya sadece iş konuşmak için gelmediğini anlıyorum.

"Hey, Steph." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum ve o da oturuyor.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım." Bacak bacak üstüne atmakta acele etmiyor ama izlemediğimi görünce dudaklarını büzüyor.

"Buranın sahibi benim."

Sırıttıyor. "Duyduğuma göre son birkaç haftadır geç saatlere kadar kalmıyormuşsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve sandalyeme geri yaslanıyorum. "Beni mi kontrol ediyorsun?"

Steph omuz silkiyor. "Öyle de diyebilirsin. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Son zamanlarda farklı görünüyorsun."

"Seni endişelendirecek bir şey yok. Konuşacak bir işiniz olduğunu varsayıyorum?"

Steph konu değişikliğini kabul ediyor ve işle ilgili bilmem gerekenleri bana anlatıyor. Ama son meseleyi tartışır tartışmaz, neden burada olduğuna geri dönüyor. Oturduğu yerden kalkıp masamın etrafında dolanarak soluma geliyor ve kışını masamın kenarına yaslıyor. Sandalyemi ona bakacak şekilde kaydırıyorum.

"Biraz rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyor." Eğilip bir elini omzuma koyuyor. Eskiden sevdiğim parfüm şimdi bana iğrenç kokuyor.

"Öyle mi?" Muhtemelen haklı. Dün gece Hattie'yle duştan çıktığımdan beri kendimi gergin hissediyorum ve yanmış lazanya bir alamete dönüştü.

"Neden seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun? Biraz eğlenebiliriz." Eli kolumda ve karnımda geziniyor.

Bu genellikle kontrolü ele aldığım ve ona ne istediğimi söylediğim zamandır, ama nedense bu sefer elleri istenmiyor. Yanlış. Elinin dün gece Hattie'ninki gibi sikimin etrafına dolandığını düşünmek beni çileden çıkarıyor.

Alçalmaya devam ediyor, beni bacaklarımın arasından kavırıyor ve beni sarkık bulduğunda kaşlarını çatıyor.

Elini sopayla uzaklaştırdım. "Hiç havamda değilim."

Steph kaşlarını çatıyor ve elini çekiyor. "Bir süredir havanda değilsin." "Belki de bu küçük kaçamak sona ermiştir."

Masadan doğruluyor ve ben de okula gitmeye çalışırken takındığı dehşet verici ifadeyi görmezden geliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artık bunu yapmak istemiyorum demek. En başta yapmamalıyım."

Alay ediyor ve ters ters bakıyor. "Ciddi misin?"

"Evet. Eskiden durumu biliyordun ama son zamanlarda benim üzerimde bir hakkın olduğunu düşünüyor gibisin. Bir yıl önce seni erteleydim, hiçbir şey düşünmezdin. Şimdi bunu kişisel olarak algılıyorsun."

Kollarını kavuşturuyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. "Kim o?"

Onu işaret ediyorum. "Bu tam da benim bahsettiğim türden bir şey. Seni ilgilendirmez. Ve eğer biri varsa, ne fark eder ki? İlk kez birlikte olduğumuzda bunun ne olduğunu açıkça söyledim ve sen de memnuniyetle gemiye atladın."

"Yani beni bir kenara mı atıyorsun?"

"Sana söylüyorum, işler karmaşıklıyor gibi görünüyor ve benim hayatımda karmaşıklıklara ayıracak vaktim yok. Bundan böyle ilişkimiz tamamen profesyonel olacak."

Gözleri kısıldı. "Yeni kızını beceriyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sevişmiyorum, ama eğer sevişiyor olsaydım, bu seni ilgilendirmezdi. Benim için çalıştığını unutmuş gibisin Steph, tersi değil. Hoşuna gitmiyorsa, git."

Steph'in gitmesi telafisi zor bir kayıp olur ama bana sorun çıkaracaksa onu tutmaya değmez.

Kolları iki yanına düşüyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünse de derin bir nefes alıp kendini durduruyor. "Peki. Sen kaybedersin."

Başka bir şey söylemeden ofisimden çıktı ve kapıyı çarptı.

Eminim bir süre onunla aramız hassas olacak, ama bunu atlatacaktır. Ona hiçbir şey için söz vermedim ve en başından beri açtım - ve ikimiz de aynı fikirdeydik - etrafta takılmamızın eğlenceli olduğunu ve daha fazlası olmadığını söyledim.

Üç dakika sonra tekrar Hattie'yi düşünmeye başladığımda işe dönme çabam başarısız oldu. İşler güzel ilerliyor. Etrafta takıldık ve aslında benim için ve ona vereceğim şey için çaresizdi. Sarhoş oldu ve bunu kendim kolaylaştırmak zorunda bile kalmadım. Birkaç hafta daha geçirirsem neler yapabileceğimi bir düşünün.

Sırıtiyorum ve gecenin geri kalanında çalışmak için kendimi zorluyorum.

Pazar günü, kendimi bir kez daha Seattle'da Hattie'yi takip ederken buldum.

Elbette, keşif benim için yeni bir şey değil, ama hiçbir zaman kadınları takip eden bir adam olmadım. Kız kardeşimin satır aralarında okuduğuma göre, eniştesi Nero bir zamanlar şimdiki karısını takip etmiş olabilir ve ben de "Kim neden uğraşsın ki?" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Şimdi anlıyorum, Nero.

Hattie'nin evden çıktığını duyduğumda, kendime rahatsız etmememi söyledim, ama bir de baktım ki, ayakkabılarımı giymiş, asansöre yetişmek için yarışıyordum, böylece onu gözden çok uzaklaşmadan sokakta bulabilecektim.

Korkunç biri değilim -en azından eskiden hiç değildim- ama bu kadınla ilgili bir Şey tüylerimi diken diken ediyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir parçam merak ediyor, eğer ona doyarsam, göğsümdeki bu his hafifleyecek mi?

Geçen hafta yaptığı gibi Hattie kilisedeki ayine katılıyor, sonra da gönüllü olmak için aŐevine gidiyor. Benim nöbet tuttuğumu bilmeden onun dünyanın dört bir yanında dolaŐmasını ve baŐkalarıyla etkileŐime girmesini izlemekten keyif alıyorum.

Bunun nasıl olmasını istediğimi, onunla yatmak için en uygun zamanın ne zaman olacağını çok düşündüm ve onun bunun için yalvarmasını istediğime karar verdim. İkimiz o zamana kadar seviŐebiliriz, ama sonunda onu elde ettiğimde ve yıllar sonra o ana dönüp baktığında, bunu yapmak zorunda olduğu için yaptığını bilmesini istiyorum. Onun *felaketinin* kendi eseri olduğunu.

Ve bunun bir parçası sadece ona verebileceğim fiziksel tatmin olmayacak. Paylaştığımızı düşündüğü duygusal bağ da bunun bir parçası olacak. Hattie'nin bana aşık olmasını istiyorum ki sonunda ona ve Carla'ya gerçeği açıkladığımda, bu çok daha yıkıcı olsun. Belki beni hiç umursamayan bir anneyle büyürken hissettiklerimin bir parçasını anlayabilirler.

Sırtarak aşevinden uzaklaşıyorum. Planımın bir sonraki aŐamasını bu gece uygulamaya koyacağım. Masum Hattie'nin hemen işe koyulacağından eminim.

Hattie oğleden sonra döndüğünde, oturma odasında beklediğimden emin oluyorum.

"Hey, eve gelmiŐsin." antasını n kapının yanındaki masanın üzerine koydu.

Bu hafta sonu onu pek görmedim, kendi tasarımımdı. Neyse ki aradaki mesafeden sonra aklım başımda ve ilerlemeye hazırım.

"Ben. Bugün ne yaptın?"

Oturma odasında bana katılıyor ve benden birkaç adım ötedeki geniş kanepeye oturuyor. "Kiliseye gittim ve sonra aşevinde biraz gönüllülük yaptım."

Başımı salladım ve televizyonu kapattım. "Yakında gelmezsen seni arayacaktım."

"Nasıl olur?" Bakışlarında bir beklenti var. "Bu gece için plan yapmıştım. Umarım boşundur."

"Öyle mi? Ne yapacağız?"

"Seni yemeğe götüreceğim." Tartışmak için ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Birlikte çalıştığımız kimse orada olmayacak."

Kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tabak başına birkaç yüz dolar ödemeyecekler ve buranın ücreti de bu."

Gözleri büyüdü. "Oh. Ne giymeliyim?" "Şık bir şeyler, belki biraz seksi."

Koltuktan kalkarken dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?"

Saatime bakıyorum. "Bir saat."

"Hazır olduğumdan emin olacağım." Oturma odasından çıkıyor ama son anda dönüp bana bakıyor. "Bunu planladığın için teşekkürler Bastion."

Başımı sallıyorum, gözden kaybolduğunda minnettarım.

Tam bir saat sonra, takım elbisemle kapıda beklerken, köşeden süzülüp bir tanrıça gibi görünüyordu. Tek omuzlu, beli dantelli, dizlerine kadar inen ve sol kalçasında bir yırtmacı olan elektrik mavisi bir elbise giymişti. Elbiseyi daha önce giydiğini hiç görmediğim kadar yüksek topuklu gümüş rengi bir sandaletle eşleştirmiş. Saçları sıkı, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, boynunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyor ve bende onu kendime doğru çekip ısırma isteği uyandırıyor.

Hattie her gün yaptığı sınırlı makyajla muhteşem görünüyor, ama bu gece göz kalemi ve ruj sürmüştü ve bu onu yaşından daha büyük gösteriyor.

"Olağanüstü görünüyorsun." Ellerimi beline koyuyorum.

"Teşekkür ederim." Kirpiklerini kırıştırıyor, bunu bilerek yaptığını sanmıyorum ama bu onu bir fındırdek gibi gösteriyor.

"Sen böyle görünürken akşam yemeğini bitirmenin ve seni masaya yayıp akşam yemeğinde yememenin ne kadar zor olacağının farkındasın, değil mi? Belki de istediğin budur." Eğilip dilimi boynunun sütununda gezdiriyorum ve dokunuşumun altında titriyor.

"Restoranda değil ama sonrasında."

Onun tadını tekrar dilimde hissetme düşüncesiyle inliyorum. "Seni bu konuda tutacağım."

Çekiliyorum ve elini tutup onu evden dışarı çıkarıyorum. Kapalı otoparka ve SL-Serisi Mercedes-Benz'ime doğru ilerliyoruz. Hattie için kapıyı açıyorum ve o içeriye oturduktan sonra kapıyı kapatıp arabanın ön tarafına doğru ilerliyorum.

"Bir centilmen olacağım ve rüzgâr saçlarını mahvetmesin diye arabanın üstünü açık tutacağım." Arabayı çalıştırdım ve park yerinden çıkmadan önce emniyet kemerimi taktım.

"Bu Wisconsin'deki arabamdan çok daha güzel." Hattie neredeyse hayranlıkla arabanın içine bakarken gülüyor.

"Senin için her şeyin en iyisi." Arabayı kapalı otoparktan caddeye çekiyorum.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye soruyor.

"Bu bir sürpriz, ama sana söylesem bile muhtemelen bilemezsin. Sana şunu söyleyeyim, yemekler muhteşem ve manzara harika. Union Gölü'ne bakıyor."

"Daha önce hiç bu kadar şık bir restorana gitmediğime eminim. Her şeyi berbat edeceğimden ve oraya ait olmadığımı belli edeceğimden korkuyorum."

Trafik ışıklarında durduğumda ona bakıyorum ve yüzündeki yenilgi ifadesinden nefret ediyorum. İşaretlerimden birinin beni ilk kez lüks bir restorana götürdüğü zamanı hatırlıyorum. Hissettiğim baskıyı, bakışları, sanki beni görebiliyorlarmış gibi yargılamalarını.

Pahalı takım elbisenin altında gerçekte kim olduğumu. Bu şekilde hissetmemem biraz zaman aldı ve başka hiç kimsenin aynı şekilde hissetmesini istemem.

"Hattie, sen de herkes kadar oraya aitsin. Tek yapman gereken yemek yemek ve rahatlamak, tamam mı?" Elim sol kalçasındaki elbisenin yırtmacında geziniyor, yumuşak, ipeksi tenine dokunuyor. Kahretsin, umarım bu gece kendimi kontrol edebilirim.

Başını sallıyor ve dudağını ısıyor. "Tamam."

Elimi kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum ve aramızdaki gerilim artıyor. Parmaklarımı amına yaklaştırmamanın cazibesi o kadar büyük ki, kendime güvendiğimden emin değilim.

Arkamızdan bir korna sesi geliyor ve ileriye baktığımda ışığın değiştiğini görüyorum. Elim geri çekiyorum ve yolculuğun geri kalanı için direksiyona koyuyorum.

Mekâna vardığımızda doğruca masamıza götürülüyoruz. Genelde burası için en az bir ay öncesinden rezervasyon yaptırmak gerekir ama sahibi evlenene kadar kulübüme sık sık gelirdi, ben de onu aradım ve o da benim için bunu gerçekleştirdi. Belli ki bize evdeki en iyi manzarayı vermiş. Güneş hâlâ tepede ama biz buradan ayrıldığımızda batmış olacak ve şehrin ve aşağıdaki teknelerin ışıltılı bir görüntüsünü oluşturacak.

"Ben Fredrick, bu gece garsonunuz olacağım. İçecek bir şeyle başlayabilir miyim?" Bana bakıyor.

Hattie'nin cevap vermesini istiyorum. Bu gece alkolü seçip seçmeyeceğini ya da bunun tek seferlik bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Garsonla benim aramda, far ışığında bir geyik gibi bakıyor, ben de onu kurtarıyorum.

"Sanırım bir şişe şarabı paylaşacağız." Şarap listesine hızlıca bir göz atıyorum, seçimimi yapıyorum ve garson gidiyor.

Hattie irkildi. "Teşekkür ederim. Şarap istiyordum ama ne sipariş edeceğimi bilemedim."

"Önemli bir şey değil. Alkol isteyip istemediğinden emin olamadığım için sana danıştım. Renee ve Paige ile çıktığınız akşamdan önce hiç içki içmediğini söylediğini biliyorum."

"Ben de emin değildim ama burası o kadar güzel ki, yemekle birlikte şarap içilebilecek bir yer gibi görünüyor, anlıyor musun?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, öyle." Bir kadının benden şişeyi seçmemi istediği ilk zamanı ve ensemden boncuk boncuk biriken soğuk teri hatırlıyorum.

"Merak etme. Çakırkeyif olup seni utandırmayacağım. Çok fazla içmediğimden emin olacağım."

"Beni asla utandıramazsın. Hattie, benim yanımda belli bir şekilde davranmak zorunda olmadığını şimdiye kadar açıkça belirttiğimi sanıyordum. Sadece kendin ol."

İç geçirdi. "Biliyorum, alışması zor bir kavram. Bu benim hayatım boyunca yaptığım bir şey."

"Belli bir şekilde davranmazsan ailenin seni sevmeyeceğinden bu kadar korkuyor muydun?"

Ben daha soruyu bitirmeden başını sallıyor. "Ailem harika insanlar ve ne yaparsam yapayım beni seveceklerini biliyorum. Sadece onları hayal kırıklığına uğratma fikrinden nefret ediyorum."

"Seni yargılamam konusunda endişelenmene gerek yok, Hattie. Her şeyden çok, kim olduğunu bulmanı istiyorum. Bunu yapmanın tek yolu farklı şeyler denemek ve sana nasıl uyduklarını görmek."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama beni buradan omzunda taşıırken böyle düşünmeyeceksin."

Tekrar gülüyorum. "Yeterince adil."

Benimle yaşadığı her gün Hattie kabuğundan biraz daha çıkıyor. Bu yozlaşma yüzünden kendimden neredeyse nefret ediyorum çünkü birinin hayatına tutunmaya ve kendini bulmaya çalıştığını görmek gerçekten takdire şayan bir şey.

Garson şarabımızla geri dönüyor ve her birimize birer bardak doldurup şişenin geri kalanını masanın yanındaki buz kovasına bırakmadan önce benim şarabı onaylama hareketlerinden geçiyoruz.

"Kadeh kaldıralım mı?" Ben kadehimi kaldırıyorum, Hattie de aynı şekilde. "Yeni ufuklara ve ileriye doğru cesur adımlara. Kim olduğun gerçeğini keşfetmene."

gerçekten öylesin."

Hattie gülümseyerek kadehini benimkiyle tokuşturuyor ve ikimiz de birer yudum alıyoruz. "Garson siparişimizi sormadı," diyor.

"Prix fixe menüdeyiz, yani bize yedi farklı yemek servis edecekler." Öne doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Ya bize sunduklarını beğenmezsem?" Ben de aynısını yapıyorum. "Beğenmezsen yemek zorunda değilsin."

"O zaman kendimi kötü hissederim." Kaşlarını çatıyor.

Elimde olmadan kıkırdıyorum. "Hattie, her konuda kendini kötü hissetmeyi bırakmalısın. Sadece duygularına sahip çık. Her zaman uyumlu olmaman sorun değil."

Hattie inledi. "Biliyorum, biliyorum, haklısın." Şarap kadehine uzandı. "Az önce söylediğin her şeyin ruhuna uygun olarak, sana sormak istediğim bir şey vardı, ama haddimi aşmış olabileceğimi düşündüm."

Masanın karşısından ona işaret ediyorum. "Devam et. Ben açık bir kitabım."

"Ailenle yakın mısın? Bazen benimkiler hakkında konuştuğumda, onlar hakkında bir şeyler duymanın seni mutsuz ettiğini hissediyorum. Belki de seninkilerle iyi geçinemediğin içindir diye düşündüm."

Lanet olsun, belki de onu yanımda çok rahat ettiriyordumdur.

B Soru ağızımdan çıkar çıkmaz Astion'un yüzü değişiyor ve o cevap vermeden haklı olduğumu anlıyorum. Hiçbir zaman özel bir şey söylemedi, ama ne kadar harika olduğundan bahsettiğimde Annem ve babam hakkında konuşurken güzel mavi gözleri bulutlanıyor, dudakları birbirine yapışıyor ve çenesi bükülüyor. Görünüşe bakılırsa ebeveynler onun rahatça konuşabildiği bir konu değil.

Şarabından bir yudum alıyor. "Babamı tanımıyordum. Hayatımda hiç olmadı ve annem..." Çenesi bükülüyor ve burun delikleri açılıyor. "Uyuşturucu ve alkole düşkündü, ben de on bir yaşındayken kaçtım."

Ağızım açık kalıyor ve gözlerim yaşıyor. Bana vereceğini düşündüğüm tüm cevaplar arasında bu yoktu. Ailesinin striptiz kulüplerinde çalışmasına karşı çıktığını ya da aralarında bir anlaşmazlık olduğunu söyleyeceğini sanıyordum. Belki de gençken kötü bir boşanma yaşamışlardır. Ama annesi uyuşturucu bağımlısı mıydı?

"Bastion, çok üzgünüm." Koluna dokunmak için uzandım ama o elini başka tarafa kaydırdı. Elim masanın kenarına düştü.

"Bana öyle bakma," diye tersledi.

Bana yönelttiği sesinde ilk kez öfke belirtisi duyuyorum ve hâlâ sözlerine karışan zehre şaşıyorum.

Şarap kadehinin sapını çeviriyor, gözleri şırıl şırıl akan sıvıya takılmış. "Özür dilerim, seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Bu benim için zor bir konu. Tahmin edebileceğin gibi, bunca yıl sonra bile hala acıtıyor."

Şansımı tekrar deneyerek masanın öbür ucundan eline uzanıyorum. "Elbette öyle. Bu kadar genç yaşta kaçmanın senin için ne kadar kötü bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum."

Başını sallıyor, gözlerime bakmıyor ve kolundaki elime bakıyor. "Yine de şanslıydım. Babam olarak gördüğüm adam beni yanına aldı ve kendi çocuğunu büyütüyor olmasına rağmen beni büyüttü. Ariana, kan bağıyla kardeşim değil ama her açıdan kardeşim sayılır."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Aynı benim annemle aramdaki gibi. Ben onun üvey kızıyım ama bana her zaman kendi kızıymışım gibi davrandı."

Bastion'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ama gülümsemiyor. Çözmekte zorlandığım başka bir şey daha var çünkü insanları asla çok iyi okuyamıyorum. "Hayatına girdiği ve seni kendi çocuğu gibi yetiştirmeyi seçtiği için minnettar olmalısın. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun, inan bana."

"Biliyorum. Küçükken, onu babamla bana gönderdiği için her gece Tanrı'ya şükrederdim."

Bastion'ın çenesi kasılıyor ve burun delikleri tekrar açılıyor ama ben daha fazla soru sormadan garson ilk yemeği servis etmek için geliyor.

Ne olduğunu açıklarken her birimizin önüne birer tabak koyuyor. Yedi çeşit yemek olduğu düşünülürse, tabağın ağzına kadar dolu olmadığını görünce şükrediyorum. Aslında çok az miktarda yemek var ama çok güzeller.

Garson gittikten sonra Bastion'a "Tabaktaki sanat eserine benziyor," diyorum, biraz önceki ciddi sohbetimizin havasını değiştirmek için.

"Tadına bakana kadar bekle. Burada beğenmediğim bir yemek hiç yemedim." Çatal bıçak takımını eline alıyor ve ben de onu takip ediyorum.

Yemekten küçük bir parça alıp ağzıma götürüyorum, tatlar dilimde birbirine karıştığında inliyorum.

"Dikkatli ol Hattie, yemek boyunca böyle sesler çıkarırsan seni bu masada herkesin önünde açıp yemeğim yaparım."

Sözleri beni koşturmalı, dehşete düşürmeli, tahrik olduğum için masanın altında kalçalarımı birbirine bastırmaktan başka bir şey yapmalıydı.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden yüzüm kızarmış bir halde yemeğimi yemeye devam ediyorum.

Çok fazla içmemek için yemeğin geri kalanında şarabımı sadece yudumlamaya dikkat ediyorum. Bastion'la her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz ve tatlı tabağını yiyene kadar onun hayatımda nasıl önemli biri haline geldiğini fark etmiyorum. Onun yanında kendimi tamamlamama izin verecek sabrı nasıl gösterdiğini.

Onunla yeni tanıştığımızda çoğu insanla olduğumdan daha rahattım, ama şimdi onun yanındayken Taylor'la konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Söylemeden önce her düşüncemi kafamdan geçirmiyorum, benim hakkımda ne düşünebileceği konusunda endişelenmiyorum. Tamamen kendim olabileceğimi hissettiğim bu yerde sadece var olabiliyorum.

"Sana sormadım, muhtemelen sormaya korktuğum için, ama Seattle'a biraz daha yerleştiğine göre buradaki hayatından nasıl keyif alıyorsun?" Bastion şarap kadehini dudaklarına götürüyor ve bitiriyor.

Şehri olabildiğince çabuk terk etmeye kararlı olduğum geceyi düşünüyorum. Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor. Benim için çok şey çok çabuk değişti ama bu artık kötü bir şeymiş gibi gelmiyor.

Evet, tüm bunlar yüzünden Tanrı'nın ve ailemin benim hakkımda ne düşüneceğini sorguladım, ancak özümde her zaman olduğum kişiye yaptığım şeyin günah olduğunu hissetmek zor. Değer verdiğim bir erkekle cinsel hazzın tadını çıkarmak tüm bunları boşa çıkarır mı? Emin değilim ama bildiğim bir şey var ki o da Tanrı'nın bağışlayıcı ve merhametli olduğudur. Sonunda, tüm bunların bir hata olduğuna ve yaptığımın yanlış olduğuna karar verirsem, affedileceğim. Şimdilik kalbimin sesini dinlemeye ve içimden gelen sesi dinlemeye çalışıyorum.

"Gerçekten sormak zorunda mısınız?" Gülümsüyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu sevdiğini biliyorum, peki ya geri kalanı?"

"Şey, işimden çok keyif alıyorum. Ve sanırım katıldığım kilisede kendime uygun bir yer buldum. Gönüllü çalışabileceğim bir yer buldum, ki bu her zaman faydalı olmuştur. Ve sanırım bazı arkadaşlıklar geliştirmeye başlıyorum. Renee ve Paige'den gerçekten hoşlanıyorum. Gelecek hafta şarap ve resim gecesi düzenliyorlar ve benim de onlara katılmamı istediler."

Bastion'ın sırtışı cevabımdan memnun olduğunu gösteriyor. "Bu harika. Yerleşmene sevindim. Eğer bana tekrar ayrılmak istediğini söylersen çok üzülürüm."

"Öyle mi?" Göğsüm ısınıyor.

"Hem de çok." Bastion kucağındaki bez peçeteyi alıp tabağının yanına koyuyor ve benim boş tabağıma bakıyor. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Yemeğimiz için garsona ödeme yapman gerekmiyor mu?"

Sandalyesinden kalkıyor ve benimkini çıkarmak için yanıma geliyor. "Kartım dosyada var." Elini çıplak omzumda gezdiriyor ve omurgamdan aşağı doğru akan elektrik akımıyla bir ürperti bastırıyorum.

Ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Yemek için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Dudaklarımın kenarını öpüyor, sonra parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve beni çıkışa doğru götürüyor.

Dışarı çıkmadan önce aşağıdaki ışıltılı manzaraya son bir kez bakıyorum.

Vale Bastion'ın arabasını getirdiğinde ve ikimiz de içeride oturduğumuzda ona dönüyorum. "Sence bu sefer arabanın üstü açık gidebilir miyiz?"

Bana sırtarak bakıyor, sonra bir düğmeye basıyor ve tavan başımızın üzerinden iniyor. "Dileğiniz benim için emirdir."

Tavan tamamen geri çekildikten sonra gaza sertçe basıyor ve gecenin içine doğru yarışıyoruz. Hava üzerime hücum ederken irkiliyorum ve gözlerimi kapatıp ellerimi kaldırıyorum. Elimde olmadan neşeli bir çığlık atıyorum ve Bastion yanımda kıkırdıyor. Kendimi hiç bu kadar özgür ve yüksüz hissetmemiştim.

Eve dönüş heyecan vericiydi. Bastion üstü açık arabayı apartmanın kapalı otoparkında durdurduğunda berbat görüldüğünden eminim ama umurumda değil. Bu çok eğlenceliydi.

Bastion yolcu kapısını açıp inmeme yardım etmek için elini uzatırken bana eğlenen bir şefkatle bakıyor. Asansörle yukarı çıkarken başparmağını benimkine sürtüyor ve dairenin kapısından içeri girdiğimizde, birazdan olacakları beklerken nefes nefese kalıyorum.

Kapı kapandığı anda Bastion ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve beni yüzüme yaslayarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir elini başımın tepesine kaydırıp at kuyruğumu yumruklayana kadar öpüşmemizin sıcaklığına gömülüyorum, başımı yana doğru eğmek için kaldıraç kullanıyor. Dudakları çene çizgimden boynuma doğru bir yol izliyor.

Meme uçlarım elbisemden taşıyor ve üzerime gelen ihtiyaç dalgasını durdurmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"İkimiz de ayrı yollara, ayrı yatak odalarımıza gidebiliriz ya da benimkinden bana katılabilirsin." Kulak mememi hafifçe ısıtıyor ve ben ürperiyorum. "Seçim senin."

Elimi saçlarına daldırıp onu geri çekiyorum, böylece göz göze geliyoruz. "Beni yatak odana götür."

■ Bastion beni elimden tutup yatak odasına götürürken daha gergin olacağımı düşünmüştüm. Ama içimde sadece heyecan ve beklenti dönüyor. Odaya girdiğimizde, ışıkları açtı, ama Sadece birbirimizi görebileceğimiz kadar.

Takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarıp yatağın ucundaki uzun, yastıklı bankın üzerine koyarken bana attığı bakış dizlerimin titremesine neden oluyor. Vaatlerle ve bana yapmayı planladığı tüm kötü şeylerle dolu.

Bir zamanlar bu beni korkutmuş, hatta ürkütmüş olabilir, ama şimdi bu yönümü keşfetmek için sabırsızlanıyorum -onunla birlikte.

"Senin sıran." Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken bana başıyla selam veriyor. "Fermuarım için biraz yardım alabilirim."

Sanki hiç yardıma ihtiyacım olmadığını biliyormuş gibi bana doğru ilerlerken kıkırdıyor. Doğru, yan fermuarı kendim açabilirim ama onun ellerini üzerimde istiyorum.

Bastion önümde duruyor ve kolumu yanımdan çekiyorum, böylece elini altımdan geçirip fermuarı yavaşça aşağı kaydırabiliyor. Fermuar aşağıya indiğinde eğiliyor ve köprücük kemiğimi öpüyor.

Eliyle omzumu okşuyor, elbise belimde durana kadar askıyı kolumdan aşağı kaydırıyor.

Sütyen takmadığım için göğüslerim ona çıplak görünüyor, meme uçlarım kabarmış, dikkatini çekmek için yalvarıyor. Bu gece onlara dokunmasını çok istiyorum.

Yarım adım geri çekiliyor, gözleri şehvetle parlıyor, sonra işaret ve orta parmaklarının arkalarını göğsümün yan tarafındaki kıvrımda gezdiriyor. "Lanet bir tanrıça gibisin, çok mükemmelsin."

Eğiliyor ve göğsümü ağzına götürüyor, meme ucunu sarıyor ve dilini sert tepenin etrafında döndürüyor. Nefesim kesiliyor ve ellerim başının arkasına doğru uçuyor, parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirerek onu orada tutuyorum. Hissiyat meme ucumdan bacaklarımın arasına doğru ilerliyor ve sanki ağzı klitorisimdeyken beni tekrar mutfak adasına yaymış gibi. Meme ucuma doğru her çekiş, bacaklarımın arasına doğru bir çekiştir.

Serbest eliyle göğsümün ağırlığını avucunun içine alıyor ve meme ucumu okşuyor. Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğiliyorum ve gergin tomurcuğu çimdiklediğinde nefesim kesiliyor ve saçlarını daha sıkı kavırıyorum. Meme ucumu ısıyor ve dili üzerinde gezinirken acının kırbacı sıcak bir hisse dönüşüyor.

Bastion geri çekilip beni içine alıyor, gözleri normalden daha karanlık, fırtınalı bir gökyüzü gibi. Sonra elbisemi fermuarın ucundan kavırıyor ve kumaş yere atılana kadar dikiş yerinden söküyor. Bu saldırganlık eylemi içimdeki bazı ilkel içgüdüleri harekete geçiriyor ve belimden eğilip beni omzunun üzerinden kaldırdığında ona karşı koymuyorum.

Bir eli bacaklarımı tutuyor, diğeri de külot çizgilerinden kaçınmak için tanga giydiğimden kıcımın üzerinde yayılıyor. Beni şehre ve suya bakan tavandan tabana pencerenin yanına ayaklarımın üzerine yatırıyor. Parmakları yanağımda ve başparmağı çenemde, beni öpmek için yaklaştırıyor. Yavaş ve durgun, şu anda hissettiklerimin tam tersi -şarjlı ve gitmeye hazır- ama onun yolundan gidiyorum.

"Eğer bunu yapacaksak, seni hazırlamam gerek Hattie. Seni incitmek istemiyorum." Burnunu omzumun üzerinden geçirip boynuma doğru uzatıyor.

Avucumun içindeki büyüklüğünü ve seks yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşünüyorum. Tanrım, o haklı.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Sanki cevabı zaten bilmem gerekiyormuş gibi biraz aptalca hissederek soruyorum.

Cevap olarak beni döndürüyor, böylece yüzüm cama dönük oluyor. Özellikle kimseyi göremesem de, etrafta muhtemelen burayı görebilecek başka binalar olduğunun farkındayım. Eski ben dünyaya karşı çıplak olmaktan kaçınırdı, ama birilerinin izliyor olabileceği, birilerinin bizi görebileceği ama benim asla bilemeyeceğim fikri, damarlarımda sadece üçlü bir şehvet atışı gönderiyor.

Bastion yavaşça tangamı yere indiriyor ve arkamda kalçalarının üzerine eğiliyor. Ayakkabılarım hâlâ ayağымda ama onları çıkarmıyor.

Ayağa kalktığıında avuç içleri bacaklarıımın iki yanında, sonra kalçalarımda ve en son kaburgalarımda geziniyor. Sırtım göğsüne dönükken beni dürtüyor, cama yaslanıp göğüslerimi serin yüzeye bastırana kadar ilerlemeye zorluyor. Bastion'ın sert boyu arkamdan beni delip geçtiğinde ürperiyorum ve ellerimi başımın üzerine çekerek bileklerimi sıkıyor.

"Birinin izlediğini düşünüyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma. Tüylerim diken diken olup boynuma yayılıyor.

"Ben... Bilmiyorum."

"Sence ne görüyorlar?"

Gözlerimi kapatıyorum ve alnım cama düşüyor, ben çıplakken ve o bana arkadan bastırmışken, hala giyinikken nasıl görünebileceğimizi hayal ediyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum.

"Beni kışkandıklarını mı düşünüyorsun?" Kıkırdıyor ve göğsünün derinliklerinden gelen titreşim sırtıma çarpıyor. "Kışkandıklarını biliyorum, çünkü senin tadının nasıl olduğunu bilen şanslı bir orospu çocuğuyum. Boşaldığında ne kadar muhteşem göründüğünü bilen. Ve yakında, içine soktuğum şişman sikim sana yıldızları gösterecek."

"Lütfen, Bastion." Dizlerimin bağı çözülüyor ve camdan bir santim aşağı kayıyorum. Tüm gücümü ve irademi kaybediyorum, yakında bir şehvet birikintisine gömüleceğim ama Bastion beni camla aynı hizada tutuyor. "Beni daha fazla bekletme."

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve beni ıslak ve onun için hazır bularak inliyor. "Kalçalarını benim için eğ bebeğim."

Dediğini yapıyorum ve parmağını içime sokmadan önce giriş yerimi parmaklıyor. Yine de geçen seferki gibi değil, bana zar zor girdiğinde. Bu sefer sonuna kadar girene kadar durmuyor ve parmağının etrafında kenetlenip nefes nefese kalıyorum.

"Siktir." Omzumu ısırıldı. "Çok sıkısın."

Bastion'ın parmağı dışarı kayıyor ve ben nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar yavaşça tekrar tekrar içeri itiyor. Bir şekilde biliyor, çünkü içime bir parmak daha ekliyor, ben alışana ve direnç azalana kadar yavaşça içeri ve dışarı, içeri ve dışarı itiyor.

Alnı sırtımın üst kısmına düşüyor ve parmaklarını bir an için sabit tutarak inliyor. "Kahretsin bebeğim, çok sıkı, çok ıslaksın. İçinde olmak ve seni benim olarak sahiplenmek için sabırsızlanıyorum."

"Benim" kelimesi bana bir şeyler yapıyor. Sanki vahşi bir hayvan göğsümde canlanıyor, kurtulmak için pençeliyor ve bir ay önce ağzımdan çıkacağını hayal bile edemeyeceğim şeyler söylüyorum.

"Becer beni, Bastion. Lütfen beni daha fazla bekletme. Beni senin yap."

Isınmış tenime karşı hırlıyor ve parmaklarını tekrar hareket ettiriyor, bu sefer daha sert. Ritmi camda aşağı yukarı hareket etmeme neden oluyor, meme uçlarım ileri geri sürükleniyor. Sürtünme o kadar iyi hissettiriyor ki durmasını hiç istemiyorum. Bütün gece burada kalmak ve vücudumun arzuladıklarını bana göstermesini istiyorum.

Ellerimi başımın üzerinden omuzlarımın yanına indiriyorum ve onları cama dayayıp gece gökyüzüne ve aşağıdaki parlak ışıklara bakıyorum. Başkalarının ne gördüğünü, neye benzeyebileceğimizi hayal etmek beni sıkıyor ve o da bunu hissetmiş olmalı çünkü arkamdan tekrar inliyor.

Bastion'ın diğer eli belimin etrafında dolaşıyor ve klitorisimin etrafında dönene kadar aşağı iniyor. Parmaklarını içimde makasladığında haykırıyorum, bastırılmış tüm zevk serbest kalmak için savaşıyor.

Ellerini geri itiyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum, asla bitmesini istemiyorum ve o üçüncü bir parmak ekliyor. "Aman Tanrım!"

İçime girip çıkarken çıkardığı ses, nefes nefese kalışımızla birlikte odayı dolduruyor ve bu beni sadece eşiğe yaklaştırıyor.

"Siktir, kadın. Bana ne yapıyorsun?" Sesinde acı var.

Ona bir cevap veremiyorum. Şu anda tutarlı bir cümle kurabilmemin imkânı yok. Orgazmıma doğru hızla ilerliyorum ve bu hepsinden daha güçlü olacak.

"Benim için hazır mısın, Hattie? Seni mahvetmeme hazır mısın?"

Sonunda. "Evet, lütfen, evet."

"Seni doldurmamı mı istiyorsun?"

"Evet!"

"Kalın sikimin etrafında gerildiğini görmek ister misin?" "Oh, Tanrım." İnliyorum, ne yapmak üzere olduğumuzu hayal ediyorum.

Bastion klitorisimi çimdikliyor ve bu bir atom bombasının tetikleyicisi gibi, patlıyorum.

Ne yaptığımın ya da ne söylediğimin farkında değilim, sadece vücuduma geri dönene, terleyene, nefes nefese kalana ve cama yaslanana kadar sarmal bir zevk.

Bastion beni etrafında döndürüyor ve ağzı benimkinin üzerinde, bana sahip oluyor ve tek yapabildiğim onun liderliğini takip etmek. Şaşırtıcı bir netlikle bu adamı dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi anlıyorum.

Eğiliyor ve elleriyle beni her iki kalçamdan tutup kaldırıyor, ta ki ben onun beline sarılana ve beni yatağa doğru götürene kadar. Sonra ben şiltenin üzerinde, geriye doğru sürünürken o gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor.

Çırılçıplak kaldığında, bana bakarken kendini okşuyor ve ben onun **i ç i n** o kadar açgözlüyüm ki tek düşünebildiğim elimi sikinin üzerinde istediğim.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü "Sıra sana sonra gelecek" diyor.

Bastion yatağın üzerinde sürünerek üzerime geliyor, ağırlığının bir kısmını üzerime bırakıyor ama hepsini değil. Beni öpmek için başını eğdiğinde gözlerimiz buluşuyor. Öpücüğünde o kadar çok şey var ki ne yapacağımı bilemiyorum. Bir tür itiraf gibi geliyor ama ne itirafı, bilmiyorum.

Ona yer açmak için bacaklarımı açıyorum ve boynumun kenarını öperken kalçaları uyluklarımın arasından kayıyor.

"Bana bunun ne olabileceğini göster Bast, lütfen."

Bakışlarını benimkilere kilitlemek için doğruldu. "Bana Bast dedin." Geri çekildim, nedenini bilmiyordum ama ağzımdan çıkıverdi. "Özür dilerim, ben-"

Dudaklarını tekrar dudaklarıma çarpıyor ama çok erken bitiriyor. Geri çekildiğinde, "Sadece bana en yakın olanlar bana Bast der. Bana bir daha asla Bastion deme. Söz mü?"

Başımı sallıyorum, kalbim kabarıyor.

Bast dudaklarımı tekrar aldı. Birkaç dakika içinde altında kıvranıyorum, daha fazlası için, onun her şeyi için çaresizim. Bana doğru bastıran sert boyu, neyi kaçırdığımı sürekli hatırlatıyor.

"Lütfen beni daha fazla bekletme," diyorum dudaklarına karşı.

"Prezervatif getireyim," diyor.

Komodininin en üst çekmecesine gitmek için üzerimden sıyrıldığında haykırmak istiyorum. Eli bir an için çekmecenin içinde dolaşüyor, sonra açık bir prezervatif kutusu çıkarıyor ve beynim not alıyor.

Ama şu anda başka kadınları düşünemem. Onun için kaç numara olduğumu düşünemem. Bu gece sadece biz varız.

Başka bir şeye uzanıyor ama ben sadece sıcak pembe bir parıltı görüyorum. Sonra Bastion kutudan bir prezervatif alıyor ve kutuyu çekmeceye geri atıyor, paketi ağzına götürüp yırtarak açıyor. Nedenini bilmiyorum,

Ama prezervatifi boyundan aşağı yuvarlamasını izlemek o kadar ateşli ki, kalbim daha da hızlı atıyor.

Tekrar üzerime geliyor ve ben de kalçalarımı açarak onu içeri davet ediyorum. "Benim için hazır mısın, Hattie?"

Dudağımı ısıırıyorum ve başımı sallıyorum.

Tabanını tutarak başını girişime dayıyor ve yavaşça içeri itiyor.

Büyüktü. Rich'ten kesinlikle daha büyüktü, gerçi bunu zaten bilmiyor değildim.

İnlediğinde birkaç santim girmişti, alnı benimkiyle buluşmak için düştü. "Siktir, bebeğim, bir dakikaya ihtiyacım var."

Zevk vücuduma bir örümcek ağı gibi yayılıyor. Bunu ona ben yapıyorum. Süper deneyimli bir seks kedisi değil, ben, sadece bir erkekle birlikte olmuş masum Hattie.

Ellerim omuzlarını kavırıyor, sonra sırtına götürüp tırnaklarımı geçiriyorum. Ağzımı kulağına götürüp fısıldıyorum, "Becer beni, Bast."

Ve sözlerim işe yaradı. Kontrolünü kaybediyor ve sonuna kadar itiyor, beni kendine ait olduğunu iddia ediyor ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

T Cennet böyle bir şey olmalı, diye düşünüyorum, zevk vücudumda bal gibi akarken. Hattie'nin amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi ve tek istediğim ona öyle sert binmek ki

Aşağı. Ama bunun onun için de iyi olması gerekiyor, bu yüzden yavaş gitmeliyim - en azından ilk başta.

Kendimi hareketsiz kalmaya, bedenime alışmasına izin vermeye zorluyorum. Alnından öpüyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor ve kendimi yavaşça dışarı çekiyorum, sonra tekrar içeri kayıyorum. Birkaç pompalamadan sonra vücudu gevşiyor ve ben de hızlanıyorum. Ben içine girerken Hattie'nin bacakları etrafımda sıkılaşıyor. Akşam yemeğinde taktığı atkuyruğu yatağın üzerine yayılmıştı. Bu gece onu ilk gördüğümde tek düşünebildiğim, bana oral seks yaparken bileğime dolamanın nasıl bir his olduğuydu, ama bu başka bir gün için.

Hattie'nin göz kapakları şehvetle sarkıyor ve ağzı açık bir şekilde bana huşu içinde bakıyor. Onun gibi bir kadının benim gibi bir adama bu ifadeyle bakması, eğer izin verirsem bağımlılık yapabilir. Onun içine çekiliyorum. Ruhumu bedenimden çıkarıp kendi bedenine çektiğini inkâr edemem.

Planımın işe yaramasını istiyorsam ona bakmanın bir faydası olmayacak.

İçime dolan acıyla, uyarıda bulunmadan ondan çekiliyorum ve bir elimi saçlarımın arasından geçirerek dizlerimin üzerine oturuyorum. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Hiç itiraz etmeden dönüyor. En azından bu şekilde gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacağım.

Avuç içim kışının üzerinde geziniyor. Kontrolüm yok, bu yüzden odada yankılanan hızlı bir şaplak atıyorum. Hattie ciyaklıyor, ama ciyaklaması bir iniltiye dönüşüyor ve daha fazlasını istiyormuş gibi sırtını dikleştiriyor.

"Hoşuna gitti mi?" Aletimin tabanını avuçluyorum ve ortasındaki ıslaklığın içinden geçiriyorum.

Adımı inliyor ve ona karşı itiyor.

"Şu açgözlü amcığına bak, Hattie. Sadece benim tarafımdan doldurulmayı bekliyor. İstedğin bu mu? Sana sahipmişim gibi arkadan binmemi mi istiyorsun?"

Parmakları yatak takımını sıkıyor. "Evet. Tanrım, Bast, evet."

İsmimin kısaltılmış halini kullanması beni ona çarptırıyor. Hattie çığlık atıyor ama beni geri itiyor, itişime itişle karşılık veriyor. İkimizin de nefes alış veriş i ağırlaşıyor ve ben onu tekrar tekrar doldururken izliyorum. Prezervatif onun uyarılmasıyla parlıyor ve hayatımda ilk kez, aramızda hiçbir şey olmadan bir kadını becermenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum.

Ona vurmaya devam ediyorum ve o da beni alıyor. Şikayet etmeden her santimimi alıyor, bundan zevk alıyor. Terden sıırsıklam olmuş göğsüm sırtıyla aynı hizada olacak şekilde ona doğru eğildim ve boynunu kavramak için etrafına uzandım, sonra onu önümde dizlerinin üzerine kalkacak şekilde yukarı çektim.

Başını bana doğru yaslıyor, böylece boğazı daha da açıkta kalıyor ve diğer elimi tümseğine ve şişmiş tomurcuğuna götürürken yüzümü oraya sokuyorum. Elim hafifçe boynunu sıkarken, hiç merhamet göstermeden içine doğru itiyorum. Diğer elim klitorisini çevreliyor ve ben ne kadar hızlı gidersem, etrafımda o kadar sıkılaşıyor.

Camdaki yansımamızı izlemek için başımı kaldırıyorum, sanki camın üzerine yerleştirilmiş şeffaf bir versiyonumuz gibi. Bu manzara karşısında taşaklarım sıkılaşıyor ve ben

çoktan havlu atmaya hazırđı.

"Bitirdiğinde sikimi sağacak mısın Hattie? Amin dölleime aç mı?"

"Evet, Bast. Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, Bast, lütfen." Yalvarması orgazmımı daha da yakınlaştırıyor.

O çözüldü ve onu buraya getiren kişinin ben olduğumu bilmek beni lanet bir tanrı gibi hissettiriyor. *Onun* tanrısı.

Klitorisini çimdikliyorum ve Hattie'nin amcığı kollarımda kıvranıp adımı inlerken beni sıkıştırıyor. Orgazmı çok fazlaydı ve taşaklarım sıkılaştı. Aletim seğirirken kendimi onun içinde tutarak prezervatifin içine dökölüyorum.

Boynundaki tutuşumu bırakarak onu öne doğru itiyorum ve uzanıyoruz, ben onun arkasındaım, yumuşayan aletim hala onun içinde.

"İyi misin?" Sert bir sesle soruyorum.

"Evet." Yastığa karşı başını sallıyor ve daha rahat bir pozisyon almak için bacaklarını kaydırıyor. Ondan çekiliyorum.

Bir şey kaval kemiğimi çizdiğinde, aramızda aşağıya bakıyorum. "Ayakkabıların hâlâ ayağında."

Aşağı bakıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Hemen döneceğim." Banyoya gidip prezervatifi atıyorum, sonra da Hattie'yi temizlemek için bir bezi ıslatıyorum.

Ama yatağa döndüğümde Hattie derin bir uykuya dalmıştı. Aklıma onu kendi yatağına geri götürmem gerektiğı düşüncesi geliyor ama bu benim için bile sıkık bir hareket gibi görünüyor ve bu kadını kendime aşık etmeye çalışıyorum. Onun yerine yorganı üzerine çekiyorum, sonra da ona katılıyorum.

Kendime uykuya dalmamın bu kadar kolay olmasının sebebinin az önce destansı bir sevişme yaşamış olmam olduğunu söylüyorum.

Yumuşak parmakların sol kürek kemiğimde bir yol izlediğini hissederek uyanıyorum ve daha gözlerimi açmadan Hattie'nin neye baktığını anlıyorum.

"Günaydın." Gözlerimi yavaşça açarken sesim uykudan pürüzlü çıkıyor.

"Bununla mı doğdun?" Parmağı kalp şeklindeki doğum lekemi izlemeye devam ediyor.

"Evet, lisedeki kızlara bunun bir aşık olmak için doğduğum anlamına geldiğini söyledim."

"Oh, oğlum." Kıkırıyor ve ben de bu sesle göğsümde oluşan sıcaklığı elimle itiyorum. "Gerçekten işe yarıyor muydu?"

"Bazen." Yüzümü ona dönmek için yuvarlanıyorum. "Sende işe yarar mıydı?"

Alt dudağını ısıyor. "İyi bir aşık olduğunu zaten biliyorum, o yüzden bu adil bir soru değil."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "İyi mi?"

Kirpiklerini kırıştırıyor ve omuz silkiyor. "Fantastik, inanılmaz, gelmiş geçmiş en iyi nasıl? Bu daha mı iyi?"

"Çok."

Onu ve yeni uyanmış halini inceliyorum. Makyajı hâlâ dün gecedan kalma, gözlerinin altı lekeli ve saçları dağınık. Her şeye rağmen, doğuştan gelen çocuksu bir masumiyeti var. Birdenbire aramızdaki on üç yılın her birini hissediyorum.

"Dün gecedan sonra nasıl hissediyorsun?" Neden sorduğumdan emin değilim, hatta aklıma gelmesini neden önemseydiğimi de.

"İnanılmaz. Sen harikasın." Omzuma iffetli bir öpücük konduruyor.

Göğsümde bir şeyler canlanıyor ama bu duyguyu bastırıp konuyu değiştiriyorum. "Bugün biriyle buluşmak için erkenden kulübe gitmem gerekiyor, ama sen burada kal ve bir süre uyumaya devam et."

Sean'la bu sabah buluşmak üzere sözleştik. Elbette, bunu günün ilerleyen saatlerinde de yapabilirdim, ama o pisliği yataktan çıkmaya zorlama fikri hoşuma gitti ve Hattie'nin o etraftayken etrafta olmasını gerçekten istemiyorum. O hiçbir şey bilmiyor

Onunla aramızdaki anlaşmayı bilmesini de istemiyorum. Onun ve sonrasında benim bu konuda nasıl hissedeceğimizden emin değilim, bu yüzden tüm planlarımı raydan çıkarma potansiyeli var.

Ancak Sean'ın, payımı azaltma konusunda geri adım atmazsa bölgedeki diğer bazı kuruluşlarla temasa geçtiğimi bilmesi gerekiyor.

"Yorgunum. Dün gece biri beni geç saate kadar ayakta tuttu." Hattie parmağını göğsümde gezdiriyor ve aletim çarşafın altında seğiriyor.

Tekrar taşaklarımın içine girmeden ve toplantımı kaçırmadan önce buradan gitmem gerekiyor.

"Mmm, bu gece tekrar yapmama hazır ol." Ona iffetli bir öpücük veriyorum. "Eğer istersen."

Gözlerini deviriyor. "Sanki seni reddedecekmişim gibi. Dalga geçmeye başladığımızdan beri tek düşünebildiğim başka neler yapabileceğimiz ve bunu bir daha ne zaman yapabileceğimiz. Dikkat et, beni bir seks bağımlısı haline getirmiş olabilirsin."

Başımı geriye atıyorum ve kahkahalarla kükrüyorum. "Sen seks bağımlısı değilsin. Tahmin etmem gerekirse, şu anda birçok insanın ergenlik çağında seksi ilk keşfettiklerinde yaşadıklarını yaşıyorsun."

"Pekala, bu beni biraz daha iyi hissettirdi."

Çarşafı çekiştirerek yataktan kalkıyorum. "Sonra görüşürüz o zaman?"

Başını sallıyor, sonra dönüp battaniyeyi omzunun üzerinden çekiyor.

Tuvalete gitmeden önce çarşafın altındaki muhteşem kıvrımlarına son bir kez bakmama izin veriyorum ve onu yatağında görmekten hoşlanmamışım gibi davranıyorum.

A Bast ile seks yaptığımdan beri birkaç gün geçti ve her gece onun yatağında uyudum.

Son zamanlarda, bütün gün defterime Bast'ın baş harflerini karalamak isteyen hoppa bir kız öğrenciyim. Seksten mi, ondan mı yoksa ikisinin birleşiminden mi emin değilim ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Rich'le bile.

Rich ile olan ilişkiyi düşündüğümde başımı sallamak istiyorum. Bast'la birlikteyken hissettiklerimle Rich'le birlikteyken hissettiklerimi karşılaştırdığımda, yakın bile değiller. Rich'le aramızdaki mesafeyi aşmak için gerekenlere sahip olduğumuzu düşünerek kendimi kandırıyor olmalıydım.

Bast hakkında düşündüğüm şey bu değil. Ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey sanırım. Beni bir randevuya çıkarmış olsa bile ona erkek arkadaşım diyebileceğimden emin değilim. Sevgili kulağa saçma geliyor. Kendime etiket konusunda endişelenmemem gerektiğini söylüyorum çünkü önemli değil. Kim olduğumu bulmaya çalışıyorum ve onunla birlikte olmak doğru bir şeymiş gibi hissettirmeyi bıraktığında buna bir son vereceğim.

"Dünya'dan Hattie'ye."

Birkaç kez göz kırpıyorum ve üzerinde çalıştığım tuval gözümün önüne geliyor. Başımı çevirdiğimde Renee ve Paige'in bana eğlenerek baktıklarını görüyorum.

"Pardon, dalmış olmalıyım."

"Hadi canım," diyor Renee gülerek. "Dikkatini bu kadar dağıtan ne?"

"Hiçbir şey. Sadece hayal kuruyorum." Masanın üzerinde duran ve eğitmenin bu akşamki etkinlik için sağladığı boya ve fırçalarla dolu şarap kadehini elime alıyorum.

"Bu bir erkek. Bunu

söyleyebilirim," diyor Paige.

Başımı sallıyorum.

"Anlayamazsın."

Gözlerini kısıyor ve fırçasını bana doğrultuyor. "Birine karşı kötü hislerin var."

İç çekiyorum, keşke onlarla Bast'la aramda neler olup bittiğini konuşabilseydim diye ama konuşamıyorum. Bu korkunç bir şey çünkü muhtemelen bana ihtiyacım olan tavsiyeyi verebilirlerdi. Belki ben de onlara bir şeyler söyleyebilirim. Bu kadınlardan hoşlanıyorum ve onlarla yakınlaşmak istiyorum. Wisconsin'de ne kadar yalnız olduğumu şimdi hayatımda bir kadın arkadaş olduğu için anlıyorum.

"İlgilendiğim biri var ve görüşüyoruz sayılır ama henüz bir etiket koymadık, anlıyor musun? Ki bu iyi bir şey. Bu biraz alışılmadık bir durum." Fırçamı soluk sarı boyaya batırıyorum ve tuvalime götürüyorum.

"Bunda alışılmadık olan ne?" Renee soruyor, sesi endişe dolu.

"Gerçekten çıkmıyoruz, sanmıyorum, ama biz..." Bu kelimeleri söylemeyi düşünürken bile yüzüm ısınıyor.

"Sevişiyor musun?" Renee soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Bunda yanlış bir şey yok." Omuz silkiyor ve Paige'e bakıyor, o da başıyla onaylıyor.

"Bunda teknik olarak yanlış bir şey olmadığını biliyorum. Ben bir yetişkinim ve kendi seçimlerimi yapabilirim, ama kilisede büyüdüm, bu yüzden benim için karmaşık geliyor."

Renee taburesinden kalkıp bir o yana bir bu yana geriniyor. "Nasıl bir şeydi?"

Yetiştirilme tarzımı açıkladığımda her iki kadının da beni yargılamaması beni şaşırttı. Geçmişte, Hristiyan olmayan ya da çok fazla

Kiliseye gittiğimde bana sanki bir tarikatın üyesiymişim gibi bakarlardı. Yargılamaları gözlerinde her zaman netti. Ama Renee ve Paige beni dikkatle dinliyor ve detaylandırmamı istediklerinde bazı sorular soruyorlar.

"Yani yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyorsun." Paige'in sözleri aslında bir soru gibi çıkmadı.

"Aslında evet, biraz. Her ne kadar çok eğleniyor olsam da."

Üçümüz de gülüyoruz ve işimiz bittiğinde Renee tekrar yerine oturuyor. "Herkesin inancı kendine. Ben hiç dindar yetiştirilmedim ama bence senin için önemli olması gereken tek kişi kendi düşüncendir. Sen iyi bir insansın Hattie. Birinin bunu anlaması için sadece birkaç dakika yanında olması yeterli. Bence en önemli şey bu, resmi olarak görüştüğün ya da görüşmediğin bir adamın sana iyi orgazmlar yaşatıp yaşatmadığı değil."

Tekrar güldüm. Renee'nin beni her zaman çok eğlendiren bir ifade tarzı var.

"Hayatınızda biri var mı?" Hiç kimseden bahsetmediler ama birlikte o kadar çok zaman geçirmedik.

Renee başını sallıyor. "Hiç vaktim yok. Oğlum için bir bakıcı tutmam gerekecek ve ona güvenebileceğim pek kimse yok. Ayrıca eski sevgilimle yaşadıklarım beni şimdilik bu fikirden uzaklaştırdı."

Umarım bir noktada özel birini bulabilir. Mutluluğu hak ediyor.

"Peki ya sen Paige?" diye soruyorum.

Bir süre tuvalini inceliyor, fırçasıyla bir şeyi düzelttikten sonra dönüp bana bakıyor. "Benim bir erkek arkadaşım var. Neredeyse bir yıldır birlikteyiz."

Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Yani, eminim bu iki kadın da kulüpte kendilerine teklifte bulunan erkeklerden yoksun değildir. "Siz nerede tanıştınız?"

"Bu hikâyeye bayılıyorum." Renee kıkırdıyor, tuvalinden geriye yaslanıp şarap kadehini kaldırıyor.

Paige iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor. "Bir protesto yürüyüşündeydim ve polisle bir çatışma yaşanınca işler biraz kızıştı. Biri beni itti ve düşüp bileğimi burktum. Grady görev başındaydı ve kalkmama yardım etti, iyi olduğumdan emin oldu ve beni kargaşadan kurtardı. Sonra benden adımları ve numaramı istedi, ben de protestoda olduğum için başımı belaya sokacağını düşündüğüm için vermeyi reddettim. Meğer sadece bana çıkma teklif edebilmek için istiyormuş."

"Buna bayıldım." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Geçiş biraz daha kolaylaştırmak için günbatımına biraz turuncu ekliyorum.

"Elbette." Paige kadehini kaldırıyor ve taburesini şövaleden uzaklaştırıp bana doğru çeviriyor.

"Yaşamak için yaptığın şeyle ilgili bir sorunu mu var? Kıskanmıyor mu?"

Başını sallıyor. "Daha buluşmadan önce ona striptizci olduğumu ve hiçbir erkek için işi bırakmayacağımı söyledim. Eğer bununla başa çıkamayacaksa, siktir olup gidebileceğini biliyordu."

Elimde olmadan sırtıttım. "Kendine güvenini seviyorum."

"Bununla birlikte, ben çalışırken asla içeri girmezdi. Kendim için sorun yaratmanın bir anlamı yok." Paige göz kırpmıyor.

"Bu mantıklı." Bir süre resmimi inceliyorum ve alttaki gün batımına soluk pembe eklemeye karar veriyorum. "Sahnede olmak nasıl bir şey?"

"Denemeyi düşünüyor musun?" Renee skandala uğramış gibi soruyor.

Başımı hızla sallıyorum. "Hayır, asla yapamam. Sadece orada görüldüğünüz gibi hissedip hissetmediğinizi merak ediyorum."

"Peki biz nasıl görünüyoruz?" Paige soruyor.

"Güçlü. Kontrollü. Sanki yetki sendeymiş gibi."

Bir striptiz kulübüne adım atmadan önce, kadınların kendilerini aşağılanmış ve değersiz hissedeceklerini varsayıyordum ve belki bu bazı durumlarda doğrudu, ama

The Black Orchid'de durum kesinlikle böyle değil. Ya da öyle görünmüyor.

"Herkes adına konuşamam ama ben böyle hissediyorum," diyor Renee. "Kendime bir hayat sağladığımı ve bunu yapmak için başkasına bel bağlamadığımı bilmenin verdiği bir güç var."

İkimiz de Paige'e bakıyoruz.

"Katılıyorum. Sahnede olduğumda ve kalabalığa baktığımda kendimi seksi hissediyorum. Bir erkeği tahrik etmek her zaman güçlü hissettirir, *bu senin* erkeğin olmasa bile."

"İlk başladığımda nasıl görüldüğüm, kışkımda bir gamze olup olmadığı ya da göğüslerimin belli bir kıyafetin içinde iyi görünüp görünmediği konusunda daha çok endişelenirdim. Ama çok çabuk fark ediyorsunuz ki erkekler kelimenin tam anlamıyla umursamıyor. Hem de hiç."

Ne dediklerini düşünüyorum ve anlayabiliyorum. Herhangi bir erkeği tahrik etmenin, onunla yakınlaşmak istemeseniz bile nasıl iyi hissettirdiğini görebiliyorum.

Eğitmen geliyor. "Hanımlar, nasıl gidiyor? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Elimizdeki konuyu bir kenara bırakıyoruz ve eğitmenin Renee ve Paige'in bir sorusunu yanıtlamasını izliyorum. Birkaç ay önce, bir striptizciyle, *herhangi bir striptizciyle* hiçbir ortak nokta olmadığını düşünürdüm. Arkadaş olabileceğimizi hiç düşünmezdim.

Hayatım hep siyah ve beyazdan, doğru ve yanlıştan, ahlaklı ve ahlaksızdan ibaretti. Her şeyin gri tonları olduğunu fark etmeye başladım. Belki de her şey her zaman düşündüğüm kadar katı değildir.

Fırçayı tuvale geri götürürken gülümsüyorum. Bu hamleyi yaptığım için memnunum. Sadece hayat hakkında çok şey öğrenmekle kalmıyorum, kendim hakkında da çok şey öğreniyorum.

Bu gece kızlarla bir şeyler paylaşmak, Bast'la aramızda geçen her şeyi Taylor'a açmak istememe neden oldu, bu yüzden eve geldiğimde ona bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini söyledim ve odamda kayboldum.

"Oh, yaşıyorsun," diye cevap verdi Taylor görüntülü aramama. Evindeydi.

"Özür dilerim, meşguldüm, hepsi bu."

"Benden kaçmadığına emin misin?" Bana sert bir bakış attı. "Neden öyle dedin ki?" Yatak başlığına yaslanıyorum.

Bana "duh" der gibi bakıyor. "Çünkü seni tanıyorum Hattie. Ve sen en kötü yalancısın. Benden bir şey saklamaya çalıştığın çok belli. Her şey yolunda mı?" Sesi endişe doluydu.

Şimdi her şeyi ondan bu kadar uzun süre sakladığım için kendimi suçlu hissediyorum. "Her şey yolunda. Aslında harika, ama haklısın, sana söylemem gereken bir şey var."

"Bekle, televizyonumu kapatayım. Bunun tüm dikkatimi vermemi gerektireceğini hissediyorum." Telefonu yere bırakıyor ve ben bir dakika boyunca onun dairesinin tavanına bakarken o geri dönüyor, kanepeye uzanmış ve telefonu başının üzerinde tutuyor. "Pekâlâ, dinleyelim bakalım."

Ona her şeyi anlattım. Bast'la yaşadığımdan, gerçekten nerede çalıştığıma ve ikimizin arasında neler olup bittiğine kadar. Tüm bu süre boyunca sessiz kaldı, sadece ilgili sorular sormak için ara sıra sözümü kesti.

Sonunda bitirdiğimde, oturur pozisyona geçti ve bana sırtıttı. "Hattie Sinclair, seni sinsi, sinsi kadın. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Şok oldum. Buraya geleceğimi ona ilk söylediğimde yaptığı gibi bana ders verip dikkatli olmam gerektiğini söyleyeceğinden emindim. "Kızacağın ya da aptallık ettiğimi ve dikkatli olmam gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Hâlâ dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum ama bu adamın tek derdi senin iyiliğini istemek gibi görünüyor. Seni yargılamıyor ve siz bir şey yapmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin oluyor. Dışarıda seni kollayan birinin olmasına sevindim. Şimdi asıl soruya gelelim, erkek arkadaşının bir erkek kardeşi var mı?"

İkimiz de gülüyoruz ama bunun gerçekte olmayan bir şey olduğunu söylediğimi düşünmesine izin veremem. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Ama erkek arkadaşın da *değil*."

"İnsanlar böyle mi yapar? Aralarında ne olduğunu anlamadan önce insanlarla yatmak mı?"

Taylor omuz silkiyor. "Her zaman. Ama bu yatmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Eğer neler olduğunu öğrenmek istiyorsan, ona sor."

İçimi çekiyorum ve tavana bakıyorum. "Sanırım." Yapışkan ya da muhtaç, hatta daha da kötüsü bir çocuk gibi görünmekten korkuyorum. Bast muhtemelen benden daha yaşlı kadınlarla çıkmaya alışkındır, işi bilen kadınlarla.

Yatak odasının kapısı çalındı.

"Bir saniye bekle," diyorum Taylor'a, sonra Bast'a içeri gelmesi için sesleniyorum.

Kapıyı açıyor ve adım adım odaya giriyor. "Kusura bakmayın, hâlâ telefondasınız. Uyuyakaldın mı diye merak ediyordum." Başparmağıyla omzunun üzerinden bakar. "Yatmadan önce kendime sıcak çikolata yapacağım. İsteyip istemediğini görmek istedim."

Bast birkaç gece önce bana bir tane yapmıştı ve çok güzeldi. Tatlı ve içeceğin birleşimi gibi.

Düşünceliliğine gülümsedim. "Evet, lütfen."

"Ben de bir tane alayım," diye sesleniyor

Taylor.

Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve geldiğimden beri ondan bu kadar çok şey saklamamış olsaydım ona kızabilirdim.

"Kim o?" Bast yatağa doğru ilerliyor ve ben de ekranı görebilmesi için telefonu çeviriyorum.

"Bu benim en iyi arkadaşım, Taylor. Taylor, bu Bast."

Ona gülümsüyor. "Tanıştığımıza sevindim, Taylor. Hattie'yi ziyarete gelersen sana da bir tane yapacağıma söz veriyorum."

"Anlaştık!" Sesinde, planının işe yaramasından ve az önce bahsedip durduğum adamı bir an olsun görebilmiş olmaktan duyduğu sevinci duyabiliyorum.

Bast'a bakıyorum. "Bir veda edeyim, hemen çıkıyorum." Bana göz kırptı. "Pekâlâ."

Telefonu geri çeviriyorum ve ona bakıyorum. "Aman Tanrım," diyor ağzından.

Kapıya bir göz attığımda Bast'ın odadan çıktığını görüyorum. "Tamam, gitti."

"Vay anasını, Hattie. Çok seksi!"

"Şşşt!" Bast'ın hâlâ gittiğinden emin olmak için kapıya tekrar bakıyorum.

"Yaptığın şeyi neden yaptığını anlayabiliyorum. Beni yargılamayın." Gülüyor. "Senin adına mutluyum kızım. Sen tanıdığım en iyi insansın ve bu yönünü keşfetmeyi hak ediyorsun."

"Teşekkürler Tay. Artık her şeyi bildiğin için kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bana söylemekte neden tereddüt ettiğini anlıyorum ama bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun. Senin hakkında asla kötü düşünmeyeceğim."

"Sen en iyisisin."

"Biliyorum. Benim gibi bir kankaya sahip olduğun için şanslı bir kızsın."

Gülüyorum, sonra tekrar kapıya bakıyorum. "Gitsem iyi olacak. Bu hafta içinde seni yakalarım."

"Evet, o adamı bekletme." Başımı

sallıyorum. "Hoşça kal, Taylor."

Aramayı sonlandır tuşuna bastıktan sonra telefonumu komodinin üzerine bırakıp yataktan kalkıyorum ve mutfığa doğru ilerlerken kendimi daha hafıflemiş hissediyorum.

A Hattie'yi ilk siktiğimden bu yana birkaç hafta geçti ve itiraf etmekten nefret ediyorum ki onu her gece yatağında görmekten zevk alıyorum. Ve sadece seks için değil. Şirketi yeni bir soluk ve çok komik. -Çoğunlukla da öyle olmaya çalışmadığı zamanlarda.

Bugün aşevinde gönüllülüğü bittikten sonra planlarımız var. Onu erken bir akşam yemeği için Von's 1000 Spirits'e götüreceğim. Gerçi mesele yemek değil - ona ne yapmak istediğini sorduğumda, daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmak istediğini söyledi. Seattle'a gelene kadar içki içmediğini bildiğimden, farklı içkiler denemekten hoşlanabileceğini düşündüm.

Aşevinin dışında onu bekledim. Bana yol tarif etti, ben de ihtiyacım varmış gibi davrandım. Yine de son zamanlarda içimdeki aldatma biraz daha uzun sürüyor.

Kapıyı iterek açtı ama çantasına bakıyordu. Başını kaldırıp beni aradığında, bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum.

Vücudum alarma geçiyor. "Neler oluyor?" Ona yaklaştım.

Başını sallıyor. "Yok bir şey, hadi gidelim buradan." Yanımdan geçip gitmeye çalışıyor ama ben elinden tutup onu durduruyorum.

"Ne oldu?" Başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum ve alt dudağı titriyor.

Onu kimin bu kadar üzdüğünü bilmiyorum ama her kim yaptıysa, onlarla işim bittiğinde çok pişman olacak.

"Birlikte hizmete katıldığım ve gönüllü olan bazı insanlarla orada arkadaşlıklar kurduğumu sanıyordum. Bugün aramıza yeni bir kız katıldı. Nerede çalıştığımı sordu ve ben de ilk defa sorudan kaçmadım ya da yönetici olduğumu falan söylemedim." Başını sallıyor ve ela gözleri parlıyor. "Onlara nerede çalıştığımı söyledim ve yüzlerindeki ifadeyi görmeliydiniz. Sanki onlar için iğrenç biriydim, oysa iki dakika önce çok iyidiler ve bana kendilerinden biriymişim gibi davranıyorlardı."

Bunun onu ne kadar etkilediğini görerek kaşlarımı çatıyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Özür dilerim bebeğim. İnsanlar yargılayıcı olabiliyor."

Başını göğsüme doğru sallayıp kollarını bana doluyor ve vücudu rahatlıyor. Onu rahatlatan kişi olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görünce göğsüm sıkışıyor.

"İlk başta striptizci olduğumu düşündüklerini sandım ama ne iş yaptığımı açıkça söyledim ve yine de bana yargılayarak baktılar. Öğleden sonra benimle hiç konuşmadılar." Uzaklaşıyor ve bana bakıyor, üzüntüsü öfkeye dönüşüyor. "Dansçı olsam bile kimin umurunda? Hala onlarla birlikte kiliseye gidiyorum, hala ahlaki değerlerim var ve zamanımı onlarla birlikte gönüllü olarak geçiriyorum."

"Aynen öyle." Onda gördüğüm bu mücadele hoşuma gidiyor. Muhtemelen biraz fazla. Saçımdan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve elini tutarak gitmemiz gereken yöne doğru götürüyorum.

"Yemin ederim Bast, bazen her şeyin düşündüğümde daha ters olduğunu hissediyorum. Renee ve Paige'e kilisede büyüdüğümü ve bunun benim için ne anlama geldiğini anlattığımda gözlerini bile kırpmadılar. Merak ettikleri için bana bazı sorular sordular ama beni yargılamadılar... hem de hiç. Ve geriye dönüp düşündüğümde, kiliseye giden arkadaşlarım tarafından hayatımdaki herkesten daha fazla yargılandığıma eminim. Bu yüzden macera ve yeni şeylere olan arzumu uzun süre saklı tutmak için çok uğraştım."

Caddenin karşısına geçerken elini sıkıyorum. "Kimsenin seni yargılamaya hakkı yok, Hattie. Hele seni tanıyorlarsa. Sen bu dünyanın sunduklarının en iyisisin, bu kesin."

Kelimeler ben daha düşünmeden ağzımdan döküldü. Hattie'nin bana aşık olmasını sağlayacak bir planın parçası değillerdi. Gerçekte nasıl hissettiğimin farkındayım. Şu anda bunun ne anlama geldiğini görmezden geliyorum.

Bu bilgi beni derinden sarsıyor. Bu kadına karşı hissettiğim tüm o düşmanlık ve acı nerede? Başımı dik tutabilmem için onu bir ceset gibi ortaya çıkarmam mı gerekiyor?

"Teşekkür ederim Bast. Bunu senden duymak çok anlamlı. Beni nasıl daha iyi hissettireceğini hep biliyorsun."

Kahretsin, Süpermen kompleksi gerçek bir şey, değil mi?

Hedefimize yaklaşıyoruz ve onu belinden çekerek durduruyorum, dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek istiyorum. Ellerimi yüzünün iki yanına koyduğumda, güneşin ela gözlerindeki altın rengi benekleri ortaya çıkardığını fark ediyorum. Eğilip dudaklarımı dudaklarına götürüyorum ama o geri çekiyor.

"Ya biri bizi görürse?"

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil. Senin umurunda mı?"

Başı ileri geri sallanıyor. "İş yerindeki insanların işimi sadece yattığımız için yaptığımı düşünmeleri fikri hoşuma gitmiyor ama bunun ötesinde, hayır, umurumda değil."

Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşıyor. İşini ona teklif ettiğimde benimle yattığı için değil, işinde ne kadar iyi olduğu konusunda beni bile şaşırtmış olsa da, becerisiyle pek ilgisi olmayan başka bir nedenden dolayı sahip.

"Kulüpte söyleyecek bir şeyi olan varsa bana göndersin." Onu kendime çekiyorum ve kimin gördüğünü umursamadan öpüyorum.

Üç saat sonra Von's'tan çıkıyoruz ve ikimiz de çakırkeyifiz. Ben çakırkeyifim. Hattie giderek sarhoş olmaya başlamış gibi görünüyor. Bu gece onun sert içki içtiği ilk geceydi. Neredeyse her şeyi denemeye hazırdı, bu yüzden menüden birkaç şey seçtik ve sıvı bir akşam yemeği yedik. Yemek siparişi verdik ama alkol yüzünden yemeğe dokunulmadı.

Hattie'nin duvarları yıkıldığında ve birkaç kadeh içtiğinde nasıl biri olduğuna dair bir fikir ediniyorum ve ofisime dalıp Steph'le ilişkimin doğasını öğrenmek istediği gece neden öyle davrandığını daha iyi anlıyorum.

Kaldırımında yürürken el ele tutuşuyoruz ve bir çocuğun el ele tutuşan ebeveynine yapacağı gibi kollarımızı aramızda sallıyor.

"Bu çok eğlenceliydi! Tekrar yapmak istiyorum!"

Ona eğlenen bir sırıtış atıyorum. "Bakalım sabah işe gitmek için kalkmak zorunda kaldığında nasıl hissedeceksin?"

Gülerek gülüyor. "Çok kolay, limon sıkar

gibi." "Bunu şimdi söylüyorsun."

"İyi olacağım. Göreceksin."

Gülüyorum ve yürümeye devam ediyorum ama o beni durduruyor. Ona bakmak için döndüğümde, caddenin karşısına bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. Gözlerini dikmiş neye baktığından emin olamadan soruyorum.

"Bu bir taşra barı! Aman Tanrım, Bast, üniversiteden beri böyle bir yere gitmemiştim. Gidebilir miyiz?" Ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Lütfen mi? Gidebilir miyiz?"

"Hanımefendi ne isterse, onu alır." Onu elinden tutup kaldırıma götürdüm.

"Hadi gidelim."

Bara giriyoruz ve bir country western barından bekleyebileceğim hemen hemen her şey var - çok sayıda ahşap, iyi büyüklükte bir dans pisti, ancak herhangi bir çizgi dansı devam ediyor gibi görünmüyor ve sahnede canlı bir grup var.

Dans pistinin kenarında iki kişilik boş bir masa fark ediyorum ve Hattie'ye işaret ederek onu oraya yönlendiriyorum. Oturur oturmaz mest olduğu anlaşılıyor. Sunucu içki siparişimizi almak için yanımıza geliyor ve belki de bu sefer oturmasını önermeme rağmen, Hattie bir bira sipariş etmekte ısrar ediyor

-Görünüşe göre ilk kez. Ben de aynısını yapıyorum.

Servis görevlisi uzaklaştıktan sonra masaya doğru eğiliyor ve onu duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "Kendimi üniversiteye dönmüş gibi hissediyorum. Gittiğimde hiç içki içmedim ama kampüsün hemen dışında gerçekten harika bir canlı grubu olan ve tüm favorilerimi çalan bir yer vardı. Tennessee'de yaşadığımdan beri böyle bir yere gitmemiştim."

"Ne zamandı o, altı ay önce mi?" Kıkırdıyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Hepimiz senin yaşında olamayız,

büyükbaba." İçimden gelen kahkaha beni şaşırtıyor.

Grup yeni bir şarkıya başlıyor ve Hattie heyecanla alkışlıyor. Avazı çıktığı kadar, onu net bir şekilde duyabileceğim kadar yüksek sesle şarkıya eşlik ediyor.

Bu gecenin başlarında bana hiçbir zaman kilise korosunda yer almadığını, çünkü şarkı söylemeyi beceremediğini söylemişti (onun sözleri, benim değil). Haklı olduğu ortaya çıktı. Ama yine de şarkı söylerken, hayatının en güzel anlarını yaşarken, dünyada hiçbir şeyi umursamadığını görmek çok tatlı.

Servis görevlisi içkilerimizle dönüyor ve her birimiz bir yudum olarak şişelerin boyunlarını tokuşturuyoruz. Hattie'nin yüzü tiksintiyle buruşuyor ve yutkunduktan sonra tüm vücudu titriyor.

"Sanırım sevmediğim ilk alkol türünü buldum." Şişeye sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Masanın üzerine koy ve içme o zaman." Zaten daha fazla içerse onu eve taşımak zorunda kalacağım.

Hattie bana "sanki" der gibi bakıyor ve bir yudum daha alıyor. Sadece başımı sallayıp gülebiliyorum.

"Peki bugünden sonra tekrar o kiliseye dönmeyi düşünüyor musun, yoksa başka bir kilise mi bulmaya çalışacaksın?"

Bir an için düşünüyör. "Sanırım bir süreliğine kiliseyle işim bitti. Örgütlü dinden ayrı olarak Tanrı ile kendi ilişkimi geliştirmem gerektiğini hissediyorum." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim bir noktada geri döneceğim ve tekrar bir topluluk bulacağım, ama şimdilik doğru hissettiren şey bu."

Şaşırmadım desem yalan olur. Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden grup şarkıyı değıştirdi ve Hattie oturduğu yerden fırladı. "Dans etmeliyiz!"

Ellerimi kaldırdım ve başımı salladım. "Asla olmaz."

Suratını asıyor ve eğer dans etmekten başka bir şey olsaydı, pes edebilirdim. Ama Hattie şarkı söylemekte ne kadar kötüyse, ben de dans etmekte o kadar kötüyüm. Hattie masanın etrafından dolanıp elime uzanıyor, beni sandalyeden kaldırmaya çalışıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum.

"Ben bu sefer oturacağım. Sen git, eğlenmene bak. Ben izleyeceğim." Biraz daha somurtuyor ama öyle de yapıyor.

"Sen kaybedersin."

Onu masamızdan izlemek, anlaşmanın açık ara en iyi tarafı oldu. Dışarıda gülüyor, dans ediyor ve eğleniyor. Bir noktada, tek başına olduğunu fark ettiklerinde diğer kadınlardan oluşan bir gruba dahil oluyor. Yüzünde gördüğüm neşe bana bir şeyler yapıyor. Midemde daha önce hiç hissetmediğim garip bir his var. Çok yakından inceleyeceksem ne olayım.

Sonra muhtemelen Hattie'nin yaşına benimkinden daha yakın bir adamın onun arkasından gelip elini kalçasına koyduğunu görüyorum. Bu duyguya ne ad vereceğimi çok iyi biliyorum: Kör kıskançlık.

A Büyük bir el belime konuyor ve ben gülümsüyorum. Bast sonunda bana katılmaya karar verdi. Buna çok sevindim. Burada çok iyi vakit geçiriyorum. Gerçekten çok şey kaçıırıyordu.

Ellerimi kaldırıyorum ve arkama yaslanıyorum. Etrafımda dans eden kadınlar beni cesaretlendiriyor. Hiç şüphe yok. Bast çok ateşli ve eğer roller tersine dönseydi, ben de onları teşvik ederdim.

Gözlerimi kapatıyorum ve kollarımı arkamda Bast'ın boynuna doluyorum, müziğe uyup kalçalarımı oynatıyorum. Diğer eli belime düşüyor, böylece her iki eli de yanlarımda aşağı yukarı sürtünüyor.

Gözlerimi açtığımda, Bast'ın çantamı orada bırakıp bırakmadığını ve sorun olup olmayacağını merak ederek masamıza bakıyorum, ancak boş bulmak yerine Bast orada, bana bakıyor. Elleri iki yanında yumruk olmuş halde sandalyeden kalkıyor ve yüzündeki öfke ifadesiyle olduğum yerde donup kalıyorum.

"Hadi bebeğim, şimdi durma."

Az önce kulağıma gelen sesin Bast'a ait olmadığını anlamam beynimin bir saniyesini alıyor.

Ellerimi boynundan çözüyorum ve geri adım atarak etrafımda dönüyorum. "Aman Tanrım!" Elim ağzıma gitti. "Biri olduğunu sanmıştım

başka bir şey. Özür dilerim."

Kumral adam sırtıyor ve bir elini belime dolayarak beni tekrar kendine çekiyor. "Kim olmamı istiyorsan o olabilirim bebeğim."

Göğsünü itiyorum ama beni bırakmıyor, sadece daha sıkı çekiyor. Nefesindeki alkol kokusu, buğulu gözleri gibi çok net.

"Ellerini onun üzerinden çekmek için bir saniyen var."

Başım yana savruluyor, Bast sanki bu adamı öldürmekten bir milisaniye uzaktaymış gibi duruyor. Adamın göğsünü tekrar itiyorum ama bırakmıyor.

"Geri çekil, pislik. Kendi kızını bul. Bu benimle eve geliyor." Bana gülümsüyor. "Değil mi, tatlım?"

Nefesinden yayılan alkol kokusundan neredeyse öğürecektim. "Bırak gideyim."

"Bir daha söyletme bana. Eğer ellerini onun üzerinden çekmezsen, senin yerine ben çekerim." Bast bir adım daha yaklaştı.

Beni tutan adam ikinci bir bakış atmadan beni itiyor. İlgisinin yeni hedefi olan Bast'a bakmakla meşgul. "Denediğini görmek isterim, ihtiyar."

Bast kıkırdıyor ama burun delikleri genişliyor ve çenesi sıkılıyor. Kendini tutmak için her şeyini harcadığı çok açık.

"Bast, hadi gidelim."

Elini kaldırıyor ama gözlerini sarhoş adamdan ayırmıyor. "Kirli pençelerini benim olan her şeyin üzerinde gezdirdi ve bir derse ihtiyacı var."

Adam bunu komik bulmuş gibi Bast'a başını sallıyor.

"Bak ne diyeceğim, bu yaşlı adam ilk vuruşu senin yapmana izin verecek. Sonra ben bitireceğim." Bast ellerini göğsüne doğru "gel de al" dercesine sallar.

Sarhoş adam güler, sonra hiç uyarmadan elini geri çeker ve Bast'ın suratına bir yumruk indirir.

"Aman Tanrım!" Bast'ın yüzü yana savrulurken dehşet içinde bakarken ellerim havaya kalkıp yüzümü kapatıyor. Arkasını döndüğünde burnundan kan fışkırıyor ve yüzünden aşağı damlıyordu.

Hemen yanına koşmak istiyorum ama dans ettiğim kızlardan bazıları beni kollarımdan tutuyor. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Ama Bast adama vahşi bir sırtış atıyor, dişlerinin kenarları kanla boyanmış. Adam daha tepki vermeden iki sağlam yumruk indirdi, sonra yere yuvarlandılar. Bast üstte avantajlı durumda ve onu boşuna savuşturmaya çalışan adama yumruk yağdırıyor.

Etrafımızdaki herkes çılglık atıyor ve bağırıyor, iki devasa güvenlik görevlisi kalabalığı yararak onları ayırana kadar ikilinin etrafında bir çember oluşturuyor.

Bast onlara aldırmış etmez. "Bir dahaki sefere ellerinizi kadınımdan uzak tutun. Ve eğer sana onu bırakmanı söylerse, bırakacaksın!" Yüzü kıpkırmızı, öfkeli ve her yere bulaşmış kanla kaplı, ama tek odaklanabildiğim ağzından çıkan kelimeler.

Benim kadını.

Fedailer sarhoş adamı arka kapıya, Bast'ı da ön kapıya doğru itiyorlar. Peşlerinden gidiyorum, masadan çantamı almak için hızlıca duruyorum. Fedai Bast'ı ön kapıdan dışarı itiyor ve orada olduğumdan emin olmak için hemen arkasını dönüyor.

"İyi misin?" Elimi yüzüne doğru kaldırıyorum ama canı yanar diye dokunmuyorum.

"Ben iyiyim." Cebinden telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. "Uber iki dakika içinde burada olacak. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Az önce kavga eden ben değilim."

Kaşları aşağıya düşüyor. "Elleri senin üzerindeydi."

Bana kızgın mı? "Arkamdakinin sen olduğunu sandım. Anladığım anda onu bıraktırmaya çalıştım."

Elini sırtımda gezdiriyor. "Biliyorum."

Uber kaldırımın kenarına yanaşıyor ve Bast benim için kapıyı açıyor. Arka koltukta yanıma oturduğunda, şoför itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama Bast ona yüz dolarlık bir banknot uzatıyor. Şoför tek kelime etmeden parayı alıyor ve geri dönüyor.

Bast eve dönerken tüm yol boyunca sessizdi, ben de onu takip edip hiçbir şey söylemedim. Asansörle yukarı çıkarken de bir şey söylemeyince, belki de bana kızgındır diye endişeleniyorum.

Dairenin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz odasına yöneliyor. Bir an durup ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Unut bunu." Surat asmasına ya da her ne yapıyorsa beni dışlamasına izin vermeyeceğim.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatak odasına ulaşana kadar koridorda tepiniyorum. Yüzündeki kanı yıkamış, banyodan yeni çıkıyordu.

"Eğer bana kızgınsan, çık ve söyle."

Bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Sana kızgın değilim." Başının arkasına uzanıyor ve gömleğini öne doğru çekip vücudundan çıkarıyor.

"O zaman neden benimle konuşmuyorsun?"

Çenesi kenetleniyor ve ciğerlerinden bir anda hava boşalıyor. "Çünkü kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Çok sinirliyim ve bunun acısını senden çıkarmak istemiyorum. Bu adrenalini bir şekilde sistemimden atmam gerekiyor." Dolabına doğru yürür. "Üstümü değiştirip spor yapmaya gideceğim."

Onu üzme için kasıtlı olarak bir şey yapmadığımı düşünmesi beni rahatlatıyor. Aklıma ne kadar kızgın olduğu ve başka bir adamın bana ilgi göstermesinden ne kadar etkilendiği geliyor ve Renee ile Paige'in sahnede kendilerini güçlü hissettiklerini söylerken neden bahsettiklerini anlıyorum. Onda bu tepkiyi uyandırmıştım, bu da tahrik ediciydi ve birden aklıma bir fikir geldi.

Bast'ı devasa gömme dolaba kadar takip ettim ve onu ortadaki adada bir çekmecedan egzersiz kıyafetlerini çıkarırken buldum. "Bunu sisteminden atman için başka yollar da düşünebilirim." Alt dudağımı ısırıyorum.

Bast bana şöyle bir bakıyor, sonra da bir kez daha bakıyor. "Seni şu anda becerseydim, muhtemelen ikiye bölerdim Hattie."

Kulüpteki dansçıların yaptığı gibi kalçalarımın salınımını abartarak ona doğru ilerliyorum. "Ya beni becermeseydin?"

Bu küfür dilime yabancı geliyor ama Bast'ın gözleri bu kelimeyi kullandığını duyunca zevkle parlıyor.

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Aklında ne var?"

Ona cevap vermeden, sadece birkaç adım uzaktayken dizlerimin üzerine çöküyorum.

Boğazının altından bir onay mırıltısı sızıyor. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Bast sanki cevabımın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Yapabilir miyim?"

Sözünü esirgmeden pantolonunu indiriyor, boxer'ını çıkarıyor ve önümde çınlıçplak durup kendini okşuyor.

Meme uçlarım sütyenimin içinde çakılllaşıyor ve göğüslerim ağırllaşıyor.

Bast bana doğru yaklaşıyor ve uzun aletin ucunu dudaklarımın kenarında gezdiriyor. "Başka bir adamın ellerini üzerinde görmek bana ne yaptı biliyor musun?"

Boyunu avucumun içine alıyorum, okşarken kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Bana ait olana izinsiz dokunduğu için onu öldürebilirdim, Hattie."

Ağzımı açarak onu içeri çekiyorum -sadece mantar ucunu kaplayacak kadar- ve hafifçe emiyorum. Bast titriyor ve parmakları başımın yan tarafındaki saçların arasından geçiyor. Geri çekiyorum, sonra onu tekrar emiyorum, bu sefer biraz daha derine, boğazımda alabildiğim kadar geriye gidene kadar tekrar tekrar yapıyorum.

"Beni nasıl böyle içine aldığına bak. Kalın sikim dolgun dudaklarının arasındayken çok güzel görünüyorsun Hattie. Lanet bir melek gibi."

Kalçalarımın arasındaki boşluk onun övgü dolu sözleriyle karıncalanıyor. Geri çekildiğimde, alabildiğim kadar aşağıya inmeden önce dilimi ucunun etrafında dolaştırıyorum. Biraz öğürüyorum ama Bast bundan hoşlanmış olmalı çünkü inliyor ve saçlarımdaki parmakları geriliyor.

"Daha önce hiç böyle bir sik almadığına inanmak zor, bebeğim. Bu işte çok iyisin."

Sözleri içimi aydınlatıyor ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Bast boğazından kısık sesle kıkırdıyor. "Sanırım birinin biraz övgü saplantısı var." Belki de öyledir. Onu memnun ettiğimi söylemesine bayılıyorum.

"Beni okşarken taşaklarımı em." Saçımdaki elini kullanarak beni uzunluğundan uzaklaştırıyor ve aşağıya doğru yönlendiriyor.

Dediğini yapıyorum, birini nazıkçe ağzıma çekip emerken elimi şaftında yukarı ve aşağı yönlendiriyorum.

"Siktir." Bastion saçımdaki elini esnetiyor. "Tanrım, çok iyisin."

Sözleri beni aydınlatıyor. Diğer testisine geçiyorum, ağzıma çekmeden önce bir süre dilimi gezdiriyorum.

"Yüzünü sikmem gerek Hattie." Beni saçlarımdan tutup geri çekiyor ve gözlerinde öyle yakıcı bir arzuyla bana bakıyor ki nefesim kesiliyor. "Yapabilir miyim?"

Onu memnun etmek için neredeyse her şeyi yapacağımı bilerek başımı sallıyorum. Ellerini yüzümün iki yanına koyuyor ve kendini ağzımın içine bırakıyor. Bast önce yavaş başlıyor ama nefes alış veriş hızlandıkça temposu da artıyor. Kısa süre sonra ağzıma girip çıkıyor, boğazımın arkasına vuruyor.

Öğürdüğümde, "Boğazını gevşetmeye çalış." diyor.

Dediğini yapıyorum, burnumdan nefes alıyorum. Ben aşağıdan izlerken içime girip çıkıyor, başını coşkuyla geriye atıyor. Sonra başını aşağı eğip bakışlarımla buluşuyor ve ağzımda şişiyor, hepsini almak daha da zorlaşıyor, ta ki haykırıp çekilene kadar.

Şaftını yüzümden birkaç santim kadar uzakta tutuyor ve serbest bırakılması üzerime yağmur gibi yağarken gözlerimi kapatıyorum. Bast sevgi dolu bir hareketle yüzümün yan tarafını okşuyor. Onun dokunuşuna doğru eğilmek ve hayranlığının tadını çıkarmak istemem bana her şeyin bittiğini, bu adama aşık olduğumu söylüyor.

Bu benim planım değildi, onunla konuştuğumuz bir şey de değildi. Saf ve küçük bir kız olduğumu düşünmesinden korktuğum için bu konuyu açmaya korkuyorum. Benden on üç yaş büyük ve muhtemelen ciddiyet ya da gerçek duygular içermeyen cinsel ilişkiler yaşamaya alışkın. Ona karşı geliştirdiğim duygulara nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Bu gece başka bir erkek bana dokunduğunda kıskanmış olması, aramızdaki mesafeyi görebileceği anlamına gelmiyor. Sanırım bu küçük ifşayı kendime saklayacağım, en azından şimdilik.

Bast yerden kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Hadi gidip duş alalım."

Beni banyoya götürdükten sonra Bast duşu başlatıyor ve beni suyun altına çekiyor. İkimiz de durulandıktan sonra beni bir öpücük için kendine çekiyor ve dilinde kavgadan kalma hafif bir kan izinin tadını alıyorum.

Yüzüne bakarak, "Sanırım bir çürük ve biraz şişlik olacak," diyorum.

Omuz silkiyor. "O pislige haddini bildirmek için buna değdi. Ve inan bana, daha kötülerini de yaşadım." Bast sanki bir anısını yeniden yaşıyormuş gibi gülüyor ve ben sormaya korkuyorum.

Onun yerine temizliği bitirdik. Daha sonra pijamalarımı giymek için odama dönüyorum.

Giyinip saçımı taradıktan sonra telefonumu çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum ve grup sohbetimizde ailemden gelen bir mesajı kaçırdığımı fark ediyorum. Ziyarete gelmek istediklerini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Midem sıkışıyor - ailemi görmek istemediğim için değil, ama ziyarete gelirlerse nerede yaşadığımı ve nerede çalıştığımı görecekleri için. Bu bir noktada yüzleşmem gereken bir gerçek ama henüz hazır değilim. Özellikle de Bast ve benim ne olduğumuzu bile bilmezken.

Bu yüzden onlara mesaj atıyorum ve iyi bir hafta sonu olduğunda haber vereceğimi, ancak yakında ziyaret için eve dönmeyi planladığımı ve bunu çözeceğimizi söylüyorum. Bu iki seçenekten daha iyi olanı. Ziyaret için Wisconsin'e dönersem, onları daha uzun süre erteleyebilirim.

Telefonumu şarja takıyorum ve Bast'ın odasına dönüyorum. Çoktan yatağa girmiş, yatak başlığına yaslanmış ve televizyonda spor haberlerini izliyor.

"Dairenin onarımının ne zaman biteceğini duydun mu?" Yatağın kendi tarafıma geçiyorum. Burada uyuyacağım artık kesinleşti.

Gözlerini ekrandan ayırıp bana bakıyor. "Müteahhit her şeyi sökmeye başladığında düşündüğünden daha fazla su hasarı olduğunu söyledi. En az bir ay daha sürecek."

"Çok uzun zaman aldığı kesin." Bast'ın yanına sokuluyorum.

"Benden uzaklaşmaya hevesli misin?" Bakışlarımı tutuyor ve bakışlarında anlayamadığım bir şey var.

Kaşlarımı çatıyorum. "Tabii ki hayır."

"Güzel." Kolu bana dolanıyor ve beni yanına sıkıştırıyor.

Bu gece onun sözlerini okumamaya çalışıyorum -benim, kadını, iyi- ama umutlu kalbim bunu imkansız buluyor.

■ kafamı toparlamam gerekiyor. Pazar gecesinden beri zihnim lanet bir girdap gibi. O pisliği Hattie'nin üzerinde elleriyle görünce, yemin ederim, iyi ki halk içindeydik çünkü onu öldürmek.

Ve ağzımdan çıkan kelimeler -benim, benim kadınıml- neydi öyle? En kötüsü de, Hattie'nin bana aşık olması için yapılan oyunun bir parçası bile değillerdi. Sanırım öyle. En azından o kadarı bana uyuyor.

Ta ki daireyi sorana kadar.

Ama bunu neden yaptığımı hatırlamalıyım. Kimi cezalandırdığımı. Hattie'nin cezamı hak etmediğini fark etsem bile, Carla hak ediyor. Ve Hattie öldürücü darbeyi indirmenin en etkili yolu. O sadece ikincil hasar, başka bir şey değil.

Trent her zaman savaşa gitmenin masum kayıplar anlamına geldiğini söylerdi ve Hattie de onlardan biri olacak. Umurumda olmamalı.

Bütün sabah Carla'ya vuracağım darbenin mümkün olduğunca acı verici olmasını nasıl sağlayacağımı düşündüm ve aklıma Hattie'nin eroin denemesini sağlama fikri geldi. Sean'ın gelmesini bekliyorum.

ona biraz. Kulübümde bu boku satmasına asla izin vermezdim ama eminim başka yerlerde de satmıştır.

Sevgili Anne'nin kızını da kendisinin düştüğü aynı yıkıcı yola düşerken bulduğunu hayal edin. Bu en büyük intikam olurdu. O zaman bağımlı olduğu onca yıl boyunca nelerle uğraşmak zorunda kaldığını bilirdi.

Ama bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorum.

O yolun nasıl bir cehenneme çıktığını çok iyi biliyorum ve o yola isteyerek giren insanlara sempati duymasam da Hattie'yi o yola sokamam. Neden? Çünkü Hattie söz konusu olduğunda çok yumuşak davranıyorum ve bu değişmeli. Trent eskiden olsa hedefime kapıldığım için beni çok hayal kırıklığına uğrattı. Onu daha da mahvetmenin ve Carla'ya bunu ödetmenin bir yolunu bulmalıyım.

VIP odasının kapısı açıldı ve Ray neredeyse tüm alanı kapladı. "Sean burada."

"İçeri gönder." Koltuğumda arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum, sağ ayak bileğimi sol dizime dayayıp etkilenmemiş bir hava takınıyorum.

Bu hoş bir toplantı olmayacak. Sean bugün kovulacak. Sadece o bunu bilmiyor.

Kapı tekrar açılıyor ve Sean içeri giriyor. Sağ tarafımdaki geniş kanepeli alanı işaret ediyorum, böylece karşılıklı oturacağız.

Oturuyor ve hemen saçmalıklarına başlıyor. "Umarım akıllıca davranıp teklifimizi kabul ettiğin için beni buraya çağırmışsındır."

Kıkırdıyorum ve kravatımı göğsümde düzeltiyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır. Beni sırtımdan bıçaklamaya çalışan iş ortaklarından hoşlanmadığımı söylemek için çağırdım. Burada iyi gidiyorduk - ikimiz de para kazanıyorduk, sorun yoktu, drama yoktu- ve sonra sen açgözlü olduğun için bunu değiştirmek zorunda kaldın. İş hayatında benim için en önemli şey nedir biliyor musun Sean?"

"Burada oturup ders dinleyecek değilim."

"Güven ve sadakat. Anlaşılan senin de aynı zihniyete sahip olduğunu düşünerek hata yapmışım. Bunu birlikte iş yapmayacağımıza dair resmi bir bildirim olarak kabul edin. Derhal geçerli olmak üzere, siz, fedaileriniz ve mal varlıklarınız kulüplerimin hiçbirinde istenmiyorsunuz."

Koltuktan fırladı, yüz hatlarını öfke kapladı, yumruklarını iki yanında sıktı. "Bunu yapamazsın!"

Olduğum yerde kalıyorum, sıfır duyguyla taş suratlıyım. "Ne istersem onu yaparım. Burası benim kulübüm. Kendi malını bir striptiz kulübü aracılığıyla satmak istiyorsan, kendi kulübünü kur."

"Patronlarım mutlu olmayacak."

"O zaman belki de patronların onlara ilk söylediğimde hayır cevabını almalıydı. Ve bu bir anlaşma. Zaten yeni bir ortağım var."

"Buna pişman olacaksın, göt herif."

Omuz silkiyorum. "Sanırım pişman *olacaksın* demek istedin. Benim işim gayet iyi." Öfke, inançsızlık, endişe ve korku gibi bir dizi duygudan süzülen bakışlarını tutuyorum.

Evet, eminim bu işi nasıl hallettiğini ve her şeyi nasıl berbat ettiğini yukarıya rapor etmekten korkuyordur. Ama bu benim sorunum değil. Bu sorunu kendisi yarattı.

Sean parmağını bana doğru sapladı. "Bunu ödeyeceksin, göt herif, hem de çok fena."

Telaşsızca ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. Sonra ona sırtıyıyorum. "Hiç sanmıyorum." Kapıya doğru yürüdüm ve koridorun sonunda duran Ray'in yanından geçerek çıktım. "Sean'ın sorun çıkarmadan gittiğinden emin ol."

Başını sallıyor ve az önce çıktığım odaya geri dönüyor. Ray'e personeline Sean ve adamlarının artık burada istenmediğini söylemesi talimatını verdim bile.

Sean bana sorun çıkarmaya çalışabilir ama sırf benden faydalanabileceğini düşündüğü için oyunun kurallarını değiştirmeye çalışan biriyle çalışmayı kabul etmeyeceğim.

Ofisime döndüğümde Hattie çoktan gitmişti. Öyle olacağını tahmin etmiştim ama nedense burada benimle olmadığı için kendimi daha gergin hissediyorum. Kendime kızarak sandalyeme çöktüm ve takım elbisemin ceketini çıkardım, sonra telefonumu cebimden çıkardım. Sean'la konuşurken bir mesajla titreştiğini hissettim.

Kız kardeşimden onu aramamı isteyen bir mesaj ve Steph'ten de yapmamız gerekenleri gözden geçirmek için bu haftaki toplantımızı ne zaman planlamak istediğini soran bir mesaj var.

Steph'in mesajını görmezden geliyorum ve Ari'nin rehberini açıyorum. "Hey, beni geri aradığın için teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Telefonu kapattığını ve birine bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

İğrenç. Muhtemelen kocasıyla yatakta kim bilir ne yapıyordur. "Sorun ne?" diye soruyor.

"Benimle toplam üç saniye telefonda konuştun. Neden bir sorun olduğunu düşündün ki?"

"Çünkü seni tanıyorum Bast. Şimdi neler oluyor?"

"İş saçmalığı. Boş ver sen onu. Neden aradığını söyle." Kız kardeşime karşı kısa konuşmaktan hoşlanmıyorum ama elimde değil. Şu telefon görüşmesini bir an önce bitirip eve dönmek ve Hattie'ye gömülmek istiyorum.

"Tamam... şey, daha önce babam ve Eleanor'la konuşuyordum ve sanırım bir şeyler oluyor. Son doktor randevusunu, ilaç tedavisinin nasıl gittiğini falan sordum ama ketum davrandılar."

Hmm. Bu garip görünüyor.

"Babamla birkaç haftadır konuşmadım, o yüzden bir şey bilmiyorum. Üzgünüm."

"Oraya uçup onu kontrol edebilir misin? Bunu yapardım ama çocuklar yakında okula dönüyor ve hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var."

Bir nefes verdim. Babam ve eşi Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor, bu yüzden benim oraya gitmem çok daha hızlı ve kolay. Belki Hattie'den uzakta geçireceğim birkaç gün bana iyi gelir. Kafamı toparlamama ve Hattie'nin esaretinden kurtulmama yardımcı olur.

"Elbette. Yarın oraya gider, bir gece kalır ve neler olduğuna bakarım."

"Teşekkür ederim, Bast. Gerçekten minnettarım. Ne bulduğunu bana

haber ver." "Bana borçlusun, Ari."

"Evet, evet." Kız kardeşimin gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyorum. O kıkırdıyor, sonra gözlerini deviren ben oluyorum.

"Git ne yapıyorsan bitir. Seattle'a döndükten sonra konuşuruz." Telefonu kapatıp sandalyemden kalkıyorum ve hemen eve gitmek üzere ofisimden ayrılıyorum.

İçimde yuvarlanan bu duygularla nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyorum, o zaman yarın yeni bir başlangıç olacak. Döndüğümde, artık Hattie'yi takıntı haline getirmeyeceğim. Ama bu gece için kendimi şımartmaya izin vereceğim.

Daireye giderken, sabah Seattle'dan kalkan ilk uçağa ve kiralık bir arabaya yer ayırttım ve babama mesaj atarak yarın ani bir ziyaret için geleceğimi söyledim. Zaten gecikmişti, geçtiğimiz birkaç ay içinde zaman ayırmam gereken bir şeydi.

Asansör kapıları benim katımda açıldığında, telefonumu cebime geri koyuyorum ve koridorda ilerliyorum, aletim zaten yarı sert. Dairenin kilidini açıp ana alana girdiğimde Hattie'yi geniş kanepenin köşesine kıvrılmış kitap okurken buluyorum. Doğruca ona yöneldim, tek bir amacım vardı, o da onun içine girmek.

"Hey, nasıldı-" Yüzümde aniden durmasına neden olan bir şey görmüş olmalı.

Hattie kitabını bir kenara bırakmış, gözlerini bana dikmiş. Ona ulaştığımda belinden eğilip omzuma alıyorum.

"Bast, ne yapıyorsun?" Sesi korkmuştan çok eğlenmiş gibi geliyor.

Üzerinde bir atlet ve amına kolayca erişebilmemi sağlayan pamuklu bir şort var, bu yüzden koridorda yürürken elimi bacaklarının arasına koyup onunla oynuyorum. Hattie inliyor ve onun uyarılma kokusu bana çarpıyor, aletimin pantolonumun fermuarına doğru itilmesine neden oluyor, doyurulmayı talep ediyor.

Yatak odama ulaşıyoruz ve onu yatağın üzerine yatırıyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve yatağımın üzerine yayılmış saçlarına hayranlıkla bakıyorum.

Tek söylediğim "Sana ihtiyacım var", gömleğimi pantolonumdan çıkarıp ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum. "Kıyafetlerini çıkar."

Atletini çıkardı. Tabii ki itiraz etmedi, o mükemmel. Verdiğim her şeyi hiç şikâyet etmeden kabul edecek ve en iyi yanı da ödülleri toplayacak olması.

Çırılçıplak kaldığımda, taşaklarımı avuçluyorum ve bu mükemmel yaratığa saplanmış bir şekilde kendimi okşuyorum.

"Bizi filme almak istiyorum." Kahretsin, aramızdaki her şeyi yok ettikten çok sonra bizi birlikte izleyebilme fikri bir hediye olurdu. Kendime işkence etmek için küçük bir şey. Hattie'nin yüzünde panik ifadesi belirdi ve ellerimi savunmak için kaldırdım. "Asla kimseye göstermem. Sadece ikimiz için olacak."

Benim için.

Panik azalıyor ve daha "Tamam" demeden kabul edeceğini biliyorum. Gözlerindeki güveni görmezden geliyorum çünkü midemde bulantıya yol açıyor.

Telefonumu alıp odanın diğer ucuna, televizyonun şifonyerimin üzerindeki duvara monte edildiği alana gidiyorum. Tripodum falan yok, hiç ihtiyacım olmadı ama doğaçlama yapacağım.

Kayda başladıktan sonra kamerayı bana bakacak şekilde çeviriyorum ve tasarımcının yatak odamın onsuz soğuk görüneceğini söylediği dekoratif bir heykelciğe dayıyorum. Bundan sonra ona bir teşekkür notu göndermeliyim.

Telefonun açısını yatağa bakacak şekilde ayarladıktan sonra Hattie'ye doğru yürüyorum. Dirseklerine dayanmış, alt dudağını ısıırıyordu.

"Gergin olma, hâlâ sadece biz varız." Komodinin çekmecesini kaydırarak açıyorum ve Hattie'nin odasından çaldığım külotu fark ederek bir prezervatif alıyorum. Başka bir fikir şekilleniyor.

"Seni çıplak istiyorum." Dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Gözlerim kısılınca, "Adet dönemlerim için" diye ekliyor.

Kıskançlık saçmalığını bırakmam lazım. Kendime yarın sabah tam da bu yüzden dışarı çıkacağımı hatırlatıyorum.

"Yakın zamanda test yaptırdım ve herhangi bir CYBE'm yok," diyorum.

"Uzun zaman önce test yaptırmıştım... ve biliyorsun ki ben..."

İç çamaşırını yumruğuma sıkıştırarak bir adım öne çıkıyorum, sonra boştaki elimle başının arkasındaki saçları karıştırıyorum. "O kalçaları sadece benim için açtığını biliyorum."

"Onlar benim mi?" Elimdeki pembe külotuna bakıyor.

"Evet."

"Nerede... ne..."

Elimi başından göğsüne doğru kaydırıyorum ve meme ucunu sıkıyorum, gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve ağzının nasıl açıldığını izliyorum.

Başını sallıyor, göz kapakları şehvetle ağırlaşıyor, çekmecemde neden onun külotlarından bir çift olduğu sorusunu unutuyor.

"Seni sert ve hızlı bir şekilde almam gerekiyor Hattie. Sorun olur mu?" "Beni nasıl istersen öyle al."

Kahretsin, işte bu yüzden yarın Seattle'dan defolup gitmem gerekiyor.

"Yatağın kenarına sürün ve bacaklarını aç." Ona yer açmak için geri çekiliyorum ve o da tam olarak söyleneni yapıyor.

Parlayan amını gördüğümde eğilip dilimi onun özülle kaplayarak bir hamlede bulunuyorum. Hattie inliyor, amını ağzıma sokmaya çalışıyor. Tabanı kavrayarak, sikimin başını ileri geri hareket ettiriyorum.

kıvrımları. Hattie'nin nefes alış verişi hızlanıyor ve güzel bir adak gibi yatağın üzerinde yükseliyor. Sonra kendimi onun girişine hizalıyorum ve eve çarpıyorum.

Çığlık atıyor ve külotu ağzına sokuyorum. Gözleri bakışlarımla buluşmak için açılıyor, sorguluyor, ama ben içine pompalarken, onları ısıtıyor, kumaşa doğru inliyor.

Ellerim iç bacaklarına bastırarak onu bana karşı açık tutuyor. Onu prezervatifsiz becermek bir hataydı çünkü bu duyguyu asla unutmayacağım ve o gittikten sonra asla yeniden yaratamayacağım.

"Siktir!" Ona acımasızca vuruyorum ve vuruş üstüne vuruşla zevkim artıyor, ama henüz boşalmak istemiyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Bir elimi klitorisine götürerek, Hattie'nin başı şiltede ileri geri sallanana kadar şişmiş tomurcuğu parmaklıyorum ve amcığı bana baskı yaparken pembe dantel ve ipeğe doğru çığlık atıyor ve boşalıyor. Yine de vazgeçmiyorum. Yataktan kalkana, gözlerinden yaşlar akana ve tekrar boşalana kadar onu okşamaya devam ediyorum.

Bu sefer iç çamaşırını ağzından çekip alıyorum ve eğilip dudaklarını yakalıyorum. Öpüşmemiz özensiz ve çaresizdi ve kısa tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyordu.

Orgazmdan çıkar çıkmaz onu ters çevirip tekrar içine giriyorum. Açgözlü amcığı sikimi karşılıyor, uzunluğumun etrafında geriliyor ve orgazmının garip nabzının beni sıktığını hissediyorum.

Onu kızışmış bir hayvan gibi sahipleniyorum, tenlerimizin buluşmasının tok sesi odayı dolduruyor. Her iki kık yanağındaki birer elimle onu görüş alanıma açıyorum ve başparmağımı büzülmüş deliğine bastırıyorum, içeri bastırmıyorum ama baskı uyguluyorum.

İnliyor ve başını yatağa bırakıyor, kollarını başının üzerinde açıyor ve sıkı yumruklarla çarşafı kavırıyor.

Taşaklarım kasılıyor ve uyluklarımın dibinde bir uğultu başlıyor. Daha fazla dayanamayacağım. Bir kükremeye içinden sonuna kadar çıkıyorum ve orgazm beni ele geçirip kıcını döllerimle boyarken kendimi sarsıyorum.

Nefesimi tutuyorum, onun muhteşem kışındaki el işime hayranlıkla bakıyorum, sanki bir parçamın onun bir parçasıyla sarmaş dolaş olmasını istiyormuşum gibi terden sıırıslıkılam olmuş teninin her tarafına sürüyorum.

Hattie yatağın üzerinde öne doğru yığılıyor, nefes almak için çırpınıyor ve ben onu inceliyorum, onu bu şekilde görmek için son bir an ayırıyorum. Çünkü babamın yanından döndüğümde, ona artık bu pembe gözlükle bakıyor olmayacağım.

■ Bugün erken saatlerde babam ve Eleanor'a vardım ve Ariana haklı, bir şeyler ters gidiyor. Onu doğrudan sorgulamadım ama Eleanor'la birkaç bakışmalarını yakaladım ve bu da beni şu sonuca götürdü bir şeyler sakladıklarına inanıyorum.

Hattie gittiğim için hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama şikayet etmedi. O asla şikayet etmez. Ne yazık ki, aramıza ne kadar mesafe koymuş olursam olayım, o hâlâ aklımın bir köşesinde.

Şu ana kadar neler olup bittiği hakkında kimseyle konuşmak istemedim ve belki de babam mükemmel bir adaydır. Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca beni yargılamayacağı kadar çok dolandırıcılık yaptı. Ben de çoğunun gönüllü katılımcısıydım. Birlikte insanları dolandırdık, yalan söyledik, onları soyduk ve onlardan çaldık. Geçmişimi ve nereden geldiğimi biliyor ve yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacaktır.

Böylece arka verandasına yerleştığımızde, her ikimiz de elimizde bir birayla mülküne bakarken, onu bilgilendirmenin zamanı geldiğine karar verdim - ona neler olduğunu anladıktan sonra.

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Eleanor evde, akşam yemeğinden sonra temizlik yapıyor ve ikimiz de etrafımızdaki böcek cıvıltılarını dinlemekten memnun görünüyoruz.

"Seni kız kardeşin gönderdi, değil mi?"

Gerekmediği halde beni yanına alan adama bakıyorum. Yaşını göstermeye başlayan adama. Zamanın ne kadar çabuk geçtiğini hatırlatıyor. "Eskiden daha iyi bir dolandırıcıydım. Yeteneklerim paslanmış olmalı."

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Sende hâlâ var evlat, merak etme. Ama uzun zamandır ziyaretime gelmiyorsun, sonra birden mesaj atıp ertesi gün geleceğini söylüyorsun. Buna bir de Ari'yle bir şey sakladığımı düşündüğü için telefonda tartışmamızın ertesi günü olmasını ekleyin." Gri bir kaşını kaldırıyor. "Bunu anlamak için doktora gerek yok."

Bir nefes veriyorum. "Sadece endişeli. Geldiğimden beri ben de endişeliyim. Sen ve Eleanor hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışarak baktan bir iş yapıyorsunuz."

Başını iki yana sallar. "Endişelenecek bir şey yok." "Harika, o zaman beni bilgilendirebilirsin." Biramdan bir yudum alıyorum.

Parmağı kolçağın ucuna dokunurken diğer elindeki parmak bira şişesine dokunuyor. "Prostat kanseriyim." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama eli beni durdurmak için kalkıyor. "Sen bir şey söylemeden önce, erken yakaladılar ve doktorum iyi olacağımı düşünüyor. Birkaç hafta içinde ameliyat olacağım, biraz radyasyon alacağım ve sonra gitmeye hazır olacağım."

"Tanrım. Özür dilerim baba. Ne yapmamı istediğini söyle. Yardım etmek için buradayım."

Kaşlarını çattı, başını salladı. "Siz çocukların bunu büyütmesini istemiyorum, tamam mı? Bu yüzden kız kardeşinize söylemedim. Hemen buraya gelir, başımda dikilir, ölüyormuşum gibi davranır ve beni delirtir. Ya da daha kötüsü, beni o lanet malikaneye taşır. Kalbi doğru yerde ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Haksız değil. Ariana zorba olabiliyor ama sanırım anneniz gittiğinde böyle oluyor. Ailene değer veriyorsun. Bu yüzden onu suçlamıyorum.

"Bunu ondan saklayamam."

Çenesi bükölüyor ve bakışlarını ormanın ötesine dikeyor. "İyi, ama ona benim iyi olduğum kısmını söylediğinden emin ol."

"Tamam, eminim bu onu rahatlatacaktır." İlk uçakla gideceğini bildiğim için biramdan bir yudum alıyorum.

"Ben ciddiym Bast. Bana anaç tavuk gibi davranmak zorunda olmadığını bildiğinden emin ol."

Başımı sallıyorum ama ikimiz de biliyoruz ki bunu nasıl anlattığımın bir önemi yok. Ari çıldırarak.

"Yemin ederim o çocukları doğurduğundan beri her şey için endişeleniyor. Eskiden benimle birlikte insanları kandıran o küçük kıza ne oldu?"

Ariana on yıldan uzun bir süre önce aile dolandırıcılığı işini bırakacağını söylediğinde babam hiç mutlu olmamıştı. Kız kardeşimi sevdiğini biliyorum ama sanırım bunu hâlâ onun bize sırtını dönmesi olarak görüyor. Ona.

"Ariana hayatından memnun ve önemli olan da bu. Bırak biraz da seninle uğraşsın. Aksi takdirde ikiniz birbirinizin boğazına sarılacaksınız."

Homurdanıyor ve birasından bir yudum daha alıyor. "Şimdi senin neyin var?"

"Benimle ilgili bir şeyler olduğunu sana düşündüren nedir?"

Dönüyor ve bir noktada mükemmelleştirdiği o baba ifadesiyle bana bakıyor. "Buna babalık sezgisi diyebilirsin."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Birkaç aydır bir şeylerle uğraşıyorum. Durumu kontrol altına aldığımı sanıyordum ama... işler değişti."

"İşle mi ilgili?"

"Hayır. Kişisel."

"O zaman, içinden bilgi almam gereken asık suratlı bir ergen gibi davranma. Bana neler olduğunu anlat."

Ayağa kalkıyorum, biramı sandalyenin yanındaki masaya bırakıyorum ve verandanın korkuluklarına çıkıyorum. Ellerimi korkuluklara koyarak, verandanın sonundaki yemyeşil ağaçlara bakıyorum.

bahçede. "Annem hakkında bilgi toplaması için birini tuttum." Hiçbir şey söylemiyor.

"Geri gelip bana aşırı dozdan öldüğünü söyleyeceğini düşünmüştüm ama şaka benim üzerimde. O hayatta ve iyi, Wisconsin'de yaşıyor."

Arkamda sadece sessizlik devam ediyor.

Belki de babamın öz annemi aradığım haberini iyi karşılamayacağı şimdi aklıma geliyor. Beni büyüten oydu. Elbette, ilk başta ona eksileri konusunda yardım etmem için olabilirdi, ancak ilişkimiz baba ve oğul olarak değişti.

Bir dakika geçmesine rağmen hâlâ bir şey söylemeyince arkamı dönüp korkuluklara yaslandım. Yüzündeki tüm renk kaybolmuştu ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Bunu onunla bir ilişki istediğim için falan yapmadım. Sadece merak ediyordum. Ona ne olduğunu bilmek istedim."

Boğazını temizliyor. "Peki ona ne oldu?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Uzun süredir evli olduğu kocasıyla birlikte Wisconsin'de yaşıyor. Evlenmeden önce bir kızı varmış ve onu kendi kızı gibi büyüttmüş."

"Onunla hiç konuştun mu? Annenle yani?" Sesi temkinli geliyor.

Başımı sallıyorum. "Sana söyledim, onunla bir ilişki kurmak için izini sürmedim. Aslında, raporun tamamını okuduktan sonra tek ilgilendiğim intikamdı."

"Ne yaptın Bast?"

Beni çoğu zaman benden daha iyi tanır.

Ona Hattie ve nasıl yetiştirildiği, onu işe almam ve onu yozlaştırmak istemem hakkında her şeyi anlattım. Ona her şeyi anlattım.

Bir nefes üflüyor. "Ve şimdi bu kızı önemsiyorsun."

"Bilmiyorum."

Yine boş gözlerle bana bakıyor.

"Bu işi bitirebilmek için kız söz konusu olduğunda kendimi toparlamam gerekiyor. Mükemmel küçük kızının Seattle'da neler yaptığını ve bunu ona tam olarak kimin yaptığını anladığında Carla'nın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Babam yine sessizleşiyor, rengi hâlâ yerine gelmiyor.

"Kendini iyi hissediyor musun? Eleanor'u falan çağırmamı ister misin?"

Kucağına bakıyor, ama elini kaldırıyor, sonra bakışlarını yavaşça benimkine kaldırmadan önce en az bir dakika hiçbir şey söylemiyor. "Katılıyorum. Annenin de şimdiye kadar ölmüş olacağını düşünmüştüm."

"Temizlenme nedeninin ne olduğundan emin değilim ama belli ki onun için yeterince iyi bir neden değildim." Göğsümde her zaman bir dereceye kadar taşıdığım o tanıdık ağrı şiddetleniyor.

"Bast, sana bir şey söylemek zorundayım. Ve beni dinlemeni istiyorum."

Ses tonundan bana söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı anladığım için kaskatı kesiliyorum. "Ne?"

"Seni yanıma aldıktan yaklaşık bir yıl sonra annen kapımıza geldi."

Ne dediğini anladığımdan emin değilim, her ne kadar kelimelerini kaydetmeye çalışsam da. Sanki biri karnıma bir yumruk atmış ve nefesimi kesmiş gibi hissediyorum.

"Annem beni aramaya mı geldi?" Sesim boğuk çıkıyor. Ciddiyetle başını sallıyor. "Boku yemiş miydi yoksa temiz miydi?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Temizdi. En azından öyle olduğunu söyledi, zayıf ve çelimsiz olmasına rağmen öyleymiş gibi görünüyordu. Ama bana onun hakkında anlattığın onca şeyden sonra ona inanmadım, bu şekilde kalacağına güvenmedim."

"Ne istiyordu?" Sanırım zaten biliyorum.

Bakışları benimkilerden ayrılmıyor. "Seni de yanında götürmek istedi. Ve ben reddettim."

"O ne?" Ona doğru bir adım atarak kükredim. Eğer hasta olmasaydı, onu sandalyeden kaldırıp verandadan aşağı atardım.

Annem benim için mi geldi?

Annem benim için geldi.

"Ona ne söyledin? Neden onunla gitmedim?"

Koltuğunda kayıyor, suçluluk duygusu tüm kırıksıklıklarını kaplıyor. "Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini, bir sebepten dolayı kaçtığını ve ondan nefret ettiğini söyledim. Eğer oraya geri dönmek zorunda kalırsan ondan tekrar kaçacağını söylediğini anlattım. Bir daha geri dönmeye kalkarsa onu tehdit etmişsin."

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ama her zaman yaptığım şeyi yapıp onları yutuyorum. "Ama ben bunların hiçbirini söylemedim."

Kaşlarını çatıyor. "Belki yanlış bir şey yaptım ama sadece onun sözüne güvenerek seni ihmal ve istismar edilmen için oraya geri gönderemezdim."

"Sadece sana para kazandırdığım ve dolandırıcılıklarına yardım ettiğim için olmadığına emin misin?" Sözlerimi zehir kaplıyor. Öfkem saklanamayacak kadar büyük.

Bana ters ters bakıyor. "O zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

Elimi saçlarımın arasından geçirip ondan uzaklaşıyorum, sonra verandada adımlarımı hızlandırıyorum.

Annem benim için geldi.

Annem benimle ilgilendi - en azından bir dereceye kadar.

Kafam düşünceler girdabında, kalbim duygular karmaşasında. Bu itiraf karşısında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Yüzümü ona dönüyorum. "Neden bana hiç söylemedin?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Sana bir faydası olacağını düşünmedim. Seni daha fazla mahvedeceğini düşündüm. O bir yıl içinde çok yol kat etmiştin. Kabusların azalıyordu, iyileşiyordun ve gerçekten temiz kalacağını düşünmüyordum Bast."

"Beni nasıl buldu?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok. Hiç sormadım."

Bahsettiği zamanı düşünüyorum ve bir şey fark ediyorum. "Dur tahmin edeyim. Tam o sıralarda taşınmıştık, değil mi? Onun yüzünden mi taşındınız?"

Yüzünde utanç ifadesi beliriyor. "Evet, öyleydi. Tekrar ortaya çıkmasını, kafayı bulmasını falan istemedim. Buna ihtiyacın yoktu."

Ona inanmak isterdim ama Trent her zaman bir numarayı gözetmiştir. Onun için yararlı olmasaydım, onun gözetiminde kalacağıma dair bir yanılsama içinde değilim. Ne olursa olsun, adam beni büyüttü - başımın üstüne bir çatı koydu, giydirdi ve besledi. Bu az bir şey değil.

Öfke midemin çukurunda sıcak bir kömür gibi yanıyor. Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum -Trent, Carla... Hattie.

"Bana hiç söylemediğine inanamıyorum." Ses tonum neredeyse hırıltılı.

Bilseydim her şey farklı olur muydu? Olabilirdi. Büyük ihtimalle. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Kız konusunda ne yapacaksın?" diye soruyor bir süre sonra, yıllar önce yaptıklarını tamamen göz ardı ederek. Bu karmaşaya kısmen onun yüzünden düştüm.

Dönüp ormana bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

■ Bast'ın yatağında tek başıma sadece bir gece geçirdim ama zar zor uyuyabildim. Karanlıkta uyanık yattığım her dakika bana sonsuzluk gibi geliyordu. Adama ne zaman bu kadar bağlandım bilmiyorum ama bağlandım.

Muhtemelen dün sabah yola çıkmadan önce dalgın görünüyordu, sanki aklında bir şey varmış gibi, ama ona iyi olup olmadığını sorduğumda iyi olduğunu söyledi. Ve bana, kız kardeşinin babaları için endişelenmesi nedeniyle bu ani seyahati yaptığını açıkça söyledi. Onun da endişelenmesi mantıklı olurdu.

Yine de ne dün ne de bugün bana mesaj atmadı. Telefonumu yüzlerce kez kontrol etmiş olmalıyım. Elbette ona mesaj atabilirim ama Bast benim için her neyse, onunla konuşmadan bir gün bile geçiremeyen muhtaç bir kız gibi görünmek istemiyorum. Bu hala arka plana atmaya çalıştığım yakıcı bir soru, ama giderek daha acil hale geliyor. İlişkimiz için bir tür tanıma ihtiyacım var. Sadece kendi beklentilerimi kontrol altında tutmak için bile olsa.

Masamdan kalkıp kendime sıcak çikolata yapmaya gidiyorum. Bast'ın şehre geldiğinde buraya mı yoksa daireye mi geleceğinden emin değilim ama bir noktada bana haber vereceğini varsayıyorum. Ondan haber alana kadar çalışacağım.

Renee dinlenme odasında. Vardiyası için yeni geliyor olmalı çünkü üzerinde sokak kıyafetleri var. Tezgâha yaslanmış telefonunda geziniyor.

"Hey, işler nasıl?"

Telefonundan başını kaldırıp gülümsüyor. "İyi. Sana rastladığıma sevindim."

"Öyle mi? Ne var ne yok?" Dolaptan bir kupa alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Küçük adamı önümüzdeki hafta Çocuk Müzesi'ne götüreceğim. Daha önce hiç gitmedik ama sanırım çok sevecek. Belki sen de gelmek istersin diye düşündüm."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Renee oğlunun etrafına kimi alacağı konusunda seçici davranıyor ve beni davet ediyorsa bana güvendiği içindir. Onunla henüz tanışmadım ama tanışmayı umuyordum. Çocukları severim. Çok tatlı ve masumlar ve dünyaya yetişkinlerden çok daha basit bir gözle bakıyorlar.

"Çok isterim. Detayları mesaj at yeter." Ona kocaman sarılmak ve teşekkür etmek istiyorum ama bu muhtemelen çok fazla olur.

"Harika!" Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Ona iş yerindeki yeni arkadaşşımdan bahsediyordum. Seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

Arkamdaki fayansa vuran topuk sesleri beni başka birinin varlığından haberdar ediyor. Yüz hatlarını düzeltmeden önce Renee'nin yüzünde anlık bir kızgınlık ifadesi görüyorum, ben de kim olduğunu görmek için arkamı dönüyorum.

Steph kapının birkaç adım ötesinde duruyor ve sanki onunla aynı havayı solumayı hak etmiyormuşuz gibi ikimize de yukarıdan aşağıya bakıyor. Üzerinde daracık, kırmızı, dekolteli bir bodycon elbise var. Bir yaz öğleden sonrası için biraz fazla gibi görünüyor ama sanırım burası bir striptiz kulübü. Dansçı olmasa bile.

"Bastion ofisinde değil. Nerede olduğunu bileneiniz var mı?" Sıkılmış bir ifadeyle ikimizin arasına bakıyor.

"Sizi bekliyor muydu?" Ses tonumdaki meydan okumayla kendimi şaşırtıyorum.

Renee'ye şöyle bir bakınca onun da bu etkileşimi eğlenceli bulduğunu anlıyorum. "Evet, aslında öyleydi. Bir toplantımız var." Kollarını kavuşturdu.

"Unutmuş olmalı. Şehir dışında." Göğsümde dönen sıkıntıyı maskeleyerek çalışarak kibarca gülümsüyorum.

Sertleşiyor. "Nereye gitti?"

Başımı eğiyorum. "Söylemeye yetkim yok. Sanırım bilmeni isteseydi sana söylerdi." En tatlı sesimi kullanıyorum ama gözleri kısılıyor.

Ona baktığımda tek hayal edebildiğim Bast'la birlikte olduğu ve bu midemi bulandırıyor. Kendime bunun buraya gelmeden önce olduğunu söyleyip duruyorum ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor. O zaman Bast'a onunla yaşamaya başladığımdan beri onunla birlikte olup olmadığını sormadığımı fark ediyorum, biz... hayır. O bunu yapmazdı. Elbette, bir gece biraz fazla içtiğimi ve onun içmediğini söyledi ama ya o zamandan beri?

İkinizin arasında tek eşlilik konusunda bir anlaşma olmasa bile mi?

Treni durduramadan bu düşünce aklıma geliyor ve Steph'in önünde yüzümdeki gülümsemeyi korumak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Steph son söylediğime cevap vermeden önce soruyorum.

Bana bir kez daha bakıyor. "Toplantılarımızda hallettiğimiz işlerle ilgili değil."

Ne demek istediği açık ve yumruklarımı sıktığımda kısa tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Steph ellerime bakıyor, sonra yumuşak bir kıkırdama ve eğlenceli bir sırıtışla bakışlarımı karşılıyor.

"Ona uğradığını söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." Arkamı dönüyorum ve sıcak çikolata paketini almak için diğer dolabı açıyorum.

"Gerek yok, onu ararım. Belki mesai bitiminden sonra onun evinde buluşmak ister."

Çenemi sıkıyorum ve sıcak çikolata kabının plastik kapağını çıkarıyorum.

"Hoşça kalın hanımlar."

Ne Renee ne de ben ona hoşça kal

demiyoruz. "Tanrım, tam bir sürtük," diyor

Renee.

Cevap vermek yerine sıcak çikolatamı yapıyorum.

Birkaç dakika sonra Renee bana doğru eğildi. "Hey, iyi misin?"

Göğsüm sıkışıyor ve o kadar öfkeliyim ki şu anda ağzımı açarsam ağzımdan ateş çıkmasından korkuyorum. Neden beni kızdırmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Her gece Bast'ın yatağında uyuyan benim.

Bu bir yalan, biliyorum. Çünkü o benim olmadığım her şey. Buraya uyuyor. Göz alıcı, güzel ve seksi giyiniyor. Steph'in kendinden emin ve baştan çıkarıcı olduğundan ve yatakta ne yaptığını çok iyi bildiğinden eminim.

"Ben iyiyim. Sadece beni kızdırıyor."

Renee bir kahkaha atıyor. "Sen ve diğer herkes. Tamam, sahneye çıkmak için hazırlanmam lazım. Detayları sana mesaj atarım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Renee'nin oğluyla tanışmamı istediğini hatırlatması keyfimi biraz yerine getiriyor ve Bast ile Steph'in arasında geçenler yerine buna odaklanmaya karar veriyorum. Ama bu sadece ofise geri dönene kadar sürüyor, çünkü içeri girer girmez Bast'ın masasının ortasında sıcak pembe bir yapışkan not görüyorum. Ben ayrıldığımda orada değildi.

Daha elime almadan kimin yazdığını biliyorum.

Seni özlediğim için üzgünüm.

Anlatacak çok şeyimiz var.

Döndüğünde beni ara. xo - S

Gözlerimi deviriyorum ve notu çöpe atıyorum. Zaten Bast'tan çok benim yararına olduğuna eminim. Steph'in aramızda bir şeyler olduğunu bildiğini sanmıyorum, ama kendi bölgesine gireceğimden korktuğunu ve hoş karşılanmadığımı açıkça belirtmek istediğini düşünüyorum.

Sahip olduğumu bile bilmediğim öfkem tekrar ortaya çıkıyor. Birkaç derin nefes alıp geçmesine izin vermeye çalışsam da öfkem geçmiyor.

Bu öğleden sonra başka biriyle uğraşmak istemediğim için ofisin kapısını kapattım. Belki burada kimsenin olmadığını düşünürler ve beni rahat bırakırlar. Masama geri dönerken gözlerim köşede duran gürültü önleyici kulaklıklara takılıyor. Çalışırken Bast'ı rahatsız etmemek için müzik dinlemek istediğimde onları kullanıyorum.

Oturur oturmaz kulaklıkları takıyorum ve Hristiyan rock çalma listemi buluyorum. Şu anda kiliseye gitmiyor olabilirim ama Tanrı'ya odaklanmak beni her zaman daha merkezde ve her şey yoluna girecekmiş gibi hissettiriyor.

Bast'ın ne zaman geleceğinden emin değilim ama geldiğinde bu ruh halinde olmak istemediğimi biliyorum.

Birkaç saat sonra, boynumu döndürmek ve kollarımı esnetmek için ara verdiğimde hala masamda çalışıyordum. Bazen kendimi kaptırıyorum ve sanki etrafımda başka hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum.

Durduğumda boynumu bir o yana bir bu yana

çeviriyorum. Bu koku da ne?

Biraz kokluyorum ve

hala. Duman mı bu?

Sandalyemi çevirip kapalı kapıya bakıyorum ve dumanın kapının altından odaya sızan bir ruh gibi geldiğini görüyorum. Aynı anda sandalyemden fırlıyorum ve kulaklığımı masanın üzerine fırlatıyorum.

Kapının dışından gelen çığlıkları duyduğumda midem kurşuna dönüyor ve yere düşüyor. Panikle kapıya koştum ve çekip açtığımda bir duman duvarıyla karşılaştım.

Öksürüyorum ve koridorun her iki tarafına da bakıyorum. Alevler ana odaya ve ön girişe giden açıklığı sarıyor, ben de arka kapıya doğru fırlıyorum. Yoğun dumanın arasından zar zor görebiliyorum, bir kısmını içime çekip öksürüyorum ama dışarı çıkmak için kapıyı ittiğimde açılmıyor. Tekrar deniyorum ama nafile, bu yüzden itmeye devam ediyorum, temiz bir nefes almaya çalışıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kapı kımıldamadığı için başka bir çıkış yolu bulmaktan başka çarem kalmadığından aceleyle ofise geri dönüp kapıyı çarparak kapatıyorum. Dumandan gözlerim yanıyor ve sulanıyor. Kapının altından odaya dolan sürekli duman akışına konsantre oluyorum.

Midem bulanıyor ve paniğe kapılıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Masamdan telefonumu kaptığım gibi köşeye büzülüyorum, alnımı dizlerime dayıyorum, kollarımı bacaklarıma dolayarak ileri geri sallanıyorum.

Telefonum hâlâ elimde. Bunu 911'i arayıp burada olduğumu söylemek için kullanmalıyım ama oturmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkudan donmuş durumdayım.

A D n gece babamla yaptığım konuşmadan sonra tek düşündüğüm Hattie'ydi. Onun benim için hiçbir şey ifade etmediğı yalanını kendime söylemeye devam edemem.

Onu ne kadar  zlediğimi. İşte o zaman onun artık bu oyunda bir piyon olmadığını anladım. Kendini içime yerleştirdi ve ben de onun benim olmasını istiyorum. Kahretsin, bu zor olacak ve yaptığım entrikaları öğrenirse beni isteyeceğinden bile emin değilim.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Onu görmek, ona dokunmak, ona sarılmak isteyerek soruyorum. "Daha fazla yaklaşabileceğimi sanmıyorum. Yukarıda bir şeyler dönüyor olmalı."

Nerede olduğumuzu görmek için telefonumdan başımı kaldırıyorum. Kulübün hemen aşağısındaki sokaktayız. Kulübün bulunduğı sokağın kenarından havaya dumanlar yükseliyor.

"Ne oluyor lan?"

Saniyeler içinde arabadan indim ve kargaşaya doğru koşmaya başladım. Yaklaştik a paniğim artıyor ve kul b m n yandığını görüyorum. Bir grup personel sokağın diğ r tarafında durmuş şok içinde binaya bakıyor.

Görünüşe göre itfaiye daha yeni gelmiş. Hortumlarını yangın musluklarına bağlıyorlar.

Kalabalığı hızla gözden geçiriyorum ve Hattie'yi göremiyorum. Korku beni o kadar sıkı sarıyor ki boynumda bir ilmik var sanırsınız.

Belki de çoktan eve gelmiştir. Normalde kaldığından biraz daha geç. Nerede olduğunu öğrenmek için onu arayacaktım ama önce kulübe uğrayıp bir şeyler kontrol etmem gerekti. Eğer buradaysa onu göreceğimi, değilse de eve gittiğimde göreceğimi düşündüm.

"Bastion!" Renee beni görünce bağırdı. Ona

doğru koştum. "Hattie nerede?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Bilmiyorum. Sanırım hâlâ içeride olabilir. Birinin arka kapının açılmadığını, bu yüzden ön kapıdan çıkmak zorunda kaldıklarını söylediğini duydum."

Vakit kaybetmeden cebimden telefonumu çıkarıp Hattie'nin numarasını buluyorum. Bir kez çalıyor ama cevap yok.

"Hadi, cevap ver." Elim saçlarımı

yumrukluyor. Tekrar çalıyor ve yine cevap

yok.

Carla'yla birlikte büyürken bile hiç hissetmediğim bir duygu içimi dolduruyor - mutlak bir korku. Ya o...

"Alo?"

Hattan küçük, korkmuş sesi geliyor ve bir anlığına rahat bir nefes alıyorum.

"Hattie! Neredesin?"

Hıçkırıyor ve burnunu çekiyor. "Ofisteyim. Gidecek hiçbir yer yok. Ön taraf alevler içinde ve arka kapı açılmıyor."

Gözyaşları daha çok boğulmaya benzeyen bir öksürüğe dönüşüyor ve bu ses içimi parçalıyor.

"Senin için geliyorum." Köşeye doğru koşuyorum, böylece bu bloktaki binaların arkasından geçen ara sokağa girebiliyorum.

"Hayır! Bast, sen-"

O başka bir şey söyleyemedi telefonun kapatıyorum. Gücünü koruması gerekiyor ve onu orada yanarak ölmesi için bırakacak değilim.

Elimden geldiğince hızlı koşarak, kulübün arka girişine ulaşana kadar ara sokakta ilerliyorum ve Hattie'nin kapıyı neden açamadığı ortaya çıkıyor. Kapının önüne bir sürü büyük ve sanırım ağır sandık yığılmıştı. Yeterince masum görünüyor, sanki bir teslimatçı onları kazara oraya koymuş ve çekip gitmiş gibi. Ama kullandığımız herhangi bir tedarikçiye ait değiller. Bu yangın... arka kapının kapatılması... kasıtlı.

Kasaları kapıdan uzaklaştırırken öfkemi şimdilik bir kenara bırakıyorum. Bir çift el daha bana yardım ediyor ve dönüp Ray'in kutuları toplayıp bir kenara fırlattığını ve arkamıza düşmelerine izin verdiğini görüyorum. Gruptan kaçarken beni takip etmiş olmalı.

Dışarıdan arka kapının anahtarına sahip olan tek kişi benim, bu yüzden anahtarlarımı cebimden çıkarıp kapıyı açmadan önce kilidini açıyorum. Hemen dumandan boğuldum.

Tiştiriyorum yüzüme doğru çekerken Ray'e dönüyorum. Pek bir şey değil ama yine de bir şey. "Sen burada kal ve itfaiyeye Hattie'yi çıkarmak için ofisime gittiğimi söyle. Eğer geri dönmezsem, bizi bulmaları için onları gönder."

"Anlaşıldı," diyor Ray, ama daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyor. Sevdığım kadını kurtarmak için dumanın karanlığına doğru koşuyorum.

Gözlerim hemen yanıyor. Görmek imkânsız ve duman kafamı allak bullak ediyor, bu yüzden acele etme ihtiyacımı bir kenara itip Hattie'yi bulmak için çabalıyorum. Bu konuda akıllı davranmalıyım yoksa ikimiz de öleceğiz.

İleriye doğru ölçülü adımlar atarken elimi koridorun duvarına dayıyorum, elim bir kapı pervazına değdiğinde küçük bir rahatlama hissediyorum. Burası ofis olmalı. Devam ediyorum ve kapının kapalı olduğunu hissediyorum, bu yüzden elimi indiriyorum ve kolu arıyorum.

Metal dokunulacak kadar sıcak ama ateş koridorun ilerisinde olduğu için sıcak değil. Kapıyı çevirip içeri girerken Hattie'nin adını sesleniyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Hattie, burada mısın?"

"Bast?"

İçimi bir rahatlama telaşı kaplıyor ama sesi o kadar küçük ve uysal çıkıyor ki neredeyse felaketim olacak.

"Buradayım bebeğim. Buradayım." Sesinin geldiği yöne doğru ilerliyorum.

Burayı görmek koridoru görmekten biraz daha kolay ve ondan birkaç adım uzaklaştığımda köşede sallanan figürünü seçebiliyorum. Yemin ederim neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum - rahatlamadan mı yoksa üzüntüden mi, bilmiyorum bile.

"Hattie, ayakta durabilir misin?"

Kafasını kaldırıyor, sanki gerçekten burada değilmişim gibi yavaşça gözlerini kırıştırıyor.

Yüzümü örten tişörtü çıkarıp başının üzerinden aşağı çekiyorum, sonra eğilip onu kucağıma alıyorum. Elleri boynuma dolanıyor. Onu bulduğum ve güvende olduğu için sessizce teşekkür ediyorum.

Arkamı döndüğümde hala kapıyı seçebiliyorum ve o tarafa doğru ilerliyorum.

"Birazdan bu kapıyı açacağım ama derin bir nefes almanı ve binadan çıkana kadar tutmaya çalışmanı istiyorum, tamam mı?"

Yüzünü boynuma gömdü.

"Pekâlâ, bir, iki, üç." İçime çekebildiğim kadar hava çekiyorum, sonra kapıyı açıyorum.

Sağ taraftaki yangın artık kapıdan sadece birkaç adım ötede ve koridora çıktığımda bir ısı duvarıyla karşılaşıyoruz. Hattie kollarımda sarsıldı. Onu daha sıkı sıkıyorum, bunun her şeyin yolunda olduğunu ve onu buradan çıkaracağımı göstermesini umuyorum.

Çıkışımız konusunda dikkatli olmak için zamanımız yok, bu yüzden sola dönüyorum ve bir bok göremediğim halde koridorda hızla ilerliyorum. Çıkıştan birkaç metre uzaklaştığımızda kapının dış hatları ve kapı aralığındaki ışık beliriyor. Dışarı fırlıyorum, temiz havanın ciğerlerime dolmasına izin veriyorum ve kapıyı ayağımla çarparak kapatıyorum.

Öksürüyorum, dumandan gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ama Hattie'nin gitmesine izin vermiyorum.

Onu asla bırakmayacağım. Babamın evinde anladığım şey buydu. Kollarımdaki bu kadının benim için bu kadar çok şey ifade etmemesi gerekiyordu, ama ediyor. Hattie'yi sevip sevmediğim konusunda içimde herhangi bir şüphe kaldıysa, onu kaybetmiş olabileceğimi düşünmek bunu paramparça etti. Bu kadını seviyorum ve benim olacak.

Bir zamanlar ona kim ve ne olduğumu açıklamak için sabırsızlanıyordum. Ve şimdi onun asla öğrenmemesini sağlamalıyım.

T Sağlık görevlileri Hattie ve bana oksijen verip bizi muayene ettiler ve ikimizin de hastaneye gitmemizi tercih etmelerine rağmen gidebilecek durumda olduğumuzu söylediler. Ne Hattie ne de ben ilgilenmiyorduk. Hattie'ye bakılmasına aldırmazdım. Ama tek yapmak istediğim ona sarılmak, onu kollarımın arasına almaktı, böylece onun gerçek olduğunu ve burada benimle olduğunu bilecektim, bu yüzden onu hemen daireye geri götürdüm.

Duman kokusunu vücutlarımızdan atmak için duş aldık. Bunu başarmak için iki tur şampuan ve iki derin kese gerekti. Haftalarca duman kokusu alacağımdan eminim.

Kuruduktan ve Hattie saçlarını kuruttuktan sonra onu yatağa götürdüm, kollarımı ona doladım ve göğsüme soktum. "İyi misin?"

Geldiğimizden beri sessizdi. Ağlamasını bekliyorum ama sanki bir nedenle kendini tutmaya çalışıyor.

Hattie göğsüme doğru başını sallıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak başının üstünü öpüyorum, sonra da yüzünü görmek için geri çekiliyorum.

"Konuş benimle. Ne düşünüyorsun?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve gözlerinde yaşlar görüyorum. Göğsüm acıyla sıkışıyor.

"Çok korktum." Duman solumaktan sesi hâlâ pürüzlü.

"Ben de korkuyordum." Alnımı onunkine değdiriyorum. "Orada olduğunu öğrendiğimde nefes alamadığımı hissettim. Seni kaybetmekten çok korktum."

"Beni kurtarması için Tanrı'ya dua edip durdum ama sen arayıp beni almaya geleceğini söylediğinde gelmeni istemedim çünkü yaralanmandan korktum... ya da daha kötüsünden."

Alnından öperim. "Ben buradayım. İkimiz de buradayız."

Ona söylemek istediğim daha çok şey var ama şimdi zamanı değil. Travmatik bir deneyim yaşadı ve şu anda onun için en iyi şey dinlenmek.

"Aç mısın?"

Başını sallıyor. "Hayır, şu anda bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Pekâlâ. Ne dersin, komik bir film falan açalım mı, sarılıp uyuyalım mı?"

Gözlerinde her zamanki ışıltıdan küçük bir pırıltı yükseliyor. "Tamam," diyor yumuşak bir sesle, sonra boğazını temizliyor.

Sağlık görevlisi boğazımızın tahriş olabileceğini ve öksürüğümüzün de olabileceğini söyledi.

Televizyonda her şeyi ayarlıyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. İkimiz de bir noktada uyuyakalıyoruz ve gecenin geri kalanında bu pozisyonda kalıyoruz.

Ertesi sabah, Jeffery aradığında Hattie'ye kahvaltı hazırlıyordum - yapabildiğim birkaç öğünden biri -.

"Efendim, kız kardeşiniz sizi görmek istiyor."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Ariana'nın burada ne işi var? Dün gece babamla ilgili bilgi vermek için onu arayacağımı söyledim ama o benimle iletişime geçmemi bekleyemedi mi? Buraya uçmak zorunda mıydı? Bu da ne demek oluyor?

"Sorun değil, yukarı gönder."

Şimdi Hattie'nin buradaki varlığını açıklamam gerekecek, ki Hattie'nin sonsuza dek yanımda olmasını planladığım düşünöldüğünde bu çok da önemli bir şey değil, gerçi bunu ona söylemedim. Ona geçmişimden ve nasıl büyüdüğömden de bahsetmedim. Umalım da Ariana bu işi berbat etme şeklindeki sözsüz işaretlerimi hâlâ anlasın.

Hattie'nin sarılmış kitap okuduğı kanepeye doğru yürüyorum. Bu sabah daha kendinde görünüyor. Gözlerindeki perili bakışın bir kısmı kaybolmuş ama hâlâ orada durmadığını düşünmek için aptal olmak lazım.

"Kız kardeşim burada."

Hattie'nin bakışları kitabından fırladı, gözleri irileşti. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "Neden bilmiyorum ama Jeffery az önce aradı. Yukarı geliyormuş."

"Aman Tanrım, Bast, bana bak. Kız kardeşinle tanışamam." Büyük boy tişörtüne ve pijama şortuna bakıyor.

Öne doğru eğilip ellerimi kanepenin arkasına dayıyorum ve onu kafesliyorum. "Her zaman olağanüstü görünüyorsun, ayrıca dün gece yangında mahsur kaldın. Sanırım Ari kokteyl elbisesi giymediğın ve yüzüne makyaj yapmadığın için seni affedecektir." Dudaklarından öpüyorum.

Onunla yapmak istediğım öpüşmeye gerçekten başlayamadan kapı çalınıyor. İç çekerek doğruluyorum ve geniş oturma alanından fuayeye doğru yürüyüp kapıyı açıyorum.

Onu karşılamaya bile fırsat bulamadan Ari'nin kolları belime dolanıyor ve beni sıkıca kavıyor. "Tanrı'ya şükür, iyisin."

Sarılmaya karşılık veriyorum ve bir elimi sırtından aşağı, uzun kıvıl saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama belli ki yangından haberi var. Ziyaretinin nedeni bu olmalı.

"Ben iyiyim."

Kendini geri çekiyor ve bana ters ters bakarak üst koluma vuruyor. "Dün gece seni milyonlarca kez aradım ve cevap vermeyince en kötüsünü düşündüm."

Yaltaklanıyorum. "Üzgünüm, eve geldiğimde telefonu bıraktım ve o zamandan beri bakmadım." Tüm dikkatim arkamdaki kadının üzerindeydi.

Kız kardeşim beni iterek antreden içeri giriyor. "Aklımdan geçenler hakkında bir fikrin var mı? Obsidian'a gecenin bir yarısı pilotu arattım ve beni buraya getirmesi için onu yatağından kaldırdım." Aniden durdu, belli ki Hattie'nin kanepede oturduğunu fark etmişti. "Ah." Omzunun üzerinden bana baktı. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Yanından geçerken Hattie'ye doğru elimle işaret ettim. "Ari, bu Hattie. Hattie, bu benim zorba kız kardeşim Ariana."

Ariana kanepeye doğru yürümeden önce bana ters ters bakıyor ve dilini çıkarıyor.

Hattie elini uzatarak ayakta durur. "Sizinle tanışmak bir zevk." "Sizinle de." Ari onun elini tutuyor ve Hattie'ye bir göz atıyor.

Bunun kardeş merakı olduğunu biliyorum çünkü kız kardeşim yanımdayken başka bir kadınla hiç birlikte olmadım ama Hattie bunu farklı algılamış olmalı.

Tişörtünün eteklerini çekiştiriyor. "Özür dilerim, geleceğini bilmiyordum, yoksa farklı giyinirdim."

"Kimse bilmiyordu, bu yüzden zorba kısmı." Hattie'ye doğru yürüyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Bakışlarımı kız kardeşime çevirdiğimde, mükemmel biçimli kaşları yukarı kalkmış ve bize şaşkınlıkla bakıyor, ama yüzü hemen sevince dönüşüyor. "Ben de tam kahvaltı hazırlıyordum. Sen de ister misin?"

Gözlerini Hattie'den ayırmadan bana el sallıyor. "Hayır, uçakta yedim."

"Tabii ki yedin. O özel uçağında özel bir şefin mi var?" Kıkırdıyorum ve bana tekrar vurmak üzereyken yolundan çekiliyorum. "Kız kardeşim bir milyarderle evlendi, bebeğim."

Ari onunla alay ettiğim için bana kaşlarını çatıyor. "Pekâlâ, bu kadar yeter." Bana başını sallıyor ve Hattie'ye dönüyor. "Doğru, ama onunla bu yüzden evlenmedim."

Ariana Hattie'nin elini tutuyor ve tekrar oturmasını işaret ediyor, belli ki ben yemek yaparken Hattie'yi sorguya çekme fırsatını kullanıyor. Hattie'yi rahatsız etmese iyi olur.

Birkaç dakika sonra baktığımda Hattie'nin Ari'ye dün yangında yaşadıklarını anlattığını anlıyorum çünkü Ari Hattie'ye sarılıyor. Ari'nin şöyle dediğini duyuyorum: "Seni zavallı şey. Çok korkmuş olmalısın."

Kaseye bir yumurta daha kırıyorum ve kabuğunu kartona geri koyuyorum. "Yangından nasıl haberdar olduğundan hiç bahsetmedin," diye sesleniyorum ona.

Ari başını bana doğru çeviriyor. En azından suçlu görünüyor. "Kulübün sahibi sensin, tabii ki duydum."

"Hmm." Orada bırakıyorum ama ikimiz de biliyoruz ki artık beni izlediğinin farkındayım - milyarder kocası ve bağlantıları sayesinde, eminim.

Gerçi onun bağlantıları hakkında çok fazla şikâyet edemem. Benim de bir tane kullanmam gerekecekmiş gibi bir his var içimde. Harekete geçmeden önce yangının kundaklama sonucu çıktığına dair resmi açıklamayı bekliyorum. Çünkü eğer kasıtlı olarak çıkarıldıysa, Sean'ın işin içinde olduğunu bilmek için medyum olmama gerek yok.

Kadınlar sohbet ederken ben kahvaltı hazırlamayı bitiriyorum ve Hattie ile ben yemek yerken Ari de kahvaltı barında bize katılıyor. Hattie'ye ikizlerinden, Sid ve kardeşlerinden ve yaşadıkları malikânenen bahsederek sohbeti sürdürüyor. Hattie'yi oraya ziyarete götürmem gerektiğini, çünkü buna bayılacağını anlattı.

İşimiz bittiğinde Hattie peçetesini tabağın yanına bırakıyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Ben duş almaya gidiyorum. Seninle tanışmak gerçekten harikaydı, Ariana."

Hattie'nin Ari'yle bana baş başa sohbet edebilmemiz için bir bahane bulmasına şaşırıyorum.

Kız kardeşim ona gülümsüyor. "Sana da. Umarım seni yakın zamanda Geceyarısı Malikânesi'nde Bast'a katılmaya ikna edebilirim."

Hattie nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor. Nasıl cevap vermesini istediğimden.

"Kulağa harika geliyor. İkizlerle tanışmasını istiyorum," diyorum.

Dönüp odadan çıkmadan önce Hattie'nin dudaklarının kenarları kalktı.

Ari onun gidişini izledikten sonra başını çevirip gözlerini bana diyor.

"Benden bir şeyler saklıyormuşsun, kardeşim."

Hiçbir fikri yok.

Hattie'nin ve benim tabaklarımı lavaboya götürüyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bana gözlerini devirdi. "Evet, doğru. Senin için biraz genç, değil mi?"

"Sen ciddi misin?" Obsidian'la aralarında on yaş fark var. Bizimki on üç, neredeyse hiç fark yok. Ari sırtıyor ve şimdi beni yemlediğini anlayabiliyorum. "Siktir git."

"Gerçekten çok hoş biri Bast. Ondan hoşlanıyorum."

"Harika, artık senin onayını aldığına göre hayatım resmen dolu."

Lavaboda bana katılıyor ve elini sırtıma koyuyor. "Ciddiyim, senin adına mutluyum. Her zaman hayatını paylaşacağın özel birinin olmasını istemişimdir."

İçimi çekiyorum ve musluğu kapatıp bulaşık makinesini açıyorum. "Bu biraz karışık."

"Karmaşık olan ne?" Ses tonu, muhtemelen, büyük olasılıkla, her şeyi berbat ettiğimi bildiğini gösteriyor. "Belli ki birbirinize değer veriyorsunuz. Hattie'nin anlattığına göre, onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atıp yanan bir binaya girmişsin."

"Bilmediğin çok şey var." Hattie'nin etrafta olmadığından emin olmak için koridora doğru bakıyorum.

"O zaman beni bilgilendir."

Nefesimi tutarak kirli bulaşıkları bulaşık makinesine doldurup kapıyı kapattıktan sonra tezgâha yaslanıyorum. "Hadi oturma odasına geçelim."

Ari beni takip ediyor ve rahatladığımızda ona her şeyi anlatıyorum, babamızın Carla'nın beni aramaya geldiği gerçeğini nasıl sır olarak sakladığı kısmı da dahil. Bitirdiğimde gözleri hüzünlü, gülümsemesi gitmiş ve sanki altı yaşındaymış da uyandığında dışının hâlâ yastığının altında olduğunu görmüş gibi görünüyor.

"Ona kızgın olmalısın."

"Evet ama... beni o büyüttü. Bana barınak, yiyecek ve... veren oyken kızgın kalmak zor." Bunu söyleyemem ama Trent kendi yöntemleriyle bana sevgi gösterdi. Elbette bana yaşam tarzını, kariyerini öğretti ve bu pek de iyi bir şey değildi ama beni kendi başımın çaresine bakmam için bırakabilirdi.

Elimi tuttu. "Eminim bunu sadece seni koruduğunu düşündüğü için yapmıştır."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Evet, ama ya olursa oyununu oynamamak zor, biliyor musun?"

O biliyor. Annesi o küçükken çekip gitmişti ve eminim yıllar içinde bir noktada annesi geri gelseydi nasıl olurdu diye hayal etmiştir.

"Peki, ne yapacaksın? Ona söylemek zorundasın Bast. Böyle bir şeyi sır olarak saklayamazsın. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

Kocasıyla olan geçmiş deneyimlerinden bahsediyor, biliyorum. İlk bir araya geldiklerinde aralarında pek çok sır vardı ama sonunda birlikte ortaya çıktılar. Hattie ve ben de yapabiliriz.

"Ona söylemeyeceğim ama onu saklayacağım. Carla için kim olduğumu asla öğrenmemeli."

"Hattie'yle aranızdaki mesafe açılırsa Carla'nın seni tanıyacağından endişelenmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Yirmi yıldan uzun süredir doğum ismimi kullanmıyorum ve beni görmeyeli o kadar uzun zaman oldu." Omuz silkiyorum. "Beni asla tanımayacak."

Ari kaşlarını çatı. "Bast, biriyle bir şeye başlamanın yolu bu değil. Bu sırrı saklamana katılmıyorum."

"Saklamak zorunda değilsin. Bu benim hayatım. Bununla nasıl başa çıkacağımı en iyi benim bildiğime güven."

Aklından geçenleri söylememek için dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Babamın ben oradayken bana söyledikleri hakkında seni bilgilendirmem gerekiyor."

Gözleri telaşla parlıyor. "Neredeyse unutuyordum, tüm bu yangın olaylarından sonra. Onunla her şey yolunda mı?"

Kötü haberi veren olmak ne kadar zor olsa da, babamın hastalığıyla ilgili bana anlattığı her şeyi ona da anlattım. Bitirdiğimde, gözlerindeki akmayan yaşlar tamamen boşalmıştı.

"Bir şeyler olduğunu biliyordum. Bana yalan söylediğine inanamıyorum." Koltuktan kalkıp volta atmaya başladı.

"Sadece ona yaltaklanmamızı istemiyor. Bu konuda onun peşini bırakmayacağınıza ve her gün onu kontrol etmeyeceğinize söz vermelisiniz. Eleanor'la her şeyi halletmişler gibi görünüyor ve prognozu mükemmel."

Bir an için alt dudağını çiğniyor. "Tanrım, bu çok zor olacak Bast. Her gün neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Ciddiyim, Ari. Eğer kontrol altına almazsan bize hiçbir şey anlatmayacak."

Gözlerini deviriyor. "Peki. Her neyse. Umurumda değilmiş gibi davranacağım. Mutlu musun?"

Bunun hepimiz için zor bir yol olacağını bildiğimden, "Mest oldum," diye kestirip atıyorum. "Bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu bilmek ruh halini iyileştirir mi? Aslında iki konuda."

Kız kardeşim herkese yardım etmeyi sever. Bu onun kendine yaptığı

küçük bir ikram gibidir. "Duh." Gelip tekrar kanepeye oturdu.

"Buradan ayrılırken Hattie'yle beni Michigan'a bırakabilir misin?" Alnı

kırışıyor. "Tam olarak yolumun üstünde değil, ama neden?"

"Kimsenin nereye gittiğimi takip etmesini istemiyorum. Özel uçmadığınız sürece bu imkânsız."

Bana temkinli bir bakış attı. "Neden? Kimden saklanıyorsun?"

"Kulüpteki yangının bir kaza olduğunu sanmıyorum. Resmi açıklamayı bekliyorum ama Hattie'nin tehlikede olma ihtimaline karşı buralarda olmasını istemiyorum."

"Bast." Gözleri büyüdü. "Beni korkutuyorsun."

Nefesimi tuttum. "Sadece tüm bunlar yatışana kadar kasabadan

uzaklaşmamızı istiyorum." "Neyin hepsi, Bast?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Ayrıca Obsidian'a Vitale ailesindeki bağlantılarından birine ihtiyacım olduğunu söylemeni istiyorum."

Sanki onların adını söylemek bir şekilde kuzeybatının en kötü şöhretli suç ailesini çağıracakmış gibi durup etrafına bakınıyor. "Kendini neyin içine soktun?"

"Hiçbir şeye. Sadece bir konuda yardımlarına ihtiyacım var."

Soru sormaması gerektiğini yeterince biliyor. O yüzden başını sallıyor. "Mesajı iletirim."

"Teşekkürler, abla." Koltuktan kalktım. "Şimdi gidip eşyalarımı toplayacağım ve Hattie'ye küçük bir kaçamak yapacağımızı söyleyeceğim. Kendini evinde hisset. Birazdan çıkıp gitmeye hazır olacağız."

Kız kardeşim adımı söylediğinde neredeyse odadan çıkmak üzereydim.

"Umarım ne yaptığını biliyordur."

Sinirlerini yatıştırmak için ona küçük bir gülümseme veriyorum ama söz konusu Hattie olunca bunu yapabileceğimden emin değilim. "Benim için keşfedilmemiş bir bölge ama başımı suyun üstünde tutuyorum." Göz kırpyorum ve arkamı dönüyorum.

Eğer o yangını Sean başlattıysa, ki öyle olduğundan şüpheleniyorum, ona ve ona yardım eden herkese hak ettiğini bulacak.

Bina umurumda değil, sigorta bunun için var. Ama neredeyse sevdiğim kadının canını alıyordu ve bu cezasız kalamaz.

"W Neden burada olduğumuzu bana söyleyecek misin?" Michigan Gölü'ndeki feribotun korkuluklarına sırtımı dönüyorum ve arkamda oturan Bastion'la yüzleşiyorum.

Ona ve kız kardeşine kendi aralarında konuşmaları için biraz zaman verdikten sonra yatak odasına geldi ve bana toplanmamı çünkü Michigan Gölü'nde bir adadaki evine gideceğimizi söyledi. Nedenini sorduğumda, daha sonra açıklayacağında ısrar etti.

Yangın kesinlikle ikimizi de sarsmıştı ve ilk başta, belki de sadece her şeyden uzaklaşmak istediğini düşündüm, ama bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Bastion banktan kalkıp beni kafesledi, ellerini iki yanımdaki korkuluklara dayadı. "Bir erkek kadının romantik bir randevuya götüremez mi?"

Elimi göğsüne koyuyorum. "Yapabilir, ama ikimiz de biliyoruz ki bundan daha fazlası var."

Şakağımı öpüyor. "Bunu yalnız kaldığımızda konuşuruz."

Kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum, şu anda onunla hiçbir yere varamayacağımı görüyorum.

"Neredeyse geldik." Arkamı işaret ediyor. "Avalon Pointe'e hoş geldiniz."

Kollarında döndüğümde rıhtım görünüyor. Daha uzakta, bir tepenin zirvesinde yer alan devasa, görkemli görünümlü bir bina var.

"Bu ana bina." Eğilip yanağını benimkine dayıyor ve öne çıkmak isteyen binayı işaret ediyor. "Diğer şeylerin yanı sıra rekreasyon merkezi, bir restoran ve bara ev sahipliği yapıyor. Gerçi çok fazla göremeyeceksin çünkü seni her gün, bütün gün yatağında tutacağım." Yan tarafımı çimdikliyor, ben de irkilip gülüyorum.

Feribot iskeleye yanaştığında Bastion parmaklarımızı birbirine bağlıyor ve yola çıkıyoruz. Çantalarımızı neden almadığımızı sorduğumda, "Personel teslim edecek" diyor.

Beni park yerindeki koyu mavi üstü açık spor arabaya götürüyor. Ne tür bir araba olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama pahalı olduğu belli.

"Geleceğimi söylemek için aradım, bu yüzden personel arabayı benim için getirdi." Yolcu kapısını açtı ve ben de içeri girdim.

Otoparktan çıkıyor ve tek şeritli bir yolda ilerliyor. Tek bir şeye odaklanmak zor çünkü burada her şey var - tenis kortları, basketbol, voleybol, su kaydırakları, havuzlar ve alışveriş.

"Burası neresi?"

Bastion bana bakıyor. "Bir tatil köyü gibi düşün, sadece adadaki herkesin su üzerinde kendi evi var. Bu adaya ayak basabilmenin tek yolu burada yaşamak ya da burada çalışmak."

"Yani zenginler için bir oyun alanı gibi."

Bast omuz silkiyor. "Esasen öyle."

Bast'ın evinin olduğu yere doğru giderken temiz hava saçlarımı dalgalandırıyor. Birkaç dakika sonra yavaşlıyor ve uzun bir araba yoluna giriyor. Ev görüldüğünde nefesimi tutmak zorunda kalıyorum çünkü muhteşem.

Tepesinde çatı pencereleri olan iki katlı bir ev ve dış cephesi bana Doğu Yakası'nda görebileceğiniz bir şeyi hatırlatan gri sedir ağacı. Ev

Bahçeler tertemiz tutulmuş ve geniş çimler suya kadar uzanıyor. Neden bu adada olduğumuzdan emin değilim ama birdenbire burada olduğumuz için mutlu oldum.

Bast arabayı park ediyor ve beni dışarı çıkarmak için yanıma geliyor, elimi tutuyor ve beni içeri götürüyor. "Sana etrafı gezdireyim mi?"

"Zorunda değilsin. Bir yolunu bulacağıma eminim." Elini bırakıyorum ve evin içine doğru yürüyorum.

Burası Seattle'daki dairesinden farklı bir havaya sahip; daha ev gibi ve daha rahat, ama eminim buradaki her şey de bir o kadar pahalıdır.

Bastion yanımdan geçip evin arka tarafına doğru yürüyor. "Buzdolabı dolu olmalı." Buzdolabını açtığını duyuyorum. "Evet, iyiyiz."

Sesini takip ediyorum.

Mutfağa girdiğimi duyunca dönüyor. "Tekneye binmek ister misin?"

"Tekne mi var?"

Kahvaltı alanını çevreleyen büyük pencereleri işaret ediyor. Çimenlik alanın sonunda, içinde hızlı görünümlü bir teknenin bulunduğu bir iskele var. Elimde olmadan jet ski'yi fark ettim. Hiç jet ski'ye binmedim ama hep denemek istediğim bir şeydi.

Bast'la yüzleşmek için dönüyorum. "Onun yerine jet ski ile çıkabilir miyiz?"

Heyecanım karşısında kıkırdadı. "Jet ski o zaman. Mayon var mı?"

Omuzlarım çöktü. Yok. Batıya taşındığımda benimkini Wisconsin'de bırakmıştım, Seattle'da ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. "Yok ama belki şortum ve tişörtümle gidebilirim?"

Bast cebinden telefonunu çıkarır. "Merak etmeyin. Çalışanlara çantalarımızı getirdiklerinde yanlarında bir tane getirmelerini söylerim."

Yarım saat sonra, üzerinde küçük mavi çiçekler olan sarı bir bikini giyerek arka verandaya çıkıyorum. Her zaman çok fazla gösterdiğini düşündüğüm üçgen biçimli olanlardan biri. Alt kısmındaki küçük firfıra bayıldım.

bir kısmı. Üzerimde hoş durduğunu düşünüyorum ama genelde giydiğim tek parça veya tankinilerden çok daha az kumaşı var. Kendimi neredeyse çıplak hissediyorum, Bast beni gerçekten çıplak gördüğü için bunun bir önemi olmamalı, ama ya başkaları? Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Bast dönüyor ve ıslık çalıyor. "Siktir bebeğim, şu jet ski fikrinden vazgeçelim." Gözleri beni içine çekiyor ve vücudumun tadını çıkarırken gözlerindeki değişimi izlemeyi seviyorum. "Çok seksi görünüyorsun."

Ben de ona hayranlıkla bakarken dikkatini çekiyorum. Üzerinde lacivert bir sörf şortu var ve bronz teni güneş ışınlarının altında parlıyor.

"Sen de oldukça iyi görünüyorsun."

Kıkırdıyor. "Güneş kremi ister misin?" Yanındaki masanın üzerinde duran şişeyi işaret ediyor.

"Evet, harika olur." Bana uzatması için elimi uzatıyorum.

"Bu fırsatı değerlendirip tüm vücuduna sürmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Başını şakacı bir şekilde sallıyor, ben de gülüyorum.

"Pekâlâ. En kötüsünü yap." Ona arkamı dönüyorum ve şişeden biraz losyon fişkırttığını duyuyorum, sonra şişeyi tekrar masanın üzerine koyuyor.

Büyük avuç içi sırtımın ortasına iniyor. Omuzlarıma ve boynuma ulaşır sıkıldığında gözlerimi kapatıyorum. Sırtımın geri kalanını bitirdiğinde, kalçalarının üzerine çöküyor ve ellerini bacaklarımın arkasına doğru kaydırıyor.

Parmakları kalçalarımın ortasına o kadar yakın ki, ellerini yukarı doğru sürüklediğinde nefesim kesiliyor. Ama beni rahatlatmıyor, ayağa kalkıp beni omuzlarımdan çevirmeden önce tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi kıkırdıyor. Yüzümü ona dönüyorum ve bakışları vücudumda gezinirken meme uçlarım mayomun içinde çakıllanıyor, bunu fark etmekte gecikmiyor.

Ellerine biraz daha losyon sürüyor ve karnımdan başlayarak etrafa yayıyor ve göğüslerimin altından sadece milimetre uzağa geliyor. Bir nefes çekiyorum ve ona doğru eğiliyorum.

Bast boğazının altından kıkırdıyor ve ben de koluna vuruyorum. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Gözleri parılıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, ama hiçbir şey söylemiyor, benim parlayana ve hindistancevizi gibi kokana kadar devam ediyor.

İskeleyle iniyoruz ve Bast küçük ek binadan iki can yeleği alıyor. Benimkini giyiyorum ve jet skinin yanında durduğumuzda bana bakıyor. "Sürmek ister misin?"

Gözlerim irileşti. "Kesinlikle hayır." Kıkırdıyorum. "Sadece tutunacağım."

Omuz silkiyor. "Pekâlâ, fikrini değiştirirsen bana haber ver."

On dakika sonra, dalgaların üzerinde çırpınırken çığlık atıyor ve hayata tutunmaya çalışıyorum. Bast'ı çok sıkı kavradığımı hissediyorum ama o bir şey söylemiyor ya da tutuşumu gevşetmemi istemiyor.

Güneş tenimi ısıtıyor ama sudan gelen sprey hemen serinletiyor. Dünkü olaylardan bir dünya uzakta hissediyorum. Boğazımdaki gıcık ve hala devam eden öksürüğümün ötesinde, şu anda bize bakarak dünün ne kadar travmatik olduğunu anlayamazsınız.

Zihnimden atmaya çalışıyorum ama alevler, duman, her şeyin yakında biteceği ve kimsenin bana yardıma gelmeyeceği hissi gözümün önünden gitmiyor. Ama Bast geldi, beni çıkarmak için hayatını tehlikeye attı ve bu asla ödeyemeyeceğim bir şey.

Jet ski'deki işimiz bittiğinde çok acıkmıştım, bu yüzden bir şeyler yapmak için zaman ayırmak yerine Bast bizim için adadaki restoranlardan birinden sipariş verdi. Gelmesini beklerken duş alıyoruz. Daha sonra dinleniyoruz ve gözlerimizi zorlukla açık tutana kadar film izliyoruz.

Bast hala neden burada olduğumuzdan bahsetmedi, ancak bunun her şeyden uzaklaşmak istemekten daha fazlası olduğu izlenimini edindim. Sigorta ve benzeri şeylerle ilgilenmesi gerekmiyor mu?

Yatağımıza uzanıp pencereden gece gökyüzünde parlayan yıldızlara bakarken cesaretimi toplayıp ona soruyorum, umarım bana karşı dürüst olur.

"Şimdi bana gerçekten neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" Sessiz bir sesle soruyorum. Yan dönüyorum ve ellerimi yanağımın altına sıkıştırıyorum.

Bast'ın profilini izliyorum. Başını çevirip bana bakmadan önce loş ışıktaki gözlerini kapatıyor.

"Çünkü seni güvende tutmak istiyorum."

Nefesim ciğerlerime hücum ediyor. "Neyden güvende?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor ama bana Sean'ın kim olduğunu ve Bast'ın kulüplerinde onun ve örgütünün ne yaptığını anlatıyor. Tüm bunları anlamam biraz zaman alıyor ve o konuşmasını bitirdikten sonra uzun bir süre sessiz kalıyorum.

Bast üzerime yuvarlanıyor ve bir elini yanağıma koyuyor. "Hattie, benim saçmalıklarına kapıldığın için çok üzgünüm. Eğer sana bir şey olsaydı..." Alnını benimkine dayamadan önce gözlerinde yaşlar parlıyor.

Yangın için onu suçlamıyorum, eğer gerçekten kasıtlı olarak çıkarıldıysa. Bu başkasının eylemiydi, kendisinin değil. Ama kulübünde uyuşturucu satılmasına izin vermek ve kârdan pay almak...

Tanıdığım adamla uyuşmuyor. Onun motivasyonunu anlamıyorum. Hem de hiç.

"Şimdi bana farklı bakacağını biliyorum ama bilmeyi hak ediyorsun. İnan bana, onun senin için dolaylı da olsa bir tehdit olduğunu düşünseydim, sana daha önce söylerdim."

"Neden en başta bunu yapmasına izin verdin?"

Bana bakıyor, karanlıkta yüzümü inceliyor. Parmaklarını saçlarımda gezdirişinden ve hafifçe oflamasından, bana söylemekte tereddüt ettiği anlaşılıyor. "Dürüst olmak gerekirse? Para."

Ama bundan daha fazlası var. Yüzündeki kederli ifadeden bunu anlayabiliyorum. "Bana gerçeği söyle. Eğer gerçekten anlamamı istiyorsan, bana her şeyi anlatmalısın."

Üzerimden yuvarlanıyor ve sırtını yatak başlığına dayamak için kendini yukarı itiyor. Geri çekildiğini görebiliyorum ama buna izin vermeyeceğim. O şu anda yapamasa bile ben bizim için savaşacağım. Bu yüzden ben de ayağa kalkıyorum ve her iki yanağına birer elimi koyarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum.

"Sadece anlamak istiyorum. Anlamama yardım et."

Bakışlarımı bir süre tuttuktan sonra kesik kesik bir nefes aldı. "On bir yaşındayken evden kaçtım çünkü bildiğiniz gibi annem bir bağımlıydı ve beni koruyamıyordu ya da koruyamıyordu."

Dudaklarımdan dehşet dolu bir nefes çıkıyor. "Bast...

bu..." Gözleri biraz sertleşir. "Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok."

Başımı salladım. "Biliyorum, biliyorum. Çok özür dilerim. Nereye gittin? Nasıl hayatta kaldın?"

Bana öz babası olmayan adam hakkında daha fazla ayrıntı anlatmaya devam ediyor. Bast'ı nasıl kanatları altına aldığını.

"Tanrıya şükür seni buldu." Annemin beni rahatlatmak için her zaman yaptığı gibi elimi yanağında gezdiriyorum ve bileğimi nazikçe tutup elimi yüzünden çekmeden önce duraksıyor.

"Nasıl yetiştirildiğimi duyduğunuzda böyle düşünmeyebilirsiniz." Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşime ve bana insanları nasıl dolandıracağımızı öğretti. Bazıları büyük, bazıları küçüktü ama büyüdüğüm süre boyunca insanları dolandırdık. Ancak on yıl kadar önce bıraktım, işimi kurdum ve her şeyi geride bıraktım."

Bana anlattığı her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum ama Bast'ı bir çocuk olarak, bir korkunç durumdan diğerine geçerken hayal etmek zor. Ve bu şekilde yetiştirilmek... Uyuşturucu tacirlerinin mallarını kendi iş yerinde satmalarına izin vermesine şaşmamalı. Muhtemelen alışkın olduğu şeyle kıyaslandığında hiçbir şey gibi görünmüyordu. Bu adamın iyi ahlak ve değerlere sahip, iyi ayarlanmış bir yetişkin olma şansı yoktu.

Ama ben onun kalbindeki adamı gördüm. İşte ben ona aşık oldum ve ondan vazgeçmeyeceğim.

Yine de hala anlamadığım bir şey var. "Tüm bunların Sean'ın kulübüne girmesine neden izin verdiğinle ne ilgisi var?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bana pişmanlıkla bakıyor. "Annen bir haftadır alemde olduğu ve sen günlerdir bir şey yemediğin için aç olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Faturaları ödemediği ya da seni sıcak tutacak bir kışlık mont bile almadığı için pis, soğuk, karanlık bir dairede oturmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Sokakta elinde gazozla yürüyen çocukları kıskanmak. Bir gazoz. Hiçbir şey değil ama bazı günler her şeymiş gibi geliyor." Sesi çatlıyor ve elini tutuyorum. "Hayatta kalmak için hırsızlık yapardım; yiyecek, cüzdan. Beni Trent'in radarına sokan da buydu, dürüst olmam gerekirse beni bu yüzden yanına aldı. Dolandırıcıydım çünkü para kazanmanın kolay bir yolu gibi görünüyordu ama sonunda eskidi ve kendim için para kazanmak istedim. Bir daha asla o soğuk dairelerdeki küçük çocuk gibi hissetmek istemedim. Asla. Bu yüzden Sean ortaya çıkıp bana teklifte bulunduğunda kabul ettim çünkü cebime daha fazla para girecekti. Açgözlülüktü, sade ve basit."

Katılmıyorum, bence travmaydı ama bunu söylemiyorum. "Annen bir bağımlı olduğu için hiç suçluluk hissetmedin mi?"

Omuz silkiyor. "Bazen. Ama kendimi, eğer biri kullanmaya karar verirse, bunun kendi kararı olduğuna ikna ederdim. Uyuşturucuyu burunlarına sokmuyordum."

Bir parçam yaptığı şey için ona kızmam ya da onu küçümsemem gerektiğini biliyor ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Onu aç, yalnız ve sığınacak kimsesi olmayan bir çocuk olarak hayal edip duruyorum. Sonunda onunla ilgilenen adam tarafından manipüle edilmiş - en azından fiziksel olarak.

Bast'ın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve otuz yedi yıldır taşıdığı acıyla dolu.

"Bunun muhtemelen beni nasıl gördüğünü değiştirdiğini biliyorum ve seni suçlamıyorum ama gerçeği bilmene ihtiyacım vardı. Bu iş daha ileri gitmeden önce kim olduğumu bilmeni istedim. Sanırım asıl soru şu... Ne kadar berbat biri olduğumu bildiğine göre beni hala istiyor musun?"

Hattie'nin cevap vermesini beklerken zar zor nefes alabiliyorum. Yüzümü inceliyor ve bütün bunları uydurduğumu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Ellerim kalçalarında, bu yüzden onları sıkıyorum, ondan bir yanıt almaya çalışıyorum. Bu bekleyiş benim sonum olacak.

Bu kadın beni nasıl oldu da onu mahvetmek isterken tüm dünyam haline getirdi?

Bir yanımdan neden burada olduğumuza dair saçma sapan bir bahane uydurup gerçeği ondan saklamam gerektiğini düşünüyor. Ama zaten pek çok gerçeği saklıyorum. Eğer ilerleme şansımız varsa, ona dürüst olmalıyım.

Beni reddetmeye karar verirse, hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Beni mahvetmesine izin vermeyeceğim ve ne kadar uzun sürerse sürsün onu geri kazanmak için her şeyi yapacağım. Farkında olsa da olmasa da o benim.

"Lütfen bir şey söyle." Göğsümdeki ezici ağırlıktan kurtulması için ona yalvarıyorum.

"Bast, ben..." Başını sallıyor ve ağzını açar, hemen kapatır.

İçimi kasıp kavuran tüm duyguları ortaya dökmenin zamanı geldi çünkü göğsümdeki bu pençe hissine daha fazla dayanamıyorum. Kelimeler hala

İçimdeki küçük çocuk tepkiden korkuyor. Beni mahvetmesi için bir başkasına verdiğim güçten korkuyorum. Ama bu duyguyu biliyorum. Yıllar öncesinden hatırlıyorum. Elbette Hattie'yle farklı bir seviyede, ama beni kırırsa ne kadar paramparça olacağımı değiştirmeyecek olsa bile, kelimeleri söylemekten hala korkuyorum.

Bir elimi yüzüne götürüp yanağını okşuyorum. Onları söylemek için ağzımı açıyorum ama sağımdaki şeytan dur diyor. Şüpheyi bastırıp Hattie'ye güvenerek sonunda ona söylüyorum. "Hattie, seni seviyorum."

Gözleri açılıyor, neredeyse anında yaşlarla parlıyor.

"Sevmemeye çalıştım ama Tanrım, sen bunu imkânsız kılıyorsun. Olduğun kişi, koşulsuz, şartsız sunduğun nezaket ve şefkat. Bu sadece senin kim olduğunun özü. Sana hayranım."

Gözleri yumuşuyor ve umarım bu, ona şimdiye kadar söylediklerim için beni affedeceği anlamına geliyor. "Bast, ben de seni seviyorum."

İhtiyacım olan tek şey bu.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp öpücüğün içine gömülüyorum. Tadı neşe, merhamet ve bunca yıldır beni bağlayan zincirlerden kurtulmuş olmak gibi. Yüzünü okşarken, onu mahvetmek isteyen bendim ama bu kadının beni ne kadar mahvettiğinin üstesinden geliyorum.

Onun altında sertleşiyorum ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Bu kadın aklıyla, bedeniyle ve ruhuyla beni tahrik etmekte asla başarısız olmuyor.

Büyük boy tişörtünün eteğini tutuyorum. Öpüşmemize sadece kumaşı bedenlerimizin arasından çekecek kadar ara veriyoruz, sonra elleri saçlarımda ve sırtını eğerek kendini bana sunuyor. Meme uçları etime karşı sertleşiyor ve bir elimi birine götürüp başparmağımla hafifçe okşuyorum. Nefes nefese kalıyor ve dudaklarımı onunkilerden ayırıp çenesinden, boynundan ve köprücük kemiğinden aşağıya doğru öpüyorum, ta ki ağzımla ona tapınana kadar.

Başımı göğüslerine doğru tutuyor, parmakları saçlarıma gömülüyor. "Bast, sana ihtiyacım var." Sesi nefes nefese ve arzu dolu.

Hattie uyku pantolonumun kemerine uzanıyor, ben de aletimin serbest kalmasına yetecek kadar aşağı indirmesine yardım ediyorum. Küçük eli etrafımı sarıyor

Beni okşarken gözlerim kapanıyor, başım yatak başlığına yaslanıyor ve bu hissin tadını çıkarıyorum. Daha fazla dayanamadığımda kalçalarına uzanıyorum. İki elimle iç çamaşırını parçalıyorum, bacaklarının arasından parçalanmış giysiyi çekip çıkarıyorum ve bir kenara atıyorum.

Parmaklarım bacaklarının arasına giriyor. Sırılsıklam olmuştu. Klitorisini yavaşça okşarken inliyor. Diğer elimi başının arkasına götürüyorum, iki parmağımı sıcak amına sokarken onu bana bakmaya zorluyorum.

"Sen benim için her şeysin Hattie. Bundan asla şüphe etme." Sözlerimde çaresiz bir nota var.

Carla'nın benim için kim olduğu gerçeğini öğrenmesine asla izin veremem. Bu durumla nasıl başa çıkacağıma henüz karar vermedim ama gerçeği mezara götürmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Asla bilemez çünkü beni asla affetmeyecek.

"Seni seviyorum Bast." Beni öpüyor.

Onun bu sözleri söylediğini duymak, bu sözlerde ciddi olduğunu bilmek, içimi bu dünyada sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla sevinçle dolduruyor.

Parmaklarımı ondan çekiyorum ve aletimin tabanını yumrukluyorum. Hattie'ye ne yapacağını söylememe gerek yok. Bu noktada senkronize hareket ediyoruz. Yukarı doğru hareket ediyor, sonra ben tamamen içine oturana kadar üzerime çöküyor. Nefes nefese kalıyoruz.

Yüzümü boynuna gömüyorum. "Sen benimsin, Hattie."

Geri çekildi ve yüzümü kavradı. "Ve sen de benimsin."

Sonra sallanıyor ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor. Her zamanki çılgın tempomuz gibi değil. Bu yavaş ve istikrarlı ve aramızdaki aşk fiziksel zevke dönüşürken gözlerimiz duygularla dolup taşıyor. Bakışlarımız bir kez bile başka yöne kaymıyor ve onun bakışlarında sadece geleceğimi görüyorum.

Zirveye yaklaştıkça nefes alış verişlerimiz hızlanıyor ama yine de gözlerimizi ayırmıyoruz. Bu an bana samimi ve bir şekilde hayatımı değiştirecekmiş gibi geliyor, sanki bu gecedan sonra farklı bir adam olacaktım gibi.

Elleri hâlâ yüzümde. Bir tanesini yanağımdan aşağı fırçalıyor ve ilk defa bu hareket beni bir sarmala sokmuyor.

Avucunu öpmek için yüzümü çeviriyorum. "Bunu seninle sonsuza kadar yapmak istiyorum."

İnliyor ve biraz daha hızlanıyor. Yaklaştı. Orgazmının ilk çekişlerini şişmiş sikimin etrafında hissediyorum.

Yavaşça içine doğru itiyorum ve aynı anda doruğa ulaşırken bir öpücükle bir araya geliyoruz. Birbirimizin ağzına inleyerek, o beni son damlasına kadar sağarken ben onun içine boşalıyorum. Vücudu sanki tüm kasları gevşemiş gibi benimkinin içine düşüyor ve elimi sırtında gezdiriyorum, ikimiz de orgazmdan inerken nefesimiz kesiliyor. Bir elini saçlarımın arasından geçiriyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor.

Birkaç dakika geçiyor ve ben onun içinde yumuşuyorum. Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim." Dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Gerçekte kim olduğumu keşfetmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Hattie, varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma ortaya çıkardın. Hayatımın büyük bölümünde iyi bir insan olmamış olabilirim ama sana yemin ederim ki bundan sonra senin gurur duyacağın bir adam olacağım."

"Zaten öylesin." Beni tekrar öpüyor.

Onun içinde tekrar sertleşiyorum. Elbette söz konusu o olduğunda bir kez yeterli olmuyor.

Birkaç gün geçiyor, zamanımızın çoğunu suda, teknede ya da jet ski'de geçiriyoruz. Hattie'nin su sporlarını çok sevdiği ortaya çıktı. Hatta bir dizi su kayağına binmeyi bile başardı.

Birkaç kez rekreasyon merkezine gittik, ancak diğer zengin pisliklerin onu incelediğini görmek birilerini incitmek istememe neden oluyor, bu yüzden onu zamanımızın çoğunu benim evimde geçirmemizin herkesin yararına olacağına ikna ettim.

Akşamlarımız jakuzide ya da ateş çukurunun etrafında yıldızlara bakarak, gecelerimiz ise birbirimizin vücutlarını keşfederek geçiyor. Gerçek dünya araya girene kadar mutluluk verici.

Üçüncü gün, yangının kasıtlı olarak çıkarılmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu bildiren bir telefon aldım. Bu büyük bir sürpriz değil. Bu sadece Sean'la uğraşmam gerektiği anlamına geliyor, normalde bu beni pek rahatsız etmezdi ama birkaç gece önce sevişirken Hattie'ye daha iyi bir insan olacağıma dair yemin etmiştim. Ama onun bir risk olmaya devam etmesine izin verme şansım sıfır. Bundan sonra ne yapacağını kim bilebilir?

Hattie'nin cep telefonu masanın üzerinde titreşirken, arka verandada güneşin altında parlayan mavi suya bakarak öğle yemeği yiyorduk.

Başparmağını kaydırarak masanın üzerinden aldı. "Selam baba, geçen gün mesaj attığında sana geri dönmediğim için üzgünüm. İşler çok yoğundu." Bana nazlı bir gülümseme veriyor.

Kalbim göğsüme çarpmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Masadan kalkıyorum ve bir içki alıyormuş gibi yaparak içeri giriyorum.

Annesinin kim olduğunu unutmaya kararlıyım ama nasıl yapacağımı tam olarak bulamadım. Carla'nın peşinden gelmeye çalıştığını bilmemin yardımı oluyor ama onlarca yıllık öfkeyi bir anda silmek zor. Bir şey ifade etseydim birden fazla kez denerdi. Gerçek şu ki, o beni ihmal eden ve beni tehlikeye atan bir uyuşturucu bağımlısıydı. Hattie için öyle olmayabilir ama benim için öyle.

Mutfağı toparlıyorum, öğle yemeği hazırlamak için kullandığımız kesme tahtasını yıkayıp kurutuyorum. Tam dolabı kapatıyordum ki, Hattie yüzündeki tüm renkleri atmış bir halde içeri girdi.

"Neyin var?" Panik kalbimin birkaç atım atlamasına neden oluyor.

"Bilmiyorum. Babam eve gelmem gerektiğini, annemle benim konuşmam gereken bir şey olduğunu söyledi."

Onu kollarıma çektim. "Belki de önemli bir şey değildir."

Başını iki yana sallıyor ve gözlerinde yaşlarla benden uzaklaşıyor. "Hayır, sesinden bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlayabiliyorum. Hemen oraya gitmeliyim." Hattie dönüp merdivenlere yöneldi.

"Hattie, bu sabah yangının kasıtlı olarak çıkarıldığı haberini aldım. Hâlâ güvenli değil."

Merdivenlerde dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ailemin bana ihtiyacı var, Bast. Ben eve gidiyorum." Dönerek merdivenlerden yukarı fırladı.

Ellerimi saçlarıma götürerek bir süre onun geri çekilişini izliyorum.

Siktir. Lanet olsun.

"Ebeveynlerle tanışmaktan" mümkün olduğunca uzun süre kaçınmayı umuyordum ama bunun olmayacağı açık. Çünkü Sean'la olan meseleyi halledene kadar onu gözümün önünden ayırmayacağım. Merdivenleri hızla çıkarak, ana yatak odasında ona katıldım.

"Ben de seninle geliyorum."

"Bast, bunu yapmak zorunda

değilsin-"

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ben de seninle geliyorum." Ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor.

Başını sallıyor ve şifonyerden eşyalarını almak için dönüyor. "Ailenin benden haberi var mı?"

Arkasını döndüğünde yüzünde suçlu bir ifade vardı. Keşke bilseydi. Suçlu görünmesi gereken kişi benim.

"Hayır. Seni sır olarak saklamak istediğimden değildi. Sadece tam olarak ne olduğumuzu bilmiyordum ve eğer aramızdaki şeyler bitecekse, düşündüm ki..." Tişörtlerini bavula yığıyor.

"Beni bilmelerini istiyor musun? Biz şehirdeyken ailenden uzak durmamı ister misin?" Umarım öyle değildir. Her şeyi kolaylaştıracak olsa da, eğer ailesiyle tanışmamı istemiyorsa, bunun nedeni benden ya da sahip olduklarımızdan utanıyor olması. Şu anda bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Başını iki yana sallıyor. "Seni orada istiyorum. Konu her neyse desteğini istiyorum."

"Tamam o zaman. Orada olacağım." Ellerini paketlemekten vazgeçip kendi ellerime alıyorum. "Bu her neyse, birlikte üstesinden geleceğiz." Birleştirdiği ellerini öpüyorum ve vücudu benimkine gömülüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum, çünkü tüm bunların altındaki korku, bu ebeveynlik işi çok yanlış giderse bunun son zamanlardan biri olabileceğini söylüyor.

W Milwaukee'ye giden bir feribota biner, bir araba kiralar ve akşam yemeğinden kısa bir süre sonra Hattie'nin ailesinin evine varırız.

Arabayı garaj yoluna çekip motoru durduruyorum. Carla'nın beni tanımayacağına kendimi kaç kez ikna etmeye çalışsam da kalp atışlarım diğer her şeyi bastırıyor. Beni son gördüğünden bu yana yirmi altı yıl geçti. Şu anda olduğum yetişkin adamın içindeki küçük çocuğu görmesine imkân yok. Yine de... Ya görürse? Hattie ile kurduğum her şeyi mahveder. Beni tanırsa ve Hattie'yi kaybedersem, bu Carla'nın benden aldığı bir başka şey olacak.

Yine de tüm bu düşünceleri bir kenara itiyorum, çünkü Hattie ailesinin ona söyleyecekleri konusunda açıkça çok gergin. Ona destek olmak için burada olmalıyım.

"Hazır mısın?" Kapısını açtım ve arabadan inmesine yardım etmek için elimi uzattım. Başını salladı ve elimi tuttu.

Arabanın dışında durduğunda şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sorun her neyse, bir yolunu bulacağız, tamam mı?"

Hattie derin bir nefes alıp tekrar başını sallıyor ama sözlerim onu biraz rahatlatmış olmalı çünkü omuzları hafifçe de olsa gevşiyor.

El ele evin önündeki merdivenlere yaklaşıyoruz. Kafamın içinde o kadar çok şey dönüyor ki, bir düşünceyi diğerinden ayırmak zor. Carla'yı yakından gördüğümde ya da sesini duyduğumda ne hissedeceğim? Hattie'nin ailesi burada olmam konusunda ne hissedecek? Ondan on üç yaş büyük olmamı sorun edecekler mi?

Hattie kapıyı açmadan önce çalıyor ve bizi içeri götürüyor. "Hey, ben geldim," diye sesleniyor.

Kimse görünmeden önce evin etrafına bakmak için zamanı kullanıyorum. İçinde durduğumuz oturma-yemek odası kombinasyonu bakımlı, ama belli ki modası geçmiş. Aile fotoğrafları birkaç duvara serpiştirilmiş ve yemek odasındakine büyük bir haç asılmış. Yaşanmış, ev gibi, aile gibi, sevilmiş gibi bir his var ve kalbim sıkışıyor.

Babası köşeden geliyor, bastonla yürüyor. Saçları gri ve tepesi biraz daha uzun, yanları kulaklarına değiyor. Bıyığı var ve beni görene kadar kocaman gülümsüyor. Bize doğru yürümeye devam etmeden önce kısa bir süre donup kalıyor.

"Burada kim varmış?" diye soruyor Hattie'ye.

Hattie başını sallıyor ve elini koluma koyuyor. "Bu Bastion, erkek arkadaşım. Bast, bu da babam Robert."

Bu kelimeyi seviyorum, erkek arkadaş. Hayatımda ilk kez birine ait olmayı seviyorum. Yine de ona karşı hissettiklerime bakınca, bu unvan bir şekilde önemsiz geliyor.

Robert şaşkınlıktan gözlerini kırıştırıyor. Acaba hiç ailesiyle tanışması için eve bir erkek getirdi mi? Pislik eski sevgilisinin bir noktada ailesiyle tanıştığını varsayardım.

"Sizinle tanışmak bir zevk efendim." Kızı için yeterince iyi olduğumu düşüneceğini umduğum için kendime lanet ederek bir adım öne çıktım. Ne zamandan beri insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda?

"Sen de Bastion." Gözleri vücudumda geziniyor ama beni eksik bulup bulmadığını anlayamıyorum. "Şaşırmış gibi görüldüysem özür dilerim. Sadece Hattie bana

Yanında biri olacağını söylemişti. Biriyle görüştüğünü de bize söylemeyi uygun görmedi." Omzumun üzerinden ona bakıyor.

Hattie'ye baktığımda yanakları kızarmış, yere bakıyordu.

"Korkarım onunla gelmekte ısrar ettim. Telefon konuşmanızdan sonra üzgündü ve buraya iyi geldiğinden emin olmak ve ona destek olmak için yanında olmak istedim. Benim bir gizem olmama gelince, kısa bir süre önce ilişkimizi resmileştirdik. Eminim eline geçen ilk fırsatta sana söylemeyi planlamıştır."

Hattie yanıma yaklaşp kollarını pazuma dolayarak sıkıyor ve Robert'ın bakışları bu jeste kilitleniyor.

"Evet, seni Seattle'dan uzaklaştırdığım için üzgünüm ama bu konuşmayı yüz yüze yapmak istedik," diyor. "İkiniz iyi vakit geçirdiniz."

"Seattle'da değildik. Avalon Pointe'deki evimdeydik, bu yüzden Milwaukee'ye giden bir feribota bindik ve oradan arabayla geldik," diye cevap veriyorum.

Robert'ın başı geriye doğru sallanıyor. Belli ki adayı duymuş ve orada bir evim olmasının ne anlama geldiğini anlamış - zenginim. Ben bir hiç değilim.

"Gidip anneni getireyim. Şu anda yatıyor. Tatlı bezelye, neden arkadaşına bir içki ikram etmiyorsun?" Koridora yöneldi ve bizi yalnız bıraktı.

Robert'ın bana Hattie'nin erkek arkadaşı değil de arkadaşı diye hitap etmesi -Özlenmez. Robert'ı kazanmak biraz zaman alabilir. Daha da önemlisi, yirmi yıldan fazla bir süredir hayalini kurduğum ve korktuğum zaman gelmek üzere. Vücudum savaş ya da kaç moduna geçmek üzere, bu yüzden kendimi Hattie'ye sabitliyorum.

Yüzü gerginlikle kaplı, bu yüzden elini tutup onu kendime doğru çekiyorum ve diğer elimi beline doluyorum. Kucağımda eriyor.

"Nasılsın?" diye sordum.

Boynumun kıvrımında başını sallıyor. "Sadece bana ne söyleyeceklerini bilmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, anlıyorum. O da ben de. Hayatım boyunca hor gördüğüm kadınla yüz yüze gelmek üzereyim.

"Hadi verandaya çıkalım. Güzel bir akşam."

Dağınık tezgâhlı küçük mutfakta onu takip ediyorum ve buradan çok uzak olmayan dairesine girerken kullandığıma çok benzeyen bir dizi sürgülü kapıdan ıkıyorum. Arka bahçe bakımlı, iek tarhları çitleri kaplıyor ve bahçenin ortasında yer üstü bir havuz bulunuyor.

Hattie ve ben ailesinin gelmesini beklerken sıradan bir sohbet yapıyoruz. Carla'yı görme gerçeği omuzlarımda her geçen saniye daha da ağırlaşan bir yük gibi hissediyorum.

Arkamdaki paravan kapı açılıyor. Hattie ayağa kalkıyor, ben de onu takip ediyorum, dönüyorum ve annemi yirmi beş yıldan uzun bir süredir ilk kez yüz yüze görüyorum.

Nefes alışım sığlaşıyor ve tek duyduğum kalbimin gm gm atışı oluyor. Birbirlerini selamlayan seslerinin gürültüsü sanki suyun altındaymış gibi geliyor ve ne dediklerini anlayamıyorum. Boynumdan soğuk bir ter boşanıyor ve dizlerim sanki pes edecekmiş gibi güçsüzleşiyor. Çocukluğumdan kalan tüm anılar su yüzüne çıkıyor. Bilerek engellediğim tüm o boktan şeyler. Bir daha asla hatırlamak istemediğim şeyler.

Boğazıma bir safra hücum ediyor ve midem bulanıyor.

Üçü de bana doğru dönüyor. Gözlerim nce Hattie'ye gidiyor, beni sakinleştirmek için ya da en azından öyle umuyorum. Bana gülümsüyor. O tatlı, tatlı gülümseme beni hafıfe odaklıyor. Ne söylendiğinden emin değilim, ama bir tanışma olduğunu varsayıyorum, bu yüzden titrek bacaklarımla ne çıkıyorum, elimi uzatıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Carla gülümseyerek elini benimkinin içinde kaydırıyor. Bakışlarıyla buluşuyorum ve gözleri dalgalanmayınca başımı eğiyorum. Ne kadar aptalım? Aynı göz rengini paylaşıyoruz, yıllar içinde unuttuğum bir ayrıntı.

Her şey bittiği için içimde panik alevleniyor. Beni tanıdı. "Tanıştığımıza sevindim Bastion. Burada olmana sevindim."

Elimi sıkıyor ve ben de birleşen ellerimize bakıyorum. Bebekken beni kucağına alıp altımı değiştirenler de onlardı. Onlar aynı zamanda

Koluna soktuğu iğneyi ya da dudaklarına götürdüğü içki şişesini tutan aynı eller.

Elini bırakıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Neden hepimiz gidip oturmuyoruz?" Arkamızdaki masayı işaret ediyor.

Oturmak için dönüyorum ve Hattie'yi bana sorgulayan bir bakış atarken yakalıyorum. Tepkimi saklamayı beceremiyorum. Nasıl saklayabileceğimi düşündüğümünden emin değilim. Hattie'nin yalnız gelmesini sağlamalıydım, ama bir noktada, eğer o benim geleceğimse, burada olmalıydık.

Hepimiz oturduk ve ben o anı Carla'yı incelemek için kullandım. Otururken gri saçları sallanıyor, Robert ona yardım ediyor. Gözlerinin altında torbalar var ve masaya kadar yürümek onu yormuş gibi görünüyor. İçimden bir ses Hattie'ye ne söyleyeceklerse Carla'yla ilgili olması gerektiğini söylüyor.

"Seni bu şekilde eve çağırarak zorunda kaldığımız için üzgünüm, Hattie." Annesi ona zayıf bir gülümseme veriyor.

Hattie annesinin elini iki elinin arasına alır. "Anne, neler oluyor?"

Carla derin bir nefes alır ve ona üzgün bir gülümseme verir. Gözleri Robert'a kayar ve Robert, Hattie'ye ne olduğunu söyleme sorumluluğunu üstlenecekmiş gibi sandalyede öne doğru eğilir, ama Carla başını sallar ve Hattie'nin gözlerinin içine bakar. "Böbrek hastalığım var."

Hattie'nin yüzünün bütün rengi atar. "Ne?" Sesindeki acı onu kucaklamak istememe neden oluyor. Canının yanmasından nefret ediyorum.

Carla tekrar cesur bir yüz ifadesi takınan Robert'a, sonra da Hattie'ye bakıyor. "Daha bu hafta öğrendik. Biraz kasırga gibiydi."

Hattie'nin gözlerinde yaşlar birikiyor ama onları geri çekiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Onun güçlü olmaya çalışmasını izlerken göğsüm sıkışıyor.

"Henüz bilmiyoruz. Birkaç gün içinde bir doktor randevum var, o zaman daha fazla bilgi alacağız ve yaptıkları bazı testlerin sonuçlarını öğreneceğiz. Doktorlar kesinlikle diyalize başlamam gerekeceğini söylediler."

Ona karşı duyduğum küçümsemeye rağmen, içimde bir sempati hissediyorum.

Hattie gözyaşlarına boğuldu ve sandalyeden fırladı. Carla kollarını Hattie'ye doluyor ve sırtını okşuyor. Hattie geri çekildiğinde, Carla avucunu Hattie'nin yanağına koyup aşağı doğru kaydırıyor.

Ellerim kolçaklara dolanıyor, hemen beyaz parmak eklemlerim ortaya çıkıyor. Derin bir nefes alarak gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Dikkatimi masaya verdiğimde Robert'ın beni izlediğini görüyorum.

"İyi olacak mısın?" Hattie bana bir çocuğu hatırlatan küçük bir sesle soruyor. İşte o zaman Carla başaramazsa, bunun gömeceği ikinci anne olacağını hatırlıyorum.

"Bilmiyorum tatlım, bu Tanrı'nın planının ne olduğuna bağlı. Ama bunu sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Baban da ben de her gece dua ediyoruz. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez, beni kilisenin dua listesine koyacağız. Tanrı'nın bir planı var. Sadece ne olduğunu görmemiz gerekiyor." Carla'nın sesi yumuşak ve nazik, sanki kötü durumda olan o değilmiş gibi teselli edici.

Carla'nın bu versiyonuyla büyümüş olsaydım, nasıl bir adam olurdum merak ediyorum. Kesinlikle bugün olduğum kişi olmazdım.

"Ben de senin için dua edeceğim," diyor Hattie ve üçü de inançlarıyla rahatlıyor.

Sizden daha yüce bir varlığın sizi koruduğuna inanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Evsiz, kirli ve açken beni gözetken daha yüce bir güç olmadığından eminim.

Masanın etrafında oturuyoruz ve ben patlayıp Carla'ya kim olduğumu ve hayatımı nasıl mahvettiğini söylemekten korktuğum için fazla konuşmuyorum.

Sonunda Carla yorulduğunu söyleyince Hattie ve ben yarın eve uğrayacağımıza söz vererek çıkıyoruz. Hattie dairesine doğru giderken hiçbir şey söylemiyor, ben de bilmiyormuş gibi yapıp yol soruyorum.

Dairesinin kapısından girip kapıyı arkamızdan kilitleyene kadar gözyaşlarına boğuldu.

Onu içeri çekip kollarımla sarıyorum ve sıkıca kavriyorum. "Yanımdayım. Hepsini dök."

O da öyle yaptı. On dakika boyunca, her gözyaşı, her duygu ve her korku dökülürken birbirimize sarıldık.

Uzaklaştığında, şimdi kırmızı ve çiğ olan yanaklarını siliyor. "Anneme ne olduğunu öğrenene kadar Seattle'a geri dönemem. Ve o zaman bile..."

Başının üstündeki saçları düzeltiyorum ve alnından öpüyorum. "Bir yolunu bulacağız. Şu anda işin için endişelenme, önemli olan bu değil."

Zaten şu anda hiçbir parçam onun Seattle'a dönmesini istemiyor. Her şey olup biterken, Sean'la ilgilenebilmem için Vitale suç ailesiyle ilgili ihtiyacım olan bağlantıları almak üzere kayınbiraderime ulaşacak zamanım olmadı. Onun yakınlarına döneceğini öğrendiğimde bu konuda endişeleneceğim.

"Yürütmen gereken bir işin olduğunu biliyorum ama bir süre Wisconsin'de kalır mısın? En azından annemin randevusu olana ve prognozunun ne olduğunu daha iyi öğrenene kadar?"

Koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sabah Steph'i arayacağım ve benim yokluğumda işleri halletmesi gerektiğini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim Bast. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Dindar bir adam değilim ama Tanrı'nın izniyle bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacak. Onu kendime çekiyorum ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıyorum.

O Hattie'ye olan saygımdan dolayı, babası şehirdeyken nerede kaldığımı sorduğunda yalan söyledim ve ona diğer tüm ziyaretlerimde kaldığım oteli söyledim. Hattie'nin bana söylemesine gerek kalmadan biliyordum. onunla kalmamı onaylamayacağını söyledi. Onun benimle Seattle'da yaşadığını bile bilmiyor.

Robert ve Carla onun patronu olduğumu biliyorlar ama yaptığım işin niteliğini bilmiyorlar. Hattie benden bu konuda yalan söylememi istediğinde pişman görünüyordu, bununla bir sorunu olmadığını ama ailesinin bunu anlamayacağını söylüyordu.

Tahmin ettiğim gibi, Hattie tüm zamanını ailesinin evinde geçiriyor. Robert gün boyunca işte, ama Carla iyi olmadığı için artık kuaförde çalışmıyor. Bu da birkaç günün uzun geçmesine neden oldu.

Carla ve Hattie'nin dinamiklerini görmem için bana zaman verdi. Ne kadar yakın olduklarını görmek kolay değil ama karşımdaki kadını, çocukken öldüğünden endişelenerek uyandırmaya çalıştığım kadınla bağdaştıramıyorum. Onu iyi görmek ve Hattie'ye nasıl bir anne olduğunu görmek öfkemi artırıyor çünkü şimdi neleri kaçırdığımı, Carla'nın bana nasıl bir anne olabileceğini görüyorum.

Hattie adımı söylüyor ve ben gözümü kırıştıtarak şimdiki zamana geri dönüyorum. Dikkatimi ona yöneltiyorum ve kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim, aklım başka yerdeydi. Ne dedin sen?"

Omzumun üzerinden içeri açılan sürgülü cam kapıya bakıyor. Carla birkaç dakika önce doktor randevusuna hazırlanmak için içeri girdi. Robert onu almak için her an gelebilir. Hattie ve ben onlar dönene kadar burada bekleyip bize nasıl geçtiğini haber vereceğiz.

"İyi misin?" Başını eğdi.

"Elbette, aklım işime gitti. Özür dilerim." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum ve başparmağımla parmak eklemlerini okşuyorum.

"Muhtemelen eve gitmen gerektiğini biliyorum ama bana destek olmak için kalmana gerçekten minnettarım."

"Sen benim bir numaralı önceliğimsin Hattie. Kendimi kaptırdığım için özür dilerim."

"Hepsi bu kadar mı?" Endişeleniyor. Bütün pislikler yüzümden okunuyor ve bu onun için çok açık.

Bir zamanlar bu kadının saf olduğunu düşünürdüm, ama artık beni tanıdığına göre fazla anlayışlı. "Hepsi bu kadar."

"Çünkü annem etrafındayken çok gergin görünüyorsun. Sanki rahatsız oluyormuşsun gibi."

Kahretsin. Şu an yaptığımdan daha iyi bir iş çıkarmalıyım.

Neyse ki ben bir cevap bulamadan kapı açılıyor ve Robert ile Carla dışarı çıkıyorlar.

"Pekala, biz gidiyoruz." Carla'nın sesi titriyor, randevu konusunda gergin olduğunu belli ediyor.

Hattie koşup ona sarılır, sonra da babasının yanına gidip ona sarılır.

Carla'nın gözleri bana doğru kayıyor. "Siz çocuklar neden yüzmeye falan gitmiyorsunuz? Burada diken üstünde beklemeyin. Bastion'ın buranın eğlenceli olmadığını düşünmesini istemeyiz. Buraya bir daha gelmek istemeyecektir."

Hattie babasından uzaklaşır ve başını sallar. "Söylediğin gibi bugün mayolarımızı getirdik."

"Güzel." Carla Hattie'nin alnına bir öpücük kondurur. "Sürekli oturup stres yapmanı istemiyorum."

Annesine belli belirsiz bir gülümseme veriyor ve gidiyorlar. Hattie'ye doğru yürüyorum ve onu kucaklıyorum, keşke daha fazlasını yapabilseydim, bunu onun için daha iyi hale getirecek herhangi bir şey.

Ayrıldık ve o derin bir iç çekti. "Tamam, annem haklı. Öğleden sonramızın tadını çıkarmaya çalışalım. Ne yapmak istiyorsun? Kısa bir dua etmek istiyorum, sonra tamamen seninim."

"O zaman dizlerinin üzerine çökeceksin ama dua etmeyeceksin bebeğim."

Gülüyor ve şakacı bir şekilde koluma vuruyor. Gülümsediğini görmek güzel, dudaklarında bir kahkaha. Ortaya çıkmayalı günler olmuştu.

"Sen bunu yaparken ben de mayomu giyeyim mi, yoksa havuz kenarında takılmaktan başka bir şey yapmak ister misin?"

"Yanımda bir kitap getirdim ve biraz rahatlamak kulağa hoş geliyor. Hava çok sıcak, o yüzden biraz yüzmek iyi gelebilir."

"Tamam, gidip üstümü değiştireyim ve seninle burada buluşalım."

Ona hak veriyorum - benim deneyimlerime göre dindar insanlar herkesi kendi davalarına döndürmeye niyetlidirler, ama Hattie bir kez bile bana dinini dayatmaya çalışmadı. Beni kiliseye götürmeye çalışmadı, onunla birlikte dua etmemi istemedi, hiçbirini yapmadı. Belki de bunun kötü bir şey olduğu, belki de beni hayatında kalıcı bir demirbaş olarak görmediği düşüncesi aklımdan geçiyor, ama güvensizliği bir kenara itiyorum.

Hattie'ye dışarıda eşlik ediyorum ve mayosunu çoktan değiştirmiş olduğunu görüyorum. Avalon Pointe'deki evimde giydiğinden belirgin bir şekilde farklı bir tarzı var. Bu tek parça ve her şeyin içinde harika görünse de, kesinlikle bikini kadar seksi değil. Sanırım bu ona daha çok ebeveyn onaylı hissettiriyor.

Ailesinin yanında olduğumuzdan beri Hattie'nin başka bir yönü ortaya çıktı ve bunun değişip değişmeyeceğini merak ediyorum.

Havuzun etrafındaki şezlonglardan birine oturmuş, yanındaki masada kitabı ve bir şişe suyu var. Yaklaştığımı görünce bir şişe güneş kremi uzatıyor. "Bana biraz sürebilir misin?"

Sikim seğiriyor. Adadan ayrıldığımızdan beri onun içine girmemiştım. Nedenini anlıyorum ve bu kadar çok şeyle uğraşırken bir pislik gibi davranıp benimle yatması için ona baskı yapmayacağım, ama yine de onu özlüyorum, vücudunu özlüyorum, seks sırasındaki bağlantımızı özlüyorum. Seksin sadece fiziksel bir eylem olduğunu düşünmüştüm ama Hattie'yle beni merkeze koyan, kendimi çok daha yakın ve sevilmiş hissettiren bir yanı var.

"Bunu yapmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun." Sırıtiyorum, havayı hafif tutmaya çalışıyorum. Şişeyi ondan alıyorum ve şezlongun ucuna oturuyorum. "Otur ve sırtını bana ver."

Dediğimi yapıyor ve ellerimi vücudunda gezdirmenin her saniyesinden zevk alıyorum. Bir süredir bu kadar hareket görmemiştım.

Carla bugün iyi haber alamazsa Hattie'nin nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim. Beni terk eden annemin iyiliğini değil, Hattie'nin duygularını düşündüğüm yalanını kendime söylemeye devam ediyorum.

Güneşin altında dinleniyoruz ve Hattie kitabını okurken ben de telefonumdan bazı işlere bakıyorum. Sonunda başımı arkaya yaslayıp güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Dalmak ister misin?"

Başımı Hattie'ye doğru çeviriyorum. Gözlerini güneşten koruyarak bana bakıyor. Güneş gözlükleri yanındaki masanın üzerine atılmıştı.

"Elbette." Sandalyeden fırlayıp havuza doğru birkaç büyük adım attıktan sonra gülle gibi atlıyorum.

Yüzeye çıktığımda Hattie havuzun kenarında kıkırdıyordu.

Görev tamamlanmıştı. Şu anda stresli ve endişeli olduğunu biliyorum. Sadece moralini düzeltmek için elimden geleni yapmak istiyorum.

"Bakalım nelerin var bebeğim."

"Tamam, şaşırmaya hazır ol. Yapacağım bu çılgın dalgadan boğulmamak için havuzun kenarına tutunmak isteyebilirsin."

Kıkırdıyorum. "Görelim bakalım."

Geri adım atıyor, sonra havuza doğru koşuyor, sıçırıyor ve benim sıçrayışımın yarısı kadar dalga yaratan bir gülleyle suya düşüyor.

Kafası sudan çıkıyor ve sırtıyor. "Eee?"

"Üzgünüm bebeğim, seni yendim." Onu belinden kendime doğru çektim. Suyun üzerindeyken bu pek kolay olmuyor ama onu çabucak öpmeyi başarıyorum.

Sudan yansıyan güneş ışınları gözlerindeki altın rengi benekleri ortaya çıkarıyor ve gün boyunca ilk kez gözlerinde korkudan başka bir şey var. Elimden geldiğince uzun süre böyle kalmasını istiyorum.

"Marco Polo oynamak ister misin?" diye soruyorum.

"Tabii! Önce sen beni bulmaya çalış." Kollarımdan kurtulup yüzerek uzaklaşıyor.

"Tamam, ona kadar sayacağım. Acele etsen iyi olur." Gözlerimi kapatıyorum ve yüksek sesle geri saymaya başlıyorum.

Onu yakalamamın ne kadar sürdüğünden emin değilim, belki beş dakika, sonra rollerimiz tersine dönüyor.

Peşimden geliyor ama hiç şansı yok. Birkaç dakika sonra ona bir oyun oynamaya karar veriyorum. Havuzun kenarına kadar yüzdüm ve yavaşça kendimi sudan çıkardım. Çocukken babamız bizi halka açık havuza götürdüğünde kız kardeşimle birbirimize bunu yapardık. Ari'nin beni asla bulamayacağını bildiği için hayal kırıklığına uğrayıp suyun içinde etrafı aramasını her zaman çok komik bulmuşumdur.

"Marco," diye seslendi Hattie.

"Polo," diyorum kendimi sudan tamamen çekmeden hemen önce.

Sesimin geldiği yöne doğru yüzüyor, elleriyle etrafı yokluyor. Bir şey bulamayınca tekrar Marco diye sesleniyor.

Sessizce havuzun sonuna doğru kayıyorum ve "Polo," diyorum, eğilip elimi suya daldırarak iyi bir sıçrama sesi çıkarıyorum.

Gözleri kapalı bir şekilde o tarafa doğru yüzüyor ve ben de havuzun diğer tarafına geçerek yüzümü evden uzağa çeviriyorum. Hattie az önce yanında durduğum alana geldiğinde hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarıyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Marco," diye bağılıyor ılık yaz havasında, önceki seferlerden daha yüksek sesle ve açıkça sinirli.

Bu sefer kıkırdamamı engelleyemiyorum ama oynadığım oyundan vazgeçmeden arkamdan bir şey çarpıyor ve kırılan camların sesi sıcak havada çınlıyor. Hattie'nin gözleri açıldı ve ben de etrafımda döndüm.

Robert ve Carla güvertede, bir servis tepsisinin, bir sürahinin ve birkaç bardağın kalıntıları betonun üzerine yayılmış.

"Carla, iyi misin?" Robert onun sırtını ovuyor.

Carla cevap vermiyor, gözleri korku ve güvensizlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. "Tyler?"

Demek benimle ilgili en azından bir şeyi hatırlıyor. Hattie'yi kaybedeceğim için yüreğim burkulmasa yüzüne gülerdim.

"M Om, sorun ne?" Havuzdan dışarı fırlıyorum, vücudumdan sular akıyor ama o beni umursamıyor, tüm dikkatini Bast'a vermiş durumda.

Ona doğru bakıyorum ve onun da ona baktığını görüyorum, öfke yüzünün her çizgisine kazınmış.

"Tyler?" diye tekrar soruyor annem, sesi daha acil, daha talepkâr.

Gözüm babama kayıyor, Bastion'a neden Tyler dediğini ve doktor randevusunda neler olduğunu açıklamasını istiyorum ama annemle Bast'ın arasına bakarken yüzündeki tüm renk kayboluyor.

"Neler oluyor? Tyler kim?" Panik içimde yaşayan, nefes alan bir varlık gibi alevleniyor ve beni boğuyor. Kimse bana cevap vermeyince Bast'ın kolunu çekiştiriyorum. "Neler oluyor?"

Bana dönmüyor, gözlerini annemden ayırmıyor. "Neden Canım Anneme sormuyorsun?"

Yalvaran gözlerimi anneme doğru çeviriyorum. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Burada neler olduğu ve Tyler'ın kim olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan tek kişinin ben olduğum çok açık.

Bast'ın sırtı dikleşiyor ve kolunu kavrayışından çekerek kollarını kavuşturuyor ve sanki bir dövüğe hazırlanıyormuş gibi duruşunu genişletiyor. "Carla benim

Anne."

Sesi dalgalanmıyor ya da titremiyor. Soğuk, pürüzsüz ve duygudan yoksun. Bu benim tanıdığım Bast değil.

Bast'ın ağzından çıkan dört kelimenin her birini anlıyorum ama bir araya getirilme şekilleri hiçbir anlam ifade etmiyor. Benim annem Bast'ın annesi mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

Başımı anneme doğru salladım. "Anlamıyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor ve onları silmek için hiçbir şey yapmıyor, gözleri hâlâ Bast'ta.

"Carla," diyor babam, kolunu onun omuzlarına dolayarak, "belki de konuşmak için içeri girmeliyiz. Ya da ben Hattie'yi alırım..."

Başını iki yana sallar. "Babanla tanışmadan önce bir çocuğum vardı. Tyler." Kendini toparlamak için birkaç nefes almadan önce onun adını duyunca hıçkırıyor. "Kaçtı ve onu bir daha hiç görmedim. Ta ki şu ana kadar."

Dönüp Bast'a bakıyorum, gözleri anneminkilere kilitlenmiş. "Bu doğru mu?"

Sonunda bakışlarını annemden bana çeviriyor ve başıyla onaylıyor.

Aman Tanrım. Benim annem onun annesi. Çocukken onu ihmal eden uyuşturucu bağımlısı korkunç anne mi? Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken ellerim havaya kalkıp ağzımı kapatıyor.

Bekle. Sonra aklıma bir şey geldi. Annem onun adını söylediğinde nasıl da şaşırmamıştı.

Bast bunca zamandır biliyor muydu?

Kolunu çekiştirdim. "Sen... sen zaten biliyor muydun?" Sesim fısıltı gibi.

Pişmanlık gözlerini dolduruyor ama cevap vermek zorunda değil. Biliyordu. Kalbim çatlıyor.

"Carla'ya ne olduğunu bulmak için özel bir dedektif tuttum," diyor. "Bağımlılığından çoktan ölmüştür diye düşünmüştüm ama meğer

değildi. Aslında, ben gittikten sonra oldukça rahat bir hayatı oldu. Hatta benim yerime başka bir çocuk bile yaptı."

Midem bulanıyor ve göğsümdeki sıkışma nefes almakta zorlanmama neden oluyor.

"Hayır, Tyler, ben-"

Bast'ın elleri iki yanında yumruk oluyor ve anneme öldürücü bir bakış atıyor. "Bana öyle deme. Benim adım Tyler değil." Sesi soğuktu. Onu hiç böyle görmemiş ya da duymamıştım.

Bunların hepsi bir oyun muydu? O benim aşık olduğum Bast mı?

"Yani bu... biz..." Aramızda hareket ediyorum. "Her şey sadece..." Kalbim daha da parçalanırken kelimeleri söyleyemiyorum bile.

Bana baktığında gözleri biraz olsun yumuşuyor. "İlk başta sen bir amaç için bir araçtın. Wisconsin'e onu görmeye geldim ve seninle olan ilişkisini gördüğümde, bana yaşattığı acıyı hissetmesini istedim. Seni mahvediyorum, bu da sevgili annemi mahvediyor. Seninle bilerek kafe de tanıştım, çalıştığın şirketi satın aldım ve seni işten çıkaran bendim. Hepsi seni Seattle'a getirebilmek içindi... ama sonra..." Sertçe yutkunuyor ve masmavi gözleri parlıyor. "Sana olan hislerim gerçek, Hattie. Sana aşık oldum."

Başımı sallıyorum.

Hayır. Hayır. Rich yine aynı şeyi söylüyor.

Yalan
söyledi.

Numara
yaptı.

Bunların hiçbirini

gerçek değildi. Beni

mahvetmek istedi.

Mide bulantısı beni ele geçiriyor ve çimlere doğru koşup dört ayak üstüne düşüyor ve kusuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yeşil çimenlerdeki kustumukla karışıyor.

Büyük bir el sırtımı okşuyor ve ben sağıma bakıp babamı görene kadar dokunuştan ürküyorum. Kalkmama yardım ediyor. Kollarının güvenliğine sığmıyor, gömleğine sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bastion arkamdan, "Bunların hiçbiri senin hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor," diyor.

Babamı bırakıyorum ve tam da planladığı gibi beni mahvetmeyi başaran adamla yüzleşmek için dönüyorum. "Bu her şeyi değiştirir! Bana yalan söyledin. Hem de defalarca. Bana söylemeyi hiç planladın mı?"

Cevap vermiyor. Zaten evet deseydi ona inanacak değildim.

Anneme bakıyorum. Hâlâ inançsız bir şekilde Bastion'a bakıyordu.

"Gitmen gerek." Sesimin içi boş, sanki tüm duygularım içimden çekilip alınmış gibi.

"Hayır, Hattie." Bastion ellerini kaldırarak bana doğru birkaç adım atıyor ama babam ikimizin arasına giriyor.

"Sanırım kızım senden gitmeni istedi, genç adam."

Babamın benim için savaşmasına izin vermemeliydim ama şu anda tek güvenli yer o gibi geliyor. Sevdiğim adam beni en kötü şekilde aldattı ve beni büyüten kadın sandığım kadın değil. Başım dönüyor. Şu anda olan hiçbir şeye anlam veremiyorum.

"Sadece git, Bastion." Kelimeler çaresizlik ve yalvarışla dolu.

"Bastion?" diye açıklıyor, tam adını kullanmamdan dolayı gözleri incinmiş. Omuzları çöküyor ve eşyalarını toplayarak havuza doğru yürüyor. İşini bitirdikten sonra babam ve benim önüme geliyor. "Bu bir şey olarak başlamış olabilir, ama başka bir şey olarak bitti."

Güverteye yayılmış cam kırıkları arasında ilerliyor, ayakkabılarının tabanları altında eziyor, ta ki annemin önünde durana kadar. "Katlanmak zorunda kaldığım şey için acı çekmeyi hak ediyorsun. Tek üzüntüm şimdi Hattie'nin de çekecek olması."

Bastion evin içinde kayboldu ve hayatımdan sonsuza dek çıktı.

O Bastion gittikten sonra, kırık camların üzerinden parmak uçlarımla geçerek eve giriyorum ve üst kattaki misafir odasına çıkıyorum. Yatağa dalıyorum, sanki bir çocukmuşum ve hala kapanacağına inanıyormuşum gibi yorganı başımın üzerine çekiyorum

Dünyadan.

Ama hiçbir şey bu büyük yıkımın düşüncelerimi ve duygularımı ele geçirmesini engelleyemiyor. Kabullenmem gereken o kadar çok şey var ki uzun süre tek bir düşünce ya da duyguda karar kılamıyorum: Bastion'ın ihaneti karşısında kalp kırıklığı, annemin varlığından bile haberdar olmadığım bir versiyonu karşısında yaşadığım şok ya da Bastion'ın bana çocukluğunu anlatırken gözlerinde beliren acının, beni seven ve bana bakan kadın tarafından yaratıldığını kabullenmeye çalışmak.

Gözlerim yanana kadar yastığa doğru hıçkırıyorum. Annemin ölümünden beri bu kadar acı hissetmemiştim. Rich'in başına gelenler şu anda bedenime sızan umutsuzluğun çok küçük bir kısmıydı.

Bir süre sonra yatak odamın kapısı açılıyor ama ben yorganın altından çıkmıyorum. Bu çocukça bir tepki, biliyorum ama annemle babamdan birinin ya da her ikisinin de bunu benden sakladığını bildiğim halde ikisiyle de göz göze gelmeye dayanamıyorum.

"Hattie, tatlım, yorganın altından çık." Annemin eli omzumun üstündeki yorganın üzerine düşüyor.

Babamın da odada olup olmadığını merak ediyorum. Yorganı başımın üstünden çektiğimde sadece o vardı.

Bana bakarken annemin gözlerinde yaşlar yüzüyor. "Özür dilerim."

Bu kadar mı? Tüm söyleyeceği bu mu? Tam olarak ne için özür dilediğinden bile emin değilim. Ne için özür dilediğini biliyor mu?

Uzun zamandır ağladığım için boğazımdaki ses kısıklığını temizliyorum. "Bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum."

Annem yatağın kenarına oturuyor ve hayatımda pek çok kez yaptığı gibi avucunu yanağımda gezdiriyor. İç çekiyor ve yutkunuyor. "Tyler... şey... Bastion sana ne söyledi bilmiyorum ama sana söylediği korkunç şeyler muhtemelen doğrudur. Gerçek şu ki o günlerden hatırlamadığım çok şey var. Sanırım bu konuda şanslıyım, onun aksine."

Yüzü o kadar dayanılmaz bir acıyla doldu ki doğrulup onu kucakladım. Başta gergindi ama sarılmamla rahatladı, titreyerek bir nefes verdi, beni daha sıkı kavradı ve sanki onu affedip affetmeyeceğimi bilmiyormuş gibi beni sıktı.

Geri çekildiğimde bakışlarıyla karşılaştım. "Oğlun olduğunu nereden biliyordun?" Oğul kelimesi dilimde acı bir tat bırakıyor.

Annemin alt dudağı titriyor. "Sırtındaki kalp şeklindeki doğum lekesinden. Onu hiç unutmadım. Geçmişimi bilmediğin için muhtemelen Tyl... Bastion hakkında hiç düşünmediğimi sanıyorsun ama ben onu her gün düşündüm. Geceleri ettiğim her duada o da var. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım ama onu düşünmekten, nerede olduğunu, mutlu olup olmadığını merak etmekten, hayatında benimle olmasa bile bir yerlerde mutluluğu bulması için dua etmekten asla vazgeçmedim."

Gözyaşları yanaklarında birbirini ardına devriliyor ve başını ellerinin arasına gömüyor. Bana itiraf ettiklerini ve Bastion'ın bana annesi hakkında anlattıklarını karşımda oturan kadının anlattıklarıyla bağdaştırmak çok zor. Bunu yapıp yapamayacağımı sorguluyorum çünkü o beni doğurmamış olsa da benim için mükemmel bir anneydi.

Kafamda bunu çözmeye çalışırken hiçbir şey söylemiyorum.

"Bunun senin için büyük bir şok olduğunun farkındayım. Bilmek istediğin bir şey var mı?"

Gülerek cevap veriyorum. "Neden böyleydin? Yani, bunu hayal bile edemiyorum. Bastion'ın bana annesi ve büyümesi hakkında anlattığı onca şey..."

Yüzünü utanç kaplıyor. Sonra bana çocukluğunu ve nasıl büyüdüğünü anlatıyor. İlk kez uyuşturucuyu denediğini ve kaçış yolunu bulduğunu. Uyuşturucu alışkanlığını desteklemek için yaptığı şeyleri. Anlattığı gerçeklikten, kendini tuttuğunu sanmıyorum ve genç Bastion'un annesinin bağımlı olmasının yarattığı dengesiz yetiştirilme tarzını yaşadığını hayal ettiğimde, kalbim biraz daha kırılıyor. Bitirdiğinde, kalbim parçalara ayrılıyor ve beni içten dışa doğru tüketiyor.

Yine sessizim, söylediği her şeyi içime çekiyorum. En nefret ettiğim şey ise Bastion'ın neden intikam peşinde olduğunu neredeyse anlayabiliyor olmam. Onun yaptıklarına maruz kalmak ve acı çekmek... bu düşünülemez.

Tanrım, annesinin beni evlat edindiğini öğrendiğinde benden nefret etmiş olmalı. Bildiği tek şey sefaletken, görünüşte mükemmel bir hayatla büyümüş mükemmel bir kız...

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve tek bir damla gözyaşı kaçıyor. Şaşırdım. Daha fazla kaldığını düşünmemiştim.

"Ne zaman temizlendin? Ne oldu?" Gözlerimi açıyorum ve bir parçam anneme bana söyleme zahmetine girmemesini söylemek istiyor. Geçmiş hakkında konuşmanın onun için ne kadar acı verici olduğunu görebiliyorum ama her şeyi bilmem gerekiyor. Benden çok şey saklandı. Şimdi gerçeği öğrenmek istiyorum.

"Bastion gittikten sonra dibe vurduğum. Beni ayakta tutan tek şey oydu ve maruz kaldığı şeyler düşünüldüğünde bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama bu yolda ilerlemeye devam edersem öleceğimi biliyordum. Ve bunu telafi etmek için bir şansım olmayacağı düşüncesi... Bununla yaşayamazdım. Bu yüzden yerel bir kilise aracılığıyla bana yardım edecek bir program buldum."

Farkına varıyorum ve gözümü kırıpıyorum. "Babamla orada tanışmıştın."

Benim büyüdüğüm Tennessee'ye taşınmadan önce Chicago'da katıldığı bir sosyal yardım programından bahsettiğini hatırlıyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet, öyle. İlk başta aramızda hiçbir şey yoktu. Annen o zamanlar hâlâ hayattaydı. Ama ben şeytanlarımla savaşıırken ve o karanlık yere geri dönmek için umutsuzca çabalarken o hayatımda sürekli bir varlıktı. Annen öldükten sonra daha da yakınlaştık. Birini kaybetmenin acısıyla birbirimize bağlandık. Tanrı'nın bizi bir amaç için bir araya getirdiğine inanıyorum. Baban olmasaydı sağlıklı kalabilmemin hiçbir yolu yoktu. O benim için her şey demek."

Ciddi olduğunu biliyorum. Beni sevdiğini de biliyorum. Ama ikisi de çok uzun süre yalan söyledi.

"Neden bana hiç söylemedin?"

Sesimdeki incinmişlik ve suçlama karşısında irkildi. Elime uzanırken dudakları titriyor. "Çünkü bana şu anda baktığın gibi bakmanı hiç istemedim."

Ona her şeyin yolunda olduğunu, önemli olmadığını söyleyemediğim ve yoluma devam edemediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama her şeyi kabullenmenin biraz zaman alacağını biliyorum.

"Bu işe karıştığın için, Tyl... Bastion... onu incittiğim için seni incittiği için üzgünüm."

Ona küçük bir baş selamı verdim. Henüz onun hakkında konuşmaya hazır değilim.

"Babanla randevumdan döndüğümüzde doğum lekesini gördüğümde bunun beklenmedik bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Ama beni onunla ilk tanıştırdığınızda içimde bir huzursuzluk vardı. Gözleri..."

Başımı salladım. "Senin."

O da başını sallıyor. "Ama şansım neydi ki? Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip duruyordum, hasta olduğum için zihnim allak bullak olmuştu. Ama doğum lekesi o kadar eşsizdi ki." Başını sallıyor ve sanki kafasının içinde kaybolmuş gibi sessizleşiyor.

O bunu söyleyene kadar Bastion ve benim burada olma nedenimizi hatırlamıyorum. Gözlerinin altındaki koyu oluklara ve cildindeki hastalıklı renge bakıyorum.

"Randevunuzda ne oldu?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu şu an önemli değil."

Korku beni buz gibi elleriyle kavıyor. "Doktor ne dedi? Lütfen, artık karanlıkta kalmak istemiyorum."

Bana kederle bakıyor, sanki bugün olanlardan sonra daha kötü bir haber vermek zorunda olduğu için üzgünmüş gibi. Sıradaki haber için kendimi hazırlıyorum.

"Böbrek donörü ararlarken hemen diyalize başlamam gerekiyor." "Sana benimkilerden birini vereceğim!" Ellerini tutuyorum.

Bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Tatlım, bunu sonra konuşuruz. Uzun bir gün oldu."

"Peki ya bir donör bulamazsan?" diye soruyorum.

Küçük gülümsemesi kayboluyor ve nefes alıyor. Gerçek, derin kırıksıklıklarında belirginleşiyor ve gözlerinde pek umut yok. Kelimeler olmadan, doktorun ona tam olarak ne söylediğini biliyorum.

Dünyam bugün ikinci kez parçalanırken nefesim kesildi.

M Telefonum komodininin üzerinde çalıyor. Wisconsin'den dndüğümnden beri Seattle'daki evime kapandım.

Carla'nın bana doğum adıyla hitap ettiğini duyduktan sonra, onun ben olduğumu nasıl bilebileceğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra aklıma doğum lekem geldi. Sırtımda olduğu için üzerinde pek düşünmediğim bir şeydi ama tabii ki dikkatini çekecekti.

Bunu inkâr etmemin bir yolu yoktu ve kendimi Hattie'yi kaybetmeye hazırladım. Tüm planımın yüzüme patlamak üzere olduğunu biliyordum. Bir zamanlar Hattie'nin öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi hayal etmiş ve bundan zevk alacağımı düşünmüştüm ama gerçek şu ki bu beni neredeyse mahvedecekti.

Sanki bir yabancıymışım gibi yüzünde beliren yıkım neredeyse beni mahvediyordu. Ayrılmamın tek nedeni, burada kalmamın ona yarardan çok zarar getireceğini düşünmemdi. Ama bunun bizim sonumuz olduğunu düşünüyorsa akli dengesi yerinde değil. İçimde hala bir savaş var ve beni affetmesini sağlayacağım.

Yine de nasıl savaşacağımı göreceğiz. Şu anda Hattie'nin yalnız kalmaya ihtiyacı var ama bensiz yaşamaya alışmasa iyi olur.

Telefonumu almak için dönüyorum ve başım zonkluyor, sanki her hareketimde beynim kafatasına çarpıyor.

Uzun zamandır zil zurna sarhoş olmamıştım. Bütün gün sigortayla uğraştıktan, yangın müfettişiyle konuşmak zorunda kaldıktan, yangını benim başlatmadığımı kanıtlamak için soruları yanıtladıktan ve artık işsiz olan personelim için yer yeniden inşa edilene ya da ben başka bir yer bulana kadar ne yapacağımı düşündükten sonra, tek istediğim sorunlarımın keskin kenarlarının tahammül edilebilir bir düzeye indiği karanlık bir unutuştı.

Elimdeki telefonu havaya kaldırdım. Donuk gözlerle kayınbiraderimin adını görüyorum ve oturur pozisyona geçiyorum.

Kahretsin, başımı tuttum. Bu bir hataydı.

Acıya dayanamayıp aramayı kabul etmek için ekrana basıyorum. "Obsidian."

Derin kıkırdaması telefonda yankılanıyor, kulağımın hemen yanında birbirine çarpan bir çift zil gibi ses çıkarıyor. Telefonu kulağımdan çekip hoparlöre veriyorum ve telefonu yanımdaki yatağa fırlatıyorum.

"Sesin kesinlikle bok gibi geliyor."

"Teşekkürler. Düşene bir tekme de sen vur, ne dersin?"

İç geçirdi. "Ariana bana seninle ilgili olan her şeyi anlattı. Boktan bir ebeveynin olması konusunda empati kurabiliyorum. Aklınla dalga geçiyorlar, biliyorum."

Ayrıntıları bilmiyorum ama kız kardeşimin anlattıklarına bakılırsa, babası onun ve üç erkek kardeşinin büyürken kabusu olmuş.

"O farklı düşünüyor olabilir ama seni doğuran sürtükten intikam almak istediğin için seni suçlamıyorum," diyor.

"Evet, intikam artık eskisi kadar önemli değilmiş gibi gelmeye başladı." Hattie'nin yatağın boş tarafına bakıyorum. "Yine de oğlu olduğumu anladığımda Carla'nın yüzündeki şok ifadesini görmenin tatmin edici olduğunu itiraf etmeliyim. Utancı gördüğümde daha da iyiydi. Ama Hattie'nin yüzündeki ifade..."

"Peki, bunu düzeltmek için ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Göğsümdeki ağrı şiddetleniyor ve elimin topuğuyla göğsümü ovuyorum.

"Bir yolunu bul ve yap o zaman."

Gözlerimi deviriyorum. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Belki de milyarder olduğunuzda öyledir ve bu yüzden bu kadar emin konuşuyor.

"Evet, evet. Her neyse, kalp kırıklığımı teselli etmek için aramadığını biliyorum." Yorganı üzerimden çekip alıyorum ve yataktan kayarak mutfığa gidip biraz su alıyorum, başım her sallandığında irkiliyorum.

"Hayır, öyle değil. Ari seni belli bir aileyle görüştürmemi istediğinden bahsetti. Bunu yapmadan önce neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istedim. Benim etkim bir yere kadar ve eğer onlara kazık atarsan, sana yardım edemem."

"Kimseye kazık atmak gibi bir niyetim yok. Sadece ağzını kapalı tutabilen yetenekli insanlara ihtiyacım var, hepsi bu." İntikamımı Sean'ın ve kulübümü yakmasına yardım eden her kim varsa onun kapısına kadar götürmeyi planlıyorum.

"Tamam o zaman, sana mesaj atarım. Onlara seni benim yönlendirdiğimi söyle."

Buzdolabına uzanıp açıyorum ve soğuk bir şişe su çıkarıyorum. "Olur. Minnettarım Obsidian. Sana bir borcum var."

"Sen kendi işine bak. Sen mutsuz olduğunda kız kardeşin de mutsuz oluyor ve bu da benim hayatımı mutsuz ediyor."

Su şişesinin kapağını çevirirken kıkırdıyorum. "Anlaştık."

"Tamam, sonra konuşuruz." Telefonu kapatıyor.

Mideye indirebildiğim kadar su içiyorum.

Obsidian haklı, yine de işimi çözmem ve bir plan yapmam gerekiyor. İlk olarak Sean'la ilgilenmeli ve o tehdidi ortadan kaldırmalıyım. Sonra Hattie'yi geri kazanmak ve onu buraya getirmek için ne yapmam gerektiğine odaklanabilirim. Ne yazık ki, bu bir özürden daha fazlasını gerektirecek. Onu mükemmel bir evde yetiştiren kadının beni ihmal eden ve zarar veren kadın olduğunu kabul etmesi gerekecek. Şu anda, bu imkansız bir başarı gibi geliyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve Obsidian'dan Vitale ailesinin iletişim bilgileri olduğunu görüyorum.

Teslim olmuş bir iç çekişle aramayı yapıyorum.

Birkaç gün sonra Vitale ailesinden bir temsilciyle görüşüm. Onlara neye ihtiyacım olduğunu söyledim, bir fiyat üzerinde pazarlık yaptık ve ardından bunu gerçekleştirmek için ihtiyaç duyacakları bilgileri teslim ettim.

Nedenini bilmesem de Uber'in beni kulübün yanmış kalıntılarının dışına bırakmasını sağladım. Belki de kendime biraz daha işkence etmek için. Kömürleşmiş siyah yapıya -ya da ondan geriye kalanlara- bakmak içimin görsel bir temsili gibi geliyor.

Bu yola çıktığımda kendimden çok emindim, ama Hattie düşündüğüm kişi değildi, düşündüğüm şey değildi - annemin sevebileceği bir çocuğun temsili. Küçük bir çocukken, annem için neden yeterli olmadığımı hep sorguladım. Neden uyuşturucu ve alkolü geride bırakıp ihtiyacım olan, herkesin sahip olduğu türden bir anne olamadığımı.

Şimdi dizime kadar boka batmış durumdayım ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Hattie'nin ona karşı hislerimin gerçek olduğunu ve bir süredir böyle olduğunu görmesini nasıl sağlayacağım. Tüm bunları ona anlatmadım çünkü onu korumak istedim. Bana inansa bile, gerçeğin yeterli olup olmayacağından şüpheliyim. Bir parçam Hattie'yle birlikte olabilmemin tek yolunun annemle aramı düzeltmek olduğunu düşünüyor.

Ama onu affetme fikri... ona başıma gelenlerin sorun olmadığını söylemek...

Ellerimi ceplerime sokup gözlerimi kapattıktan sonra dönüp daireme doğru yürüyorum. Vitale ailesiyle işler yoluna girdiğine göre, Hattie'yi nasıl geri kazanacağımı bulmam gerekiyor.

Hayatımda pek çok engelle karşılaştım ama içimden bir ses bunun en zoru olacağını söylüyor.

T Geçtiğimiz haftanın cehennem gibi geçtiğini söylemek hafif kalır. İnancıma yaslandım, Tanrı'nın bir planı olduğunu aklımda tutmaya çalıştım, ancak bu kaygıya yardımcı olmuyor. Her şey şu gerçeğe daha da kötüleşiyor

Bastion yanımda değil. O gidene kadar destek için ona ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim.

Taylor yanımdaydı, neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk ama aynı şey değil.

Bastion'ın ihanetinin acısı hala yanmış ve iyileşmekte olan bir et gibi sızlıyor. Ama aynı zamanda neden bu kadar intikamcı olduğunu da anlayabiliyorum. Bana annesiyle geçirdiği zaman hakkında anlattıklarını düşündüğümde... benim annem... Bunun bir insanda nasıl bir yara izi bıraktığını hayal bile edemiyorum. Tabii ki ondan nefret ediyor. Elbette ona bunu ödetmek istiyor. Ve tabii ki beni ve annemle olan ilişkiyi gördüğünde, bu yeniden açılmış bir yaraya tuz basmak gibi bir şey olmalı.

Gerçek şu ki, onu Bastion'un tarif ettiği kadın olarak göremiyorum ve bu da onu farklı görmenin onun için ne kadar zor olacağını bana açıkça gösteriyor. Onu benim gördüğüm gibi görmek. Ve bizim için bu gerçeği aşmanın bir yolu var mı bilmiyorum, bu da bir gelecek olmadığı anlamına geliyor.

Ne olursa olsun, Seattle'a geri döndüm çünkü annemin hayatı için yalvarmak zorundayım. Sağlığı hızla kötüleşti ve şu anda hastanede. Yakında nakil yapılmazsa onu kaybedeceğim. Bastion'ın böbrek için uygun olup olmadığının test edilmesi için kalbinde bunu bulmasına ihtiyacım var.

Onu tekrar göreceğim için çok gerginim. Hem o gün ailemin evinden çıkıp giden soğuk ve kindar adamı görmekten korktuğum için hem de aşık olduğum çekici ve şefkatli adamı görmekten korktuğum için. Şu anda hangisinin gerçekten o olduğunu bilmiyorum.

Uber dairesine yaklaştıkça bacağım zıplıyor. Ona geleceğimi haber vermedim çünkü beni görmek isteyeceğinden emin değildim. Umudum Jeffery'ye izin verilen ziyaretçiler listesinden çıkarıldığımı söylememiş olması ve lobiden asansöre kadar sorunsuzca yürüyebilmem.

Uber binanın önünde durduğunda, çıkmadan önce her şeyin yolunda gitmesi için hızlıca dua ediyorum. Yanımda sadece bir el çantası var çünkü burada sadece bir gece kalmayı planlıyorum, yine de bir otel odası ayırtmam gerekiyor.

Şoföre teşekkür ediyorum ve çantama koymadan önce bahşış vermek için telefonumu çıkarıyorum. Adımı duyduğumda binaya yaklaşıyordum.

"Hattie, işte buradasın."

Sağıma döndüğümde Steph'in geniş bir gülümsemeye bana yaklaştığını görüyorum. Bırakın bu kadar mutlu olmasını, beni gördüğüne sevindiğini hiç görmemiştim.

Tanrım, ya ben ortadan kaybolur kaybolmaz Bastion onunla tekrar yatağa atladığı için buradaysa? Bu düşünce beni hasta ediyor.

"Selam Steph. Burada ne yapıyorsun?" Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Seni arıyorum tabii ki. Bastion seni ona götürmemi istedi."

Kaşlarımı çatıyorum, alnım kırışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana göz kulak olmamı ve eğer buraya gelersen seni ona götürmemi istedi. Hadi, burada bir arabam var." Renkli camlı lacivert bir sedanın park edildiği kaldırımını işaret ediyor.

"Ama geleceğimi bilmiyordu. Buraya geleceğimi nereden bilebilirdi ki?"

Beni başından savıyor. "Ben nereden bileyim? Onu tanıyorsun. Kendine has yöntemleri vardır." Steph omuz silkti.

Sanırım haklı. Bana yaklaşmak ve kendi deyimiyle "beni mahvetmek" için yaptığı planı ne kadar kolay uyguladığını düşünürsek, beni izlediğine inanmak zor değil. Bir yerlerde eşyalarımın üzerinde bir takip cihazı olabilir ve bundan haberim bile olmayabilir.

"Pekâlâ." Ona doğru yöneldim. "Nerede o?"

"Çalıştığı geçici ofiste. Bir yer kiraladı. Kulüp yeniden inşa edilene kadar ne yapacağını bulana kadar kısa süreli bir yer."

Bu mantıklı. Beni hiçbir zaman gerçekten önemsememiş olabilir ama kendisi için çalışan insanları önemseyen kesin. Eminim ya iş bulmalarına yardımcı olmaya ya da kısa vadede kulübü işletecek başka bir yer bulup hepsinin kazançlı bir şekilde çalışmasını sağlamaya çalışıyordur.

Ben araca yaklaşırken Steph yanımda yürüyor. "Yangında mahsur kaldığını duydum. Korkunç olmalı."

"Evet, öyleydi."

"Çantayı bana ver, senin için bagaja koyayım." Arabadan birkaç adım uzaklaştığımızda elini uzattı.

Bana neden bu kadar iyi davrandığını bilmiyorum. Belki Bastion ona öyle olması gerektiğini söyledi ya da belki de sonunda ikisinin ilişkisinin bittiğini kabul etti. Ne olursa olsun, ona küçük bir gülümseme veriyorum ve el çantasını uzatıyorum çünkü Bastion için çalışıyorsa ve ben de onun hayatında kalacaksam, iyi geçinmeyi öğrenmeliyiz.

Bir adım öne çıkıp kapıyı açıyor ve binmemi işaret ediyor. Arka koltuğa geçmek için eğildim ve hareketsiz kaldım. Uzak tarafta oturan bir adam bana silah doğrultuyor. Siyah saçları ve kahverengi gözleri var ama bana tanıdık gelmiyor. Kaçmak için dönüyorum ama Steph beni içeri itiyor ve adamın kucağına yığılmama neden oluyor. Adam sadist bir kıkırdama çıkarırken ben ondan kurtulmak için çabalıyorum.

"Çantasını al. Telefonuyla onu takip etmesini istemiyorum."

Çantam Steph tarafından omzumdan alındı ve kapı kapanıp araba kaldırımından hızla uzaklaşırken ona bakmak için döndüm.

"Neler oluyor?" Sesimin titremesinden nefret ediyorum.

"Sen, canım, sadece bir amaç için araçsın. Bunun için üzgünüm. Kişisel bir şey değil. Eğer sana söylediğim her şeyi yaparsan, buradan canlı çıkma şansın var."

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Yüzünü görmeme izin vermesinin, bu her neyse sonunda nefes alıyor olmamı planlamadığı anlamına geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Durmasını istesem de vücudum titriyor. Sanırım bu adam, her kimse, neden olduğu korkuyu görmekten sadece keyif alacak.

"Umarım bir süre daha korkmuş numarası yapmaya devam edebilirsin. Bence bu Bastion için teşvik edici olacaktır." Gülüyor ve dikiz aynasından şoförle bakışıyor.

Gözlerim açılıyor. Bunun Bastion'la bir ilgisi olmalı. Midem bulanıyor, sonunda bunun kim olabileceğini anlıyorum. "Sen... Sean mısın?"

Gözleri kısıldı. "Bastion'ın sana benden bahsettiğini görüyorum. Ne söylemek zorunda kaldı?"

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey. Yemin ederim."

Bana sadistçe sırıtıyor. "Yalancı kaltak."

Silahı tutan el namluyu bana doğru çeviriyor ve her şey kararıyor.

■ Lobiye girip Jeffery'ye el sallayarak asansör bankosuna doğru yürüdüm. Masanın etrafında koşturuyor.

"Efendim." Sesinde daha önce ondan hiç duymadığım acil bir nota var.

Kaşlarımı çattım ve durdum. "Jeffery?"

"Burada olmana sevindim. Seni arayacaktım ama sakinlerden biri beni aradı." Saç çizgisinde boncuk boncuk terler beliriyor ve yüzündeki panik ifadesi bana bir şeylerin çok yanlış gittiğini söylüyor.

"Sorun nedir?" Mideme bir huzursuzluk çöküyor ve bu dün gece içtiğim içkiden kaynaklanmıyor.

"Son zamanlarda Bayan Sinclair'i görmüyordum, bu yüzden arabadan inip kaldırıma çıktığını gördüğümde onu gördüğüme sevindim."

Göğsüm umutla genişliyor. "Hattie burada mı?"

Başını sallıyor, gözlerini endişe dolduruyor. "Binaya girmeden önce bir şey dikkatini çekmiş olmalı çünkü sağına baktı ve o tarafa yöneldi."

Kaşlarım aşağı doğru çekildi. "Kiminle konuşuyordu?" Hattie Seattle'da pek kimseyi tanımaz, hele benim yanımda yaşayanları hiç tanımaz.

"Bilmiyorum efendim. Masamın arkasından göremedim."

"Ve geri dönmedi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Belki de gördüğü sizsinizdir ve birlikte gitmişsinizdir diye düşündüm ama... Bilmiyorum. Aranızdaki etkileşimde bir tuhafılık var gibiydi. Konuştuğu kişiyle pek rahat görünmüyordu."

Korku karnıma vuruyor ve panik göğüs kafesime baskı yapıyor ama şu anda duygularımın düşüncelerimin önüne geçmesine izin veremem. "Dışarıdaki güvenlik kameralarının görüntülerine ihtiyacım var."

"Evet efendim, gerçi hangi açılar kapsadıklarını bilmiyorum. Hepsi uzaktan izleniyor."

Jeffery'nin omzunu sıktım. "Binanın ön tarafındaki görüntüyü almanı istiyorum. Bu olay ne kadar zaman önce oldu?"

Bir an düşündü. "Belki yarım saat önce." O zaman ve şimdi arasında çok şey olmuş olabilir.

Hayır. O konuya girme.

"Bana o görüntüleri getir. Ne kadar süreceği umurumda değil. İnsanlara rüşvet vermen gerekse bile umurumda değil. Getir ve e-postama gönder." Masaya doğru yürüdüm, bir kağıt parçası aldım ve e-posta adresini not ettim.

"Evet, efendim. İlgileniyorum."

Asansöre doğru yürüyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak düğmeye basıyorum. Hattie'yi kaçıranın Sean olduğundan eminim. Ama harekete geçmeden önce emin olmam gerekiyor.

Daireme vardığımda ellerim saçlarımda, zavallı, masum Hattie'mi ve ne kadar korkmuş olabileceğini hayal ederek etrafta dolanıyorum.

Tabii hâlâ hayattaysa.

Yaşıyor. Onu sadece bana ulaşmak için alırdı, başka bir amacı olamazdı ve tahmin etmem gerekirse, beni dışarı çekmek için onu kullanacaktı.

Telefonum çalmadan önce yirmi dakika geçti ve onu çıkardığımda, ön büro için yönetici hesabından bir mesaj görüyorum, e-postanın bana iletildiğini söylüyor.

Titreyen ellerimle e-postamı açıp yeniledim. Dışarıda hepsi farklı açılardan çekilmiş birkaç video var. İlkinde Play tuşuna bastığımda telefonum elimden kayıyor ama yere düşüp parçalanmadan önce yakalıyorum.

Steph.

Ne oluyor be?

O ve Hattie kısa bir konuşma yapıyorlar ve Hattie'nin Steph'in yanında kendini hiç rahat hissetmediğini bilmeme rağmen, vücut dili bunun benim dikkatim üzerine bir tartışmadan çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Steph ne derse desin, Hattie onu bekleyen arabaya kadar takip ediyor. Arabaya baktığında geri çekiliyor ama Steph onu arka koltuğa itiyor. Araba trafiğin içinde hızla uzaklaştı. Gözlerim zaman damgasına takılıyor. Lanet olsun. Bir saat geçmiş bile.

"Lanet olsun!" Neredeyse telefonumu fırlatacaktım ama bu Sean'ın bana ulaşamamasını sağlayacaktı.

Telefonumu arka cebime attıktan sonra, iki elimi saçlarımın arasından geçirip, telleri sertçe çekiyorum. Hazırlıklı olmak için aceleyle ofisime gidip kasayı açıyorum ve iki silahımı çıkarıp kılıflarını belime sokuyorum.

Sonra durup bekliyorum çünkü yapabileceğim başka bir şey yok.

Öfke kontrolü ele geçirene kadar belki bir dakika geçiyor. Sean benden değerli bir şey aldı ve eğer onun saçının bir teline zarar verirse, hiç doğmamış olmayı dileyene kadar ölümünü çekeceğim.

Öfkemi dışa vurmak için masamdaki her şeyi yere düşene kadar silip süpürüyorum. Sonra duvarlardaki tabloları söküp paramparça olana kadar yok ediyorum. Masa sandalyem duvardan sekerek bir göçük bırakıyor ve kitaplıklarımı temizliyorum. Ofisimde tek bir eşya bile kalmadığında durup yıkıma bakıyorum, göğsüm kabarıyor.

Bu konuda akıllı davranmalıyım. Sean aradığında hazırlıklı olmalıyım, bu yüzden arka cebimden telefonumu çıkarıp Vitale ailesindeki bağlantımı arıyorum.

"Planlar değişti."

O akşam Gabriele Vitale'den gelen telefonla adamlarının Steph'i kaçırmaya çalışırken bulduklarını öğrendim. Görünüşe göre Hattie için onu bir kenara koymama kızmıştı, bu yüzden Sean ona yaklaşıp Hattie'yi ona götürmesi için para teklif ettiğinde, teklifi kabul etmekten ve Dodge'dan defolup gitmekten çok mutlu oldu.

Gabriele bana Sean'ın Hattie'yi nerede tuttuğunu bilmediğini de söyledi. Yalan söylemediğinden nasıl emin olduğunu sormaya zahmet etmedim. Eminim mafyanın kendi yöntemleri vardır ve ne kadar az bilirim o kadar iyi.

Gabriele, Vitale suç ailesinin başıdır ve kendisinin neden bu işe karıştığını sorguladığımda bana, düşmanlarının hayatındaki kadınları koz olarak kullanan erkeklerden hoşlanmadığını söyledi. Görünüşe göre, bir zamanlar birisi şu anki karısını ondan almış, bu yüzden nasıl hissettiğimi biliyor.

Telefonu kapatmadan önce, Sean'dan haber aldığımda onu haberdar etmemi söyledi.

Steph'e ne olduğunu sormanın bir anlamı yok. Cevabı tahmin edebiliyorum. Hastalıklı bir yanımla Hattie'nin kaçırılmasındaki rolünün bedelini ödediği gerçeğinden zevk alıyor.

Akşamın geri kalanında ve sabaha karşı kanepemde oturup beklerken telefonumun gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum. Tek düşünebildiğim Hattie'nin ne kadar korkmuş olabileceği ve ona nasıl kötü davranıyor olabilecekleri.

Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Elimdeki telefon çaldığında oturma alanındaki tavandan tabana pencerelerin önünde volta atıyorum. Ekrana baktığımda tanımadığım bir numara görüyorum ve arayanın o olduğunu biliyorum.

"Hayatına değer vermiyor olmalısın."

Sean'ın sadist kıkırdaması kulağımda çınıyor ve çıtlıyor. "Dikkatli ol, artık tüm kartlar benim elimde."

"Ne istiyorsun?"

"Şey, sana aylar önce ne istediğimi söyledim, ama sen bana vermeyi reddettin. Sonra da bağları tamamen koparma cüretini gösterdin. Eğer bir şeyler hissediyor olsaydım, incinmiş olurdum."

Sean'ı hafife alarak büyük bir hata yapmıştım. Onun bir uşak ya da en azından büyük resmi görebilen biri olduğunu düşünmüştüm. Tüm bunlar olup bittikten sonra intikam dışında ne kazanacağını düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Hattie'yle kendi durumumu düşündüğümde ironi gözümde kaçmıyor.

"Tekrar soruyorum, ne istiyorsun?" Soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum ama Hattie'nin iyiliği için bunu yapmak zorundayım.

"Her zaman istediğim şeyi. Onlara geri dönüp olanları anlattığımda patronlarımın hoşuna gitmedi. Söz konusu olan benim kığım, bu da beni çok çaresiz bir adam yapıyor Bastion."

"Hepsi bu olamaz." İçimdeki endişeli enerjiyi biraz olsun dindirmek için elimi saçlarımın arasından geçirip tekrar adım atıyorum.

Sean yine kıkırdıyor ve bu ses bende telefona uzanıp çıplak ellerimle onun ses tellerini koparma isteği uyandırıyor. "İşte şimdi akıllı bir adam oldun. Daha önce zeki olmaman çok kötü. Tüm bu tatsızlıklardan kaçınabilirdik."

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sıkıntıları için toplu bir ödeme istiyorum. Öğlen sana mesaj attığım adrese iki milyon nakit getir. Bunu yap ve bahsettiğim yeni pazarlık oranıyla uyuşturucuları kulübünden geçirmeme izin ver, prensesini geri alabilirsin."

"Tamamdır." Bunu düşünmeme bile gerek yok. Hattie'nin güvenliğini sağlamak için her şeyi öderim.

"Tek başına gel. Yanında birinin olduğunu görürsem, kız ölmüş demektir."

"Hattie'nin hâlâ hayatta olduğunu nereden bileceğim?" Kelimeler boğazıma cam kırıkları gibi geliyor.

"Hadi, bir şey söyle tatlım."

Onu duymayı beklerken nefes almayı kesiyorum, böylece iyi olduğunu biliyorum. Ve sonra onun küçük, korkmuş sesi hatta geliyor. "Bastion?"

"İşte, hayatta olduğunu biliyorsun. Öğlen görüşürüz."

Aramayı sonlandırdı. Dairemin boşluğuna doğru kükrüyorum, sonra da cama yumruk atıyorum. Parmak eklemlerim kırıldı ama elimi kırmadığım için şanslıyım. Sonra hemen harekete geçip kasamda ne kadar nakit olduğunu kontrol ediyorum. Gabriele Vitale'yi aramadan önce bankacımla telefonda görüştüm.

Hattie'nin saçının bir teli bile yerinde değilse Sean'ı balık gibi doğrarım.

■ Hayatımda hiç son yirmi dört saat içinde olduğum kadar dehşete düşmemiştim. Büyük bir parçam Sean'ın Bast'ı buraya çekmem için bana ihtiyacı olduğu için bana zarar vermeyeceğini düşünse de, bu adam açıkça

Aklı başında değil. Gece gündüz kullandığı ilaçlardan mı yoksa her zamanki halinden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama ne zaman yanıma gelse ya da bana doğru baksa dağılmamak için gerçekten çaba sarf etmem gerekiyor.

Ailem muhtemelen neden aramadığımı merak ediyordur. Onlara Seattle'a geleceğimi söyledim ama nedenini söylemedim. Annem, Bast'a eşleşme testi için yalvaracağımı düşünseydi buraya gelmeme asla izin vermezdi. Ama aramızda olanları konuşmak için onunla konuşmaya hazır olduğumu söylediğimde bana onay verdi.

Tanrım, umarım o iyidir ve ben elim kolum bağlıyken sağlığında ciddi bir şey olmamıştır.

Beni doğrama atölyesi olduğunu düşündüğüm bir yerde tutuyorlar. Gece gündüz insanlar buraya araba getiriyor, sonra da adamlar hemen parçalara ayırıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve buradan gitmeyi çok istiyorum. Ama serbest bırakılırsam ve bırakıldığımda bunun Bast burada olduğu için olacağı düşüncesi beni hasta ediyor. Bast'ın

Onun zarar göreceği fikri beni panikletiyor. Bast sözünü tutarsa Sean gerçekten ikimizin de gitmesine izin verecek mi?

Nedense ikimizin de sağ salim çıkacağından şüpheliyim.

Ama Bast bunu da biliyor olmalı, değil mi? Bir planla gelecektir.

"Beş dakikadan az kaldı, tatlım. Sence adamın senin için gelecek mi?"

Sean bağlı olduğum sandalyenin arkasında, sağ tarafımda duruyor ve kulağıma konuşacak şekilde eğilmiş. Yüzümün yan tarafındaki sıcak nefesi omurgama bir ürperti gönderiyor.

"Merak etme. Eminim yapacaktır."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kurbanı olduğum süre boyunca neredeyse iki kelime bile etmemiş olmama rağmen, bu sefer onu kızdırıyor. Başımın arkasındaki saçları tutuyor ve başımı geriye doğru çekiyor.

"Sen düşünmek sen çok iyi için Ben veya Bir şey mi?
Yapamam. cevap vermeye zahmet eder misin?"

Eli saçlarımı sıkıca kavrayıp sertçe çektiğinde inliyorum. "Çek

o lanet ellerini onun üzerinden."

Bast'ın sesi endişemi bir nebze hafifletiyor ama aynı zamanda daha da artırıyor. İşte o an tüm korkularım gerçek olabilir.

Sean o sinir bozucu, berbat kahkahasını atıyor. "Bize katılabildiğine sevindim. Paran var mı?" Bir kolunu bana doğru uzatıyor ve elinde bir silah var. İçim burkuluyor.

Bast'ın bakışları sadece benim üzerimde, gözleri Sean'a kaymadan önce tek parça olduğumdan emin olmak için bir kez, sonra tekrar ve tekrar üzerimde geziniyor. Bana karşı hislerinin gerçek olduğuna dair söylediklerinin doğru olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım, gerçi buraya gelmiş olması bile bunu kanıtlamalıydı sanırım. Yine de gözlerinde panik, pişmanlık ve rahatlama karışımı bir ifade var.

"Hepsi burada." Bast bir spor çantasını birkaç metre önüne fırlatır. Beton zemine büyük bir gürültüyle düşüyor.

Sean'ın adamlarının çoğu bir saat önce burayı terk etti -sanırım bu toplantıyı bekliyorlardı- ama hâlâ görebildiğim birkaç kişi var ve muhtemelen daha fazlası da gölgelerde saklanıyor.

Sean çantayı kontrol etmesi için adamlarından birine başıyla işaret ediyor. Adam yürüyüp çantayı alıyor ve Sean'a yaklaştıırp fermuarını açıyor. İçindeki para yığınlarını görünce gözlerim doluyor. Adam bir tanesini çıkarıp burnuna götürüyor, sonra birkaç tanesini çıkarıp yakından inceliyor.

"Bu iyi," diyor Sean'a başını sallayarak.

"Çok yardımcı oldun Bast, gerçekten. Bu şekilde bitmek zorunda olması çok yazık." Sean silahı kaydırıp başıma dayıyor ve dudaklarımdan acı dolu bir çığlık dökülüyor.

Deponun ışıkları kapanıyor ve karanlığa gömülürken çığlık atıyorum. Etrafta ne olup bittiğini anlamaya çalışan adamların bağırışları duyuluyor.

Bir çift el omuzlarıma indiğinde çığlık atıyorum.

Avucunu yüzümün yan tarafında gezdiriyor.

Bast.

Sonra ellerinin bileklerimi arkamdan bağlayan ipi çözdüğünü hissediyorum. Gevşiyorlar ve çekiştiriyorum ama bu beni kurtarmaya yetmiyor.

Bir silah sesinin gürültüsü karanlıkta yankılanıyor.

Bast'ın beni serbest bırakmasını beklerken gözlerim yaşıyor ve onun işini kolaylaştırmak için sabırlı olmaya ve hareket etmemeye çalışıyorum. Ama daha fazla silah sesi duyuluyor ve bir tanesinin derimi parçalayarak verdiği yakıcı acıyı bekliyorum.

Karmakarışık ve gürültülü bir ortam var ve mekanda çakan ışıklar gözlerimin karanlığa alışmasını imkansız kılıyor.

İp gevşiyor ve Bast beni sandalyeden çekip koltuk altlarımdan kaldırıyor.

"Buradan çıkmak zorundayız. Koşabilir misin?" diye fısıldıyor kulağıma, silah tekrar patlamadan önce.

"Evet."

"Sakın bırakma beni." Elimi tutuyor, sıkıyor ve beni karanlığa doğru götürüyor.

Sadece Bast'ın ne yaptığını ve nereye gittiğini bildiğine güvenebilirim.

Biz uzaklaştıkça çatışmalardan gelen bağrışmalar azalıyor. Bast arka köşedeki metal bir kapıyı açıyor ve güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Gözlerimin bir şey görmesi bir dakika sürüyor ama Bast beni binanın yan tarafına götürürken sulu gözlerimi kırıştırıyorum.

Net bir şekilde görebildiğimde, sağ elinde bir silah ve başının üstünde gözlüğe benzer bir şey olduğunu fark ediyorum. Bunlar gece görüş gözlüğü olmalı.

"Hadi," diyor, hızımızı artırarak.

Binanın köşesini döndüğümüzde Bast aniden durdu ve benim onun sırtına çarpmama neden oldu.

"Bast, ne..." Yanına yaklaştım ve neden durduğunu anladım.

Sean bize bir silah doğrultmuştu. Başka bir çıkıştan çıkmış olmalı. Bast'ın getirdiği spor çanta elinde.

"Parayı al ve git," diye haykırıyor Bast, bana biraz güven vermek için elimi sıkıyor.

Sean başını eğiyor ve dudaklarının bir köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. "Başıma açtığın onca dertten sonra, bir çanta dolusu paradan daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" Gözleri kısılır.

Bast cevap veremedi Sean tetiği çeker. Silah sesi güneşli güzel öğleden sonra boyunca çınlıyor ve merminin Bastion'ın göğsüne çarpışını dehşet içinde izliyorum. Eli elimden kayıyor ve topallayarak yere düşüyor. Çığlık atıyorum ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bast, hayır, hayır, hayır!"

Yüzü bana dönük bir şekilde yan yatıyor ve kaybetmenin acısı içimi parçalıyor.

"Seni piç!" Tekrar glen Sean'a bağırıyorum. O korkunç, sarsıcı kahkaha.

Tırnaklarımın derisini parçalamasından duyacağım hazzı hissetmek için ayağa kalkıp ona doğru hamle yapmak üzereyken yanımdaki hareket Bastion'a bakmamı sağlıyor. Hızlı bir hareketle, kolunu uzatmış, elinde silahla yuvarlanıyor ve tetiğe basıyor.

Sean yere yığılıyor, kafasından kanlar akıyor. Damarlarımdan rahatlama akıyor.

"Aman Tanrım, bir doktor bulmalıyız." Bast'a bir göz attım ama kan göremedim. "Nerenden vuruldun?"

Gömleğini yırtarak kurşun geçirmez yeleğini ortaya çıkardı.

ne atılıp kollarımı boynuna doluyorum ve onu sırt üstü yere düşürüyorum. "Tanrı'ya şükür iyisin."

Kolları beni sarıyor ve Wisconsin'den ayrıldığından beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum.

"Dikkatli ol, beni hâlâ önemseydiğini düşünebilirim."

Kendi bakışlarım gözyaşlarıyla dolarken onun bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Beni kurtarmaya geldin."

Bast her iki yanağına birer elini koyar. "Sana söyledim, seni seviyorum. Seni sevmeye başlamamış olabilirim ve sana her şeyi daha önce anlatmalıydım ama sana karşı hislerim çok gerçektir. Çok gerçektir."

Onu her şeyimle öpüyorum, sevgimin, kabulmn ve minnettarlığımın her zerresini pcğe döküyorum.

Ayrıldığıımızda alnını benimkine yaslıyor. "Artık gitsek iyi olacak. Bana yardım etmek için gelen ekip her şeyi temizleyecek."

Başımı sallıyorum ve ona tekrar sarılıyorum.

O insanların kim olduğu ya da Bast'ın onları nereden tanıdığı benim için önemli değil. Sadece burada oldukları için minnettarım.

Ayağa kalkıyoruz ve Bast spor çantasını alıp beni binanın yanından aşağıya, bir dizi sokaktan geçerek arabasına götürüyor.

Arabaya binip yeterince uzaklaştıktan sonra bana döndü. "Hattie, konuşmamız gereken bir konu var-"

Başımı sallayarak sözünü kesiyorum. "Yarın. Bugün sadece eve gidip duş almak ve sonra seninle sevişmek istiyorum, tamam mı?"

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Kulağa mükemmel geliyor."

E Ertesi sabah erkenden, yanımda yatan Hattie'yi izledim, göğsü inip kalkıyordu, sadece hâlâ nefes aldığından emin olmak için. Dün çok korkmuştum. O sandalyeye bağlı görüntüsü Sean'ın yanında, kafasına silah dayamış bir şekilde, sonsuza dek beynime kazınacak.

Bir parmağımı yanağında gezdiriyorum. Bu kadın benim için her şey demek.

Çocukken tek istediğim başımı sokacak bir çatı ve karnımı doyuracak bir yemektir. Gençliğimde ve ilk yetişkinliğimde tek istediğim finansal istikrar ve bir daha asla gençliğimdeki gibi hissetmemek için elimden geldiğince para kazanmaktı. Şimdi, otuz yedi yaşında, hayatımda ihtiyacım olan tek şeyin böyle bir aşk olduğunu biliyorum. Tüm parayı ve prestiji kaybedebilirim. Bu lüks daireye ve kulüplere ihtiyacım yok. Hattie doğuştan gelen iyiliği ve nazik ruhuyla yanımda olduğu, beni desteklediği ve sevdiği sürece i y i olacağım.

Ama onunla gelecek için umut etmekten korkuyorum. Dün gece ciddi bir şey konuşmak istemedi. Bunun yerine defalarca seviştik, birbirimizin bedenlerinin tadını çıkardık, beni harap eden samimi bir düzeyde bağlandık.

Hattie'nin koyu renk kirpikleri titriyor ve yavaşça gözlerini açıyor, sonra bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Selam." Sesi hâlâ uykudan dolayı pürüzlü.

"Günaydın." Alnına bir öpücük konduruyorum.

"Ne zamandır uyanıksın?" Esniyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor.

"Çok olmadı."

"Neden beni uyurken izliyorsun?" Kıkırdıyor.

"Çünkü son kez uyuyabileceğimden korkuyorum." Çiğ, filtrelenmemiş gerçek dudaklarımdan dökülüyor.

Tasarım gereği. Hissettiğim ya da düşündüğüm her şeyi bu kadından saklayacağım günler geride kaldı. Eğer bu işi yürüteceksek, ona karşı tamamen dürüst olmalıyım. İlerlememiz için tek yol bu.

Hattie'nin neşesi taş gibi düşüyor ve yatak başlığına yaslanacak şekilde pozisyon alıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Konuşmamız gerektiğini biliyorum, sadece... dün olanlardan sonra, sadece seninle olmak istedim."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Buraya sağ salım döndüğümüzde çok rahatlamıştım. Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum, hepsi bu. Neden beni görmek için buraya geldin?"

İç çekiyor ve yüz hatlarında bir hüznün parıltısı belirliyor. "İki nedenden dolayı. Birincisi bizimle ilgili." Hattie bana elini uzattı, ben de onunkini tuttum. "Açıkçası, annemle kim olduğunuzu öğrendiğimde şok oldum... annemizle. Tanrım, bu çok garip." Başını eğdi ve bir elini alnına bastırdı.

"Sorun değil, devam et." Elini sıkıyorum.

"Bana bu kadar uzun süre yalan söylediğin gerçeği, benim sadece bir planın parçası olduğum gerçeği-" Araya girmek için ağzımı açtığımda elini kaldırıyor, ben de elimi kapatıyorum ve devam etmesi için başımı sallıyorum. "Bana olan hislerinin artık gerçek olduğuna inanıyorum Bast, gerçekten. Bunu fark etmem biraz zaman aldı ama neyi paylaştığımızı biliyorum ve bunu taklit edemeyeceğini de biliyorum. Yine de yalan söyledin ve bu da beni

Rich yalan söyledi ve ben kendimi dünyanın en aptal insanı gibi hissettim. Gözünün önündekini göremeyen bu aptal, saf küçük kız gibi."

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraklıyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Annemle konuştum ve bana sen büyürken nasıl olduğunu anlattı - en azından hatırlayabildiği kadarıyla. Seni mümkün olan her şekilde hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğini açıkça söyledi ve onu böyle hayal etmek benim için hala zor olsa da..." Alay ediyor ve başını sallıyor. "Neredeyse imkânsız, gerçekten, çok acı çektiğini biliyorum. Neden ona bunu ödetmek istediğini ve beni neden düşmanın ya da anneni elinden alan kişi olarak gördüğünü anlayabiliyorum."

Göğsüm daralıyor ve nefes almaya devam etmekte zorlanıyorum. "Hattie, sana yaşattıklarım için çok üzgünüm. Eğer her şeyi baştan yapabilseydim, Carla'nın kapısına gider, ona aklımdan geçenleri söyler ve bu işi bitirirdim. Seni mahvetmek için plan yapmazdım. Tanrım, artık seni tanıdığıma göre bu istediğim son şey. Ama aynı zamanda..."

"Ne?"

Son kısmı kendime saklamayı düşünüyorum ama onunla dürüst bir gelecek istiyorsam bunu bilmesi gerekiyor. "O planı yapmamış olsaydım, seni asla bulamazdım. Sana asla aşık olamazdım. Bu yüzden, incindiğin için üzgünüm ve eminim ki bunu işbirlikçi, boktan bir şekilde yaptım, ama biz bundan çıktık. Seni mahvetme kararımdan tamamen pişmanlık duymak benim için çok zor." Saçmalamayı bıraktım ve tepkisini bekledim.

Başını sallıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Eğilip beni öpüyor ama tercih ettiğimden çok daha kısa sürüyor. "Ama eğer birlikte olacaksak, o zaman anneme olan kızgınlığını bir kenara bırakmanı istiyorum. O benim hayatımın önemli bir parçası. Onunla çok farklı bir deneyim yaşadığını anlıyor ve buna saygı duyuyorum, ama onun yanında asla birlikte olamazsak, seninle yaptığım bir konuşmada ondan asla bahsedemeyeceğimi hissedersen, bu aramızın açılmasına neden olur. İlişkimizin yürümemesi kaçınılmaz olur."

Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve tavana doğru bir nefes üflüyorum. "Onu affedebilir miyim bilmiyorum, Hattie."

İstediği gerçek bu değil ama bu dürüstlük meselesini zorlayacağım.

Elimi sıkıyor ve ben de dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Senden onu affetmeni istemiyorum. Onunla ilgili duygularının ne kadar karmaşıık olduğunu hayal bile edemiyorum. Sadece onun adı her geçtiğinde elim kolum bağlı dolaşımayayım ve ne zaman o konu aılsa dirençle karşılaşmayayım diye."

Söylediklerini ve istediği şeyi gerçekten yapıp yapamayacağımı düşünüyorum. Hattie için, sanırım yapabilirim.

Ona sertçe başıımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim. *Yapacağım* da. Yine de biraz pratik ve zaman alabilir."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. Eminim annesiyle ilişkimi dzeltmemi çok isterdi. "Pekâlâ, güzel. Ama Bast, bence onu her ne şekilde olursa olsun affetmeye çalışmalısın. Onun için değil, kendin için." Hattie avucunu yanağıma koyup Carla'nın yaptığı gibi aşağı doğru kaydırıyor. "Böylece nefretinin ağırlığını taşımayı bırakabilirsin."

Avucunu ağzıma götürüp ortasından öpüyorum. "Bunu bana da yapardı, biliyorsun."

Başıını yana eğiyor. "Ne yapardı?"

"Avucunu yüzümde gezdirirdi." Carla'nın tercih ettiğimden daha iyi bir versiyonunu hatırladığım için kelimelerimden acı sızıyor.

Hattie bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, belli ki bunu bana birkaç kez yaptığında verdiğim tepkiyi şimdi anlıyor.

Bana neden burada olduğunu anlatmayı bitirmediğini fark edene kadar bir süre szszce birbirimize bakıyoruz.

"Beni görmeye gelmeniz iki nedeni olduğunu söylemiştiniz. Diğerı neydi?"

Gözlerinden yaşlar fişkırıyor. "Annem hastanede. Yaşaması için böbrek nakline ihtiyaı var." Yüzü buruşuyor.

Bir kolumu ona dolayarak yanıma çekiyorum. Kalbim hem onun hem de bizim yaşadıklarımızı yaşamak zorunda kaldığı için acıyor. Demek Carla o gün doktordan iyi haber alamamıştı.

"Çok üzgünüm." Ben de üzgünüm. Kadına karşı bir sevgim olmayabilir ama bu durumun sevdiğim kadın için yıkıcı olduğu açık.

Hattie uzaklaşıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Söyleyeceği şey için üzgün görüldüğünü fark ediyorum ve huzursuzluk omurgamdan yukarı doğru süzülüyor. Gözünden ilk damla yaş düşüyor. "Eşleşip eşleşmediğinizi görmek için test edilmeyi kabul edip etmeyeceğinizi öğrenmek için size yalvarmaya geldim. Babam ve benim var ama biyolojik olarak akrabasınız ve doktor en iyi eşleşme şansının sizde olduğunu söyledi."

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

Böbrek mi bağışlayayım? Benim hayatımı mahveden kadını kurtarmak için hayatımı riske mi atayım? Kızmış olmalı.

■ Hattie nakilden bahsettiği anda bunun olacağını anlamalıydım ama onu teselli etmekle çok ilgiliydim. Beni şaşkına çevirdi ve cevap vermem neredeyse bir dakika sürdü.

İlk içgüdüm hayır demekti. Neden beni hiç umursamadığı belli olan birini kurtarmak için hayatımı ameliyatla riske atayım ki? Ama hayır dersem, Hattie ve ben diye bir şey kalmayacağını biliyordum. Beni herhangi bir şekilde zorladığı için değil, bana her baktığında göreceği tek şey annesini kurtarabilecekken kurtarmayan kişi olacağı için.

Hayır, Hattie bana cevabımın ilişkimiz üzerinde hiçbir etkisi olmadığını ve ne sorduğunu anladığını söyledi. Bu kişisel bir karardı ve sadece benim verebileceğim bir karardı. Eğer istemezsem bunu bana karşı kullanmayacağına söz verdi. Ama bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum.

Bu konuda çok düşündüm, gerçekten yapabilecek miyim yoksa yapamayacak mıyım diye ve gerçek şu ki, bilmiyorum. Carla için içimde hala çok büyük bir öfke var. Ama sonra hayatıma, Trent ile yaptığım bazı şeylere bakıyorum ve belki de başkalarının gözünde aynı statüye sahip olduğumu fark ediyorum. Kendimi zengin bir kadının yatağına atıp ona şantaj yaptıktan sonra evliliklerine müdahale ederek onları mahveden ya da Trent'le birlikte çalışarak bir çiftin hayat birikimlerini şu ya da bu dolandırıcılıkla temizleyen bendim.

Belki de taş atan kişi ben olmamalıyım. Haklı olmaya hakkım yok.

Wisconsin'e döndüm ve annemi görmek ve onunla konuşmak için hastaneye gittim. Olan biten her şey hakkında ilk kez gerçek bir konuşma.

Hattie'ye kararımı vermek için buna ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana baskı yapmadı, sadece bu süreçte beni desteklemek için yanımda olacağını söyledi.

Hattie'yle birlikte asansörden inerken avuçlarım terlemişti ve gömleğimin yakası çok sıkı geliyordu. Koridorda ilerlerken sırtımı okşuyor, belli ki bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamış.

Odaya vardığımızda Hattie duruyor ve bana dönüyor. "Neye karar verirsen ver, saygı duyacağım. Ama lütfen oraya açık bir kalple git." Avucunu göğsüme koydu. "Böylece iyileşebilirsin."

Hiçbir şey söylemiyorum, istesem bile sesimin işe yarayacağından emin değilim. Ses tellerim sanki birinin yumruğunda sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Eğilip alnından öpüyorum, sonra odaya giriyorum.

Carla'nın yüzükoyun yatan bedeni hastane yatağının ortasında duruyor ve Robert da onun yanında bir sandalyede oturuyor. Onu son gördüğümde daha hasta görünüyor. Biz içeri girince kapıya doğru dönüyorlar.

Carla zayıf bir sesle kızına "Tatlım, dönmüştün" diyor, sonra bana bakıyor. "Bastion." Bana gergin bir gülümseme veriyor.

Neden burada olduğumu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Hattie'ye sorma zahmetine girmedim. Önemli de değildi zaten. Carla'nın hayatta olduğunu öğrendiğim andan beri bu konuşmaya ihtiyacım vardı.

Robert sandalyesinden kalktı ve kızına sarıldı. O da annesine sarılmak için yatağına gittiğinde, Robert'ın dikkati bana yöneliyor. Eminim bana söylemek istediği çok şey vardır ama onun yerine başını sallayıp dikkatini hayatındaki iki kadına çeviriyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve ikisinin de bana baktığını görüyorum. Bir kez daha gömleğimin yakası boynumda bir ilmik gibi hissediyorum.

Hattie babasına döndü. "Baba, neden bir şeyler yemiyoruz, böylece annem ve Bast konuşabilirler?"

Robert tereddüt ediyor, Carla'ya bakıyor. Hattie kolunu onunkine doladı ve odadan çıkmaya başladı, ama bana "Onu kızdırırsan benimle uğraşmak zorunda kalırsın" der gibi bir bakış atmadan önce değil.

Buna saygı duyabilirim. Roller tersine dönseydi, ben de Hattie için aynısını yapardım.

Kapı kemiklerimde yankılanan bir tıkırtıyla arkamdan kapanıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, yatağa daha fazla yaklaşmıyorum. İkimiz de uzun bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Sanki söyleyecek çok şey var ve ikimiz de nereden başlayacağımızdan emin değiliz.

"Ne istersen söyleyebilirsin Bastion. Sırf ben ölüyorum diye kendini tutmana gerek yok." Gözlerinde benimkiyle eşleştiğini hayal ettiğim bir keder var. "Çılgılık at, bağır, senin için ne kadar değersiz olduğumu söyle, her şeyi söyle. En azından bunu hak ediyorsun."

İç çekerek yatağının yanına yaklaşıyorum ve Robert'ın boşalttığı sandalyeye oturuyorum. "Sana bağırıp çağırmak istemiyorum. Bağırdım. Uzun bir süre bağırdım. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağından da şüpheliyim. Hattie'yi incitecekken olmaz."

"Onu seviyorsun." Sesinde bir hürmet var.

Başımı sallıyorum.

"Onu sevmek kolay, değil mi?" Carla bana sulu bir gülümseme veriyor.

"Ne zaman başladı?" Boğazımı temizliyorum. "Ne zaman kullanmaya başladın? Seni hep böyle hatırlıyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Sen doğduktan birkaç yıl sonra. Mazeret üretmeyeceğim ama her şey benim için büyümenin nasıl bir şey olduğunu unutmak istememle başladı. Benim..." Carla derin bir nefes alıyor, sanki bir sonraki kısmı söylemek onun için zor olacakmış gibi. "Babam çocukken bana cinsel tacizde bulundu. Anneme de kötü davranıyordu. Anılarım aklıma geliyordu ve sadece gitmelerini istiyordum. Eğer giderlerse, ben de

sana daha iyi bir anne olabilirdim. Belli ki bu plan umduğum gibi gitmedi."

Ağzımın kenarı kalktı.

"Hemen bağımlı oldum ve o andan itibaren kötüleştim. Uyuşturucu bulamadığım zamanlarda içiyordum. O zamanların çoğunu hatırlamıyorum bile. Muhtemelen tanık olmak zorunda kaldığın şeyleri düşünüyorum ve sadece-" Göğsünden bir hıçkırık boşalıyor. O kadar çok acı ve umutsuzlukla dolu ki dinlemesi zor.

Kendime rağmen, o ağlarken omzunu sıkıyorum, bir kez daha annesinin mutlu olmasını isteyen o küçük çocuk gibi hissediyorum.

Bir dakika sonra Carla ağlamaktan lekelenen yüzünü siler. "Kelimelerin yeterli olmadığını ve sana yaptıklarımı asla geri alamayacağımı biliyorum ama üzgünüm Bastion. Sana yaşattığım acı için çok üzgünüm."

Sözlerinin beni iyileştirmek için bir işe yarayacağını düşünmüyordum ama sürpriz bir şekilde göğsümdeki ağrının bir kısmını hafifletti.

"Robert ve Hattie hayatıma girdiğinde, bunu doğru olanı yapmak için ikinci bir şans olarak gördüm. Ama bir an bile seni düşünmediğim ya da iyi olup olmadığını merak etmediğim bir gün, bir saat olduğunu sanma. Düşündüm." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

Ruhumdaki yırtığın bir parçası birbirine dikiliyor. İplik kırılgan, dikiş gevşek, ama şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazlası.

Bir süre onun sözleriyle oturuyorum, dirseklerim dizlerimin üzerinde, yere bakıyorum. Bana izin verdi. Bir şey söylemem için baskı yapmıyor, kendi hızımda çalışmama izin veriyor.

Sonunda başımı kaldırdım ve onun sulu bakışlarıyla buluştum. "Yakın zamana kadar peşimden geldiğini bilmiyordum. Gittiğimi ve beni iki kez düşünmediğini sanıyordum."

Kalbi kırılmış gibi görünüyor, yüzündeki çizgiler derinleşiyor.

"Neden beni onunla bıraktın? Neden daha fazla çabalamadın?"

İçini çeker. "Bunu düşündüm. Ama söylediği şeyler... haklıydı. Seni hak etmemiştim. Tek yaptığım sana acı çektirmektir ve beni görmek istemediğini söylediğinde ona inandım. Onunla ilk yüzleşmemden birkaç gün sonra oraya geri döndüm ve kızı olduğundan şüphelendiğim küçük bir kızla gidişini izledim. İkiniz parka doğru yürüdünüz ve çok eğleniyordunuz. Gülüyor ve gülümsüyordunuz. Seni en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Onunla birlikte olmanın benimle birlikte olmaktan daha iyi olduğunu düşündüm çünkü o zamanlar ben bile yeniden başlamayacağımdan yüzde yüz emin değildim. Sana karşı o kadar çok yanlış yapmışım ki, doğru yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu düşündüm."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Başını sallıyor. "Hayır, bilemeyeceğiz."

O ilk yılı hatırlıyorum ve beni ayrılmaya zorladığı için ona kızarken bile onu ne kadar özlediğimi. Ama aynı zamanda Ariana'yla attığımız kahkahaları ve eğlenceleri de hatırlıyorum.

"O zaman beni nasıl buldun?" Trent bana anlattığından beri merak ettiğim bir şey bu.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sokağın aşağısındaki lokantada senden hoşlanan garsonu hatırlıyor musun? İlk kaybolduğunda seni aramak için oraya gitmişim. Haftalar sonra oradaydım ve bana seni Trent'le birlikte gördüğünü söyledi. Sanırım onu tanıyordu."

"Evet, bana hep iyi davranırdı. Bazen oraya gittiğimde bana bedava yemek verirdi."

Carla sözlerimden etkilenmiş

görünüyor. "Bunu seni incitmek için

söylemiyorum."

"Biliyorum, sadece gerçekler acıtır."

İçimi çektim. "Hattie'nin iyiliği için herhangi bir ilişki kurmaya çalışacaksak, diğerinin ne düşüneceğinden endişe etmeden bu konular hakkında konuşabilmemiz gerekecek."

"Bastion, bana ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin. Ciddiyim. Canın yanacak ama beni korumana gerek yok. Tanrı biliyor ki seni korumam gerekirken koruyamadım."

Bir an yere baktım. Buna söylenecek fazla bir şey yok, değil mi? Doğrulduğumda iç çekiyorum ve iki elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, buradan nereye gideceğimizden emin değilim.

"Trent'le birlikte olmak nasıl bir şeydi? Hattie'ye sordum ama eğer istersen bunun senin hikayen olduğunu söylemekle yetindi."

Yüzümde oluşan küçük gülümsemeye engel olamıyorum. İşte benim kızım, her zaman beni kollar.

"Bu başka bir zamanın hikâyesi." Bu pratik yabancıya hayatımın sırlarını dökecek değilim.

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Vermem gereken bir karar var. Hayatını kurtarabileceğimi bilerek bu kadından uzaklaşabilir miyim? Bu beni ne tür bir insan yapar?

Hattie geçmişini unutmanın bir yolunu bulmam gerektiği konusunda haklı. Carla ve benim asla bir anne-oğul ilişkimiz olmayacak ama öfke ve kızgınlığa daha fazla tutunmak istemiyorum. Sadece Hattie için kendimin en iyi versiyonu olabilmem için.

Ayağa kalkıyorum, aniden buradan çıkmam gerekiyor. Carla'yla bir gün boyunca kaldırabileceğim kadar içli dışlı oldum. "Ben gidiyorum."

Başını sallıyor, yine hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Gitmeden önce, uygun olup olmadığımı görmek için teste tabi tutulacağımı bilmelisin." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum.

Gözleri açılıyor ve yaşlar birikiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Seninle bu yüzden konuşmak istemedim."

Ellerimi ceplerime sokup topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Biliyorum. Bu yüzden yapıyorum. İkimiz için gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama yardım edebileceğimi bildiğim halde bunu yapmamanın beni yiyip bitireceğini biliyorum. En çok da Hattie'yi inciteceği için."

İlk gözyaşı yüzünden aşağı damlıyor. "Sen iyi bir adamsın Bastion. Bana rağmen, sen iyi bir adamsın."

Buna ne diyeceğimi bilemeden başımı sallayıp odadan çıkıyorum. Robert ve Hattie koridorun ortasındaki duvara yaslanmışlardı. Karısına kavuşmak için yanlarından geçerken bana başıyla selam veriyor.

Hattie tereddütle bana yaklaştı. "Nasıl geçti?"

Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, başımı eğip saçlarının kokusunu içime çekiyorum. "Zordu ama gerekliydi. Bu konuda haklıydın."

Beni daha sıkı sıkıyor ve etrafımızda hayat devam ederken birbirimize sarılarak öylece duruyoruz. Hattie karar verip vermediğimi sormuyor ve bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

"Bir şeye karar verdim."

"Öyle mi?" Muhtemelen benim iyiliğim için sesinden umudu uzak tutmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Geri çekildiğimde, kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Test yaptıracağım. Eğer uygun çıkarsam böbreğimi ona bağışlayacağım."

Yüzü buruşuyor ve kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarılıyor. "Teşekkür ederim, Bast. Teşekkür ederim. İstemeseydin anlardım ama yine de teşekkür ederim."

Birkaç hafta sonra haber gelir: Eşleştim.

EPILOG

HATTIE

Tkaldırımdan kafeye doğru ilerlerken rüzgâr yüzüme kar savuruyor. Wisconsin'de özlemediğim tek şey kışlar, orası kesin.

Hem Bast'ın hem de annemin ameliyatları iyi geçti, ancak Bast'ın iyileşmesi anneminkinden daha zor, hastanede daha uzun süre kaldı. Babamın hala çalışması gerekiyor ve benim yanımda olmam hafta boyunca ona yardım etmemi sağlıyor. Yine de durumu çok daha iyi ve birkaç haftadan daha uzun süre onunla birlikte olmak zorunda kalacağımı sanmıyorum.

Bast'ı görmek için Seattle'a birkaç hafta sonu seyahati yaptım ve o da beni görmek için olabildiğince çok buraya geliyor. Bu hafta sonu da yine buraya gelecek ve ben onu görmek için sabırsızlanıyorum. Yine de neden doğrudan evime gelmek yerine eskiden görüştüğümüz kafede buluşmayı teklif ettiğinden emin değilim.

Kapıdan aceleyle girdiğimde zil çalıyor, botlarımdaki karı paspasın üzerinde ezmek için aşağı bakıyorum. Başımı kaldırdığımda, hala. Kafe bomboş. Işıklar yanıyor ama kimse yok. Müşteri yok, çalışan yok, hiçbir şey yok.

"Alo?" Sesleniyorum ve ileriye doğru birkaç belirsiz adım atıyorum.

"Burada kimse var mı?" Kimse cevap vermiyor ve etrafa bir kez daha bakıyorum. Bu çok kafa karıştırıcı.

"Alo?" Bir adım daha atıyorum ve sol tarafımda, tezgâhın arkasında bir hareket dikkatimi çekiyor.

Bast personel kapısından çıkarken sanki buranın sahibiymiş gibi görünüyor.

"Merhaba..." Onu gördüğüm için heyecanlıyım ama tezgâhın arkasında ne yaptığı konusunda kafam hâlâ çok karışık. "Neler oluyor?" Boş kafeyi işaret ediyorum. "Ne yapıyorsun orada?"

Sırıttıyor ve bir elini tezgâhın üzerine koyarak zıplıyor. "Bir merhaba öpücüğü almayacak mıyım?"

Ellerini belime dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. İyi ki içeride kimse yok çünkü öpüşme hızla harareetleniyor.

Onu görmeden geçirdiğim zamanlarda hep böyle oluyorum - hem arkadaşlığına hem de vücuduna muhtaç ve çaresiz.

Geri çekildiğinde alnını benimkine yaslıyor. "Uçuşun nasıldı?" diye sordum.

"İyi. Carla nasıl?" Boynuma sokuluyor ve kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden olan iffetli bir öpücük konduruyor.

"Hâlâ her gün bir adım atıyor."

Onunla annem arasındaki ilişki hâlâ biraz gergin ama uzun bir yol kat ettiler. Hiçbir şekilde yakın değiller ama annemin yanında olabiliyor ve artık kimse onların yanında yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi hissetmiyor.

Belki ileride bir anne-oğul ilişkisi geliştirecekler, belki de geliştirmeyecekler, ama her iki durumda da sorun yok. Bence sadece birbirlerini tanımak bile her ikisinin de içinde bir şeyleri iyileştirdi.

"Bu seni yakında eve götüreceğim anlamına mı geliyor?" diyor kulağımın altındaki hassas ete karşı.

Boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum. "Çok yakında, sanırım."

Doğruldu ve bana geniş bir gülümseme verdi. "Güzel."

"Burada neler olduğunu açıklayacak mısın? Burası neden boş?" Boş koltukları gösteriyorum.

"Çünkü herkesi dışarı attım."

Arkama yaslanıyorum ve alnım kırışıyor. "Anlamıyorum."

Bast kıkırdıyor. "Benimle bizim bölüme gel."

Bizim bölüm dediğinde içimde bir heyecan oluştuğunu inkâr edemem.

Elimi tutuyor ve beni şöminenin yanındaki dinlenme salonuna götürüyor.

"Dur, ceketini alayım." Ellerini uzatıyor.

Ceketimi ve beremi çıkarıyorum, sonra Bast'a veriyorum, o da koltuklardan birinin arkasına koyuyor ve saçlarımı parmaklarıyla tarıyor.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve ona şakacı bir gülümseme veriyorum.

"Burası tanıştığımız

yer." Kıkırdıyorum.

"Evet, biliyorum."

"Bu yüzden benim için özel bir yer, her ne kadar duygusal olarak bodur bir pislik olduğum için tanışmış olsak da."

İkimiz de gülüyoruz ve ben başımı sallıyorum. Aramızdaki şeylerin nasıl başladığını atlattım, ama bazen Bast'ın hala kendini cezalandırdığını düşünüyorum.

"Neden şehirde olduğumu sorduğunda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Başını eğdi ve ellerimi tutmak için adım attı.

"Yatırım yapmak için bir iş aradığını söylemiştin."

Başını sallıyor. "O zamanlar bu doğru değildi ama şimdi doğru, bu yüzden kafeyi satın aldım." "Ne? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Buranın uzun, çok uzun süre ayakta kalmasını istiyorum, bu yüzden burayı satın aldım, böylece burayı koruyan kişi ben olabilirim."

Bu çok tatlı. Ellerini sıkıyorum.

"Buranın bu kadar uzun süre kalmasını istememin nedeni, bir gün çocuklarımı buraya götürebilmek ve onlara anne babalarının burada tanıştığını söyleyebilmek. Burası karımın hayatımı değiştireceğini fark ettiğim ilk yerdi."

"Bast-"

Ben daha bir şey söyleyemeden tek dizinin üzerine

çöktü. Nefesim kesiliyor ve ellerim ağzımı kapatmak

için onunkilerden ayrılıyor.

Elini cebine sokup bir yüzük kutusu çıkarıyor, sonra da armut biçimli kocaman bir elmas yüzüğü ortaya çıkarmak için kutuyu açıyor. "Hattie, seni hayattan daha çok seviyorum ve seni kendime bağlamak için bir an daha bekleyemem. Annenin başına gelenler olmasaydı bunu çoktan yapmış olurum ama şimdi durumu daha iyi olduğu için geleceğimizi düşünmek istiyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet!" Bağıyorum, kollarım başımın üstünde sallanıyor.

Bast bir çılgılık atıyor ve devasa yüzüğü sol yüzük parmağıma geçirmek için ayağa kalkıyor, sonra beni öpüyor.

"Kaçarak evlenmeliyiz. Sen benim için fazla iyisin ve aklın başına gelmeden bu işi halletmem gerek" diyor.

Gülüyorum. "Yine de biraz kötüyüm." Kaşlarımı sallıyorum.

Gözlerinde bir parıltı var. "Biliyor musun, haklısın. Sen benim için doğru miktarda iyisin ve ben de senin için doğru miktarda kötüyüm."

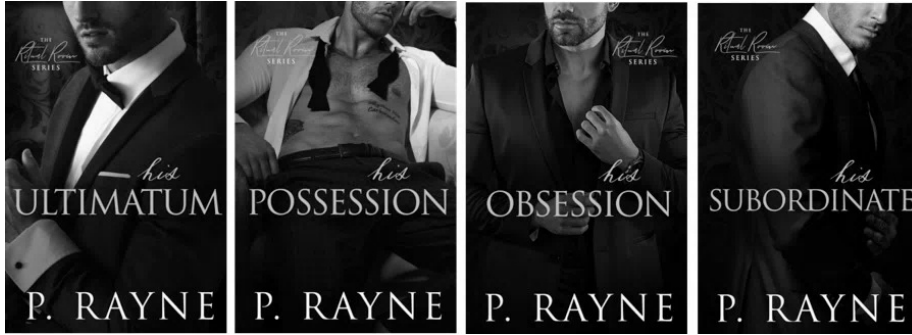
"Mükemmel bir kombinasyon."

"Teşekkür ederim, Hattie."

Avucumu yanağında gezdiriyorum. "Ne için?"

"Bana her şeyin kaybolmadığını gösterdiğin için, öyle görünse bile. Fırtınanın her zaman bir sonu vardır ve işte o zaman gökkuşağı ortaya çıkar."

Tekrar öpüşüyoruz ve ben küçük bir teşekkür duası ediyorum. Bugünlerde tüm zamanımı kilisede geçirmiyor olabilirim, ancak bana Bast'ı gönderdiklerinde birilerinin beni kolladığından eminim.

Bastion ilk olarak Ritüel Odamızdan Astı'nda tanıtıldı
Seri. dünyayı yakıp yıkacak milyarder alfa erkekleri arzuluyorsanız Onları alt eden tek bir kadın için , Voss Kardeşler yeni takıntınız olacak!

Kindle Unlimited aboneliğiniz ile ÜCRETSİZ!

[ŞİMDİ OKUMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

TEŞEKKÜRLER

Onun Astı'nı yazmayı bitirdikten sonra, bundan sonra ne yazmak isteyebileceğimizi tartıştık. Yeni bir dünya mı yaratmak istiyorduk yoksa eski bir dünyaya mı dönmek istiyorduk? Keşfetmek istediğimiz ikincil karakterlerin hikayeleri var mıydı? Bastion hemen aklımıza geldi.

Kız kardeşi Ariana'nın hikayesinde ilk kez karşımıza çıktığında ilgimizi çekmişti ve geçmişini ve bu geçmişin onun nasıl bir adam olduğunu nasıl etkilediğini keşfetmemiz gerektiğini biliyorduk.

İntikamla başladık, hikayesinin bir şekilde annesine çocukluğunun bedelini ödetmek istemesi etrafında döneceğini biliyorduk, ama tabii ki bu bir romantizm yaratmaz! LOL Aşk ilgisini bu hikayeye nasıl bağlayacağımızı bulmamız gerekiyordu ve işte o zaman kıskandığı ama aynı derecede ilgisini çeken bir üvey kız kardeşi olabileceği aklımıza geldi. İşte Hattie.

O kafeye girip Bastion'la ilk kez tanıştığında kendini neyin içine soktuğunu bilmiyordu ama bir maceraya hazır olduğunu hissetmeye başladığını biliyordu. Ve dedikleri gibi, gerisi tarih!

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı elinize ulaştırdıkları için teşekkür etmeniz gereken pek çok kişi var...

Valentine PR ekibi bizi her zaman kontrol altında tutuyor ve teslim tarihlerine uyduğumuzdan emin olmak için takip ediyor. Buna sadece ihtiyacımız yok, aynı zamanda minnettarız!

Regina Wamba bu kapakla harika bir iş çıkardı-çok güzel!

Cassie, Ellie ve Olivia, bu projeye düzenleme veya prova yoluyla yeteneklerinizi kattığınız için teşekkür ederiz. Sizin yardımınız olmadan bu kitap bu hale gelemezdi!

Bast ve Hattie'nin hikayesini okumak için zaman ayıran her blog yazarına, influencer'a ve okuyucuya çok teşekkürler! Bize yaptığınız her yorum, düzenleme, okuyucu arkadaşlarınıza tavsiye, puanlama ve sosyal medya paylaşımları için gerçekten minnettarız. Sizi görüyoruz ve çok ama çok minnettarız! <3

Bast'ın kız kardeşinin hikayesi ilginizi çektiyse, His Subordinate'e göz atabilirsiniz. Ya da daha iyisi, serinin başından His Ultimatum ile başlayın ve kirli konuşan dört milyar Voss kardeşin tadını çıkarın!

xo,

Piper & Rayne

P. RAYNE TARAFINDAN DA

Mafya Akademisi

[İntikam Yemini](#)

[Masumları Yozlaştırıyor](#)

[Mafya Kralının Kız Kardeşini Arzulamak](#)

[Rakibimi Arzulamak](#)

Ritüel Odası

[Onun](#)

[Ültimeumu](#)

[Onun](#)

[Sahiplenmesi](#)

[Onun Saplantısı](#)

[Onun Astı](#)

Standalones

[Güzelce Yaralanmış](#)

[Mahvolmuş Hattie](#)

P. RAYNE HAKKINDA

P. Rayne, USA Today Çok Satan Yazar ikilisi Piper Rayne'in karanlık tarafının takma adıdır. P. Rayne'in kaleminden dolambaçlı, yasak ve seksi romanlar bulacaksınız.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

